virtual-project.eu

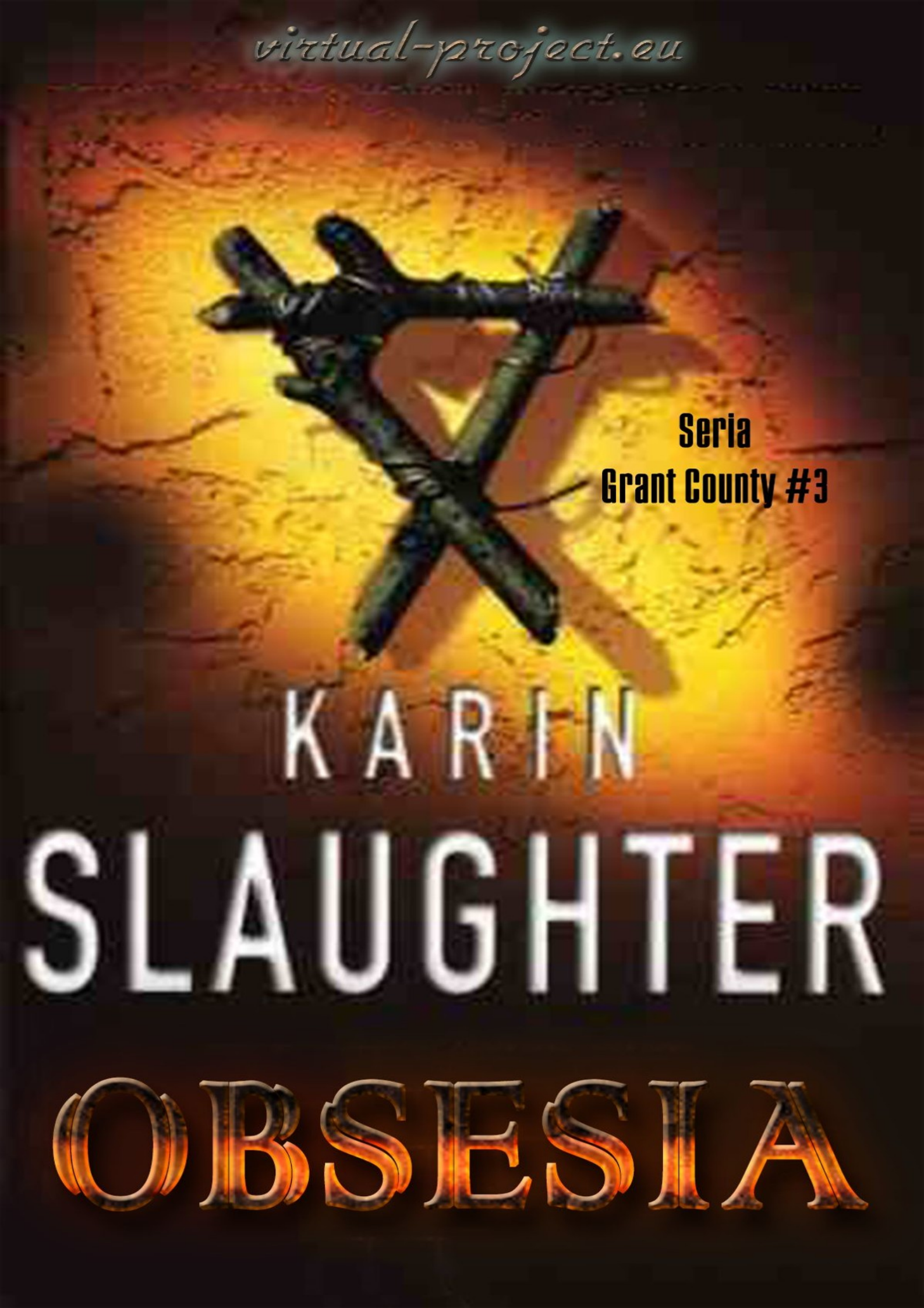

Seria
Grant County #3

KARIN

SLAUGHTER

OBSESJA

KARIN SLAUGHTER

Seria Grant County

Volumul 3

OBSESIA

Original: *A Faint Cold Fear* (2003)

Traducerea:
RAMONA NEACȘA

virtual-project.eu

2008

DUMINICĂ

Capitolul 1

Sara Linton se uită lung către intrarea în Dairy Queen, privindu-și sora, acum în ultimele luni de sarcină, ieșind cu câte un pahar de înghețată acoperită cu ciocolată în fiecare mână. În timp ce Tessa traversă parcarea, vântul se înteți, iar rochia ei violet i se ridică deasupra genunchilor. Se chinui să și-o țină pe lângă corp fără să răstoarne înghețata, iar Sara o auzi înjurând pe când se apropia de mașină.

Sara se strădui să nu izbucnească în râs, în timp ce se aplecă să deschidă portiera pentru sora sa, întrebând-o:

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, răspunse Tessa, apoi urcă în mașină, se făcu repede comodă și îi dădu Sarei o înghețată. Și-ai putea să nu mai râzi de mine.

Sara tresări când sora sa își scoase sandalele și își sprijini picioarele goale pe bordul mașinii. BMW-ul seria 330i nu avea nici două săptămâni, iar Tessa lăsase deja o pungă de Goodbers[1] să se topească pe bancheta din spate și vărsase o sticlă de Fanta de portocale pe covorașul din față. Dacă Tessa nu ar fi fost în aproape opt luni de sarcină, Sara ar fi strâns-o de gât.

— De ce-ai stat atâta timp?

— A trebuit să fac pipi.

— Iarăși?

— Nu, doar că-mi place să stau aiurea în nenorocita aia de toaletă din Dairy Queen, replică Tessa, tăios. Își făcu vânt cu mâna spre față. Isuse, ce cald e!

Sara continuă să tacă în timp ce dădu mai tare aerul condiționat. Fiind doctor, știa că Tessa era de fapt victima propriilor hormoni, dar erau momente

când credea că ar fi fost cel mai bine pentru toată lumea să o încuie într-o ladă și să-i dea drumul numai când avea să audă un copil plângând.

— Localul ăla era înțesat, zise Tessa cu gură plină de sirop de ciocolată. Ce naiba, oamenii ăia n-ar trebui mai degrabă să fie la biserică, sau ceva de genul ăsta?

— Hmm, murmură Sara.

— Era foarte aglomerat. Uită-te la parcarea asta, continuă Tessa, fluturând lingurița în aer. Oamenii își aruncă pe-aici gunoiul, fără să le mai pese și cine-o să-l ridice. De parcă se-așteaptă ca zâna gunoaielor să facă asta.

Sara murmură câteva cuvinte aprobatoare, mâncându-și înghețata, în vreme ce Tessa își continuă litania de plângeri împotriva tuturor celor din Dairy Queen, de la bărbatul care vorbea la celular, până la femeia care așteptase zece minute la coadă, iar apoi, ajunsă la tejghea, nu se putea decide ce dorea să cumpere. După o vreme, Sara nu o mai băgă în seamă, uitându-se la parcare și gândindu-se la săptămâna încărcată care o aștepta.

Cu câțiva ani în urmă, Sara acceptase slujba cu jumătate de normă la morga districtului, ca să îl ajute pe partenerul ei de la Clinica de Copii Heartsdale, care se pensiona. Mai târziu, slujba de la morgă începuse să îi afecteze serios programul de la clinică. În mod normal, serviciul de la morgă nu ar fi răpit prea mult din timpul Sarei, dar, de exemplu, în săptămâna care trecuse, o înfățișare la tribunal o făcuse să plece din clinică două zile, pe care trebuia să le recupereze, făcând ore suplimentare, în săptămâna care începea.

Munca Sarei la morgă se suprapunea din ce în ce mai mult cu timpul cuvenit clinicii și știa că, în câțiva ani, se va vedea nevoită să aleagă între cele două. Decizia urma să fie foarte grea. Slujba de examinator medical era o provocare, una de care Sara avusese mare nevoie cu treisprezece ani în urmă, când părăsise Atlanta și se întorsese în Grant

County. O parte din ea era convinsă că avea să i se atrofieze creierul fără obstacolele permanente pe care medicina legală i le ridica în cale. Și totuși, era ceva tonic în tratarea copiilor, iar Sara, care nu putea avea propriii copii, știa că îi va lipsi contactul cu ei. Oscila zilnic între un loc și celălalt. De fapt, o zi proastă într-o parte făcea ca varianta cealaltă să pară ideală.

— Ca să urc acolo! pronunță apăsat Tessa, suficient de tare cât să îi distragă atenția Sarei. Am treizeci și patru de ani, nu cincizeci. Cum naiba poate-o infirmieră să spună așa ceva unei femei însărcinate?

Sara se zgâi la sora ei.

— Ce?

— Tu ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus până acum?

Sara încercă să pară convingătoare.

— Da. Sigur că da.

Tessa se încruntă.

— Te gândești la Jeffrey, nu-i așa?

Sara fu surprinsă de întrebare. De data asta, soțul ei era ultimul lucru la care se gândea.

— Nu.

— Sara, nu mă minți, replică Tessa. Toată lumea din oraș a văzut-o la secție pe fata de la magazinul de personalizări articole, vineri.

— Imprima litere pe noua mașină a poliției, răspunse Sara, simțind cum un val de sânge cald îi năvălește în obraji.

Tessa îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu cumva asta a fost scuza lui și ultima dată?

Sara nu răspunse. Încă își mai amintea cu claritate ziua în care venise de la serviciu mai devreme și îl găsise pe Jeffrey în pat cu proprietara unui magazin local de personalizări articole. Întreaga familie Linton era pe de o parte uimită, pe de alta contrariată că Sara se întâlnea din nou cu Jeffrey și, deși în cea mai mare parte Sara le împărtășea sentimentele, se simțea incapabilă să o

rupă definitiv cu el. Când venea vorba despre Jeffrey, logica o părăsea cu desăvârșire.

— Trebuie să fii atentă cu el, o preveni Tessa. Nu-l lăsa să se creadă stăpân pe situație.

— Nu sunt idioată.

— Uneori ești.

— Ei bine, și tu ești, replică tăios Sara, simțindu-se ridicolă înainte chiar ca vorbele să îi iasă din gură.

Nu se mai auzi decât zumzăitul aparatului de aer condiționat. În cele din urmă Tessa cedă:

— Ar fi trebuit să zici: „Știu că ești, dar eu ce sunt?”

Sara ar fi vrut să râdă, ca la o glumă bună, dar era prea enervată.

— Tessie, nu e treaba ta.

Tessa izbucni într-un râs zgomotos, ce răsună în urechile Sarei.

— Ei bine, scumpo, chestia asta n-a oprit pe nimeni, niciodată. Sunt sigură că nenorocita aia de Marla Simms pusese mâna pe telefon înainte chiar ca târfulița să coboare din camionetă.

— Nu-i spune așa.

Tessa își vântură iarăși linguriță prin aer.

— Și cum ai vrea s-o numesc? Curvișină?

— În niciun fel, zise Sara cu seriozitate. N-o numi în niciun fel.

— Ba eu cred că merită să i se spună în vreo câteva feluri.

— Jeffrey e cel care a înșelat. Ea doar a profitat de-o ocazie bună.

— Știu, începu Tessa, am profitat de multe ori de numeroase ocazii bune, dar niciodată n-am alergat după bărbați însurați.

Sara închise ochii, dorindu-și ca sora ei să înceteze. Nu voia să aibă această conversație.

— Marla i-a spus lui Penny Brock că s-a îngrășat, adăugă Tessa.

— De unde și până unde ai vorbit tu cu Penny Brock?

— Le-am desfundat scurgerea de la bucătărie, explică Tessa plescăind, cu linguriţa în gură.

Tessa renunţase să mai lucreze program întreg împreună cu tatăl lor, în afacerea familiei, cu lucrări la instalaţii de apă şi canalizare, atunci când, din cauza burţii mari, devenise imposibil să se mai vâre în spaţii înguste, dar încă mai era capabilă să bage un „şarpe” într-o scurgere.

— După spusele lui Penny, s-a făcut cât casa, zise Tessa.

În ciuda bunelor sale intenţii, Sara nu se putu împiedica să nu simtă un moment de triumf, urmat de un val de vină pentru că se bucura de faptul că o altă femeie luase în greutate. Şi îi crescuse fundul. Fata cu însemnele avea deja şoldurile un pic mai mari decât i-ar fi stat bine.

— Te văd zâmbind, remarcă Tessa.

Sara chiar zâmbea. O dureau obrajii de la efortul de a-şi ţine gura închisă.

— E groaznic.

— De când?

— De când… Vocea Sarei deveni o şoaptă. De când mă face să mă simt ca o idioată absolută.

— Ei bine, aşa cum ar zice Popeye, tu sunt ce tu sunt.

Tessa curăţă cu linguriţa de plastic marginile paharului cu îngheţată, oferind un adevărat spectacol. Oftă din toţi rărunchii, de parcă ziua ei tocmai luase cea mai sumbră turnură.

— Pot să mănânc şi ce ţi-a mai rămas ţie din îngheţată?

— Nu.

— Sunt gravidă! se lamentă Tessa.

— Nu-i vina mea.

Tessa se apucă iarăşi să caute orice urmă de îngheţată în propriul pahar. Colac peste pupăză, începu apoi să-şi scarpine partea de jos a labei piciorului de incrustaţia din lemn a tabloului de bord.

Un minut întreg trecu înainte ca Sara să simtă cum *vina* de soră mai mare o izbește ca un baros. Încercă să i se împotrivească, mâncând și mai multă înghețată, dar aceasta i se opri în gât.

— Ia-o, copil mare ce ești, zise Sara dându-i paharul.

— Mulțumesc, răspunse Tessa cu dulceață în glas. Poate ar trebui să mai cumpărăm și pentru mai târziu? sugeră ea. Da' te duci tu să iei? Nu vreau să creadă că sunt o scroafă, și – zâmbi dulce, clipind des – cred că l-am luat la trei păzește pe puștiul care vindea.

— Mda, pot să-mi imaginez cum.

Tessa clipi inocentă.

— Unii oameni sunt prea sensibili.

Sara deschise portiera, bucuroasă că avea un motiv să coboare din mașină. Se depărtase doar un metru, când Tessa deschise un geam.

— Știu, zise Sara. Cu multă ciocolată.

— Mda, dar stai așa.

Tessa făcu o pauză ca să lingă ciocolata de pe marginea telefonului, înainte să îl scoată pe geam.

— E Jeffrey.

•

Sara opri pe o alee cu pietriș, între o mașină blindată a poliției și mașina lui Jeffrey, încruntându-se când auzi pietre lovind marginea mașinii. Singurul motiv pentru care Sara renunțase la mașina ei decapotabilă cu două locuri pentru una mai mare fusese faptul că în aceasta putea instala un scaun pentru copil. Dar cu Tessa și cu stihiile naturii, BMW-ul avea să fie distrus înainte de nașterea copilului.

— Gata?

— Mda.

Sara trase frâna de mână și privi către albia secată a râului din fața lor. Georgia suferea de secetă de la mijlocul anilor 1990, și râul uriaș, care odată curgea prin pădure ca un șarpe gras și leneș, se subțiase, ajungând aproape la dimensiunile unui

izvoraș care abia se prelingea. Mai rămăsese numai o albie secată și crăpată, iar podul de beton, aflat la zece metri deasupra, părea acum a nu-și găsi locul aici, deși Sara încă își mai amintea cum oamenii pescuiau stând pe el.

— Acela e cadavrul? întrebă Tessa, arătând către un grup de oameni care stăteau în semicerc.

— Probabil, răspunse Sara, întrebându-se dacă se aflau pe proprietatea colegiului.

Grant County cuprindea trei orașe: Heartsdale, Madison și Avondale. Heartsdale, care adăpostea Institutul de Tehnologie Grant, era bijuteria districtului, așa că o crimă comisă în acest loc era ceva cu totul îngrozitor. O crimă pe proprietatea colegiului era un coșmar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tessa înflăcărată, deși niciodată nu mai fusese interesată de această parte a slujbei Sarei.

— Asta se presupune că trebuie să aflu, îi aminti Sara, întinzând mâna către torpedou, după stetoscop.

Spațiul era destul de îngust, și mâna Sarei se odihni pe burta Tessei. Zăbovi astfel câteva momente.

— Oh, Sissy, șopti Tessa, luându-i mâna într-a ei. Te iubesc atât de mult!

Sara râse văzând lacrimile care apărură brusc în ochii Tessei, dar simți că și ea cedează emoțiilor.

— Și eu te iubesc, Tessie. Strânse mâna surorii ei în timp ce spuse: Stai în mașină. N-o să dureze mult.

Jeffrey se îndrepta spre mașină când Sara coborî trântind portiera. Părul său întunecat era pieptănat spre spate, încă puțin umed la ceafă. Era îmbrăcat într-un costum gri cărbune, perfect croit și călcat, iar insigna aurie de polițist era vârâtă în buzunarul de la piept.

Sara purta o pereche de pantaloni de bumbac ce văzuseră și zile mai bune și un tricou cu mâneci scurte care nu mai fusese alb din timpul

administrației lui Reagan. Purta tenișI fără șosete, cu șireturile legate lejer, astfel încât să îi poată încălța și descălța cu cât mai puțin efort posibil.

— Nu trebuia să te gătești așa, glumi Jeffrey, însă ea îi putu simți tensiunea din voce.

— Ce este?

— Nu sunt sigur, dar cred că-i ceva dubios… Se opri și se uită înspre mașină. Ai adus-o și pe Tess?

— Păi, era în drumul nostru, și a vrut să vină și ea…

Vorbele Sarei rămaseră suspendate în aer, deoarece nu exista cu adevărat altă explicație în afară de aceea că, în acel moment, scopul vieții Sarei era de a o face pe Tess fericită – sau, cel puțin, să înceteze să se vaite.

Jeffrey înțelese cum stătea treaba.

— Presupun că n-avea niciun rost să te cerți cu ea, nu?

— A promis că stă în mașină, zise Sara, chiar în timp ce auzi portiera mașinii trântindu-se în spatele ei.

Își puse mâinile în șolduri și se întoarse, dar Tessa îi făcea deja un gest expeditiv cu mâna.

— Trebuie să merg, zise Tessa, arătând către linia de copaci din depărtare.

— Merge pe jos până acasă? întrebă Jeffrey.

— Se duce la toaletă, explică Sara, văzând cum Tessa se îndreaptă către dealul dinspre pădure.

Se uitară amândoi cum Tessa escaladează panta abruptă, cu mâinile încrucișate sub burtă, de parcă ar fi cărat un coș.

— Te superi pe mine dac-o să mă prăpădesc de râs când o s-o văd rostogolindu-se înapoi din vârful dealului? întrebă Jeffrey.

În loc să îi răspundă la întrebare, începu și ea să râdă.

— Crezi c-o să se descurce singură acolo sus? întrebă el.

— O să fie bine, îl liniști Sara. Puțin exercițiu n-o s-o omoare.

— Ești sigură? insistă Jeffrey, preocupat.

— E-n regulă, îi repetă Sara, știind că Jeffrey nu se aflase niciodată în viața lui în apropierea unei femei gravide.

Se temea probabil că Tessa va intra în durerile facerii înainte să ajungă la copacii din vârful dealului. Măcar de-ar fi avut ei norocul ăsta!

Sara porni către locul faptei, dar se opri când văzu că Jeffrey nu o urmează. Se întoarse, știind ce avea să audă.

— Ai plecat destul de devreme-n dimineața asta, zise el.

— M-am gândit c-ai nevoie de somn. Se întoarse și scoase o pereche de mănuși de plastic din buzunarul hainei lui, întrebând: Ce-i dubios?

— Nu eram chiar așa de obosit, zise el, pe același ton sugestiv pe care l-ar fi folosit dacă ar mai fi rămas la el în acea dimineață.

Se jucă nervoasă cu mănușile, gândindu-se la ce ar fi putut spune.

— A trebuit să scot câinii afară.

— Ai putea începe prin a-i aduce.

Sara privi cu atenție către mașina blindată a poliției.

— E nouă? întrebă ea, mimând curiozitatea.

Grant County era destul de mic, iar Sara auzise de noua mașină de patrulă înainte chiar ca aceasta să fi fost parcată în fața secției.

— Am luat-o acum câteva zile.

— Scrisul arată bine, remarcă ea, păstrând un ton aparent indiferent și neutru.

— Ca să vezi, comentă el.

În ultima vreme căpătase reflexul de a zice acest lucru, atunci când nu știa ce altceva să spună. Dar Sara nu îl lăsă să scape așa de ușor.

— Fata a făcut o treabă destul de bună.

Jeffrey o privi în continuare, de parcă nu ar fi avut nimic de ascuns. Sara ar fi fost impresionată dacă nu ar mai fi văzut exact aceeași expresie și ultima dată când o asigurase că îi era fidel.

Îi aruncă un zâmbet înghețat, repetând întrebarea:

— Ce-i dubios?

Pufni zgomotos, lăsând să se vadă că se simțea iritat.

— O să vezi tu, răspunse el făcându-i semn cu capul înspre râu.

Sara porni cu pasul ei normal, dar Jeffrey încetini suficient de mult cât să îl poată prinde din urmă. Se vedea că era nervos, dar Sara nu se lăsase niciodată intimidată de toanele lui Jeffrey.

— E vreun student? vru ea să afle.

— Probabil, îi răspunse pe același ton rece. I-am verificat buzunarele. N-avea niciun fel de act de identitate la el, dar partea asta a râului este pe domeniul facultății.

— Minunat, murmură Sara, întrebându-se cât va mai dura până când Chuck Gaines, noul șef al Serviciului de securitate al facultății, va apărea și va începe să pună sub semnul întrebării tot ce făceau ei.

De Chuck se putea scăpa la fel de ușor ca de o pacoste, dar principala grijă a lui Jeffrey, ca șef al poliției din Grant County, era să se asigure că totul era în regulă în cadrul facultății. Chuck știa asta mai bine ca oricine și profita ori de câte ori putea.

Sara observă o blondă foarte atrăgătoare stând pe niște stânci. Lângă ea se afla Brad Stephens, un tânăr polițist pe care Sara îl avusese ca pacient cu mult timp în urmă.

— Ellen Schaffer, o lămuri Jeffrey. Făcea jogging către pădure. A văzut cadavrul în timp ce traversa podul.

— Când l-a găsit?

— Cam acum o oră. A sunat de pe telefonul ei mobil.

— Își luase mobilul cu ea la alergat? zise Sara, întrebându-se de ce lucrul acesta o uimea.

Oamenii nici la baie nu se mai duceau fără să-și ia mobilul, să fie siguri că-l au la îndemână în

cazul în care se plictiseau.

— Vreau să încerc să stau de vorbă cu ea din nou după ce examinezi tu cadavrul. Mai devreme era prea tulburată. Poate Brad o ajută să se mai calmeze.

— Se cunoștea cu victima?

— Din câte se pare, nu. Probabil că a fost doar omul nepotrivit la locul nepotrivit.

Cei mai mulți martori suferă în urma acestui gen de ghinion, pentru că aceste scene zărite doar câteva secunde îi afectează pentru tot restul vieții. Din fericire, din câte-și putu da Sara seama văzând cadavrul care zăcea în mijlocul albiei râului, fata scăpase ușor.

— Să te ajut, zise Jeffrey, luând brațul Sarei când se apropiară de mal.

Terenul era denivelat și avea o pantă care cobora către râu. Apa de ploaie săpase o potecă printre pietre, dar nămolul era poros și afânat.

Se gândi că în punctul acela albia avea cel puțin treisprezece metri lățime, dar Jeffrey avea să pună mai târziu pe cineva să măsoare. Pământul pe care pășeau era crăpat, și Sara simți cum pietrișul și huma îi intră în tenișii, iar praful se ridică în jurul lor. Cu doisprezece ani în urmă, în acel loc apa le-ar fi ajuns până la gât.

Sara se opri la jumătatea drumului și se uită către pod. O simplă punte de beton, cu balustradă joasă. O bordură ieșea în afară la câțiva centimetri de partea de jos și, între ea și balustradă, cineva scrisese cu un spray negru: „MOARTE CIOROILOR” și făcuse o svastică mare.

Sara simți un gust neplăcut în gură.

— Ce drăguț, zise ea, ironic.

— Nu-i așa? răspunse Jeffrey, la fel de dezgustat ca și ea. Găsești de-astea prin tot campusul.

— Când a început? vru Sara să știe.

Graffiti-ul părea șters, având probabil câteva săptămâni.

— Cine știe? zise Jeffrey. Conducerea colegiul nu pare să fi observat.

— Dacă ar observa, ar trebui să ia măsuri în această privință, sublinie Sara, uitându-se peste umăr după Tessa. Ai idee cine face asta?

— Studenții, zise el, dând cuvântului o conotație negativă. Probabil o adunătură de yankei idioți care cred că-i amuzant să vii în sud și să te joci de-a sudiștii șmecheri.

— Urăsc rasiștii amatori, murmură Sara, zâmbind când se apropiară de Matt Hogan și de Frank Wallace.

— Bună ziua, Sara, zise Matt.

Într-o mână ținea camera foto de instantanee, iar în cealaltă, câteva Polaroide.

— Tocmai am terminat fotografiile, zise Frank, al doilea în grad după Jeffrey.

— Mulțumesc, îi răspunse Sara, punându-și mănușile de plastic.

Victima zăcea direct sub pod, cu fața în jos, pe pământ. Brațele erau întinse într-o parte, iar pantalonii și chiloții erau adunați în jurul gleznelor. Judecând după mărime și după lipsa de păr de pe spatele neted și de pe fese, era un tânăr, probabil în jur de douăzeci de ani. Părul blond era lung până la guler și tăiat drept la spate. Ai fi putut zice că doarme, dacă nu s-ar fi văzut sângele împroșcat și urme de țesut ieșindu-i din anus.

— Ah, exclamă ea, înțelegând preocuparea lui Jeffrey.

Pentru că o obliga procedura, Sara îngenunche și își puse stetoscopul pe spatele tânărului. Simți și auzi coastele mișcându-se, dar inima nu îi mai bătea.

Sara își puse stetoscopul înapoi la gât și începu să examineze cadavrul, anunțând cu voce tare constatările:

— Nimic la care te-ai putea aștepta în cazul unei sodomizări forțate. Nicio zgârietură sau urme de sfâșiere.

Se uită la mâini și la încheieturi. Brațul stâng era răsucit într-un mod ciudat, și văzu o cicatrice roz, destul de urâtă, care i se întindea pe antebraț. După cum arăta, rana fusese făcută în ultimele patru, poate șase luni.

— N-a fost legat.

Tânărul purta un tricou cu mâneci scurte de culoare verde-închis, pe care Sara îl ridică să vadă alte posibile semne de vătămare. O zgârietură lungă se afla la baza coloanei vertebrale, pielea îi era sfâșiată, dar nu cât să sângereze.

— Ce este? întrebă Jeffrey.

Sara nu îi răspunse, dar ceva legat de zgârietură i se păru ciudat.

Apucă piciorul drept al băiatului ca să îl mute într-o parte, dar se opri când constată că laba piciorului nu se mișca din loc. Își strecură mâna pe sub cracul pantalonului și pipăi oasele gleznei, apoi tibia și peroneul. Era ca și cum ar fi strâns un balon plin cu terci. Analiză celălalt picior, și descoperi aceeași consistență. Oasele nu erau doar rupte, ci fuseseră făcute praf.

Se auziră câteva portiere trântite.

— La naiba! murmură Jeffrey.

Câteva secunde mai târziu, Chuck Gaines se îndrepta către mal, cu cămașa cafenie a uniformei securității mai să-i plesnească în dreptul pieptului, în încercarea lui de a coborî panta. Sara îl știa pe Chuck din școala primară, când o tachina fără milă pentru absolut orice, de la înălțime, până la notele ei bune și la părul roșu, și se bucura să îl vadă în acest moment la fel de tare ca în urmă cu mulți ani, pe terenul de joacă.

Alături de Chuck venea Lena Adams, purtând o uniformă identică, însă cu cel puțin două numere mai mare. Pantalonii nu îi cădeau datorită curelei, și, cu ochelarii de aviator și părul strâns sub șapca de baseball cu boruri largi, arăta ca un băiețel care se îmbrăcase cu hainele tatălui lui, mai ales când

își pierdu echilibrul pe pantă și alunecă tot restul drumului până jos.

Frank dădu să o ajute, dar Jeffrey îl opri cu o privire prevenitoare. Lena fusese detectiv – unul de-ai lor – până în urmă cu șapte luni. Jeffrey nu o iertase pentru că plecase, și era hotărât să se asigure că nimeni din departamentul lui nu avea să o facă.

— La naiba, zise Chuck, alergând ultimii câțiva metri.

În ciuda zilei răcoroase, deasupra buzei i se formase o peliculă de transpirație, iar fața îi era roșie din cauza efortului de a coborî malul. Chuck era foarte musculos, și totuși era ceva nesănătos la el. Transpira tot timpul, și o peliculă de grăsime făcea ca pielea să îi pară strânsă și umflată. Fața era rotundă ca o lună, iar ochii un pic prea mari. Sara nu știa dacă asta era din cauza steroizilor sau a lipsei de mișcare, dar arăta ca și cum un atac de cord era inevitabil.

— Bună, Roșcato! zise Chuck, făcându-i Sarei cu ochiul, provocator, înainte să își întindă mâna cărnoasă către Jeffrey. Care-i treaba, șefule?

— Chuck, zise Jeffrey, strângându-i mâna fără tragere de inimă.

Se uită fugitiv la Lena, apoi își întoarse privirea către locul crimei.

— Am fost anunțați acum o oră. Sara de-abia ce-a ajuns aici.

— Bună, Lena, zise Sara.

Lena dădu ușor din cap, dar Sara nu putu vedea expresia din dosul ochelarilor de soare cu lentile închise la culoare. Dezaprobarea lui Jeffrey față de acest schimb de formule de politețe era cât se poate de clară, dar, dacă ar fi fost singuri, Sara i-ar fi spus ea vreo două.

Chuck își plesni palmele, de parcă ar fi vrut să își revendice autoritatea.

— Ce-avem aici, Doc[3]?

— Probabil o sinucidere, răspunse Sara, încercând să își amintească de câte ori îi ceruse lui Chuck să nu îi mai spună așa. Probabil de mult mai puține ori decât îi ceruse să nu o mai numească Roșcata.

— Chiar așa? întrebă Chuck, întinzându-și gâtul. Vouă nu vi se pare că s-a jucat cineva cu el? Chuck arătă către partea inferioară a corpului. Mie așa mi se pare.

Sara se ridică în picioare, fără să răspundă. Aruncă din nou o privire către Lena, întrebându-se cum de rezista. Lena își pierduse sora exact cu un an în urmă, și trecuse prin chinurile iadului în timpul investigațiilor. Chiar dacă Sara se putea gândi la o mulțime de lucruri care nu îi plăceau la Lena Adams, nu dorea nimănui să îl aibă în preajmă pe Chuck Gaines.

Chuck păru să își dea seama că nimeni nu îi acordă atenție. Își plesni din nou palmele și începu să comande:

— Adams, verifică perimetrul. Vezi dacă miroși ceva.

În mod surprinzător, Lena se supuse și porni în josul albiei.

Sara se uită către pod, apărându-și privirea de soare.

— Frank, poți să te duci acolo, sus, și să vezi dacă găsești un bilet, ceva?

— Un bilet? se auzi Chuck, ca un ecou.

— Îmi închipui c-a sărit de pe pod, i se adresă apoi Sara lui Jeffrey. A aterizat pe picioare. Se văd urmele pantofilor în noroi. Impactul i-a tras în jos pantalonii și i-a rupt majoritatea, dacă nu toate oasele labelor și ale picioarelor. Se uită la eticheta de pe dosul blugilor, verificând mărimea. Erau destul de largi, iar viteza căpătată în urma saltului de la o asemenea înălțime trebuie să fie substanțială. Cred că sângele a apărut ca rezultat al desprinderii intestinelor. Puteți vedea că o parte

din rect a fost întoarsă pe dos și forțată să iasă prin anus.

Chuck fluieră încetișor, și Sara nu se putu stăpâni să nu ridice privirea spre el. Îi văzu buzele mișcându-se în timp ce citea epitetul rasial de pe pod. Arboră un zâmbet luminos și ostentativ către Sara, înainte să o întrebe:

— Ce face sora ta?

Sara îl văzu pe Jeffrey strângând din dinți și încleștându-și bărbia. Devon Lockwood, tatăl copilului Tessei, era un tip de culoare.

— Face bine, Chuck, îl asigură Sara, silindu-se să nu răspundă provocării. De ce-ntrebi?

Bărbatul afișă încă un zâmbet, fiind sigur că Sara îl văzuse uitându-se înspre pod.

— Fără niciun motiv.

Sara continuă să îl privească insistent, uimită de cât de puțin se schimbase din timpul liceului.

— Cicatricea de pe brațul lui pare recentă, îi întrerupse Jeffrey. Sara se strădui să privească spre brațul victimei, dar furia îi rămăsese ca un nod în gât.

— Da, răspunse ea.

— Da? repetă Jeffrey, ascunzând în spatele cuvântului o altă întrebare.

— Da, zise Sara, înștiințându-l astfel că își putea purta propriile bătălii. Inspiră adânc înainte să poată continua. Este foarte probabil să fi fost o tăietură intenționată, cu scopul de-a ajunge la artera radială. Pentru asta sigur a fost dus la spital.

Dintr-odată, Chuck deveni interesat de activitatea Lenei.

— Adams! strigă el. Verifică în direcția aia!

Arătă departe de pod, în direcția opusă celei în care se îndrepta femeia.

Sara puse mâinile pe șoldurile cadavrului și i se adresă lui Jeffrey:

— Poți să m-ajuți să-l întorc?

În timp ce Jeffrey își punea o pereche de mănuși, Sara se uită în direcția copacilor, după

Tessa. Nu se vedea nici urmă de ea. Pentru prima dată, Sara se bucura cu adevărat că Tessa rămăsese în mașina ei.

— Gata, zise Jeffrey, punând mâinile pe umerii cadavrului. La numărătoarea Sarei, întoarseră corpul cu toată grija de care erau în stare.

— Oh, la naiba! țipă Chuck, vocea urcându-i cu trei octave. Se dădu repede înapoi, de parcă leșul ar fi luat brusc foc.

Jeffrey se ridică repede în picioare, cu o expresie de groază pe chip. Matt icni de parcă i-ar fi venit să vomite și se întoarse cu spatele la ei.

— Ei bine, zise Sara, neștiind ce altceva ar putea spune.

Partea de jos a penisului victimei fusese aproape complet jupuită de piele. O fâșie de zece centimetri de piele atârna de gland, iar o serie de cercei arătând ca niște mici haltere străpungeau carnea la intervale regulate.

Sara îngenunche lângă zona pelviană și examină rănile. Auzi pe cineva șuierând printre dinți atunci când puse pielea înapoi la locul ei, studiind marginile sfâșiate acolo unde carnea fusese smulsă de pe organ.

Jeffrey vorbi primul.

— Ce mama dracu' e asta?

— Body piercing. Se numește *frenum ladder*[3]. Sunt destul de grele, continuă ea arătând către bucățile de metal. Impactul probabil că a jupuit pielea ca și cum ai scoate un ciorap.

— La naiba, murmură Chuck din nou, de data aceasta holbându-se la răni.

— Deci și-a făcut asta singur? întrebă Jeffrey, nevenindu-i să creadă.

Sara ridică din umeri. Piercing-urile genitale nu erau deloc obișnuite în Grant County, dar la clinică Sara avusese de-a face cu suficient de multe infecții provocate de piercing ca să înțeleagă că și aici ajunsese genul ăsta de modă.

— Isuse, murmură Matt, lovind cu piciorul în noroi, rămânând întors cu spatele.

Sara arătă un cercel de aur, subțire și rotund, care străpungea o nară a băiatului.

— Pielea este mai groasă aici, așa că nu s-a smuls. Sprânceana…

Se uită în jur după un alt cercel de aur, care să se fi înfipt în pământul moale, acolo unde corpul căzuse.

— Poate că încuietoarea s-a deschis în momentul impactului.

— Dar aici? întrebă Jeffrey, arătând către piept.

Un fir subțire de sânge se oprise la aproximativ cinci centimetri mai jos de sfârcul drept, care era rupt în două. Sara își încercă norocul și răsuci betelia blugilor. Prins între fermoar și o pereche de boxeri Joe Boxers se afla un al treilea cercel rotund.

— Piercing în sfârc, zise ea, ridicând cercelul. Ai o punguță pentru asta?

Jeffrey scoase o punguță mică pentru dovezi și o ținu deschisă lângă Sara.

— Ăsta e? întrebă el îngrețoșat.

— Probabil că nu.

Sara deschise gura cadavrului, prinzându-i bărbia între degetul gros și arătător. Băgă cu grijă mâna înăuntru, încercând să nu se taie.

— Probabil că și-n limbă avea cercel, îi spuse lui Jeffrey, pipăind mușchiul. E bifurcată la vârf. O să știu sigur când o să-l văd pe masă, dar cred că cercelul din limbă e în gât acum.

Se ridică în picioare, își scoase mănușile și studie victima ca întreg mai degrabă decât ca părți separate, pline de piercing-uri. Era un puști obișnuit, exceptând sângele care îi picura din nas și i se prelingea în jurul buzelor. Un cioc blond-roșcat îi atârna de bărbia fină, iar perciunii erau subțiri și lungi, curbați în jurul liniei maxilarului ca un fir multicolor.

Chuck făcu un pas înainte ca să vadă mai bine și rămase cu gura căscată.

— Aa, rahat. Ăsta e… Rahat… Gemu și se lovi singur în cap. Nu-mi amintesc numele lui. Mama lui lucrează la colegiu.

Sara îl văzu pe Jeffrey încovoindu-se de spate la auzul veștii. Cazul tocmai devenise de zece ori mai complicat.

— Am găsit un bilet, țipă Frank de pe pod.

Sara fu surprinsă de veste, chiar dacă ea fusese cea care îl trimisese pe Frank acolo. Văzuse destule sinucideri la viața ei, dar de data asta ceva nu era în regulă.

Jeffrey o privi cu atenție, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— Încă mai crezi c-a sărit de bunăvoie? o întrebă el.

— Așa se pare, nu? îi răspunse, fără să accepte provocarea.

— O să examinăm toată zona, decise Jeffrey, după câteva clipe de gândire.

Chuck vru să își ofere ajutorul, dar Jeffrey îi tăie imediat elanul:

— Chuck, ai putea să stai aici cu Matt și să-i fotografiați fața? Vreau s-o arăt tinerei care a găsit cadavrul.

— Uh…

Chuck păru că încearcă să găsească o scuză, nu pentru că îl deranja să stea pe-acolo, ci pentru că nu voia să accepte niciun ordin dat de Jeffrey.

Jeffrey îi făcu un semn cu capul lui Matt, care se întorsese în cele din urmă cu fața.

— Fă niște poze!

Matt aprobă dând încordat din cap, și Sara se întrebă cum avea să facă fotografiile fără să se uite la victimă. Chuck, pe de altă parte, părea să nu-și mai poată lua ochii de la scenă. Probabil că niciodată până atunci nu mai văzuse un mort. Știind ce gen de persoană era, Sara nu fu surprinsă

de reacția lui Chuck. După emoțiile de pe fața lui, s-ar fi zis că se uita la un film.

— Dă-mi mâna, zise Jeffrey, ajutând-o pe Sara să se ridice.

— L-am chemat deja pe Carlos, îl anunță Sara, referindu-se la asistentul ei de la morgă. Ar trebui s-ajungă în curând. O să aflăm mai multe după autopsie.

— Bine, zise Jeffrey, apoi se întoarse spre Matt. Încearcă să faci o fotografie bună cu fața lui. Când ajunge Frank, spune-i să mă caute la mașină.

Matt ridică mâna în chip de salut, dar tot nu reuși să scoată niciun cuvânt.

Sara își îndesă stetoscopul în buzunar, mergând de-a lungul albiei râului. Se uită în sus, către mașină, căutând-o pe Tessa din priviri. Soarele bătea direct în parbriz, în așa fel încât acesta părea acum o adevărată oglindă.

— Ce-mi ascunzi? o întrebă Jeffrey, după ce se asigură că Chuck nu îi mai putea auzi.

Sara se opri, neștiind cum să își verbalizeze sentimentele.

— Ceva nu e-n regulă.

— Asta poate fi din cauza lui Chuck.

— Nu. Chuck e-un idiot. Știu asta de treizeci de ani.

Jeffrey zâmbi ușor.

— Atunci ce este?

Sara se întoarse și privi înspre băiatul întins la pământ, apoi din nou către pod.

— Zgârietura de pe spate. De ce-o are?

— De la balustrada podului? sugeră Jeffrey.

— Cum? Balustrada nu-i atât de înaltă. Probabil c-a stat pe ea și și-a tras picioarele peste.

— E o bârnă sub balustradă, observă Jeffrey. Poate că s-a zgâriat de ea în cădere.

Sara continuă să se uite insistent către pod, încercând să își imagineze scenariul real.

— Știu că sună stupid, dar, dacă aș fi în locul lui, n-aș vrea să mă lovesc în cădere. M-aș ridica

în picioare pe balustradă și aș sări, cât mai departe de bârnă. Departe de orice.

— Poate a coborât până la bârnă și s-a zgâriat pe spate de pod.

— Verifică dacă sunt urme de piele, sugeră Sara, deși se îndoia că vor găsi ceva.

— Dar ce părere ai despre aterizarea în picioare?

— Nu este atât de neobișnuită pe cât ai crede.

— Crezi c-a făcut asta intenționat?

— Să sară?

— Treaba aia, zise Jeffrey, arătând către jumătatea sa de jos.

— A, piercing-ul? Probabil c-a făcut-o mai demult. Rana se vindecase.

Jeffrey se cutremură.

— De ce și-ar face cineva așa ceva?

— Se presupune că intensifică senzațiile sexuale.

— Pentru bărbat? comentă Jeffrey, cu scepticism.

— Și pentru femeie, îl lămuri Sara, deși simplul gând o făcu să se înfioare.

Se uită din nou către mașină, sperând s-o vadă pe Tessa. De unde se afla, parcarea se vedea foarte bine. Cu excepția lui Brad Stephens și a acelui martor, nimeni altcineva nu se zărea.

— Unde-i Tessa? întrebă Jeffrey.

— Cine știe? răspunse Sara, enervată.

Mai bine ar fi dus-o pe Tessa acasă, în loc să o lase să hoinărească pe aici de una singură.

— Brad, îl strigă Jeffrey pe polițist, în timp ce se apropiară de mașini. A coborât Tessa de pe deal?

— Nu, domnule, răspunse el.

Sara se uită pe bancheta din spate al mașinii, așteptându-se să o vadă pe Tessa ghemuită acolo și trăgând un pui de somn. Mașina era goală.

— Sara? întrebă Jeffrey.

— E-n regulă, îi răspunse Sara, gândindu-se că Tessa începuse să coboare dealul, apoi fusese nevoită să îl urce din nou.

În ultimele săptămâni copilul dansase step pe vezica ei urinară.

— Vrei să mă duc după ea? se oferi Jeffrey.

— Probabil că s-a așezat pe undeva și se odihnește.

— Ești sigură? insistă Jeffrey.

Îi făcu un semn expeditiv cu mâna și plecă pe aceeași potecă pe care Tessa urcase dealul. Studenții de la colegiu obișnuiau să alerge pe potecile din pădure, care traversau orașul de la un capăt la celălalt. Dacă Sara ar fi mers aproximativ doi kilometri către est, ar fi ajuns în cele din urmă la clinica pentru copii. Spre vest, poteca ar fi purtat-o către autostradă, iar cea dinspre nord, către cealaltă parte a orașului, aproape de casa familiei Linton. Dacă Tessa se hotărâse să se ducă acasă pe jos, fără să anunțe pe nimeni, Sara avea să o strângă de gât.

Coasta era mai abruptă decât își imaginase, și se opri în vârful dealului ca să își tragă sufletul. Zona era împânzită de gunoaie și de cutii de bere goale risipite ca niște frunze moarte. Se uită în urma ei către locul de parcare, unde Jeffrey o interoga pe femeia care găsise cadavrul. Brad Stephens îi făcu semn cu mâna, și Sara îi răspunse, fluturând-o și ea pe a ei, gândindu-se că poate Tessa nu se vedea de creasta dealului. Poate că se oprise să își tragă sufletul înainte să coboare înapoi. Poate că dăduse peste vreun animal sălbatic. Poate intrase în travaliu. La acest ultim gând, Sara se întoarse către copaci, urmând o potecă bătătorită ce intra în pădure. La câțiva metri depărtare cercetă zona înconjurătoare, căutând un semn cât de mic lăsat de sora ei.

— Tess? strigă Sara, încercând să nu se enerveze.

Probabil că Tessa hoinărise prin zonă și pierduse noțiunea timpului. Încetase să își mai poarte ceasul cu câteva luni în urmă, când încheieturile îi deveniseră prea umflate pentru brățara de metal. Sara se afundă și mai mult în pădure, ridicând vocea în timp ce repeta:

— Tessa?

În ciuda zilei însorite, pădurea era întunecoasă, crengile copacilor înalți îmbinându-se ca niște degete într-un joc de copil și blocând aproape toată lumina. Cu toate astea, Sara își făcu mâna streașină la ochi, de parcă asta ar fi ajutat-o să vadă mai bine.

— Tess? strigă ea din nou și așteptă un răspuns, cât numără până la douăzeci. Nu primi niciunul.

Frunzele de deasupra capului foșniră în adierea vântului, și Sara simți o furnicătură neplăcută pe ceafă. Mai înaintă câțiva pași pe potecă, frecându-și brațele. După aproximativ cinci metri, poteca se bifurcă. Încercă să se hotărască încotro să o apuce. Ambele cărări păreau bine bătătorite, și în noroi văzu chiar urmele unor tenișii. Sara îngenunchea din loc în loc, încercând să identifice urma plată a sandalelor Tessei printre cele striate sau în zigzag. Dintr-odată auzi un zgomot în spatele ei.

— Tess? exclamă ea, sărind în sus.

Era însă doar un raton, la fel de surprins ca și Sara de această întâlnire neașteptată. Se uitară lung unul la celălalt timp de câteva secunde, apoi ratonul se făcu nevăzut în pădure.

Sara se ridică și își scutură praful de pe mâini. O apucă pe poteca din dreapta, apoi se întoarse la răscruce și trasă o săgeată în pământ cu tocul pantofului, indicând direcția în care pornise. Imediat ce făcu semnul, Sara se simți ridicolă, dar își promise să râdă de prudența ei mai târziu, după ce o va duce pe Tessa acasă.

— Tess?

Rupse o crenguță dintr-o ramură mai joasă care îi stătea în cale, pe potecă.

— Tess?

Se opri, așteptând, dar nu primi niciun răspuns. În fața ei, poteca o cotea puțin, apoi se bifurca din nou. Stătu în cumpănă dacă să îl cheme sau nu pe Jeffrey în ajutor, dar se hotărî să nu o facă. O parte din ea se simțea ridicolă pentru că se gândise la asta, dar cealaltă, cea mai profundă, nu reușea să își înfrângă un sentiment de spaimă.

Merse mai departe, strigând-o pe Tessa. La următoarea răscruce își puse din nou mâna streașină la ochi, uitându-se în ambele părți. Potecile se îndepărtau treptat una de cealaltă. Cea din dreapta cotea brusc la aproape trei metri mai în față. Pădurea era mai întunecată aici, și Sara ținu ochii mijiți ca să poată vedea. Începu să traseze o săgeată către calea din stânga, dar ceva îi fulgeră în minte, de parcă durase ceva timp până ce ochii transmiseseră imaginea către creier. Cercetă cu atenție poteca din dreapta și văzu o piatră cu o formă ciudată, chiar dincolo de cotitură. Înaintă câțiva pași și apoi o luă la fugă, dându-și seama că piatra era de fapt una dintre sandalele Tessei.

— Tessa! aproape că țipă Sara, înșfăcând sandaua de jos și strângând-o la piept.

Se întoarse și o căută cu frenezie pe sora ei. Scăpă sandaua din mână, simțind că i se face rău. Gâtul i se contractă când teama pe care o înfrânase până atunci se transformă într-o adevărată teroare. Într-un luminiș, în fața ei, Tessa stătea întinsă pe spate, cu o mână pe burtă, cu cealaltă căzută într-o parte. Capul era răsucit într-un mod ciudat, buzele ușor desfăcute, ochii închiși.

— Nu… gemu Sara, alergând către sora ei.

Distanța dintre ele nu era mai mare de șapte metri, dar Sarei i se păru că avea de străbătut kilometri întregi. Un milion de posibilități îi trecură prin minte, dar niciuna dintre ele nu o pregăti, nici pe departe, pentru ceea ce avea să vadă.

— Oh, Dumnezeule, icni Sara, căzând în genunchi. Oh, nu…

Tessa fusese înjunghiată de cel puțin două ori în stomac și o dată în piept. Era sânge peste tot, transformând roșul purpuriu al rochiei într-un negru umed. Sara privi fața surorii ei. Scalpul îi fusese smuls și o parte îi atârna peste ochiul stâng, roșul aprins al cărnii de sub piele contrastând cu pielea albă și palidă.

— Nu… Tess… nu! țipă Sara, punând mâna pe obrazul Tessei și încercând să îi deschidă ochii. Tessie? Oh, Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat?

Tessa nu îi răspunse. Era vlăguită de puteri, și nu opuse niciun fel de rezistență când Sara așeză la loc partea smulsă a scalpului și îi deschise forțat ochii, vrând să îi vadă pupilele. Încercă să verifice pulsul carotidei, dar mâna îi tremura atât de tare, încât nu reuși decât să murdărească de sânge, cu degetele, gâtul Tessei. Își lipi urechea de pieptul ei, și rochia umedă i se lipi de obraz în timp ce încerca să detecteze orice urmă de viață.

Ascultând, Sara își coborî privirea către stomac, după copil. Sânge și lichid amniotic șiroiau din inciziile inferioare, ca dintr-un robinet prost strâns. O parte a intestinului ieșise afară prin bluza purpurie sfâșiată, și Sara închise ochii la vederea rănii. Își ținu respirația până ce îi auzi inima bătând slab și simți cum pieptul se ridică și coboară aproape imperceptibil, odată cu aerul ce intra în plămâni.

— Tess? Sara se ridică și își șterse cu dosul palmei sângele de pe față. Tessie, te rog, trezește-te.

Aproape că îi sări inima din piept când auzi în spatele ei zgomotul puternic al unei crengi rupte, ca și cum călcase cineva pe ea. Îl văzu pe Brad Stephens care stătea nemișcat, cu gura căscată, în stare de șoc. Se holbară unul la celălalt câteva secunde, fără să scoată niciun cuvânt.

— Doctore Linton? zise el în cele din urmă, cu o voce care părea pierită în luminișul larg.

Avea aceeași expresie speriată ca ratonul de mai devreme, de pe potecă. Sara nu reuși decât să se uite la el. În minte țipa și îl trimitea după Jeffrey, îi cerea să facă rapid ceva, dar, de fapt, vorbele nu îi ieșeau din gură.

— Mă duc după ajutor, zise el și o luă la fugă înapoi, pe potecă.

Sara îl urmări cu privirea până ce dispăru la cotitura cărării, apoi se întoarse către Tessa. Nu putea să se întâmple așa ceva. Erau amândouă prinse într-un coșmar oribil din care aveau să se trezească în curând. Nu i se întâmpla Tessei asta – nu surioarei ei mai mici, care insistase să se țină după ea, așa cum obișnuia când erau doar niște copile. Tessa plecase într-o scurtă plimbare, ca să găsească un loc unde să poată urina. Nu zăcea la pământ, sângerând, în vreme ce ea nu era în stare decât să o țină de mână și să plângă.

— O să fie bine, îi spuse surorii ei, întinzându-se ca să îi ia și cealaltă mână.

Simți ceva lipicios între degetele Tessei și, când îi desfăcu mâna dreaptă, găsi o bucată de plastic albă lipită de palmă.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Tessa încleștă pumnul și gemu.

— Tessa? zise Sara, uitând de bucățica de plastic. Tessa, uită-te la mine!

Încetișor, Tessa deschise ochii.

— Sara… șopti ea.

Pleoapele începură din nou să i se închidă.

— Tessa, nu-nchide ochii! îi ordonă Sara, strângând-o de mână cu putere. Simți cum te strâng? Vorbește cu mine! Simți cum îți strâng mâna?

Tessa încuviință din cap, și ochii i se deschiseră larg, de parcă s-ar fi trezit speriată dintr-un somn adânc.

— Poți să respiri bine? întrebă Sara, conștientă de panica acută din vocea ei. Încercă să se liniștească, conștientă de faptul că altfel nu va reuși decât să înrăutățească lucrurile. Nu poți să respiri bine?

Buzele Tessei tremurară de efort în timp ce schițară un „nu”.

— Tess? zise Sara. Unde doare? Unde doare cel mai tare?

Tessa nu îi răspunse. Își duse ezitând mâna la cap, unde era rănită. Vocea i se auzi ca o șoaptă stinsă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, îi răspunse Sara, nefiind sigură decât de necesitatea de a o ține pe Tessa trează.

Degetele Tessei pipăiră scalpul sfâșiat, și pielea i se mișcă sub atingerea ei, până ce Sara îi îndepărtă mâna.

— Ce…? murmură Tessa, și vocea i se pierdu din nou.

Lângă capul ei se afla o piatră mare, împroșcată pe toată suprafața cu sânge și având fire de păr.

— Te-ai lovit la cap când ai căzut? întrebă Sara, convinsă că asta se întâmplase. Asta ai făcut?

— Nu știu…

— Te-a înjunghiat cineva, Tess? întrebă Sara. Îți amintești ce s-a-ntâmplat?

Fața Tessei se schimonosi de frică atunci când își atinse abdomenul.

— Nu, zise Sara și îi îndepărtă mâna, nelăsând-o să simtă rănile.

Se auziră câteva crengi trosnind. Sara întoarse capul și îl văzu pe Jeffrey, care alerga în direcția lor. Bărbatul căzu în genunchi, de cealaltă parte a Tessei.

— Ce s-a-ntâmplat?

Sara izbucni în plâns.

— Sara? zise el, dar femeia plângea mult prea tare ca să poată răspunde. Sara, repetă Jeffrey. O

apucă de umeri și o zgudui. Sara, concentrează-te! Ai văzut cine-a făcut asta?

Sara se uită în jur, abia acum dându-și seama că persoana care o înjunghiase pe Tessa ar mai fi putut fi încă acolo.

— Sara?

Clătină din cap.

— Nu știu… N-am…

Jeffrey îi scotoci în buzunarele din față, scoase stetoscopul și i-l puse în mâna lipsită de vlagă.

— Frank, chemă o ambulanță!

Vocea lui era atât de îndepărtată, încât Sarei i se păru că mai degrabă îi citește pe buze cuvintele decât i le aude.

— Sara?

Era paralizată de emoție și nu se putea gândi la ce anume trebuia făcut. Vederea i se îngustă ca un tunel, și nu o mai văzu decât pe Tessa, însângerată, îngrozită, cu ochii larg deschiși, în stare de șoc. Între ele stăruia un sentiment de groază oribilă, durere, spaimă oarbă. Sara era complet neputincioasă.

— Sara? repetă Jeffrey, punându-i o mână pe umăr.

Auzul îi reveni brusc, ca un val de apă ce izbește un dig. Jeffrey o strânse de mână suficient de tare cât să îi provoace durere.

— Spune-mi ce să fac.

Nu se știe cum, cuvintele lui o readuseră la realitate, dar vocea îi era încă sugrumată.

— Scoate-ți cămașa. Trebuie să ținem sângerarea sub control.

Sara privi cum Jeffrey își scoate jacheta și cravata, apoi rupe nasturii cămășii. Treptat, simți cum mintea începe din nou să îi funcționeze. Putea să facă asta. Știa ce avea de făcut.

— Cât e de rău? întrebă el.

Sara nu îi răspunse. I se părea că, dacă ar fi dat glas răului, i-ar fi dat o și mai mare putere. Apăsă

în schimb cămașa pe burta Tessei, apoi puse mâna lui Jeffrey peste ea.

— Uite-așa, îi arătă ea, ca să știe cu câtă putere să apese. Tess? zise Sara, străduindu-se să fie tare, pentru sora ei. Vreau să te uiți la mine, bine, iubito? Uită-te la mine și spune-mi dacă se schimbă ceva, da?

Tessa aprobă dând din cap, și privirea i se întoarse într-o parte, către Frank, care se apropia de ei.

Frank se așeză jos, alături de Jeffrey.

— În mai puțin de zece minute o să sosească elicopterul Salvării.

Începu să își descheie cămașa chiar când Lena Adams ajunse în luminiș. Matt Hogan era în spatele ei, cu pumnii încleștați pe lângă corp.

— Probabil c-a luat-o în direcția aia, le zise Jeffrey, indicând cărarea care intra și mai adânc în pădure.

Cei doi o luară la fugă, fără să spună niciun cuvânt.

— Tess, zise Sara, descoperind rana de la piept ca să vadă cât era de adâncă.

Traiectoria cuțitului dusese probabil lama periculos de aproape de inimă.

— Știu că doare, dar trebuie să reziști. Bine? Poți să reziști pentru mine?

Tessa încuviință încet din cap, ochii mișcându-i-se în continuare în orbite.

Sara ascultă cu stetoscopul pieptul Tessei și îi auzi inima bubuindu-i ca o tobă și respirația foarte sacadată. Mâna Sarei începu să tremure din nou când puse stetoscopul pe abdomen și căută bătaia inimii fetusului. Înjunghierea burții însemna și rănirea copilului, și Sara nu se miră când nu auzi o a doua bătaie de inimă. Fluidul amniotic gâlgâia afară din rană, distrugând mediul protector al fătului. Dacă lama cuțitului nu îl ucisese, atunci pierderea de sânge și de fluid sigur avea să o facă.

Sara simți privirea pătrunzătoare a Tessei, punând o întrebare la care ea nu putea încă să răspundă. Dacă Tessa intra în stare de șoc sau dacă îi creștea nivelul adrenalinei, inima ar fi pompat mult mai repede sângele afară din corp.

— E slab, zise Sara, și simți cum stomacul i se revoltă odată cu rostirea minciunii. Se forță să o privească pe Tessa în ochi și îi luă mâna într-a sa. Bătaia inimii e slabă, dar o pot auzi.

Mâna dreaptă a Tessei se ridică spre burtă, dar Jeffrey o opri. Se uită în palma ei.

— Ce-i asta? întrebă Jeffrey. Tessa? Ce-ai în mână?

Îi ridică mâna, astfel încât Tessa să înțeleagă la ce se referea. O expresie de confuzie i se întipări pe față când bucata de plastic flutură în vânt.

— Ai luat-o de la el? întrebă Jeffrey. De la cel care te-a atacat?

— Jeffrey, zise Sara, cu vocea pierită.

Cămașa i se îmbibase cu sânge, acoperindu-i mâna până la încheietură. Când văzu la ce se referea, dădu să își scoată maioul, dar Sara îl opri și îi înșfăcă haina, căci era mai la îndemână.

Tessa gemu când simți schimbarea temporară de presiune și aerul îi șuieră printre dinți.

— Tess? zise Sara cu voce tare, luând din nou mâna surorii ei. Trebuie să reziști, OK?

Tessa dădu ușor din cap, cu buzele strâns lipite. Nările îi fremătau de la efortul pe care îl făcea ca să respire. Strânse mâna Sarei atât de tare, încât simți cum îi pârâie oasele.

— N-ai probleme cu respirația, nu-i așa? întrebă Sara.

Tessa nu îi răspunse, dar privirea îi era agitată, mutându-se de la Sara la Jeffrey.

— Respiri bine? întrebă Sara, încercând să își înfrângă frica. Dacă Tessa nu mai putea respira de una singură, Sara nu mai avea cum să o ajute. Vocea lui Jeffrey rămase însă fermă și controlată.

— Sara?

Ținea mâna pe abdomenul Tessei.

— Am simțit ceva ca o contracție.

Sara clătină repede din cap și își puse mâna lângă a lui Jeffrey. Simți contracții uterine.

— Tessa? Simți durere aici, jos? întrebă Sara, ridicând vocea. Dureri în zona pelviană?

Tessa nu răspunse, dar începu să clănțăne din dinți, de parcă i-ar fi fost frig.

— O să verific dilatația, bine? o preveni Sara, ridicându-i rochia. Sânge și fluid acopereau coapsele Tessei, amestecate într-o masă neagră și lipicioasă. Sara își apăsă degetele în canal. Reacția normală a corpului la orice fel de traumă era aceea de a se încorda; acest lucru se întâmplă și în cazul Tessei. Sara se simți de parcă și-ar fi băgat mâna într-o menghină.

— Încearcă să te relaxezi, îi spuse, căutând colul uterin. Cunoștințele de obstetrică ale Sarei datau de mulți ani, și chiar și lecturile mult mai recente pe marginea acestui subiect erau insuficiente.

— Totul e-n regulă. Te descurci bine, îi spuse totuși Sara.

— Am simțit-o din nou, zise Jeffrey.

Sara îl săgetă cu privirea, dorindu-și ca el să tacă. Și ea simțise contracția, dar nu aveau ce să facă în această privință. Chiar dacă exista vreo șansă ca fătul să fie în viață, o operație de cezariană făcută în acest moment ar fi ucis-o pe Tessa. Dacă lama tăiase uterul, până la spital ar fi murit din cauza sângerării.

— E bine, zise Sara, scoțând mâna. Nu ești dilatată. Totul e-n regulă. Ai înțeles, Tessa? Totul e-n regulă.

Tessa își mișcă buzele, dar singurul sunet pe care îl scoase fu șuieratul ascuțit al respirației. Se hiperventila, riscând să intre în hipocapnie.

— Mai ușor, scumpo, zise Sara, apropiindu-și fața de a Tessei. Încearcă să respiri mai rar, da?

Sara îi arătă cum, inspirând adânc și expirând încet. Își aduse aminte cum făcuseră împreună

acest lucru, cu câteva săptămâni în urmă, în timpul cursului Lamaze[4].

— Așa e bine, zise Sara, când respirația Tessei se mai încetini. Încetișor.

Sara avu un moment de ușurare, dar, în clipa următoare, fiecare mușchi de pe fața Tessei se încordă. Începu să îi tremure capul, apoi mâna, brațul Sarei preluând vibrația ca un diapazon. Un sunet ca un gâlgâit zvâcni de pe buzele Tessei și un fir subțire de lichid limpede i se prelinse din gură. Ochii îi deveniră sticloși, și privirea, lipsită de expresie.

— În cât timp sosește ambulanța? îl întrebă pe Frank, cu voce joasă.

— N-ar trebui să mai dureze mult, răspunse acesta.

— Tessa, zise Sara, pe un ton amenințător. Nu îi mai vorbise astfel surorii ei de când Tessa avea doisprezece ani, când dorise să facă o tumbă de pe acoperișul casei. Tessa, rezistă. Mai rezistă doar un pic. Ascultă-mă. Rezistă. Îți spun…

Corpul Tessei tresări brusc, violent, maxilarele i se încleștară clămpănind, ochii i se dădură peste cap și din gât scoase sunete guturale. Atacul se produse cu o intensitate înspăimântătoare, trecând prin corpul Tessei precum curentul electric.

Sara încercă să își folosească propriul trup ca o barieră, astfel încât Tessa să nu se rănească singură. Tessa tremura necontrolat, gemând, cu ochii rotindu-se în orbite. Vezica dădu drumul urinei, cu un puternic miros acid. Maxilarul îi era atât de încleștat, încât mușchii gâtului îi ieșiră în evidență ca niște fibre de oțel.

Sara auzi în depărtare zumzăitul unui motor, apoi sunetul distinct al unui elicopter. Când salvarea plană deasupra capului lor, înainte să se îndrepte spre albia râului, Sara simți cum lacrimile îi înțeapă ochii.

— Grăbiți-vă, șopti ea. Vă rog, grăbiți-vă!

Capitolul 2

Jeffrey o văzu pe Sara la fereastra elicopterului care se ridica de la pământ. Ținea la piept mâna Tessei, cu capul plecat de parcă se ruga. Nici el, nici Sara nu erau prea religioși, dar Jeffrey se trezi înălțând o rugăciune către oricine asculta acolo sus, implorând ca Tessa să se facă bine. Continuă să o privească pe Sara și să se roage în tăcere, până ce elicopterul viră la dreapta și dispăru peste linia copacilor. Cu cât se îndepărta, cu atât cuvintele îi veneau mai greu în minte, astfel că, până ce elicopterul coti către vest, spre Atlanta, nu mai simți decât furie și neajutorare.

Jeffrey își coborî privirea către bucata mică de plastic alb pe care o găsise în mâna Tessei. O dezlipise de palma ei înainte să fie suită în elicopter, sperând că aceasta îi va putea ghida cumva către persoana care o atacase. Uitându-se acum la ea, simți cum îl copleșește un sentiment nimicitor de deznădejde. Și el, și Sara atinseseră plasticul. Nu exista nicio amprentă clară în sânge. Nu putea afla nici măcar dacă avea vreo legătură cu atacul.

— Șefule?

Frank îi dădu lui Jeffrey jacheta și cămașa. Din ambele picura sânge.

— Isuse, zise Jeffrey, scoțând din buzunar legitimația de poliție și portofelul.

Erau la fel de îmbibate ca și hainele. Găsi o pungă specială pentru dovezi și sigilă în ea bucățica de plastic.

— Ce mama dracului s-a întâmplat?

Frank întinse mâinile, fără să scoată vreun sunet.

Gestul îl enervă pe Jeffrey, dar reuși să își reprime comentariul răutăcios care îi veni în minte, știind că nimic din ce i se întâmplase Tessei Linton nu fusese din vina lui Frank. Dacă era s-o ia așa, era mai degrabă vina lui. El fusese cel care stătuse

ca un bleg la mai puțin de o sută de metri depărtare de locul unde Tessa fusese atacată. Știuse că era ceva în neregulă atunci când nu o găsise pe Tessa în mașină, și ar fi trebuit să insiste să meargă cu Sara în căutarea ei.

Vârî punga în buzunarul pantalonilor.

— Unde sunt Lena și Matt? întrebă el.

Frank deschise clapeta telefonului mobil.

— Nu, îi spuse Jeffrey. Cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla lui Matt în mijlocul pădurii ar fi fost să îi sune telefonul. Mai lasă-i zece minute. Se uită fugitiv la ceas, fără să fie sigur cât timp trecuse deja. Dacă nu apar până atunci, mergem să-i căutăm.

— Bine.

Jeffrey își aruncă hainele la pământ și puse deasupra lor portofelul și insigna.

— Sună la secție. Să vină șase unități aici.

Frank începu să formeze numărul.

— Lași martorul să plece? întrebă el.

— Nu, îi spuse Jeffrey.

Fără niciun alt cuvânt, porni în josul dealului, către parcare. Pe drum, încercă să își adune gândurile. Sara intuise că era ceva în neregulă cu sinuciderea. Faptul că Tessa fusese înjunghiată în imediata vecinătate făcea ca această ipoteză să fie și mai plauzibilă. Dacă băiatul din albia râului fusese ucis, era foarte probabil ca Tessa Linton să-l fi surprins pe asasin în pădure.

— Șefule, zise Brad cu voce joasă, încercând să nu pară nepoliticos.

În spatele lui, Ellen Schaffer vorbea la telefonul mobil. Jeffrey îl săgetă pe Brad cu privirea. În zece minute toată lumea din campus avea să știe exact ce se întâmplase.

Brad tresări, dându-și seama de greșeala pe care o făcuse.

— Îmi pare rău.

Ellen Schaffer surprinse schimbul de priviri.

— Trebuie să-nchid, zise ea repede și puse capăt convorbirii. Era o tânără blondă atrăgătoare, cu ochi căprui și cu unul dintre cele mai neplăcute accente de yankeu pe care le auzise Jeffrey în ultima vreme. Purta o pereche de pantaloni scurți și strâmți pentru alergare și o bluză de lycra chiar și mai mulată. Avea o curea cu un CD-Player prinsă la mijloc și un soare cu un design complicat tatuat în jurul buricului.

— Domnișoară Schaffer… începu Jeffrey.

— O să se facă bine? întrebă fata.

Vocea ei era chiar mai aspră decât își amintea el.

— Cred că da, zise Jeffrey, dar simți un nod în gât la auzul întrebării.

Tessa era inconștientă când o urcaseră în elicopter. Nimeni n-ar fi putut spune dacă avea să se mai trezească vreodată. Ar fi vrut să fie cu ea acum – cu Sara dar nu ar fi putut face nimic altceva la spital, decât să aștepte. Rămânând aici ar fi putut găsi măcar niște răspunsuri pentru familia Sarei.

— Poți să-mi spui din nou ce s-a întâmplat? întrebă Jeffrey.

Auzind întrebarea, buza de jos a lui Schaffer începu să tremure.

— Ai văzut cadavrul de pe pod?

— Alergam. Întotdeauna alerg dimineața.

Se uită din nou la ceas.

— Exact la această oră?

— Da.

— Întotdeauna singură?

— De obicei. Uneori.

Jeffrey făcu eforturi de voință să fie politicos, când tot ce-și dorea era să o zgâlțâie și să o facă să îi spună ceea ce voia să știe.

— De obicei alergi singură?

— Da, răspunse ea. Îmi pare rău.

— Alegi, de regulă, traseul ăsta?

— În mod normal, da, se auzi ea, ca un ecou. Cobor podul și o iau spre pădure. Există poteci…

Vocea ei se pierdu când își dădu seama că el știa probabil acest lucru.

— Deci alergi pe aceeași rută în fiecare zi? o readuse el pe firul discuției.

Ellen încuviință dând repede din cap.

— De obicei nu mă opresc la pod, dar ceva părea să nu fie în regulă. Nu știu de ce m-am oprit.

Strânse din buze în timp ce se gândea.

— De obicei aud păsări, zgomotul naturii. Acum totul părea nemișcat. Înțelegi ce vreau să spun?

Jeffrey înțelegea. Avusese același sentiment sinistru atunci când alergase prin pădure, căutându-le pe Sara și pe Tessa. Singurele sunete fuseseră acelea ale picioarelor sale, care loveau pământul, și ale inimii care îi bubuia chiar și mai tare în cap.

— Așa că m-am oprit ca să mă întind, continuă Ellen. Când m-am uitat peste traversă, l-am văzut.

— N-ai coborât să vezi dacă trăiește?

Fata păru stânjenită.

— Nu… Așa ar fi trebuit să fac?

— Nu, zise el și, ca să fie drăguț, adăugă: E mai bine, astfel nu ai contaminat locul faptei.

Fata păru ușurată.

— Puteam spune…

Se uită în jos, către mâini, plângând în tăcere.

Jeffrey aruncă o privire către pădure, devenind nervos fiindcă Matt și Lena nu se întorseseră încă, mai ales cu tot zgomotul pe care îl făcuse elicopterul. Probabil că nu fusese una dintre cele mai bune idei ale lui să-i trimită în pădure.

— A suferit? întrebă Schaffer, întrerupându-i gândurile.

— Nu, o asigură el, deși nu avea nici cea mai vagă idee. Credem c-a sărit de pe pod.

Ellen păru surprinsă.

— Eu am presupus…

Nu îi permise să dea frâu liber emoțiilor și presupunerilor ei.

— Deci l-ai văzut. Ai sunat la poliție. Apoi ce-ai mai făcut?

— Am stat pe pod până ce polițistul a ajuns aici, zise ea, arătând spre Brad, care afișă un zâmbet timid. Apoi au sosit ceilalți, și eu am rămas cu el.

— Ai mai văzut pe altcineva? Vreo persoană pe lângă pădure?

— Doar o fată care urca dealul, zise ea.

— Nimeni altcineva?

— Nu. Nimeni, răspunse ea, uitându-se peste umărul lui Jeffrey.

Se întoarse și îi văzu pe Matt și pe Lena ieșind din pădure. Lena șchiopăta, cu mâinile ridicate în lateral, ca să își mențină echilibrul. Matt îi întinse mâna ca să o ajute să coboare dealul, dar Lena îl expedie cu un simplu gest.

— O să iau mâine legătura cu tine, îi spuse Jeffrey lui Ellen. Mulțumesc c-ai stat la dispoziția noastră. Asigură-te că ajunge în siguranță la cămin, îi spuse el apoi lui Brad.

— Da, domnule, zise Brad, dar Jeffrey alerga deja spre vârful dealului.

Tălpile mocasinilor lui alunecară prin noroi în timp ce alergă spre Lena și Matt, dar nu se putea gândi decât că pusese în pericol viața unei alte femei, trimițând-o pe Lena în pădure. Până ajunse în dreptul lor, remușcarea îl cuprinsese ca niște chingi ce îi strângeau pieptul. Își trecu mâna pe sub brațul Lenei, ca să o ajute să se așeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jeffrey, simțindu-se ca un papagal, căci pusese această întrebare de un milion de ori într-o singură zi, și niciodată nu primise un răspuns satisfăcător. Ești bine?

— Da, zise Lena și îl împinse la o parte atât de brusc, încât căzu tot restul drumului, până jos.

Frank dădu să o ajute și o luă de braț, dar Lena se smuci.

— Isuse, sunt bine! zise ea, deși tresări când puse piciorul pe pământ.

Cei trei bărbați rămaseră încremeniți în timp ce Lena își dezlega șireturile pantofilor, și Jeffrey știu că simțeau cu toții aceeași emoție ca și el. Ridică privirea și văzu că Matt și Frank aveau aceeași expresie acuzatoare. Lena ar fi putut fi serios rănită în pădure. Indiferent ce se întâmplase cu ea – și ce s-ar mai fi putut întâmpla – era vina lui Jeffrey.

Lena rupse tăcerea spunând:

— Se afla încă acolo.

— Unde? întrebă Jeffrey, simțind cum pulsul i se accelerează.

— Nemernicul se ascundea în spatele unui copac, uitându-se să vadă ce se mai întâmpla.

— Isuse, murmură Frank, furios, dar Jeffrey nu își putea da seama dacă mânia era îndreptată împotriva atacatorului sau a lui.

— L-am urmărit, continuă Lena fără să observe tensiunea, sau poate alegând să o ignore. M-am împiedicat de ceva. Un buștean. Nu știu. Pot să v-arăt unde s-ascundea.

Jeffrey încercă să asimileze toate datele. Atacatorul rămăsese în zonă ca să se asigure că Tessa primea ajutor sau se uita la ceea ce se întâmpla ca la un film, savurând totul?

— Tu unde erai când s-au întâmplat toate astea? îl întrebă Frank pe Matt, pe punctul de a exploda.

Matt răspunse pe același ton tăios:

— Ne-am despărțit ca să acoperim o zonă cât mai mare. Câteva minute mai târziu, l-am văzut pe pușți alergând.

— N-ar fi trebuit s-o lași de la bun început, bombăni Frank.

— Făceam întocmai cum cere procedura, comentă și Matt, nemulțumit.

— Hei, voi, amândoi, zise Jeffrey, încercând să îi oprească. N-avem timp pentru așa ceva. Cât de aproape se afla de locul faptei? întrebă el, îndreptându-și din nou atenția către Lena.

— Aproape, zise ea. Cam la cincizeci de metri de potecă. M-am întors, gândindu-mă că dacă se afla încă-n zonă, atunci era aproape, ca să poată vedea ce se petrece.

— L-ai putut vedea bine? întrebă Jeffrey.

— Nu. M-a văzut el pe mine înainte să-l văd eu pe el. Stătea ghemuit în spatele unui copac. Poate că-i plăcea s-o vadă pe Sara panicându-se.

— Nu ți-am cerut să faci presupuneri, izbucni Jeffrey, deranjat de felul condescendent în care rostise numele Sarei.

Lena nu se înțelesese niciodată prea bine cu Sara, dar acum nu era momentul potrivit să reînvie acea dușmănie, dată fiind starea în care se afla Tessa.

— L-ai văzut pe tip. Apoi?

— Nu l-am văzut, zise ea răstit, evident enervată.

Jeffrey își dădu seama prea târziu că apăsase pe butoanele greșite. Se uită la Frank și la Matt cerând ajutor, dar fețele lor erau la fel de împietrite ca a Lenei.

— Continuă, zise Jeffrey.

Lena fu concisă.

— Am văzut o umbră. Mișcare. S-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă. Am alergat după el.

— În ce direcție a luat-o?

Lena își luă timp de gândire și căută soarele cu privirea.

— Către vest, probabil spre autostradă.

— Negru? Alb?

— Alb, zise ea. Apoi adăugă, ezitând: Poate.

— Poate? repetă Jeffrey întrebător, conștient că punea paie pe foc, dar incapabil să se oprească.

— Ți-am spus, zise ea, defensiv. S-a întors și-a fugit. Ce-aș fi putut să fac, să-l rog să-ncetinească, să-mi dau eu seama de ce etnie e?

Jeffrey tăcu preț de câteva clipe, încercând să se potolească.

— Și cu ce era îmbrăcat?

— Ceva închis la culoare.
— O haină? Blugi?
— Blugi, poate, și haină. Nu știu. Era întuneric.
— Haină lungă sau scurtă?
— O jachetă… cred.
— Avea vreo armă?
— N-am putut să văd.
— Ce culoare avea părul?
— Nu știu.
— Nu știi?
— Cred că purta o șapcă.
— *Crezi* că purta o șapcă?

Dintr-odată, explodă toată neputința care se acumulase în el de când o văzuse pe Tessa la un pas de moarte.

— Isuse Hristoase, Lena, de cât timp ești polițist?

Lena se holbă la el cu o expresie de ură arzătoare întipărită pe chip, expresie pe care era obișnuit să o vadă la suspecții pe care îi interoga.

— Urmărești un nenorocit de suspect și nici măcar nu poți să-mi spui dacă purta șapcă sau nu? Ce dracu' făceai acolo, culegeai margarete?

Lena continuă să se zgâiască la el, și maxilarul i se mișcă în timp ce înghiți cuvintele pe care voia să le spună.

— Noroc că nu s-a luat după tine, zise Jeffrey. Altfel aveam acum două fete în elicopter, în loc de una.

— Pot să-mi port și singură de grijă, zise ea, răstit.

— Crezi c-o să te apere cuțitașul ăla de la gleznă?

Expresia surprinsă de pe fața ei îl dezgustă, pentru că se aștepta ca Lena să știe mult mai multe de atât. Doar el o învățase. Jeffrey îi văzuse teaca la gleznă atunci când alunecase în fund pe malul râului.

— Ar trebui să te arestez că porți arme albe ascunse.

Lena continuă să se holbeze la el, cu o furie tot mai evidentă.

— Ai grijă la privirea aia, o preveni el.

Dinții Lenei erau atât de încleștați, încât abia i se distingeau cuvintele.

— Nu mai lucrez pentru tine, *tâmpitule.*

Ceva din interiorul lui Jeffrey era pe punctul de a exploda. Vederea i se ascuți, totul devenind extrem de clar.

— Șefule, zise Frank, punând mâna pe umărul lui Jeffrey.

Jeffrey se dădu înapoi, știind că se purta nebunește. Își văzu hainele însângerate la pământ – sângele Tessei. În acea clipă totul îl copleși: lacrimile de pe fața Sarei, lăsând dâre pe obrazul ei murdar de sânge. Brațul Tessei, moale, bălăbănindu-se fără vlagă peste targă, în timp ce era purtată spre elicopter.

Jeffrey se întoarse ca să nu i se vadă expresia de pe chip, își luă insigna și o lustrui cu marginea maioului, încercând să câștige timp ca să se calmeze.

— Ce se-ntâmplă, șefule?

Lui Jeffrey i se pusese un nod în gât din cauza furiei.

— Ți-am spus s-o conduci pe Schaffer la cămin.

— A dat peste câțiva prieteni, zise Brad, pălind. A vrut să plece cu ei.

Ochii lui, de un albastru limpede, se măriră de teamă, și începu să se bâlbâie.

— Mi… mi… mi-am închipuit c-o să-i fie mai bine cu ei. Erau din căminul ei. De la Keyes. N-am crezut…

— Bine, îl întrerupse Jeffrey, știind că, dacă își descărca mânia pe Brad, avea să se simtă și mai rău. Trimite câțiva oameni pe autostradă, îi ceru lui Frank. Spune-le că ne uităm după cineva care se plimbă. Oricine merge normal. Poate cu o jachetă, sau poate nu.

Nu o privi pe Lena când spuse ultimele cuvinte, deși ea știa sigur că o descriere ar fi contat enorm.

— Unitățile ar trebui s-ajungă aici în curând, zise Frank.

Jeffrey încuviință dând din cap.

— Vreau o căutare amănunțită din zona asta, până în ultimul loc în care Lena l-a văzut pe atacator. Căutăm un cuțit. Orice nu se-ncadrează în peisaj.

— Avea ceva-n mână, zise Lena, de parc-ar fi oferit un premiu. O pungă albă.

Brad Stephens icni, apoi se îmbujoră când toată lumea se uită la el.

— Ce e? îl întrebă Jeffrey.

Brad vorbi temător, de parcă ar fi încercat să se scuze.

— Am văzut-o pe Tessa culegând chestii pe când urca dealul, zise el.

— Ce fel de chestii?

— Cred că gunoaie și alte lucruri. Avea o pungă de plastic, de genul celor pe care le primești la Pig.

Se referea la Piggly Wiggly, băcănia orașului. Mii de oameni își făceau cumpărăturile de acolo în fiecare săptămână.

Jeffrey se strădui să nu vorbească preț de câteva secunde. Se gândi la bucata de plastic pe care o găsise în mâna Tessei. Aceasta ar fi putut foarte bine să fie mânerul rupt al pungii de plastic de la băcănie.

— Tessa a găsit punga pe deal? îl întrebă Jeffrey pe Brad, observând pentru prima dată cât de mult gunoi era în întreaga zonă.

Oamenii de serviciu ai facultății își consumau cea mai mare parte a energiei pentru întreținerea pământului din imediata apropiere a colegiului. Probabil că de un an de zile nu mai făcuseră curățenie în zona asta.

— Da, domnule, zise Brad. A cules-o de pe jos și a început s-o umple cu tot felul de chestii în timp ce urca dealul.

— Ce fel de chestii? vru Jeffrey să știe.

Brad se bâlbâi din nou, lucru care se întâmpla numai când era nervos.

— Gu-gunoi, cred. Ambalaje, și cutii, și alte chestii.

Jeffrey se străduí să își tempereze tonul cu care vorbea cu Brad, mai ales pentru că bâlbâiala lui îl făcea să se enerveze din nou.

— Nu te-ai dus până sus ca s-o întrebi ce face?

— Mi-ai spus să stau cu martora, îi reaminti Brad.

Roșeața îi îmbujoră din nou obrajii palizi.

— Și eu… uf… nu voiam să mă bag în ce făcea ea acolo. Știi, chestii pe-personale.

— Transmite asta prin radio, îi spuse Jeffrey lui Matt. Haine închise la culoare, poate cară o pungă albă.

— Crezi c-a furat gunoiul? întrebă Lena, sceptică.

Matt își acoperi cu mâna telefonul mobil și se îndepărtă câțiva metri ca să execute ordinele lui Jeffrey. Frank se uita la Lena, dar nimeni n-ar fi putut spune ce gândea.

Jeffrey văzu cum Chuck urca tacticos dealul. Când acesta se opri și se aplecă la pământ, Jeffrey se încordă, dar Chuck nu făcea decât să-și lege șiretul.

— Am stat lângă cadavru, le spuse Chuck, după ce ajunse la ei. Asiguram zona.

Lena îl ignoră și i se adresă lui Jeffrey:

— Crezi că există vreo legătură?

Jeffrey își dădu seama din expresia lui Frank că, după tot ceea ce se întâmplase, abia acum își punea această problemă. Bătrânul polițist poate și-ar fi dat, în cele din urmă, seama, dar Lena era cu mult înaintea celor mai mulți dintre ofițerii superiori ai secției. Acum, că ea plecase, iuțimea minții ei îi lipsea cel mai mult lui Jeffrey.

— Trebuie să fie o legătură, repetă Lena.

Jeffrey o făcu să tacă, și nu numai pentru că Chuck afla astfel tot ceea ce se întâmplase. Lena alesese să nu mai fie polițist cu șapte luni în urmă. Nu mai făcea parte din echipa lui Jeffrey.

— Dă-mi să văd biletul sinucigașului, îi ceru lui Frank.

— Se afla sub o piatră, la capătul podului, zise Frank.

Băgă mâna în buzunarul de la spate și scoase o foaie dintr-o agendă, împăturită. Pe Jeffrey nu-l lăsă inima să-l mustre pe Frank pentru că nu pusese bilețelul într-o pungă pentru dovezi. Mâinile amândurora erau suficient de murdare de sânge încât să păteze foaia.

Jeffrey îi aruncă o privire, fără a se uita la ceva anume. Chuck își duse mâna la bărbie, cu o expresie gânditoare.

— Încă mai crezi c-a făcut de bunăvoie săritura?

— Mda, zise Jeffrey, zgâindu-se la agentul de securitate al colegiului.

În ceea ce privea secretele, Chuck era asemenea unei site prin care trece tot. Jeffrey îl auzise bârfind despre suficient de mulți oameni ca să știe că nu se putea avea încredere în el.

Frank îl susținu pe Jeffrey.

— Un asasin l-ar fi înjunghiat, nu l-ar fi împins de pe pod. Asasinii nu-și schimbă în felul ăsta modul de operare.

— Da, e logic, încuviință Chuck, deși oricine altcineva, cu o fărâmă de inteligență, ar fi pus mai multe întrebări.

Jeffrey îi dădu biletul înapoi lui Frank.

— Când ajunge aici un echipaj, să te ocupi de celălalt mal al râului. Dacă trebuie, căutăm centimetru cu centimetru. Ai înțeles?

— Da, zise Frank. Începem la râu și mergem către autostradă.

— Bine.

Matt termină de vorbit la telefon, și Jeffrey îi dădu o altă sarcină.

— Sună-l pe Macon și vezi dacă putem aduce niște câini.

Chuck își încrucișa brațele la piept.

— Aduc și eu câțiva oameni de-ai mei…

— Ține-ți dracului oamenii departe de scena crimei, îi ordonă Jeffrey, împungându-l cu degetul.

Chuck rămase pe poziții.

— Asta-i proprietatea colegiului.

Jeffrey arătă către băiatul mort din albia râului.

— Singura voastră treabă este să aflați cine e pușt iul și s-o anunțați pe maică-sa.

— E Rosen, zise Chuck, defensiv. Andy Rosen.

— Rosen? se auzi Lena, ca un ecou.

— În cunoșteai? o întrebă Jeffrey.

Lena clătină din cap, negând, dar Jeffrey își dădu seama că ascundea ceva.

— Lena? zise el, dându-i ocazia să clarifice lucrurile.

— Am zis că nu, răspunse ea, răstit, iar Jeffrey nu mai fu deloc sigur dacă mințea sau dacă doar își bătea joc de el.

Oricare din cele două variante ar fi fost valabilă, nu avea timp pentru jocurile ei.

— Ești însărcinat cu căutarea, îi spuse Jeffrey lui Frank. Am ceva de făcut.

Frank încuviință din cap, intuind probabil unde trebuia să se ducă Jeffrey.

— Cheam-o pe mamă în bibliotecă să discut cu ea, peste o oră, îi spuse Jeffrey lui Chuck. Dac-aș fi în locul tău, aș lăsa-o pe Lena s-o anunțe. Are mai multă experiență în chestii de-astea decât tine.

Jeffrey se uită din nou la Lena, gândindu-se că ea avea să aprecieze această remarcă. Dar felul în care acesta îl privi îi dădu de înțeles că ea nu considera că îi făcuse vreun favor.

•

Jeffrey avea întotdeauna o cămașă de rezervă în mașină, dar, indiferent cât s-ar fi frecat, nu și-ar fi putut lua tot sângele de pe mâini. Folosise o sticlă cu apă ca să își curețe pieptul și bustul, dar

unghiile încă mai erau tivite cu roșu. Inelul de la Universitatea Auburn devenise lipicios, iar tricoul său de fotbal avea sânge uscat în jurul numerelor și al anului în care ar fi absolvit dacă ar mai fi avut răbdare. Jeffrey se gândi la celebra replică din *Macbeth,* știind că vina amplifica sângele, făcându-l să apară mai rău decât era de fapt. Tessa n-ar fi trebuit să urce vreodată pe dealul ăla. Trei polițiști experimentați și înarmați se aflau la mai puțin de treizeci de metri, iar ea fusese înjunghiată aproape mortal. Jeffrey ar fi trebuit s-o protejeze. Ar fi trebuit să facă neapărat ceva.

Jeffrey opri pe aleea familiei Linton, parcând în spatele camionetei lui Eddie. Teama îl cuprinse ca un virus, în timp ce se sili să coboare din mașină. De când Sara și Jeffrey divorțaseră, Eddie Linton îi explicase foarte clar că nu îl considera decât un rahat strivit de pantoful fetei lui mai mari. În ciuda acestui lucru, Jeffrey simțea o reală afinitate pentru bătrân. Eddie era un tată bun, genul de tată pe care Jeffrey și-l dorise când era copil. Cunoștea familia Linton de peste zece ani și, în timpul căsătoriei cu Sara, se simțise pentru prima dată în viața lui membru al unei familii. În multe privințe, pentru el Tessa era ca o soră mai mică.

Jeffrey inspiră adânc în timp ce străbătu aleea. Un vânt rece răcorea aerul, dar își dădu seama că transpira. Din casă se auzea muzică, și Jeffrey se hotărî să meargă în spate, mai degrabă decât să ciocănească la ușa din față. Se opri brusc, recunoscând melodia de la radio.

Sarei nu îi plăceau prea mult tam-tamul și formalitățile, așa că întreaga ceremonie a căsătoriei lor se ținuse în curtea casei familiei Linton. Schimbaseră jurămintele în sufragerie și organizaseră în curtea din spate o mică recepție pentru familie și prieteni. Primul lor dans, ca soț și soție, fusese pe această melodie. Își amintea ce senzație avusese ținând-o în brațe, simțindu-i mâna pe ceafă, apăsând ușurel, cu corpul apropiat de al

lui, într-un fel care era în același timp și cast, și cel mai senzual lucru pe care îl simțise vreodată. Sara era o dansatoare groaznică, dar fie vinul, fie momentul în sine o făcuse să se mobilizeze și să-și coordoneze mișcările într-un mod surprinzător, și dansaseră până ce mama Sarei le amintise că aveau un avion de prins. Eddie încercase să o oprească. Nici măcar atunci nu voise să o lase pe Sara să plece.

Jeffrey se sili să meargă mai departe. Luase cu mult timp în urmă pe una din fetele Linton, iar acum se pregătea să le spună că s-ar putea să o piardă și pe cealaltă.

Când Jeffrey coti după colț, Cathy Linton râdea de ceva ce spusese Eddie. Stăteau în foișorul din spate, ascultând-o pe Shelby Lynne și bucurându-se de o după-amiază tihnită de duminică, la fel ca majoritatea oamenilor din Grant County. Cathy stătea într-un balansoar, cu picioarele ridicate pe un scăunel, iar Eddie îi dădea unghiile cu ojă.

Mama Sarei era o femeie frumoasă, cu doar câteva fire cărunte în părul lung și blond. Se apropia probabil de șaizeci de ani, dar arăta încă foarte bine. Avea ceva sexy și exotic care i se păruse întotdeauna atrăgător lui Jeffrey. Deși Sara insista că nu semăna cu mama ei – ea înaltă, Cathy micuță, ea cu forme, Cathy aproape băiețește de slabă –, cele două femei aveau multe în comun. Sara avea pielea perfectă a mamei ei și zâmbetul care te făcea să te simți omul cel mai important de pe planetă, atunci când îți era adresat. Avea, de asemenea, spiritul ascuțit și mușcător al mamei ei și știa cum să te pună la locul tău, lăsându-ți impresia că îți făcea un compliment.

— Ți-am simțit lipsa la prânz, zise Cathy, zâmbind când îl văzu pe Jeffrey.

Eddie se îndreptă în scaun și înșurubă capacul sticluței de ojă, bombănind ceva ce Jeffrey fu bucuros că nu înțelege.

Cathy dădu muzica mai tare, amintindu-și-o cu siguranță de la nuntă. Cânta și ea în același timp cu melodia, cu voce joasă, guturală: „Mărturisesc că te iubesc…” cu o asemenea bucurie în ochi, ochii ei care semănau atât de mult cu ai Sarei, încât Jeffrey se văzu nevoit să își ferească privirea.

Dădu muzica mai încet, simțind că era ceva în neregulă, gândindu-se probabil că se certase cu Sara.

— Fetele trebuie să se-ntoarcă în curând, zise ea. Nu știu de ce-ntârzie atât.

Jeffrey se forță să se apropie. Picioarele îi erau nesigure și știa că vorbele lui urmau să schimbe totul. Cathy și Eddie aveau să-și amintească pentru totdeauna după-amiaza aceasta, momentul în care viețile lor fuseseră complet bulversate. Ca polițist, Jeffrey făcuse astfel de anunțuri de sute de ori, spusese multor părinți, și soții, și prieteni că oameni dragi lor fuseseră răniți sau, mai rău, aveau să nu mai vină niciodată acasă. Niciunul nu îl afectase însă într-o asemenea măsură. A le spune celor din familia Linton era aproape la fel de greu ca atunci când se aflase în luminiș, privind-o pe Sara clacând în vreme ce Tessa sângera, știind că nu putea să le ajute cu nimic.

Jeffrey își dădu seama că se holbau la el pentru că tăcuse prea mult timp.

— Unde-i Devon? întrebă el, dorind să nu treacă prin asta de două ori.

Cathy îl privi întrebător.

— E la mama lui, zise ea, folosind același ton pe care Sara îl folosise acum mai puțin de o oră cu Tessa: încordat, controlat, speriat.

Deschise gura ca să formuleze întrebarea, dar cuvintele nu reușiră să iasă.

Jeffrey urcă scările încet, întrebându-se cum avea să le spună. Se opri la capătul de sus al scărilor și își îndesă mâinile în buzunare. Ochii lui Cathy îi căzură pe mâini, pe mâinile pătate de sânge și de vină.

Văzu cum gâtul lui Cathy se mișcă, pe când înghițea în sec. Își duse mâna la gură, și dintr-odată lacrimile începură să îi strălucească în ochi.

În cele din urmă, Eddie vorbi în locul soției lui, dând glas singurei întrebări pe care ar fi putut-o pune părintele a doi copii:

— Care din ele?

Capitolul 3

Lena se folosi de glezna scrântită ca scuză să rămână în urma lui Chuck, știind că și-ar fi pierdut cumpătul dacă ar fi încercat să discute cu el. Avea nevoie de câteva minute numai pentru sine, ca să se gândească la ceea ce se întâmplase cu Jeffrey. Nu își putea scoate din minte felul în care se uitase la ea. Jeffrey mai fusese și altă dată furios pe Lena, dar niciodată ca astăzi. Astăzi o urâse.

În ultimul an, viața Lenei fusese o serie lungă de eșecuri, de la momentul în care își pierduse slujba, până la cel în care alunecase și căzuse, pe malul râului. Nu era de mirare că Jeffrey o făcuse să plece din poliție. Avea dreptate. Ea nu putea fi de încredere. Nu se putea baza pe ea, pentru că iarăși și iarăși Lena demonstrase că nu merita asta. De data aceasta, din cauza ei poate că îl pierduse pe cel care o înjunghiase pe Tessa Linton.

— Ține pasul, Adams, îi aruncă Chuck peste umăr.

Se afla la câțiva pași în fața ei, și Lena se holbă la spatele lui lat, îndreptându-și toată furia împotriva lui.

— Haide, Adams, zise Chuck. Alungă durerea.

— E-n regulă.

— Mda, zise Chuck, încetinind și afișând un zâmbet ironic. Deci așa… cred că șefu' nu te vrea prea curând înapoi.

— Nici pe tine, îi reaminti ea.

Chuck râse zgomotos, de parcă Lena făcuse o glumă, nu spusese purul adevăr. Niciodată în viața ei nu mai întâlnise pe cineva atât de priceput în ignorarea lucrurilor evidente.

— Nu mă place pentru că obișnuiam să mă-ntâlnesc cu gagica lui în liceu, zise Chuck.

— Tu te-ntâlneai cu Sara Linton? întrebă Lena, convinsă că lucrul ăsta era la fel de probabil ca o întâlnire cu regina Angliei.

Chuck ridică nepăsător din umeri.

— A trecut mult timp de-atunci. Ești prietenă cu ea, sau ceva de genul ăsta?

— Mda, minți Lena, căci Sara era departe de a-i fi prietenă. Dar n-a vorbit niciodată despre tine.

— Un subiect dureros pentru ea, se apără Chuck. Am părăsit-o pentru altă fată.

— Da, sigur, zise Lena, gândindu-se că situația aceasta era tipică pentru Chuck.

Avea impresia că oamenii credeau tot ceea ce spunea și muncea trăind cu convingerea că era foarte respectat în campus, deși toată lumea știa că singurul motiv pentru care Chuck obținuse respectiva slujbă era acela că tăticul îl sunase pe Kevin Blake, decanul de la Grant Tech. Albert Gaines, președintele băncii Grant Trust & Loan, avea multă influență în oraș, mai ales la colegiu. Când Chuck se întorsese acasă după opt ani petrecuți în armată, fusese numit direct director al Serviciului de securitate din campus.

A avea un șef ca Chuck era un medicament amar pe care Lena trebuia să îl înghită în fiecare zi. Nu avusese prea multe opțiuni după ce își predase insigna de polițist. La vârsta de treizeci și patru de ani, Lena nu știa altceva decât să fie polițist. Intrase la academie imediat după ce terminase liceul, și nu mai privise înapoi niciodată. Singurele lucruri pentru care era calificată erau făcutul sendvișurilor sau a menajului prin case, dar niciuna din variante nu o atrăgea.

În zilele care urmaseră demisiei sale din poliție, Lena se gândise să plece undeva departe, poate în Mexic, să-și caute rudele din partea bunicii, sau să se ofere voluntar, undeva peste ocean, dar apoi o izbise crunta realitate, și își dăduse seama că băncii nu îi păsa dacă Lena avea nevoie de o schimbare de scenariu – încă îi mai așteptau în fiecare lună plățile pentru creditul ipotecar și pentru mașină. Chiar și cu ajutorul bănesc, aproape neglijabil, acordat de la secția de poliție pentru chinurile prin care trecuse și cu puținii bani pe care reușise să îi strângă din vânzarea casei, situația ei era destul de proastă.

Slujba de la colegiu îi oferea cazare gratuită în campus și asigurare de sănătate, în locul unui salariu cu care să poată trăi. În realitate, cazarea era o porcărie, iar asigurarea de sănătate avea stipulate asemenea condiții, încât Lena intra în panică și dacă strănuta, dar era o slujbă stabilă și însemna că nu trebuia să se mute cu unchiul ei, Hank. Ar fi fost prea ușor să se mute înapoi la Reece, unde Hank le crescuse pe Lena și pe sora ei geamănă, Sibyl. Ar fi fost prea ușor să se așeze la o masă, în barul pe care Hank îl avea, și să bea până își alunga din minte coșmarurile. Ar fi fost prea ușor să se ascundă de restul lumii, încă treizeci de ani de acum încolo, continuând să stea pe scaunul de la bar, cicatricele de pe mâini fiind singurele care să-i amintească de ce se apucase de fapt de băut.

Cu un an și ceva în urmă, Lena fusese violată. Nu numai violată, ci răpită și ținută zile întregi în casa agresorului ei. Amintirile din acea perioadă erau fragmentate, pentru că fusese drogată cea mai mare parte a timpului, mintea ei fiind trimisă într-un loc mai sigur, în vreme ce corpul îi era brutalizat. Cicatricele de pe mâini și de pe picioare îi aminteau permanent că fusese țintuită în cuie de podea, astfel încât să se afle permanent la dispoziția atacatorului ei. Mâinile încă o mai

dureau în zilele friguroase, dar durerea nici nu se compara cu teama pe care o trăise, privind cum piroanele lungi îi erau bătute cu ciocanul în carne.

Înainte să pună ochii pe Lena, același animal o ucisese pe Sibyl, sora Lenei, iar faptul că acum era mort nu-i oferea nicio alinare. Încă îi mai apărea în vise, făcând-o să aibă niște coșmaruri atât de reale, încât uneori se trezea cu transpirația înghețată, cu mâinile încleștate de așternuturi, simțindu-i prezența în cameră. Și mai rele erau visele care nu erau totuși coșmaruri, când o atingea atât de ușor, încât simțea cum o furnică pielea. Se trezea dezorientată și excitată, iar corpul îi tremura, ca răspuns la imaginile erotice induse de mintea ei adormită. Știa că drogurile care îi fuseseră administrate în timpul atacului îi forțaseră corpul să răspundă, dar Lena încă nu se putea ierta pentru asta. Uneori, amintirea felului în care o atingea pe corp o acoperea ca mătasea fină a unei pânze de păianjen, și se trezea tremurând atât de tare, încât numai un duș fierbinte o putea ajuta să își simtă din nou pielea ca fiind a ei.

Lena nu știa dacă disperarea sau prostia o făcuseră să meargă la centrul de consiliere al colegiului, cu o lună în urmă. Indiferent ce o determinase, cele trei ședințe și jumătate la care reușise să se ducă fuseseră o mare greșeală. Să discute cu un străin despre ceea ce se întâmplase – nu că Lena înțelegea cu adevărat asta – fusese prea mult. Anumite lucruri erau prea intime ca să poată fi povestite. Zece minute deosebit de dureroase, într-o a patra ședință, iar Lena se ridicase și părăsise clinica, hotărâtă să nu se mai întoarcă niciodată. Cel puțin nu până acum, când trebuia să-i spună tocmai acelei doctorițe că fiul ei murise.

— Adams, o știi pe puicuța asta? întrebă Chuck, aruncându-i o privire peste umăr.

Pentru Chuck, femeile erau întotdeauna puicuțe sau târfe, asta după cum își închipuia că se poate culca sau nu cu ele. Lena spera din tot sufletul că

pe ea o socotea târfă, dar uneori avea sentimentul că Chuck credea că era numai o chestiune de timp până când ea avea să se arunce la picioarele lui.

— N-am întâlnit-o niciodată, zise ea. Dar am văzut-o prin campus, adăugă apoi, preventiv.

Se uită din nou la ea, dar Chuck nu se pricepea mai bine la citit expresiile oamenilor decât se pricepea la legat prietenii.

— Rosen, zise Chuck. Ție nu ți se pare că sună evreiește?

Lena ridică din umeri. Nu se gândise niciodată la asta. Grant Tech era destul de omogen și, exceptând unul sau doi nemernici, care se hotărâseră mai nou să picteze sloganuri rasiste pe tot ce nu mișca, în campus exista un echilibru perfect.

— Să sperăm că nu e…

Chuck scoase un fluierat și învârti degetul în jurul tâmplei.

Bineînțeles că Chuck credea că oricine lucra într-o clinică de boli mintale era nebun.

Lena nu îi dădu satisfacția unui răspuns. Încerca să își dea seama dacă avea s-o recunoască vreo persoană din clinică. Duminica, clinica închidea la ora două, dar Rosen fusese de acord să o consulte pe Lena după program, probabil datorită notorietății cazului. Oricine putea citi un ziar cunoștea detaliile cumplite ale răpirii și ale violării Lenei. Rosen probabil că jubilase de bucurie, auzind vocea Lenei la telefon.

— Iată-ne, zise Chuck, deschizând ușa centrului de consiliere.

Lena prinse ușa, înainte ca aceasta să i se trântească în față, și îl urmă pe Chuck în sala de așteptare aglomerată.

Ca majoritatea colegiilor, Departamentul de sănătate mintală de la Grant Tech era foarte prost finanțat. Mai ales la Georgia, unde bursa HOPE[5], o adevărată loterie, făcuse posibil ca aproape oricine era în stare să coloreze cu creionul un

cerculeț să poată intra într-o universitate de stat, și unde veneau din ce în ce mai mulți copii care nu erau capabili încă să facă față stresului emoțional, depărtării de casă sau ideii că trebuiau să muncească. Ca un colegiu tehnic ce era, Grant oricum atrăgea mai degrabă tocilari ai matematicii sau olimpici. Acest gen de oameni nu făceau prea bine față eșecului, iar centrul de consiliere era practic ticsit din cauza afluxului de noi studenți. Cum asigurările lor erau asemănătoare cu a Lenei, studenții nu aveau altă soluție decât să apeleze la colegiu.

Chuck își ridică pantalonii în timp ce se apropie de ghișeu. Lena aproape că îi putea citi gândurile când îl vedea cum se uita prin cameră, conștientizând faptul că majoritatea pacienților erau tinere care purtau tricouri scurte și blugi cu talia joasă. Lena avea propriile păreri legate de fete, ale căror principale probleme se învârteau în jurul băieților și al cățelului care fugise de acasă. Probabil habar nu aveau ce însemna să ai probleme adevărate, care te țineau treaz noaptea, transpirând și agitându-te până dimineața, când în sfârșit puteai respira din nou.

— Hei! zise Chuck, lipindu-și palma de soneria ghișeului.

Câteva femei tresăriră la auzul sunetului și îi aruncară Lenei priviri dușmănoase, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să îl poată controla.

— Hei!

Se aplecase peste ghișeu, încercând să se uite pe hol. Vocea lui era atât de puternică, răsunând în camera mică, încât Lena ar fi vrut să își astupe urechile cu mâinile. Își fixă, în schimb, privirea în podea, încercând să nu pară stânjenită, cum se simțea de fapt.

Recepționista, o blondă înaltă, cu o expresie de enervare pe față, apăru în cele din urmă. Se uită la Lena, fără să pară a o recunoaște.

— Iată-te, zise Chuck, zâmbind de parcă erau prieteni vechi.

— Da?

— Carla? întrebă Chuck, citind numele de pe ecuson.

Privirea zăbovi pe pieptul ei. Femeia își încrucișă brațele.

— Ce s-a întâmplat?

Lena interveni, vorbind cu voce joasă:

— Trebuie s-o vedem pe doamna doctor Rosen.

— E-n timpul consultației. Nu poate fi deranjată.

Lena se pregătea să o ia deoparte și să îi explice între patru ochi care era situația, când Chuck zise fără menajamente:

— Fiul ei s-a sinucis acum vreo oră.

În încăpere se auzi un suspin colectiv. Revistele căzură din mâini și două fete ieșiră pe ușă, la câteva secunde una după cealaltă.

— Mă duc s-o chem, murmură Carla, după ce stătu câteva clipe ca să își recapete răsuflarea.

— Îi spun eu, zise Lena, oprind-o. Du-mă la cabinetul ei!

Tânăra femeie răsuflă ușurată.

— Mulțumesc.

Chuck nu se dezlipi de Lena nicio secundă, în timp ce o urmară pe recepționistă pe holul lung și îngust. Claustrofobia o lovi pe Lena dintr-odată, și, până să ajungă la cabinetul lui Rosen, începuse deja să transpire. Cu darul lui caracteristic de a înrăutăți lucrurile, Chuck se apropie și mai mult, aproape aplecându-se peste ea. Îi putea simți mirosul de aftershave, amestecat cu cel grețos al gumei de mestecat pe care i-o plescăia, zgomotos, la ureche. Își ținu respirația și își întoarse capul dinspre el, străduindu-se să nu i se facă rău.

Recepționista ciocăni încet la ușă.

— Jill?

Lena se trase de guler, simțind că nu mai avea aer. Rosen păru exasperată.

— Da?

O văzu apoi pe Lena, și recunoașterea ei îi aduse pe chip un zâmbet de curiozitate. Deschise gura să spună ceva, dar Lena i-o reteză scurt.

— Sunteți doctorul Rosen? întrebă Lena, conștientă că vocea ei suna foarte moale.

Rosen se uită de la Lena la Chuck, ezitând un moment, înainte să se întoarcă la pacientul din cabinet.

— Lily, revin imediat. Pe aici, zise ea apoi, închizând ușa în urma ei.

Lena se uită cu dușmănie la Chuck, dar acesta rămase în continuare pe urmele ei. Rosen se opri în cadrul unei uși deschise și îi invită să intre.

— Putem discuta aici.

Lena nu mai fusese decât în salonul de așteptare și în cabinetul doctorului, astfel că rămase surprinsă să se trezească într-o sală de conferințe foarte spațioasă. Încăperea era caldă și luminoasă, cu multe plante, asemenea cabinetului lui Rosen. Pereții erau vopsiți cu o culoare gri-deschis liniștitoare. Scaunele îmbrăcate într-un material liliachiu erau vârâte sub masa lungă, de conferință, din lemn de mahon. Fișiere mari, cu câte patru sertare, ocupau o latură a camerei, și Lena observă cu bucurie că erau încuiate, pentru ca oamenii neavizați să nu își poată băga nasul.

Doctorița se întoarse și își dădu la o parte părul din ochi. Jill Rosen avea fața îngustă și părul șaten-închis, lung până la umeri. Era atrăgătoare pentru vârsta ei, căci avea probabil patruzeci și ceva de ani, și se îmbrăca lejer, cu bluze lungi și largi și fuste care se potriveau cu restul ținutei. Avea o atitudine ce-ți spunea „lasă prostiile”, care o surprinsese foarte neplăcut pe Lena, mai ales când, din proprie inițiativă, o diagnosticase ca alcoolică, după numai trei ședințe. Cu o asemenea atitudine, Lena se întrebă dacă avea într-adevăr pacienți. Dacă se gândea mai bine, ce s-ar fi putut

spune despre un psihiatru care nu își putea opri fiul de la a face un plonjon într-un râu secat…

Cum era de așteptat, Rosen intră direct în miezul problemei.

— Ce s-a întâmplat?

Lena inspiră adânc, întrebându-se cât de tensionată avea să fie întrevederea, dat fiind trecutul ei cu Rosen. Se hotărî să fie directă.

— Am venit să vorbim despre fiul tău.

— Andy? întrebă Rosen, afundându-se în scaun, ca un balon care se dezumflă treptat.

Rămase nemișcată, cu spatele drept, cu mâinile încleștate în poală, cu o ținută aparent perfectă, dacă ochii nu i-ar fi trădat sentimentul de reală teroare. Lena nu mai văzuse niciodată în viața ei o expresie atât de grăitoare. Femeia era îngrozită.

— Este… Rosen se opri să își dreagă vocea, și ochii i se umplură de lacrimi. A intrat în vreo belea?

Lena își aminti de Chuck. Stătea în cadrul ușii, cu mâinile vârâte în buzunare, de parcă ar fi urmărit un interviu televizat. Înainte ca acesta să poată protesta, îi închise ușa în față.

— Îmi pare rău, zise Lena, apăsând cu palmele în masă în timp ce se așeză.

Scuza se referea la Chuck, dar Rosen o interpretă altfel.

— Ce este? imploră ea, o disperare bruscă umplându-i glasul.

— Am vrut să spun…

Fără niciun avertisment, Rosen se întinse peste masă și apucă mâinile Lenei. Lena tresări, dar Rosen nu păru să observe. De la viol, gândul că cineva ar putea să o atingă – sau, și mai rău, faptul că o atingea – îi dădea Lenei fiori reci pe șira spinării. Intimitatea momentului o făcu să simtă un gust amar în gură.

— Unde e? întrebă Rosen.

Picioarele Lenei începură să tremure, iar unul din călcâie se mișcă incontrolabil în sus și în jos.

Când vorbi, vocea îi era șovăielnică, dar nu din compasiune.

— Trebuie să te uiți la o fotografie.

— Nu, refuză Rosen, ținându-se de mâinile Lenei de parcă ar fi atârnat într-o prăpastie, iar Lena era singura care o împiedica să nu cadă. Nu.

Cu mare dificultate, Lena își eliberă o mână și scoase o fotografie din buzunar. O ridică, dar Rosen își mută privirea într-o parte, închizând ochii ca un copil.

— Doctore Rosen, începu Lena. Jill, acesta este fiul tău?

Se uită la Lena, nu la fotografie, ura strălucindu-i în ochi precum cărbunii aprinși.

— Spune-mi dacă este el, insistă Lena, dorindu-și să termine cu totul.

În cele din urmă, Rosen se uită la fotografie. Nările îi fremătară și buzele i se lipiră strâns, chinuindu-se să își stăpânească lacrimile. Lena își dădu seama din expresia ei că băiatul mort era fiul ei, dar Rosen nu se grăbea deloc, ci se zgâia la fotografie, forțându-și mintea să accepte ceea ce ochii vedeau. Probabil fără să gândească, Rosen apăsă cu degetul mare cicatricea din palma Lenei, de parcă ar fi fost un talisman. Senzația era exact ca aceea a cretei care scârțâie pe tablă, la școală, și Lena strânse din dinți ca să nu țipe.

— Unde? întrebă Rosen, în cele din urmă.

— L-am găsit în partea de vest a campusului, îi spuse Lena, dorindu-și atât de mult să-și tragă mâna înapoi, încât brațul începu să îi tremure.

— Cum s-a-ntâmplat? întrebă Rosen, absentă.

Lena își umezi buzele, deși gura îi era uscată ca un deșert.

— A sărit, zise ea, încercând să respire. De pe un pod. Se opri. Credem c-a…

— Ce? întrebă Rosen, cu mâna încă încleștată pe cea a Lenei.

Lena nu mai putu îndura și se trezi implorând.

— Te rog, îmi pare rău…

O expresie de confuzie apăru pe chipul lui Rosen, și asta o făcu pe Lena să se simtă ca prinsă într-o capcană. Nivelul vocii i se ridică cu fiecare cuvânt, până se trezi că țipă:

— Dă-mi drumul la mână!

Rosen se dădu repede înapoi, și Lena se ridică în picioare, dărâmă scaunul și se îndepărtă până ce simți ușa în spate. O expresie de groază apăru pe chipul lui Rosen.

— Îmi pare rău.

— Nu.

Lena se sprijini de ușă, frecându-și mâinile de coapse, de parcă ar fi vrut să se șteargă de murdărie.

— E-n regulă, zise ea, simțind cum inima îi bubuie în piept. N-ar fi trebuit să țip la tine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama…

— Te rog, zise Lena, simțind căldură pe coapse de la atâta frecat.

Se opri și își împreună palmele, frecându-le de parcă i-ar fi fost frig.

— Lena, zise Rosen, îndreptându-se de spate, dar rămânând așezată. E-n regulă. Aici ești în siguranță.

— Știu asta. Dar vocea ei era slabă, iar în gură încă mai simțea gustul fricii. Sunt bine, insistă ea, deși încă își mai frângea mâinile. Lena își coborî privirea și își apăsă degetul mare pe cicatricea din palmă, vrând parcă să o șteargă. Sunt bine… sunt bine…

— Lena, începu Rosen, dar nu își termină gândul.

Lena se concentră asupra propriei respirații, calmându-se. Mâinile îi erau roșii și lipicioase din cauza transpirației, cicatricele ieșindu-i cu furie în evidență. Se sili să se oprească și își ascunse palmele. Se purta ca unul dintre pacienți. Era un gest caracteristic celor bolnavi mintal. Rosen era probabil gata să-și reia rolul de doctor.

— Lena? încercă ea din nou.

Tânăra încercă să scape, râzând.

— M-am enervat puțin, zise ea, dându-și părul după ureche.

Transpirația îl făcuse să se lipească de scalp. În mod inexplicabil, Lena simțea nevoia să spună ceva răutăcios, ceva care s-o dărâme pe Rosen și să o coboare la același nivel. Poate că Rosen simțise ce era pe cale să se întâmple, căci începu să vorbească:

— Cu cine ar trebui să discut la secția de poliție?

Lena se zgâi la ea, căci pentru o fracțiune de secundă uitase de motivul pentru care se afla acolo.

— Lena? zise Rosen, întrebător.

Devenise din nou ea însăși, stând cu mâinile încrucișate în poală, cu spatele drept.

— Eu… Lena se opri. Ofițerul Tolliver va veni la bibliotecă, în circa o jumătate de oră.

Rosen se uită insistent, de parcă nu s-ar fi putut hotărî ce să facă. Pentru o mamă, treizeci de minute de așteptare, numai ca să audă detalii despre ce se întâmplase cu fiul ei, erau probabil cât o viață de om.

— Jeffrey nu știe despre… zise Lena, indicând spațiul dintre ele.

— Terapie? o ajută Rosen, de parcă Lena ar fi fost o idioată pentru că nu putea spune cuvântul.

— Îmi pare rău, zise Lena, iar de data asta chiar așa simțea.

Se presupunea că se afla aici ca să o controleze pe Jill Rosen, nu să țipe la ea. Jeffrey îi spusese lui Chuck că Lena avea să-i fie de un real folos, iar ea stricase totul în cinci minute.

— Îmi pare tare rău, încercă din nou Lena.

Rosen își înălță bărbia, ascultând scuza, fără să o accepte. Lena ridică scaunul de jos. Dorința de a o șterge rapid afară din cameră era atât de puternică, încât simți cum o dureau picioarele.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

Lena își încrucișă brațele în jurul spătarului scaunului, strângându-l cu putere.

— Se pare c-a sărit de pe podul de lângă pădure, zise ea. L-a găsit o studentă și a sunat la poliție. Medicul legist a ajuns acolo puțin după aceea și a constatat decesul.

Rosen inspiră și ținu aerul în piept preț de câteva secunde.

— Se duce la școală pe-acolo.

— Pe pod? întrebă Lena, dându-și seama că Rosen avea probabil o casă pe lângă Main Street, unde locuiau numeroși profesori.

— I s-au tot furat bicicletele, zise ea, iar Lena încuviință dând din cap.

Biciclete erau constant furate în campus, și echipa de securitate nu știa cine era vinovatul. Rosen oftă din nou, de parcă ar fi lăsat durerea să iasă afară în icnete scurte.

— S-a întâmplat repede? vru ea să știe.

— Nu știu, zise Lena. Cred că da. Genul ăsta de lucru… trebuie că s-a întâmplat repede.

— Andy e maniaco-depresiv, îi spuse Rosen. Întotdeauna a fost sensibil, dar eu și tatăl lui suntem…

Vocea ei se pierdu, de parcă nu ar fi vrut să îi facă prea multe destăinuiri. Dată fiind izbucnirea ei recentă, Lena nici n-o putea condamna.

— A lăsat vreun bilet? întrebă Rosen.

Lena scoase biletul din buzunarul de la spate și îl puse pe masă. Rosen ezită înainte să îl ridice.

— Ăsta nu e de la Andy, zise Lena, arătând spre amprentele de sânge pe care Frank și Jeffrey le lăsaseră pe hârtie.

Chiar și având în vedere ceea ce se întâmplase cu Tessa, Lena fusese surprinsă că Frank o lăsase să îi ducă biletul mamei lui Andy.

— E sânge?

Lena dădu din cap aprobator, dar nu oferi nicio explicație. Îl lăsa pe Jeffrey să decidă cât de mult să-i spună mamei.

Rosen își puse ochelarii, care atârnau de un lănțișor în jurul gâtului. Deși Lena nu îi ceruse asta, citi cu voce tare: „Nu mai pot să suport. Te iubesc, mamă. Andy".

Femeia inspiră adânc, reușind cu greu să-și stăpânească emoțiile. Își dădu ochelarii jos cu grijă și puse biletul sinucigașului pe masă. Se holbă la el, de parcă îl citea în continuare.

— E aproape identic cu cel pe care l-a scris data trecută.

— Când a fost asta? întrebă Lena, mintea ei începând deja investigația.

— Pe doi ianuarie. Și-a tăiat mâna la mijloc. L-am găsit înainte să fi pierdut prea mult sânge, dar…

Își sprijini capul cu mâna, uitându-se la bilet. Își puse degetele pe el, atingând parcă o parte din fiul ei – singura parte care îi mai rămăsese.

— Am nevoie de el, îi spuse Lena, deși Jeffrey și Frank îi distruseseră valoarea pe care ar fi putut-o avea ca dovadă.

— Oh! exclamă Rosen și își îndepărtă mâna. O să-l primesc înapoi?

— Da, după ce se va termina totul.

— Oh, repetă Rosen, răsucind pe deget lanțul ochelarilor. Pot să-l văd?

— Trebuie să-i facă autopsia.

Rosen se arătă șocată de veste.

— De ce? Ați găsit ceva suspect?

— Nu, zise Lena, deși era încă nesigură. E doar o procedură de rutină pentru că nu a existat niciun martor. Nimeni n-a fost acolo.

— Corpul a fost grav… deteriorat?

— Nu foarte, zise ea, știind că răspunsul era subiectiv.

Încă își mai amintea cum își văzuse sora la morgă, cu un an în urmă. Deși Sara o curățase,

micile răni și tăieturi de pe fața lui Sibyl păreau să fie cu miile.

— Unde-i acum?

— La morgă. Îl puteți lua într-o zi sau două, îi spuse Lena, apoi își dădu seama, din expresia șocată de pe chipul lui Rosen, că mama nu se gândise la aspectul înmormântării fiului ei.

Lena se gândi să se scuze, dar știa ar fi fost un gest inutil.

— El voia să fie incinerat, zise Rosen. Nu cred că pot să fac asta. Nu cred că pot să-i las…

Clătină din cap, fără să termine ce începuse. Își duse mâna la gură, și Lena îi văzu verigheta.

— Vreți să-i spun eu soțului dumneavoastră?

— Brian nu e-n oraș. Lucrează la un proiect.

— Și el lucrează la colegiu?

— Da.

Se încruntă, încercând să își stăpânească emoțiile.

— Andy lucra cu el, încerca să ajute. Credeam că se descurca chiar mai bine…

Încercă să-și înăbușe un suspin, dar în cele din urmă cedă. Lena apucă mai strâns spătarul scaunului, privind-o fix. Rosen plângea în tăcere, cu buzele desfăcute, dar fără să scoată niciun sunet. Își duse mâinile la piept și strânse ochii închiși, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Umerii firavi i se traseră în față și bărbia începu să-i tremure, lăsată înspre piept.

Lena se simți copleșită de nevoia de a pleca. Chiar și înainte de viol nu se pricepuse prea bine la consolarea oamenilor. Ceva legat de această idee o înspăimânta, de parcă pentru a consola pe cineva era nevoită să renunțe la o parte din ea. Voia să se ducă acasă, să își revină, să-și spele gustul fricii din gură. Lena trebuia să găsească o cale de a-și recâștiga forța, înainte să iasă din nou în lume. Mai ales înainte să îl vadă pe Jeffrey.

Probabil că Rosen își dădu seama ce simțea Lena, căci își șterse lacrimile, și tonul ei deveni

mai aspru.

— Trebuie să-l sun pe soțul meu. Poți să mă lași singură câteva clipe?

— Sigur, zise Lena, ușurată. Ne-ntâlnim la bibliotecă.

Puse mâna pe clanță, dar se opri, fără să o privească pe doctoriță.

— Știu că n-am dreptul să cer asta, începu ea, conștientă de faptul că Jeffrey avea să se descotorosească de ea dacă Rosen îi povestea ce se întâmplase.

Rosen păru să intuiască exact lucrul care o preocupa pe Lena.

— Nu, *nu* ai dreptul să ceri asta, zise ea, răstit.

Lena apăsă pe clanță, dar simți cum o arde privirea lui Rosen. Se simțea încolțită, dar reuși să vorbească.

— Poftim?

Rosen îi oferi un fel de compromis.

— Dacă ești trează, nu-i spun.

Lena înghiți, și aproape că simți gustul paharului de whisky la care mintea se gândise în ultimele două minute. Fără să răspundă, închise ușa în spatele ei.

•

Lena se așeză la o masă liberă, în bibliotecă, uitându-se cum Chuck se face de râs în fața lui Nan Thomas, bibliotecara facultății. Lăsând la o parte faptul că Nan, cu părul ei gri-maroniu și ochelarii cu lentile groase, nu merita efortul, Lena știa că femeia era lesbiană. Nan fusese iubita lui Sibyl timp de patru ani. Cele două femei locuiau împreună, atunci când Sibyl fusese omorâtă.

Ca să își mute atenția de la Chuck, Lena se uită prin bibliotecă, la studenții care lucrau la mesele lungi, aliniate în mijlocul încăperii. Examenele parțiale se zăreau la orizont, și locul era destul de întesat pentru o zi de duminică. Exceptând cafeneaua și centrul de consiliere, biblioteca era singura clădire deschisă în acea zi.

În comparație cu alte biblioteci, cea din Grand Tech era destul de impresionantă. Lena presupunea că, deoarece școala nu avea echipă de fotbal, însemna că puteau fi cheltuiți mai mulți bani pe facilități. Era însă convinsă că le-ar fi fost mai bine cu un club de atletism, sau ceva de genul ăsta.

Cu cinci ani în urmă, doi profesori de la Grant inventaseră o pastilă, sau o injecție, care făcea ca porcii să se îngrașe într-o perioadă mai scurtă de timp. Fermierii înnebuniseră când auziseră de descoperire, iar la intrarea în bibliotecă fusese înrămată prima pagină a revistei *Porcine și păsări de curte,* cu fotografia celor doi profesori care păreau bogați și mulțumiți. Titlul era „Sus pe porc", și, judecând după expresiile de pe chipurile celor doi profesori, nu duceau lipsă de bani. Ca în cazul majorității institutelor de cercetare, școala primea o parte din veniturile tuturor proiectelor la care lucrau profesorii, și Kevin Blake, decanul, folosise o parte din bani ca să renoveze complet biblioteca.

Ferestrele mari, de sticlă colorată, ce dădeau spre partea de est a campusului, fuseseră modernizate astfel încât căldura și aerul condiționat să nu se risipească. Lambriurile din lemn închis, de pe pereți, și cele două etaje de rafturi de cărți, de la podea și până la tavan, fuseseră iluminate astfel încât să iasă în evidență, dar nu într-un mod strident. Atmosfera generală era liniștitoare, și Lenei îi plăcea să vină aici noaptea, un adevărat ritual urmat cu strictețe după serviciu. Se așeza într-unul dintre separeurile din față și răsfoia orice carte găsea mai la îndemână, până către ora zece, când se întorcea în camera ei, bea un pahar sau două, ca să își astâmpere pofta, și încerca să adoarmă. Una peste alta, această rutină dădea roade. Era ceva confortabil în faptul că avea un program.

— La naiba, gemu Lena când Richard Carter se apropie de ea.

Fără să aștepte să fie invitat, Richard se trânti pe scaunul din fața Lenei, de cealaltă parte a mesei.

— Bună, fato, zise el, arborând un zâmbet strălucitor.

— Bună, răspunse ea, arătându-și cât mai fățiș neplăcerea.

— Ce vești?

Lena se zgâi la el, dorindu-și să plece. Fostul asistent al lui Sibyl era un bărbat scund și corpolent și numai de curând își înlocuise ochelarii cu lentile groase cu lentilele de contact. Richard era cu trei ani mai mic decât Lena, dar avea deja un început serios de chelie în creștetul capului, pe care încerca să o acopere pieptănându-și peste ea restul părului. Cu noile lentile de contact, care îl făceau să clipească tot timpul, și cu acea chelie, avea aerul unei bufnițe zăpăcite.

După moartea lui Sibyl, Richard fusese promovat la gradul de profesor asociat la Catedra de biologie unde, dată fiind personalitatea sa respingătoare, cariera lui avea probabil să ia sfârșit. Richard se asemăna mult cu Chuck prin faptul că încerca să își ascundă stupiditatea crasă sub un aer de superioritate complet nefondată. Nici măcar nu își putea comanda micul dejun într-un restaurant fără să sugereze tuturor că știa mai multe despre ouă decât bucătarul.

— Ai auzit despre băiat? Richard șuieră încet, ca un avion în zbor, și își flutură mâna în aer, apoi o plesni peste masă, sugestiv. A sărit direct de pe pod.

— Da, îi răspunse ea, fără să intre în amănunte.

— Comploturile de asasinat sunt la tot pasul, zise Richard, aproape îmbătat de plăcere. Adora bârfa, mai rău ca o femeie, lucru care nu era de mirare, la cât de fals era. Amândoi părinții lucrează la școală. Maică-sa, în centrul de consiliere. Îți imaginezi ce scandal?

Gândindu-se la Jill Rosen, Lena simți un val de rușine.

— Îmi închipui că amândoi sunt dărâmați, îi spuse lui Richard. Fiul lor e mort.

Richard își strâmbă gura într-o parte, dar o aprobă. Era foarte receptiv pentru un ticălos egoist, și Lena spera să nu se trădeze cu nimic în fața lui.

— Îi cunoști?

— Pe cine?

— Pe Brian și pe Jill, zise el, uitându-se peste umărul Lenei.

Făcu din mână cuiva, cu un gest stupid de fetiță, înainte să își întoarcă din nou atenția către Lena. Ea îl privi fix, fără să îi răspundă.

— Ai mai slăbit cumva?

— Nu, zise ea, deși slăbise.

Pantalonii îi erau mai largi decât cu o săptămână în urmă. Nu prea mai avusese poftă de mâncare în ultima vreme.

— Era unul dintre puștii tăi?

— Andy? Sibyl l-a avut un trimestru, chiar înainte să…

— Ce fel de tip era?

— Răutăcios, dacă mă-ntrebi pe mine. Părinții n-au știut să-l țină-n frâu.

— Era răsfățat?

— Rău de tot, confirmă Richard. Aproape că a picat la cursul lui Sibyl. Biologie organică. Cât poate să fie de greu? Se presupune c-ar trebui să fie un viitor Einstein, iar el nu poate să treacă la biologie?

Richard pufni, dezgustat.

— Brian a-ncercat să intervină, să-i facă un favor și să crească nota.

— Sibyl nu făcea favoruri de genul ăsta.

— Sigur că nu făcea, zise Richard, de parcă nici nu s-ar fi gândit el la asta vreodată. Sib a fost politicoasă, ca de obicei, dar Brian s-a șucărit rău. Să fim cinstiți, continuă el, coborându-și vocea, Brian întotdeauna a fost gelos pe Sibyl. Zi și noapte făcea lobby pentru postul ei de șef de catedră.

Lena se întrebă dacă Richard era cinstit sau doar împroșca în jur cu rahat. Avea obiceiul să se bage singur în seamă. La un moment dat, în timpul investigațiilor care au urmat asasinării lui Sibyl, gura mare a lui Richard aproape că îl adusese pe lista suspecților, deși era capabil de crimă așa cum era Lena capabilă să zboare.

Încercă să îl aducă mai la subiect.

— Se pare că-l cunoști destul de bine pe Brian.

Richard ridică din umeri și făcu semn cu mâna altcuiva din spatele Lenei.

— E o catedră mică, zise el. Lucrăm cu toții împreună. Aici e mâna lui Sibyl. Știi că mottoul ei era „Lucrul în echipă”.

Făcu din nou cu mâna.

Era tentată să se întoarcă să vadă dacă era într-adevăr cineva în spatele ei, dar se decise că era mai bine să îl stoarcă pe Richard de informații.

— Oricum, începu Richard, Andy a sfârșit prin a renunța la școală, și sigur că tăticul i-a găsit o slujbă la laborator. Nu c-aș numi serviciu să stai șase ore pe zi în fund, ascultând muzică rap, continuă, pufnind iritat. Și Doamne ferește să i te fi plâns lui Brian de asta.

— Cred c-o să primească destul de prost vestea.

— Cine n-ar primi-o? întrebă Richard. Cred că amândoi vor fi devastați.

— Ce face Brian?

— Cercetare biomedicală. Acum lucrează la un proiect și, între noi fie vorba…

Nu termină, dar Lena știa că așa-zisul secret era de fapt între Richard și întreaga facultate.

— Ei bine, să zicem că, dacă nu obține această finanțare, zboară de-aici.

— Nu are post definitiv?

— Oh, zise Richard, atotcunoscător, are post definitiv.

Lena așteptă continuarea, dar Richard rămase nefiresc de tăcut. Lucra în campus de numai câteva luni, dar Lena bănuia cum putea facultatea să

scape de un profesor care nu obținea performanțe. Richard, care preda toată ziua biologie corectivă unor imbecili, era exemplul perfect despre cum administrația putea pedepsi profesorii, fără să îi concedieze. Singura diferență era aceea că unul ca Richard nu avea să plece niciodată.

— Era deștept? întrebă ea.

— Andy?

Richard ridică din umeri.

— Era aici, nu-i așa?

Lena știa că afirmația putea fi interpretată în mai multe feluri. Grant Tech era o școală bună, dar orice nătărău cu oarecare valoare își dorea să ajungă la Georgia Tech, în Atlanta. La fel ca Universitatea Emory din Decatur, Georgia Tech era considerată una dintre școlile Ligii Ivy din Sud. Sibyl fusese la Georgia Tech, cu o bursă integrală, și i se oferise recunoaștere imediată. Putea preda oriunde ar fi dorit ea, dar ceva o atrăsese la Grant.

Richard părea căzut pe gânduri.

— Știi, am vrut să mă duc la Georgia Tech. De când mă știu. Așa puteam pleca din Perry, zise el, zâmbind – și pentru o secundă aproape că păru o ființă umană normală. Când eram copil, aveam afișe pe toți pereții. Eram o „Epavă Rătăcitoare”, zise el, citând mottoul multor școli Georgia Tech. Voiam să le-arăt eu lor.

— De ce nu te-ai dus? întrebă Lena, sperând c-avea să-l facă să se simtă prost.

— Oh, am fost acceptat, zise Richard, așteptându-se ca Lena să fie impresionată. Dar atunci mi-a murit mama și…

Vocea lui se pierdu.

— Oh, asta e, continuă el. Acum nu se mai poate face nimic. Am învățat multe de la sora ta, zise el, arătând cu degetul spre Lena. Era o profesoară foarte bună. Un model pentru mine.

Lena lăsă complimentul să plutească în aer, între ei. Nu voia să discute cu Richard despre Sibyl.

— Oh, Dumnezeule, zise Richard, ridicându-se. Uite-o pe Jill!

Rosen se oprise în cadrul ușii, căutând-o pe Lena cu privirea. Femeia părea pierdută și Lena se întreba dacă ar fi trebuit să îi spună ceva, când Richard făcu iar cu mâna, în felul lui caracteristic.

Jill Rosen zâmbi palid și păși către ei.

— Oh, scumpo, zise Richard, ridicându-se în picioare și luând mâinile lui Rosen în ale sale.

— Brian se-ntoarce de la Washington, îi spuse ea. Încearcă să rezerve un loc în următorul avion.

— Dacă pot face ceva pentru tine sau pentru Brian, se oferi Richard, încruntându-se.

— Mulțumesc, zise Rosen, privind-o însă pe Lena.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Lena lui Richard.

Richard se încruntă, dar făcu o plecăciune grațioasă, oferindu-i lui Jill Rosen un ultim „Dacă te pot ajuta, cu orice…”

Rosen îi zâmbi scurt, mulțumindu-i.

— A sosit ofițerul Tolliver? o întrebă pe Lena.

— Nu încă.

Rosen o privi insistent, încercând probabil să își dea seama dacă Lena respectase înțelegerea făcută. Și Lena chiar o respectase. Era trează. Cele două pahare pe care le băuse în grabă, în apartamentul ei, după ce îi spusese lui Rosen de fiul ei, nu erau nici pe departe suficiente ca să se îmbete.

— A avut ceva de făcut mai întâi, zise Lena.

— Te referi la fată? întrebă Rosen, iar Lena presupuse că auzise vestea referitoare la Tessa Linton de cel puțin douăzeci de ori pe drumul dintre centrul de consiliere și bibliotecă.

— N-am vrut să-ți spun, explică Lena.

— Sigur că n-ai vrut, replică Rosen, pe un ton răstit.

— Nu, nu de-asta, zise Lena. Nici măcar nu suntem siguri că are vreo legătură cu Andy. N-am vrut să crezi…

— Sângele ei era pe bilet?

— Asta s-a întâmplat mai târziu. Tocmai îl luaseră, și…

Lacrimile îi umplură ochii lui Rosen. Își apăsă mâinile pe masă, de parcă ar fi avut nevoie de ajutor ca să se ridice.

— Dacă vrei, pot să te las singură, zise Lena, sperând din tot sufletul ca femeia să îi accepte oferta.

— Nu, răspunse Rosen și își suflă din nou nasul.

Nu dădu nicio explicație pentru faptul că o voia pe Lena lângă ea. Rămaseră amândouă nemișcate, uitându-se, neajutorate, la oamenii din bibliotecă. Lena își dădu seama că își freca cicatricele din palme, și se forță să înceteze.

— Îmi pare sincer rău pentru fiul tău, zise ea. Știu ce înseamnă să pierzi pe cineva.

Rosen dădu din cap aprobator, dar continuă să se uite în altă parte.

— După prima dată – zise ea și își indică brațul, iar Lena înțelese că se referea la prima tentativă de sinucidere a lui Andy –, se simțea mai bine. Îi făceam un tratament echilibrat. Părea că se simte mai bine. Tocmai îi cumpărasem o mașină, încheie ea, zâmbind.

— Era înscris la școală aici? întrebă Lena.

— Presupun că ți-a spus Richard, zise ea, dar fără amărăciune în ton. L-am retras în ultimul trimestru, ca să se poată concentra asupra sănătății lui. Îl ajuta pe taică-său la laborator și mai făcea diverse lucruri la clinică pentru mine. Marțea lua lecții de artă, zise ea, zâmbind la acest gând. Era foarte bun.

Lena își dorea să fi avut la ea carnețelul ca să poată nota toate informațiile acestea, dar de fapt nu avea niciun motiv s-o facă. Așa cum subliniase Jeffrey, Lena nu mai era polițist. Era subalterna lui Chuck, în cel mai bun caz.

— Ce dorește de la mine ofițerul Tolliver? întrebă Rosen.

— Probabil o listă a prietenilor fiului tău și a locurilor pe care le frecventau.

Lena își încercă norocul, incapabilă să înceteze să gândească precum un polițist.

— Andy lua droguri?

Rosen păru surprinsă.

— Ce te face să-ntrebi asta?

— Oamenii deprimați tind să-și găsească singuri medicamentul.

Rosen aplecă într-o parte capul, aruncându-i Lenei o privire grăitoare.

— Da, lua droguri. La început marijuana, dar anul trecut, cam pe vremea asta, a trecut pe ceva mai tare. L-am trimis la o clinică de dezintoxicare. A ieșit o lună mai târziu. Se opri câteva clipe. Mi-a spus că era curat, dar niciodată nu poți fi sigur.

Lena admiră faptul că femeia recunoștea că nu știa totul despre fiul ei. Din experiențele anterioare, Lena știa că părinții se încăpățânau să susțină că își cunoșteau copilul mai bine decât oricine altcineva, chiar decât copilul însuși.

— După ce a terminat programul, niciunul dintre prieteni n-a mai vrut să-i vorbească. Iar cineva care ia droguri nu vrea să se afle în preajma cuiva care n-o face. Era, oricum, tot timpul singur, adăugă apoi, ca un gând venit mai târziu în minte. Niciodată nu s-a integrat cu adevărat. Era foarte deștept, și ceilalți puști găseau asta foarte neplăcut. Cred că putem spune că se simțea puțin înstrăinat.

— Vreunul dintre prieteni era supărat pe el? Suficient de supărat cât să-și dorească să-i facă rău?

Lena văzu o scânteie de speranță strălucind în ochii lui Rosen.

— Crezi c-ar fi putut fi împins?

— Nu, răspunse Lena, știind că Jeffrey ar omorî-o dacă i-ar băga ideea asta în cap.

Gândindu-se la Jeffrey, Lena simți că-i stă inima-n loc.

— Ascultă, o să-i spui lui Jeffrey ce s-a întâmplat azi sau nu?

Rosen amână răspunsul, apropiindu-se de Lena, ca și cum ar fi vrut să îi miroasă respirația. Tot ceea ce descoperi fu mirosul de mentă, dar Lena tot avu un moment de panică.

— Nu, zise Rosen, hotărâtă. N-o să-i spun despre azi.

— Și despre restul?

Rosen păru confuză.

— Despre terapie?

Clătină din cap.

— Asta-i confidențial, Lena. Ți-am spus asta de la început. N-am obiceiul să-mi dezvălui pacienții.

Lena nu putu decât să dea din cap, simțindu-se dintr-odată ușurată. Cu șapte luni în urmă, Jeffrey îi dăduse un ultimatum: să meargă la psihiatru sau să își caute altă slujbă. În acel moment alegerea păruse simplă, și își aruncase fără ezitare legitimația și arma pe biroul lui. Acum mai degrabă și-ar fi tras un glonț în cap decât să recunoască în fața lui Jeffrey că în urmă cu o lună cedase și se dusese la clinică. Era prea mândră ca să recunoască asta.

Ca un făcut, ușile de stejar de la intrarea în încăpere se deschiseră și intră Jeffrey, privind roată în jur. Chuck îi ieși în întâmpinare, dar Jeffrey îl puse probabil la punct, pentru că imediat Chuck ieși din cameră cu coada între picioare.

Lena nu îl văzuse niciodată pe Jeffrey arătând atât de rău ca acum. Își schimbase hainele mai devreme, dar costumul îi era mototolit, și nu purta cravată. Cu cât se apropia mai mult, cu atât arăta mai rău.

— Doctore Rosen, zise Jeffrey. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Nu îi întinse însă mâna și nici nu așteptă un răspuns, lucru care nu-i stătea deloc în fire lui Jeffrey, din câte îl cunoștea Lena.

Trase un scaun pentru Rosen.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

— Fata e bine? întrebă Rosen, așezându-se.

Expresia de pe chipul lui se schimbă, făcând-o pe Lena să-l compătimească.

— Nu știm nimic încă, zise el. Familia se duce în Atlanta chiar acum.

Rosen împături șervețelul din mână.

— Crezi că persoana care a atacat-o l-ar fi putut ucide pe fiul meu?

— Deocamdată tratăm moartea lui Andy ca pe o sinucidere, zise el. Se opri, probabil pentru ca vorbele sale să își facă efectul. Am vorbit mai devreme cu soțul tău.

— Cu Brian? zise Rosen, surprinsă.

— A sunat la secție după ce a vorbit cu tine, îi spuse Jeffrey și, din felul în care ridicase din umeri, Lena își dădu seama că tatăl nu fusese nici pe departe politicos.

Rosen își dădu probabil seama.

— Brian poate fi cam brutal, zise ea, drept scuză.

— Doctore Rosen, nu-ți pot spune decât ceea ce i-am spus și lui. Urmărim fiecare indiciu posibil pe care îl avem, dar, luând în considerație istoria fiului tău, sinuciderea pare scenariul cel mai probabil.

— Vorbeam cu detectivul Adams… începu Rosen.

— Îmi pare rău, doamnă, o întrerupse Jeffrey. Domnișoara Adams nu face parte din poliție. Lucrează la paza campusului.

Din tonul lui Rosen reieși clar că nu avea de gând să își bată capul cu așa ceva.

— Nu prea înțeleg ce are a face ierarhia cu faptul că fiul meu e mort, domnule Tolliver.

Jeffrey păru ușor contrariat.

— Îmi pare rău, repetă el, scoțând ceva din buzunarul hainei. Am găsit asta în pădure, zise ridicând un lanț de argint de care atârna Steaua lui David. Nu avea pe ea amprente, așa că…

Rosen gemu și înșfăcă lanțul. Lacrimile îi umplură din nou ochii și fața i se strâmbă de durere, în timp ce duse medalionul la buze și murmură:

— Andy, oh, Andy…

Jeffrey îi aruncă o privire Lenei și, văzând că nu face niciun gest ca să o consoleze pe Jill Rosen, își puse mâna pe umărul femeii și încercă să o liniștească. O bătu pe umăr ca pe un câine, și Lena se întrebă de ce era cât se poate de acceptabil ca un bărbat să nu se priceapă la treaba asta, în timp ce o femeie ar fi considerată inumană dacă ar fi la fel de nepricepută.

Rosen își șterse ochii cu dosul palmei.

— Îmi pare rău, îi spuse Jeffrey, bătând-o pe umăr de alte câteva ori.

Rosen răsuci pe deget lanțul, ținându-l încă aproape de gură.

— Nu l-a mai purtat o vreme. Credeam că l-a dat sau că l-a vândut.

— Că l-a vândut? întrebă Jeffrey.

— Crede că era posibil să ia droguri, interveni Lena.

— Dar tatăl spune că era curat, sublinie Jeffrey.

Lena ridică din umeri.

— Fiul tău avea o iubită? o întrebă Jeffrey.

— Nu a avut niciodată o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului, zise Rosen și râse, fără umor. Fete *sau* băieți, pentru noi nu prea conta. Voiam doar să fie fericit.

— Umbla mai mult cu o persoană anume? continuă Jeffrey.

— Nu. Cred că era foarte singur.

Lena o privi pe Rosen, așteptând mai mult, dar doctorița se lăsa iar copleșită de emoții. Închise ochii și îi strânse cât putu de tare. Buzele i se mișcau în tăcere, dar Lena nu își putu da seama ce spunea. Jeffrey lăsă să treacă astfel câteva momente.

— Doctore Rosen?

— L-aș putea vedea? întrebă ea.

— Sigur. Jeffrey se ridică și îi oferi mâna. Te conduc la morgă. Chuck s-a dus să vorbească și cu Kevin Blake, îi spuse apoi Lenei.

— În regulă.

Rosen părea pierdută în gândurile ei, dar reuși să i se adreseze Lenei:

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Lena se forță să atingă brațul lui Jill Rosen, cu un gest care se voia consolator. Jeffrey observă atingerea cu coada ochiului.

— Noi vorbim mai târziu, îi spuse Lenei cu un ton cât se poate de amenințător.

Lena își frecă dosul palmei cu degetul mare, în timp ce îi privea plecând. Se auziră zgomote la nivelul celui de-al doilea balcon, unde câțiva băieți alergau de colo până colo, dar Lena îi ignoră. Se așeză, revăzând în minte ultimele zece minute, încercând să își dea seama ce ar fi trebuit să facă altfel. Trecură câteva minute înainte să își dea seama că pentru ca lucrurile să fie în regulă ar fi trebuit de fapt să retrăiască tot nenorocitul ăla de an.

— Dumnezeule, gemu Nan, lăsându-se cu zgomot în scaunul din fața Lenei. Cum poți lucra cu idiotul ăla?

— Chuck? zise Lena, ridicând din umeri, bucuroasă pentru diversiunea ivită. E o slujbă ca oricare alta.

— Cred c-aș prefera să așez cărți în biblioteca infernului, zise Nan, prinzându-și părul brunet, aspru, cu un elastic roșu.

Pe lentila dreaptă a ochelarilor se vedea o amprentă uriașă, dar pe Nan părea să nu o deranjeze. Avea un tricou roz inscripționat cu Pepto-Bismol[6], vârât într-o fustă cu bandă elastică în talie. Purta, de asemenea, șosete roz, asortate, și tenișii roșii.

— Ce faci la sfârșitul ăsta de săptămână? întrebă Nan.

Lena ridică din nou din umeri.

— Nu știu. De ce?

— Mă gândeam să-l invit pe Hank de Paște. Aș găti un jambon.

Lena încercă să se gândească la o scuză, dar fusese luată prin surprindere de invitație. Se uita la calendar numai ca să vadă când venea ziua de salariu, nu ca să afle ce sărbătoare se apropia. Apropierea Paștelui o surprinse.

— O să mă gândesc la asta, zise Lena și, spre ușurarea ei, Nan se mulțumi cu atât.

Se auzi un strigăt deasupra, și se întoarseră amândouă către băieții care se jucau pe balcon. Unul dintre ei înțelesese probabil nemulțumirea lui Nan, pentru că îi adresă un zâmbet drept scuză înainte să deschidă cartea din fața lui și să se prefacă a citi.

— Idioți, zise Lena.

— Nu, sunt băieți buni, îi spuse Nan, dar rămase cu ochii pe ei câteva clipe, ca să se asigure că se potoliseră.

Nan era ultima persoană din lume cu care Lena credea că ar fi putut fi prietenă, dar în ultimele luni lucrurile se mai schimbaseră. Nu erau prietene în sensul obișnuit al cuvântului – Lena nu era interesată să meargă cu ea la film sau să afle detalii referitoare la viața ei de lesbiană –, dar discutau despre Sibyl, și, pentru Lena, a vorbi despre Sibyl cu cineva care o cunoscuse cu adevărat era ca și cum ar fi adus-o înapoi.

— Am încercat să te sun aseară, zise Nan. Nu înțeleg de ce nu-ți iei un robot.

— O să mă ocup și de asta, zise Lena, deși avea deja unul care zăcea în fundul dulapului.

Lena deconectase nenorocita de mașinărie din prima săptămână în care se mutase în campus. Singurele persoane care o sunau erau Nan și Hank, amândoi lăsând aceleași mesaje grijulii, amândoi

întrebând-o ce mai făcea. Pe telefon nu apărea identitatea apelantului, iar asta îi era mai mult decât suficient.

— Richard a fost aici, zise Lena.

— Oh, Lena, murmură Nan, încruntându-se. Sper că n-ai fost nepoliticoasă cu el.

— Încerca să scormonească în rahat.

Ca de obicei, Nan încerca să îi ia apărarea lui Richard.

— Brian lucrează în cadrul departamentului lui. Sunt sigură că Richard a vrut doar să afle ce s-a întâmplat.

— Îl cunoșteai? Mă refer la băiat.

Nan clătină din cap.

— Îi vedeam pe Jill și pe Brian în fiecare an, la petrecerea de Crăciun a facultății, dar niciodată n-am discutat direct cu ei. Poate ar trebui să vorbești cu Richard. Lucrează împreună în același laborator.

— Richard e un nemernic.

— S-a purtat foarte frumos cu Sibyl.

— Sibyl avea grijă și singură de ea, insistă Lena, deși amândouă știau că nu era întru totul adevărat.

Sibyl fusese oarbă. Richard era ochii ei în campus, făcându-i viața mult, mult mai ușoară.

Nan schimbă subiectul.

— Aș vrea să discutăm și să accepți o parte din asigurare…

— Nu, i-o reteză Lena.

Sibyl făcuse o poliță de asigurare pe viață prin intermediul colegiului, care plătea dublu pentru moartea accidentală. Nan fusese beneficiarul, și îi oferise jumătate Lenei, de îndată ce primise cecul.

— Sibyl ți i-a lăsat *ție,* îi zise Lena, poate pentru a mia oară. A vrut ca tu să îi primești.

— Nici măcar n-a avut testament, protestă Nan. Nu-i plăcea să se gândească la moarte, darămite să își mai facă și planuri. Știi cum era.

Lena simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Singurul motiv pentru care a făcut polița a fost acela că facultatea i-o oferea gratis, împreună cu asigurarea de sănătate. M-a trecut pe mine pentru că…

— Pentru că voia ca tu să-i primești, termină Lena în locul ei, ștergându-și ochii cu dosul palmei.

Plânsese atât de mult în ultimul an, încât nu se mai jena să facă asta în public.

— Ascultă, Nan, apreciez gestul, dar sunt banii tăi. Sibyl voia să-i iei tu.

— N-ar fi vrut ca tu să lucrezi pentru Chuck. Ar fi detestat asta.

— Mda, nici eu nu prea mă dau în vânt, recunoscu Lena, deși singura persoană căreia îi spusese asta fusese Jill Rosen. E numai ceva temporar, să mă descurc până-mi dau seama ce vreau să fac cu viața mea.

— Ai putea să te-ntorci la școală.

Lena râse.

— Sunt cam bătrână să mă mai întorc la școală.

— Sibyl întotdeauna spunea că mai degrabă ți-ar transpira fundul alergând într-un maraton în mijlocul lui august decât să stai zece minute într-o clasă cu aer condiționat.

Lena zâmbi, simțind cum se relaxează, în timp ce în minte auzi vocea lui Sibyl, spunând exact același lucru. Câteodată, în mintea ei se producea un declic, iar lucrurile rele erau lăsate deoparte și apăreau numai lucrurile bune.

— E greu de crezut c-a trecut un an, zise Nan.

Lena se uită pe fereastră, gândindu-se cât de ciudat era că discuta astfel cu Nan. Dacă n-ar fi fost Sibyl, Lena ar fi stat cât mai departe cu putință de cineva ca Nan Thomas.

— Mă gândeam la ea azi-dimineață, zise Lena.

Ceva legat de teama pe care o citise pe chipul Sarei Linton, în timp ce îi urcau sora în elicopter, o pusese pe Lena pe gânduri mai mult decât orice altceva în ultima vreme.

— Sibyl adora perioada asta a anului.

— Îi plăcea să meargă prin pădure, zise Nan. Întotdeauna încercam să plec mai devreme vinerea, ca să putem merge la o plimbare, înainte să se întunece prea tare.

Lena înghiți în sec, temându-se că, dacă va deschide gura, va scoate un suspin.

— Oricum, zise Nan, punându-și palmele pe masă, în timp ce se ridică, ar fi mai bine să cataloghez niște cărți, înainte să se întoarcă Chuck și să mă invite la cină.

Lena se ridică și ea.

— De ce nu-i spui că ești lesbiană?

— Ca să-i dau apă la moară să bârfească? Nu, mulțumesc.

Lena încuviință. Ea însăși fusese îngrijorată că Chuck avea să citească în ziare detaliile macabre legate de agresarea ei.

— Și apoi, continuă Nan, un tip ca ăsta va spune că singurul motiv pentru care nu-l vreau este acela că sunt lesbiană, iar lesbienele urăsc bărbații.

Nan se aplecă în față, conspirativ.

— Când adevărul e că nu urâm toți bărbații. Îl urâm doar pe el.

Lena clătină din cap gândindu-se că, dacă acesta era criteriul, atunci fiecare femeie din campus era lesbiană.

Capitolul 4

Spitalul Grady era unul dintre cele mai respectate centre specializate în traume de gradul unu din țară, dar reputația sa printre locuitorii Atlantei era foarte proastă. Condus de Autoritatea Spitalului Fulton-DeKalb, Grady era unul dintre puținele spitale publice rămase în zonă. Totuși, în ciuda faptului că avea una dintre cele mai mari secții de urgență din țară, cel mai evoluat și mai complet program de ajutorare HIV și că servea

drept centru regional de tratament de mare risc pentru mame și copii, dacă veneai cu stomacul deranjat sau cu o durere de ureche, era foarte probabil că urmează să aștepți două ore ca să te vadă un doctor, și asta dacă aveai noroc.

Grady era un spital-școală, și Universitatea Emory, unde terminase Sara, precum și Colegiul Morehouse asigurau un flux continuu de interni. Camera de urgențe era foarte căutată de studenți, pentru că se spunea că Grady este cel mai bun loc din țară unde poți învăța medicină de urgență. Cu cincisprezece ani în urmă, Sara luptase cu ghearele și cu dinții ca să câștige o poziție în echipa pediatrică și învățase într-un an cât majoritatea doctorilor într-o viață de om. După ce părăsise Atlanta, ca să se mute înapoi în Grand County, Sara crezuse că n-avea să mai vadă Grady vreodată.

— Vine cineva, zise bărbatul de lângă Sara, și toți cei din sala de așteptare, cel puțin treizeci de oameni, se uitară la asistentă, fără să facă nimic altceva.

— Domnișoara Linton?

Inima Sarei sări din piept și, pentru o fracțiune de secundă, avu impresia că venise mama ei. Se ridică și își puse pe scaun o revistă, ca să nu îi fie ocupat, deși în ultimele două ore ea și bătrânul de alături își păstraseră unul celuilalt locurile.

— A ieșit din operație? întrebă Sara, incapabilă să își stăpânească tremurul din voce.

Chirurgul estimase cel puțin patru ore, o presupunere prudentă, după părerea Sarei.

— Nu, îi spuse asistenta, conducând-o pe Sara la cabinetul infirmierelor. Sunteți căutată la telefon.

— Sunt părinții mei? întrebă Sara, ridicând vocea ca să se facă auzită.

Holul era înțesat de oameni, doctori și asistente care se deplasau de colo-colo, urmărind un scop

precis, încercând să păstreze controlul asupra afluxului tot mai mare de pacienți.

— A spus că este ofițer de poliție.

Asistenta îi dădu Sarei telefonul.

— Scurt, vă rog. De fapt, n-ar trebui să îngăduim convorbiri particulare pe linia aceasta.

— Mulțumesc.

Sara luă telefonul și se sprijini cu spatele de perete, încercând să nu încurce pe nimeni.

— Jeffrey?

— Bună, răspunse el, părând foarte stresat, după cum se și simțea. A ieșit din operație?

— Nu, zise ea, aruncând o privire de-a lungul holului ce ducea către sălile de operație.

De câteva ori se gândise să intre pur și simple pe ușă, ca să afle ce se întâmpla, dar acolo stătea un gardian care părea hotărât să-și facă treaba cu seriozitate.

— Sara?

— Sunt aici.

— Și copilul?

Auzind întrebarea, Sara simți cum ceva o strânge de gât. Nu putea să stea de vorbă cu el despre Tessa. Nu așa.

— Ai aflat ceva? întrebă ea.

— Am discutat cu Jill Rosen, mama sinucigașului. Nu mi-a putut spune prea multe. Am găsit un lanț, un fel de colier cu Steaua lui David, care i-a aparținut tipului din pădure.

Cum Sara nu răspunse, Jeffrey continuă:

— Fie Andy, cel care s-a sinucis, a fost în pădure, fie cineva care-a luat lanțul de la el a fost în pădure.

Sara se sili să se implice în discuție.

— Care crezi că este varianta cea mai probabilă?

— Nu știu. Brad a văzut-o pe Tessa ridicând o pungă de plastic, în drum spre vârful dealului.

— Da, avea ceva în mână, își aminti ea.

— Există vreun motiv pentru care ea să fi adunat gunoaie?

Sara încercă să-și adune gândurile.

— De ce?

— Brad a spus că asta părea să facă pe deal. A găsit o pungă și-a început să adune gunoaie în ea.

— E posibil, zise Sara, confuză. Mai devreme se plângea de oamenii care aruncă gunoaie pe jos. Nu știu.

— Poate a găsit ceva pe deal și a băgat în pungă. Am găsit Steaua lui David care i-a aparținut victimei, dar undeva mai departe, în pădure.

— Dacă Tessa a ridicat cu adevărat ceva, asta ar însemna că cineva ne urmărea, în vreme ce noi analizam cadavrul. Cum îl chema… Andy?

— Andy Rosen, confirmă Jeffrey. Încă mai crezi că e ceva suspect la mijloc?

Sara un știa ce să răspundă. Parcă trecuse o viață întreagă de la examinarea lui Rosen. Abia dacă își putea aminti cum arăta cadavrul.

— Sara?

Îi spuse adevărul.

— Nu mai știu.

— Ai avut dreptate c-a mai încercat și altă dată. Mama lui a confirmat. Și-a tăiat venele.

— O încercare anterioară și un bilet, zise Sara gândindu-se că, dacă nu ar fi apărut ceva la autopsie, acești doi factori ar fi fost în general suficienți pentru a cataloga moartea cuiva drept sinucidere.

— Am putea face o analiză a toxinelor. Nu ar fi putut sări peste podul ăla fără ceva efort.

— Spatele-i era zgâriat.

— Nu exagerat.

— L-aș putea aduce pe Brock să verifice asta.

Dan Brock, antreprenorul local de pompe funebre, fusese legistul districtului înainte ca Sara să ocupe slujba.

— Încă n-am spus nimănui c-ar fi ceva suspect. Brock poate să păstreze un secret.

— Poate să ia probele de sânge, dar vreau să fac eu autopsia.

— Crezi c-o să poți?

— Dacă asta are legătură… începu ea. Dacă oricine i-a făcut asta lui Tess… Sara nu putu să termine fraza, dar niciodată în viața ei nu mai simțise o asemenea nevoie de răzbunare. Da, zise ea în cele din urmă. O s-o pot face.

Jeffrey părea să se îndoiască, dar nu îi arătă asta.

— Verificăm apartamentul lui Andy. Au găsit o pipă în camera lui. Mama a spus că a avut probleme cu drogurile acum ceva timp, dar tatăl pretinde că le rezolvase.

— Da, sigur.

Sara simți cum se enervează din nou gândindu-se că sora ei fusese, poate, prinsă la mijlocul unei stupide tranzacții de droguri care mersese prost.

Înjunghierea Tessei era genul de violență pe care oamenii care pretindeau că drogurile sunt o formă de divertisment inofensiv tindeau să îl ignore.

— Îi cercetăm camera, căutăm amprente pe care să le introducem în computer. O să discut mâine cu părinții. Mama lui mi-a dat câteva nume, dar persoanele respective s-au transferat între timp la altă școală sau au absolvit.

Jeffrey se opri, și Sara își dădu seama că se simțea dezamăgit.

Ușile de la Chirurgie se deschiseră, dar pacientul nu era Tessa. Sara se lipi de perete astfel încât echipa medicală să poată trece. O femeie mai în vârstă, cu păr blond-închis, se afla pe patul mobil, ținându-și ochii în continuare închiși.

— Cum au primit părinții lui vestea? întrebă Sara, gândindu-se totodată la părinții ei.

— Bine, date fiind circumstanțele. Jeffrey tăcu preț de câteva clipe. Mama lui a clacat în mașină. Ceva se-ntâmplă între ea și Lena. Dar nu pot să-mi dau seama ce.

— Cum ar fi? întrebă Sara, deși Lena Adams era ultima persoană din lume de care îi păsa acum.

— Nu știu, zise el.

Îl putea auzi cum bătea darabana pe ceva.

— Rosen a clacat în mașină. Pur și simplu a clacat.

Darabana încetă.

— Soțul ei m-a sunat atunci când a aflat. L-au condus de la secție. Se opri câteva clipe. Sunt amândoi destul de bulversați. Lucrurile de genul ăsta pot avea un efect nebănuit asupra oamenilor. Tind să…

— Jeffrey, am nevoie de tine…, îl întrerupse Sara.

Simți din nou cum i se pune un nod în gât, de parcă s-ar fi înecat cu vorbele.

— Am nevoie de tine aici.

— Știu, îi spuse el cu resemnare în glas. Dar nu cred că pot.

Sara își șterse ochii cu dosul mâinii. Unul dintre doctorii care treceau ridică privirea către ea, apoi reveni repede la graficul pe care îl ținea în mâini. Simțindu-se ridicolă și vulnerabilă, Sara încercă să facă totuși față emoțiilor care stăteau să năvălească.

— Sigur, în regulă. Înțeleg.

— Nu, Sara…

— Ar trebui să eliberez telefonul ăsta. E al infirmierelor. Stă un tip de-o oră la telefon, în sala de așteptare. Râse, încercând să se mai relaxeze puțin. Vorbește rusește, dar cred că face afaceri cu droguri.

— Sara, o opri Jeffrey. E vorba despre tatăl tău. Mi-a cerut… mi-a *spus* să nu vin.

— Ce?

Sara puse întrebarea atât de tare, încât câțiva oameni își ridicară privirea de la ceea ce făceau.

— Era supărat. Nu știu. Mi-a spus să nu vin la spital, că e o chestiune de familie.

Sara vorbi în șoaptă.

— Nu are dreptul să decidă…

— Sara, ascultă-mă, zise el calm, chiar dacă înăuntrul lui fierbea. E tatăl tău. Trebuie să respect asta. Urmă o pauză de câteva clipe. Și nu e vorba numai de tatăl tău. Și Cathy a spus același lucru.

Sara se simțea ridicol pentru că se repeta, dar nu putu rosti altceva decât:

— Ce?

— Au dreptate, zise el. Tessa n-ar fi trebuit să se afle acolo. N-ar fi trebuit s-o lași…

— Eu sunt cea care a adus-o acolo, îi reaminti Sara, vina pe care o simțise în ultimele câteva ore ieșind brusc la suprafață.

— Sunt doar supărați. Și e de-nțeles să fie astfel. Se opri, gândindu-se cum să spună ceea ce voia. Trebuie să treacă ceva timp.

— Timp ca să vadă ce se va-ntâmpla? întrebă ea. Deci dacă Tessa rezistă, ești binevenit înapoi la cina de duminică, dar, dacă nu…

Sara lăsă fraza neterminată.

— Sunt furioși. Așa reacționează oamenii când se întâmplă ceva de genul ăsta. Se simt neajutorați și se înfurie pe toți cei care le apar în cale.

— Și eu le sunt în cale, îi reaminti ea.

— Mda, ei bine…

Sara se simțea prea șocată ca să mai spună ceva.

— Sunt supărați pe mine? întrebă ea, în cele din urmă.

Știa însă că părinții ei aveau toate motivele să fie. Sara trebuia să aibă grijă de Tessa. Întotdeauna fusese așa.

— Au nevoie de timp, Sara, zise Jeffrey. Trebuie să le ofer asta. Nu vreau să-i supăr și mai mult.

Sara aprobă dând din cap, deși el nu o putea vedea.

— Vreau să te văd. Vreau să vă fiu alături ție și Tessei.

Îi simți durerea din voce și își dădu seama cât de greu era pentru el să facă asta.

Totuși, nu putu să nu se simtă trădată de absența lui. Jeffrey era maestru la a fi departe atunci când

ea avea cea mai mare nevoie de el. Acum făcea ceea ce trebuia, respecta dorința familiei ei, dar Sara nu avea dispoziția necesară pentru gesturi nobile.

— Sara?

— Bine, zise ea. Ai dreptate.

— O să mă duc să dau de mâncare câinilor, bine? Să am grijă de casă. Făcu din nou o pauză. Cathy a spus că vor trece, pe drum, pe la tine pe-acasă ca să-ți aducă niște haine.

— N-am nevoie de haine, îi spuse Sara, simțind cum emoțiile o copleșesc din nou. Am nevoie de tine, zise ea abia șoptit.

— Știu, iubito.

Vocea lui era blândă.

Sara simți că lacrimile amenință să îi umple din nou ochii. Încă nu își îngăduise să plângă. Nu avusese timp atunci când Tessa fusese urcată în elicopter, apoi în sala de urgențe și în salonul de așteptare, nici măcar în baie, acolo unde Sara se schimbase cu un halat pe care i-l dăduse una dintre asistente. Fusese prea prinsă ca să își permită un moment de intimitate în care să își exteriorizeze durerea.

Infirmiera alese tocmai acest moment ca să intervină.

— Domnișoara Linton? Avem mare nevoie de acest telefon.

— Îmi pare rău, spuse Sara. Trebuie să eliberez telefonul, îi zise apoi lui Jeffrey.

— Poți să mă suni din altă parte?

— Nu pot pleca de-aici, răspunse Sara, privind un cuplu în vârstă care mergea pe hol.

Bărbatul era ușor aplecat, iar femeia îl ținea de braț în timp ce înaintau citind semnele de pe uși.

— E un McDonald’s peste drum, nu-i așa? Lângă locurile de parcare ale universității.

— Nu știu, răspunse Sara, căci nu mai fusese de ani de zile în această parte a Atlantei. E unul?

— Cred că da, îi spuse el. Te-aștept acolo mâine-dimineață la șase, bine?

— Nu, spuse ea, privind cuplul care se apropia. Ai grijă de câini.

— Ești sigură?

Sara continuă să-i privească pe cei doi. Își dădu seama că nu își recunoscuse propriii părinți.

— Sara?

— Te sun eu mai târziu. Au ajuns. Trebuie să plec.

Sara se sprijini de tejghea ca să pună telefonul în furcă, simțindu-se dezorientată și temătoare. Merse pe hol ținându-se cu mâinile de stomac, așteptând ca părinții ei să arate din nou ca părinții ei. Cu o claritate uimitoare, își dădu seama cât erau de bătrâni. Ca majoritatea copiilor, Sara își imaginase întotdeauna că mama și tatăl ei nu vor trece de o anumită vârstă, și totuși iată-i îmbătrâniți și părând atât de fragili, încât se întrebă cum de reușeau să meargă.

— Mama? zise Sara.

Cathy nu se apropie de ea și nu o luă în brațe, așa cum se așteptase și cum sperase. O mână rămase în jurul mijlocului lui Eddie, de parcă simțea nevoia să îl susțină. Pe cealaltă o ținu pe lângă corp.

— Unde e?

— E încă în sala de operații, răspunse Sara, dorindu-și să se apropie de ea, dar știind din expresia dură de pe chipul mamei ei că n-avea să-i permită asta.

— Mamă…

— Ce s-a întâmplat?

Sara simți un nod în gât și-și dădu seama că de fapt Cathy nici măcar nu părea a vorbi ca mama ei. Se simțea o duritate impenetrabilă în vocea ei, iar gura i se strânsese într-o linie dreaptă și tăioasă. Sara îi conduse într-o margine a holului aglomerat, ca să poată sta de vorbă. Totul părea foarte formal, de parcă atunci s-ar fi întâlnit pentru prima dată.

— A vrut să meargă cu mine… începu Sara.

— Și tu ai lăsat-o, zise Eddie, acuzația din spatele cuvintelor ieșind la suprafață cu duritate. De ce Dumnezeu ai lăsat-o?

Sara își mușcă buza ca să nu plângă.

— Nu m-am gândit…

— Nu, nu te-ai gândit, o întrerupse el.

— Eddie, zise Cathy, dar nu ca să îi reteze vorba, ci ca să îi spună că nu era momentul potrivit pentru asta.

Sara rămase tăcută, încercând să nu se lase și mai copleșită decât era deja.

— Au băgat-o în operație acum. O să mai stea acolo vreo câteva ore.

Cu toții se uitară când ușile se deschiseră din nou, dar era numai o asistentă, care probabil lua o pauză.

Sara continuă:

— A fost înjunghiată în abdomen și în piept. De asemenea, are o rană superficială la cap.

Sara își duse mâna la cap ca să arate unde Tessa se lovise de piatră. Se opri, gândindu-se la rană și simțindu-se cuprinsă de panică. Se întrebă pentru a nu știu câta oară dacă nu cumva totul era doar un coșmar. Parcă pentru a o scoate din starea aceasta, ușile se deschiseră brusc, și ieși o infirmieră care împingea un scaun cu rotile gol.

— Și? zise Cathy.

— Am încercat să țin sub control hemoragia, continuă Sara, revăzând scena în minte.

În sala de așteptare se gândise iarăși și iarăși la ceea ce se întâmplase, încercând să își dea seama ce ar fi putut schimba, ca apoi să înțeleagă cât de fără speranță fusese întreaga situație.

— Și? repetă Cathy, răspicat.

Sara își drese vocea, încercând să se detașeze de propriile sentimente. Le vorbi de parcă erau părinții unui pacient.

— A avut un atac major cam cu un minut înainte de venirea elicopterului. Am făcut tot ce-am putut

ca s-o ajut. Sara se opri, amintindu-și cum se simțiseră spasmele Tessei sub mâinile ei. Îl privi pe tatăl ei, dându-și seama că, de când veniseră, nu se uitase la ea nici măcar o dată. A mai avut două atacuri în timpul zborului. Plămânul drept i-a cedat. I-au băgat un tub în piept ca să o ajute să respire.

— Acum ce-i fac? întrebă Cathy.

— Controlează hemoragia. S-a făcut un control neurologic, dar nu știu ce s-a aflat. Prima lor grijă este să oprească sângerarea. Vor face o secțiune ca să îndepărteze…

Sara se opri, ținându-și respirația.

— Copilul, termină Cathy, și Eddie se cutremură lângă ea.

Sara expiră încetișor.

— Ce altceva? întrebă Cathy. Ce nu ne spui?

Sara își întoarse privirea, dar continuă să vorbească:

— S-ar putea să trebuiască să facă o histerectomie, dacă nu pot ține hemoragia sub control.

Amândoi părinții tăcură, dar Sarei îi era atât de clar ce gândeau, de parcă i-ar fi trântit totul răstit în față. Tessa fusese singura lor speranță că vor avea nepoți.

— Cine-a făcut asta? întrebă Cathy, în cele din urmă. Cine-ar face așa ceva?

— Nu știu, șopti Sara, întrebarea răsunându-i ca un ecou în minte. Ce fel de monstru ar înjunghia o femeie însărcinată, lăsând-o aproape moartă?

— Jeffrey știe ceva despre asta? întrebă Eddie, și Sara observă efortul pe care tatăl ei îl făcea ca să rostească numele lui Jeffrey.

— Face tot ce poate. Mă întorc la Grant de îndată ce…

Nu putu să termine propoziția.

— La ce ne putem aștepta când se trezește? întrebă Cathy.

Sara se uită insistent la tatăl ei, dorindu-și să poată spune ceva care să îl facă să îi arunce o privire. Dacă Eddie și Cathy ar fi fost oricine altcineva, Sara le-ar fi spus adevărul: că nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut aștepta. Jeffrey spunea mereu că nu îi plăcea să vorbească deloc cu rudele sau cu prietenii victimelor până nu avea ceva concret să le spună. Sara considerase întotdeauna acest lucru o dovadă de lașitate, dar acum înțelegea că era necesar, că oamenii aveau nevoie de un pic de speranță, de o asigurare că măcar un lucru bun se va întâmpla.

— Sara? insistă Cathy.

— Vor dori să monitorizeze activitatea cranianã. Probabil vor face o electroencefalogramă ca să se asigure că nu îi este afectat creierul. Sara căută cu disperare ceva pozitiv de spus. În cele din urmă le zise singurul lucru de care era sigură: Sunt multe lucruri care-ar fi putut merge mult mai prost.

Cathy nu mai avea nicio întrebare. Se întoarse către Eddie, închise ochii și își lipi buzele de capul lui.

— Ești sigură de copil? întrebă Eddie în cele din urmă, dar tot fără să o privească.

Sara vorbi cu dificultate. Gâtul îi era la fel de uscat ca albia secată a râului.

— Da, tăticule.

•

Sara se opri lângă automatul de dulciuri de lângă cafeneaua spitalului, apăsând butonul mașinăriei până ce simți o durere ascuțită la încheieturi. Nimic nu se întâmplă, și se aplecă să verifice instrucțiunile, gândindu-se că poate omisese ceva. Tăvița era goală.

— La naiba, zise ea, lovind aparatul.

Cu puțin zgomot, căzu un KitKat.

Sara desfăcu ambalajul și merse pe hol, îndepărtându-se de gălăgia din cafenea. Meniul se schimbase mult față de perioada în care lucrase ea la spital. Serveau orice, de la bucătăria Thai până

la cea italiană, chiar și hamburgeri. Probabil era o bună sursă de bani pentru spital, dar nu vedea niciun sens în faptul că un loc dedicat sănătății vindea o mâncare atât de nesănătoasă.

Chiar și aproape de miezul nopții, spitalul era înțesat de oameni, iar zgomotul constant îți crea impresia că mergeai pe lângă un stup. Sara nu își amintea să fi auzit gălăgie în perioada în care fusese intern, dar era sigură că atmosfera fusese aceeași. Teama și lipsa somnului probabil că o împiedicaseră să observe. Pe vremea aceea internii erau organizați astfel încât turele la Grady țineau între douăzeci și patru și treizeci și șase de ore lungi. Sara rămăsese cu sentimentul permanent că trebuia să recupereze orele de somn.

Se sprijini de o ușă pe care scria LENJERIE, știind că, dacă s-ar fi așezat, nu ar mai fi reușit să se ridice. Tessa ieșise din operație de trei ore, și o mutaseră la Terapie intensivă, unde familia stătea cu rândul lângă ea. Era puternic sedată și nu se trezise încă după operație. Cazul ei era catalogat drept urgență, dar chirurgul credea că hemoragia se afla sub control. Tessa ar mai fi putut avea copii dacă își revenea vreodată suficient cât să-și mai dorească unul.

Fusese prea mult pentru Sara să stea în camera mică de la Terapie intensivă alături de Tessa și să simtă cum Cathy și Eddie o învinovățesc, deși nu îi adresaseră niciun cuvânt. Până și Devon evitase să stea de vorbă cu ea, stând ascuns într-un colț, cu ochii măriți de șoc, blocat de ceea ce li se întâmplase iubitei și copilului lui. Sara simți că era pe punctul de a ceda, și nu se afla lângă ea nimeni care ar fi putut să o ajute să treacă peste acel moment.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii, încercând să își amintească ultimul lucru pe care i-l spusese sora ei. În elicopter, Tessa fusese inconștientă din cauza șocului și nu putuseră comunica. În mașină îi spusese ultimul lucru coerent: că o iubește.

Sara mușcă din KitKat, deși nu îi era foame.

— Bună seara, doamnă, zise un bărbat în vârstă, ridicând pălăria în fața Sarei, când trecu pe lângă ea.

Se sili să zâmbească, privindu-l cum urca scările. Bărbatul era cam de vârsta lui Eddie, dar părul îi era complet alb. Pielea îi era aproape translucidă în lumina artificială a spitalului, și, deși pantalonii de un albastru-închis și cămașa albastru-deschis păreau curate, simți un miros de vaselină sau de benzină. Ar fi putut fi un instalator sau un angajat responsabil cu întreținerea spitalului – sau poate că și el avea pe cineva care se lupta să supraviețuiască, la fel ca Tessa.

Un grup de doctori se opri în fața ușilor cafenelei, cu halatele albe pătate cu diferite substanțe. Erau tineri, probabil studenți sau interni. Ochii lor erau injectați, și aveau o expresie de plictiseală și de saturație pe care Sara și-o amintea din perioada în care fusese la Grady.

Așteptau în mod evident pe cineva, în timp ce discutau între ei, cu vocile coborâte până la nivelul unui zumzet. Sara se uita la ciocolata din mâna ei, fără a o privi cu adevărat, în timp ce îi asculta făcând schimb de bârfe care circulau prin spital și discutând despre proceduri pe care le-ar fi plăcut să le aplice.

— Sara?

Era vocea unui bărbat.

Sara nu-și dezlipi ochii de la eticheta ciocolatei, presupunând că bărbatul vorbea cu o altă Sara.

— Sara Linton? repetă vocea și aruncă o privire către grupul de interni, întrebându-se dacă nu cumva unul dintre asistenții ei de la Clinica de Copii Heartsdale lucra acum la Emory.

Se simți bătrână, privind la fețele lor tinere, până ce observă un bărbat mai în vârstă, înalt, care stătea lângă ei.

— Mason? întrebă ea, recunoscându-l în cele din urmă. Mason James?

— Mda, eu sunt, zise el, croindu-și drum prin grupul de interni. Îi puse mâna pe umăr. Am dat peste ai tăi sus.

— Oh, exclamă Sara, neștiind ce altceva să spună.

— Lucrez aici acum. Traumatisme pediatrice.

— Da, exact.

Sara aprobă dând din cap, de parcă și-ar fi amintit. Ieșise o vreme cu Mason când lucrase la Grady, dar pierduseră orice legătură după ce se mutase înapoi la Grant.

— Cathy mi-a spus că ești aici jos, ca să iei ceva de mâncare.

Sara ridică KitKat-ul. Bărbatul râse.

— Văd că gusturile tale culinare nu s-au schimbat.

— Nu mai aveau *filet mignon,* îi spuse, iar Mason râse din nou.

— Arăți minunat, spuse el, o minciună evidentă pe care buna-creștere și manierele alese îl ajutau să o spună într-un mod credibil.

Tatăl lui Mason fusese cardiolog, la fel ca bunicul lui. Sara crezuse întotdeauna că Mason se simțea atras de ea și datorită faptului că Eddie era instalator. Fiind crescut într-o lume a școlilor cu internat și a cluburilor country, Mason nu avusese prea mult de-a face cu reprezentanții clasei muncitoare, în afară de faptul că scria uneori cecuri pentru serviciile lor.

— Ce… hm… Sara se strădui să găsească totuși ceva de spus. Ce-ai mai făcut?

— Numai bine. Am auzit de Tessa. Știe tot spitalul.

Sara știa că, până și într-un spital mare ca Grady, un caz ca al Tessei ieșea în evidență. Un caz de violență era considerat cu atât mai terifiant dacă implica un copil.

— Am verificat să văd ce face. Sper că nu te deranjează.

— Nu, îi spuse Sara. Absolut deloc.

— Doctorul ei e Beth Tindall. E un chirurg minunat.

— Da, încuviință Sara.

El îi zâmbi călduros.

— Mama ta e la fel de drăguță ca întotdeauna.

Sara încercă să zâmbească, la rândul ei.

— Sunt sigură că s-a bucurat să te vadă.

— Ei bine, date fiind împrejurările… spuse el, înțelegător. Se știe cine a făcut-o?

Clătină din cap, simțind cum se pierde cu firea.

— N-avem nicio idee.

— Sara, zise el, mângâindu-i dosul palmei cu degetele. Îmi pare tare rău.

Se uită într-o parte, străduindu-se să nu plângă. De când Tessa fusese înjunghiată, nimeni nu încercase să o consoleze. Pielea o furnică sub atingerea lui, și se simți ridicolă că se consolează cu un gest atât de mărunt.

Mason observă schimbarea. Îi atinse obrazul cu mâna și o făcu să se uite la el.

— Te simți bine?

— Ar trebui să mă-ntorc.

— Haide, spuse el, luând-o de cot și conducând-o pe hol.

Sara îl ascultă vorbind în timp ce se îndreptau către Terapie intensivă, fără să dea cu adevărat atenție cuvintelor lui. Îi plăcea însă tonul monoton și blând al vocii cu care îi povestea despre spital și despre viața lui, după ce Sara plecase din Atlanta. Mason James era genul de om care părea că înaintează în viață cu pași siguri. Când ajunsese la Grand County, Mason îi păruse Sarei foarte cosmopolit și matur. La acea dată, singura ei experiență în materie de întâlniri era cu Steve Mann, un tip care credea că o întâlnire reușită trebuia să se termine înghesuind-o pe Sara pe bancheta din spate a Buick-ului tatălui său.

Luară colțul, și Sara îi văzu pe hol pe tatăl și mama ei, părând antrenați într-o discuție încinsă.

Eddie îi zări cel dintâi pe Sara și pe Mason și încetă să mai vorbească.

Pleoapele lui Eddie erau căzute, și părea mai obosit decât îl văzuse Sara vreodată. Mama ei părea să fi îmbătrânit în ultima oră mai mult decât în ultimii douăzeci de ani. Păreau atât de vulnerabili, încât Sara simți din nou un nod în gât.

— Mă duc să văd ce face Tess, spuse ea, scuzându-se.

Apăsă pe butonul din dreapta ușilor și intră la Terapie intensivă.

Ca majoritatea spitalelor, Secția de terapie intensivă de la Grady era mică și izolată. Luminile erau slabe în camere și pe coridoare, iar atmosfera era răcoroasă și liniștitoare, atât pentru cei câțiva vizitatori cărora li se îngăduia să intre o dată la două ore, cât și pentru pacienți. Toate camerele aveau uși glisante de sticlă și foarte puțină intimitate, dar majoritatea pacienților erau prea bolnavi ca să se plângă. Sara putea auzi sunetul aparatelor care monitorizau inima și respirația ușoară a ventilatoarelor în timp ce mergea către partea din spate. Camera Tessei se afla exact în fața cabinetului infirmierelor, fapt care spunea ceva despre cât de critică era situația ei.

Devon se afla în cameră cu ea, stând la câțiva pași de pat, cu mâinile vârâte în buzunare. Se sprijinea de perete, deși chiar lângă el se afla un scaun confortabil.

— Bună, zise Sara.

Abia dacă o băgă în seamă. Avea ochii roșii, și pielea lui întunecată părea palidă în lumina artificială a camerei.

— A spus ceva până acum?

Trecură câteva clipe până răspunse:

— A deschis ochii de câteva ori, dar nu știu.

— Încearcă să se trezească, îi spuse Sara. Asta e bine.

Mărul lui Adam se mișcă în momentul în care Devon înghiți în sec.

— Dacă ai nevoie de-o pauză… începu ea, dar Devon nici nu mai aşteptă ca ea să termine.

Ieşi din cameră fără să se mai uite înapoi.

Sara trase scaunul lângă patul Tessei şi se aşeză. Stătuse jos aproape toată ziua, aşteptând veşti, dar se simţea extenuată.

Bandajele acopereau capul Tessei acolo unde scalpul îi fusese prins la loc. Două tuburi de drenaj erau prinse de burtă, ca să elimine fluidul. Un cateter atârna de suportul patului, plin numai în parte. Camera era întunecată, singura lumină fiind cea a numeroaselor monitoare. Tessei îi fusese dat jos ventilatorul cu o oră în urmă, dar monitorul pentru inimă era încă ataşat, sunetul său metalic anunţând fiecare bătaie a inimii.

Strânse degetele surorii ei, gândindu-se că niciodată până atunci nu mai observase ce mâini mici avea. Încă îşi mai amintea prima ei zi de şcoală, când Sara o luase de mână ca să o conducă la staţia de autobuz. Înainte să plece, Cathy îi ţinuse o predică Sarei să aibă grijă de sora ei mai mică. Şi asta rămăsese ca un laitmotiv pe toată durata copilăriei lor. Chiar şi Eddie îi spusese Sarei să aibă grijă de sora ei, deşi mai târziu Sara şi-a dat seama de adevăratul motiv pentru care tatăl lor o încurajase întotdeauna pe Tessa să se ţină după Sara, atunci când avea întâlnire cu Steve Mann: Eddie ştia de bancheta mare din spatele Buick-ului.

Tessa îşi mişcă uşor capul, de parcă ar fi simţit că era cineva lângă ea.

— Tess? zise Sara, ţinându-i mâna şi strângând-o uşor. Tess?

Tessa scoase un sunet care păru mai degrabă un geamăt. Îşi duse mâna la burtă, aşa cum o făcuse de un milion de ori în aceste ultime opt luni.

Încet, ochii Tessei se deschiseră. Se uită prin cameră, până o întâlni pe Sara cu privirea.

— Bună, zise Sara, zâmbind uşurată. Bună, scumpo.

Buzele Tessei se mișcară. Își duse mâna la gât.

— Ți-e sete?

Tessa dădu aprobator din cap, și Sara căută bolul cu cuburi mici de gheață pe care asistenta îl lăsase lângă pat. Gheața se topise în cea mai mare parte, dar Sara reuși să găsească niște bucățele pentru sora ei.

— Ți-au pus un tub în gât, explică Sara, în timp ce îi băgă gheața în gură. Pentru o vreme, o să te doară din cauza asta și o să vorbești cu dificultate.

Tessa închise ochii în timp ce înghiți.

— Te doare rău? întrebă Sara. Vrei să chem infirmiera?

Sara vru să se ridice în picioare, dar Tessa nu îi dădu drumul la mână. Nici nu trebui să articuleze prima întrebare pe care o avea în minte. Sara i-o putu citi în privire.

— Nu, Tessie, zise ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. L-am pierdut. Am pierdut-o.

Sara își lipi mâna Tessei de buze.

— Îmi pare rău. Îmi pare…

Tessa o opri fără să spună niciun cuvânt. Bipul aparatului care-i monitoriza inima era în continuare singurul sunet din cameră, metalica dovadă că Tessa trăia.

— Îți amintești? Știi ce s-a întâmplat?

Tessa mișcă ușor capul într-o parte, negând.

— Te-ai dus în pădure, zise Sara. Brad a văzut c-ai luat de jos o plasă și ai început să strângi gunoi în ea. Îți amintești asta?

Din nou Tessa clătină din cap.

— Credem că se afla cineva acolo.

Sara se opri.

— Știm că cineva se afla în pădure. Poate că voia plasa. Poate…

Nu își termină firul gândurilor. Prea multă informație nu ar fi făcut decât să creeze confuzie în mintea surorii ei, și Sara însăși nu era sigură de felul în care se desfășuraseră lucrurile.

— Cineva te-a înjunghiat.

Tessa aşteptă să afle mai multe.

— Te-am găsit în pădure. Stăteai întinsă în luminiş, şi eu… am încercat să fac tot ce am putut. Am încercat să ajut. N-am reuşit. Sara simţi din nou că îşi pierde cumpătul. Oh, Dumnezeule, Tessie, am încercat să te ajut.

Sara îşi puse capul pe pat, ruşinată că plângea. Trebuia să fie puternică pentru sora ei, să îi arate că aveau să treacă peste asta împreună, dar singurul lucru la care se putea gândi era cât era de vinovată pentru ce se întâmplase. După ce o viaţă întreagă avusese grijă de Tessa, Sara o dezamăgise exact când avusese mai multă nevoie de ea.

— Oh, Tess, suspină Sara, dorindu-şi iertarea surorii ei mai mult decât orice pe lume. Îmi pare atât de rău.

Simţi mâna Tessei pe ceafă. La început, atingerea i se păru ciudată, dar apoi îşi dădu seama că Tessa încerca să o tragă spre ea.

Sara ridică privirea, cu faţa la câţiva centimetri de a Tessei. Tessa mişcă uşor buzele, nefiind încă obişnuită să vorbească.

— Cine? reuşi ea să şoptească.

Voia să ştie cine îi făcuse asta, cine îi ucisese copilul.

— Nu ştiu. Ne străduim, scumpo. Jeffrey lucrează acum la asta şi face tot ce poate. O să se asigure că cine ţi-a făcut asta n-o să mai rănească pe nimeni niciodată.

Tessa atinse cu degetele obrazul Sarei, chiar sub ochi, şi cu o mână tremurătoare îi şterse lacrimile.

— Îmi pare atât de rău, Tessie. Îmi pare tare rău. Spune-mi ce pot să fac, o imploră ea. Spune-mi!

Când Tessa vorbi, vocea ei aspră era aproape o şoaptă. Sara privi buzele mişcându-se, dar o auzi vorbind clar, de parcă ar fi strigat.

— Găseşte-l!

LUNI

Capitolul 5

Jeffrey se aplecă să ridice ziarul de pe verandă, înainte să intre în casă. Îi spusese că avea să fie acolo înainte de ora șase dimineața, astfel că ea îi putea telefona să-i dea ultimele noutăți despre Tessa. Cu o seară înainte păruse foarte tristă la telefon. Mai mult ca orice, Jeffrey ura să o audă pe Sara plângând. Îl făcea să se simtă inutil și slab, două lucruri pe care le disprețuia la oricine, și cu atât mai mult la el.

Jeffrey aprinse luminile din hol. În cealaltă parte a casei auzi câinii agitându-se, zgărzile lor zornăind, lătratul lor puternic, dar nu veniră să vadă cine intrase în casă. După ce participaseră doi ani la cursele de câini din Ebro, cei doi ogari ai Sarei nu își consumau energia decât dacă nu aveau de ales.

Jeffrey fluieră, puse ziarul pe tejgheaua din bucătărie și aruncă o privire pe prima pagină în timp ce aștepta câinii. Fotografia de deasupra îndoiturii îl arăta pe Chuck Gaines stând între tatăl său și Kevin Blake. După toate aparențele, cei trei bărbați câștigaseră sâmbătă un fel de concurs de golf la Augusta. Dedesubt era un articol care încuraja alegătorii să sprijine un nou referendum care ar ajuta la înlocuirea remorcilor din afara școlilor cu săli de clasă permanente. *Grant Observer* avea propriile priorități, căci îi acorda mare atenție lui Albert Gaines. Tipul deținea jumătate din clădirile din oraș, iar banca sa, ipotecile făcute pe altele.

Jeffrey fluieră din nou după câini, întrebându-se de ce le lua atât de mult timp. În cele din urmă, aceștia intrară în bucătărie, mișunând de colo până colo, cu ghearele lovind ușor gresia alb cu negru a

bucătăriei. Le dădu drumul să iasă în curtea mare înconjurată cu gard, lăsând ușa deschisă pentru ca ei să se poată întoarce după ce își terminau treaba.

Ca să nu uite, Jeffrey scoase două roșii din buzunarul hainei și le puse în frigiderul Sarei, lângă o minge verde și caraghioasă care ar fi putut fi mâncare la un moment dat în scurta și trista ei existență. Marla Simms, secretara lui de la birou, era grădinar amator, și întotdeauna îi aducea lui Jeffrey mai multă mâncare decât ar fi putut mânca de unul singur. Știind-o pe Marla și tendința ei de a-și vârî nasul acolo unde nu îi fierbea oala, probabil că făcea asta special, sperând ca Jeffrey să împartă totul cu Sara.

Jeffrey scoase cu o lingură niște mâncare de pisici pentru Bubba, pisica Sarei, deși știa că Bubba n-avea să-și facă apariția decât după ce Jeffrey pleca. Pisica bea numai dintr-un castron lăsat lângă toaleta de serviciu, și pe care, când Jeffrey locuia acolo, reușea să îl răstoarne din greșeală mai mereu. La fel ca multe alte lucruri, pisica lua toate acestea personal. Jeffrey și Sara aveau cu acest animal o relație iubire-ură. Sara îl iubea, Jeffrey îl ura.

Câinii intrară la trap înapoi în bucătărie, chiar când Jeffrey deschidea o cutie cu mâncare. Bob se sprijini de piciorul lui Jeffrey ca să fie mângâiat, în vreme ce Billy se așeză pe podea, scoțând un oftat de parcă ar fi urcat muntele Everest. Jeffrey nu înțelesese niciodată cum astfel de animale mari puteau fi câini de casă, dar cei doi ogari păreau foarte mulțumiți să stea în casă toată ziua. Dacă ar fi fost lăsați în grădină prea mult, ar fi ajuns să se simtă singuri și ar fi sărit gardul ca să plece în căutarea Sarei.

Bob îl împunse din nou cu botul și îl împinse către tejghea.

— Stai puțin, îi spuse Jeffrey, ridicându-le castroanele.

Îndesă în ele câteva linguri de mâncare uscată și apoi amestecă totul folosind o lingură de supă. Știa foarte bine că animalele ar fi mâncat orice ar fi pus în castroane – Billy vedea castronul pisicii drept propria sa tăviță de gustare dar Sarei îi plăcea să amestece mâncarea pentru ei, deci procedă și el la fel.

— Poftim, zise Jeffrey, punând jos mâncarea.

Se apropiară de castroane, întorcându-i dosurile slabe în vreme ce mâncau. Jeffrey îi privi câteva momente, apoi se hotărî să se facă util și să curețe bucătăria. Sara nu era cea mai ordonată persoană nici măcar în zilele ei bune, iar teancul de farfurii rămase după cina de vineri seara era încă îngrămădit în chiuvetă. Își așeză jacheta pe spătarul unui scaun din bucătărie și își suflecă mânecile.

O fereastră mare de deasupra chiuvetei oferea o priveliște liniștită asupra lacului, și Jeffrey se uită absent la apă în timp ce curăță farfuriile. Îi plăcea să stea aici, în casa Sarei, îi plăcea atmosfera intimă a bucătăriei și scaunele adânci și confortabile din camera de zi. Îi plăcea să facă dragoste cu ea cu fereastra deschisă, să audă păsările de la lac, să simtă mirosul de șampon din părul ei, să o vadă cum închide ochii în timp ce îl ia în brațe. Îi plăceau toate astea atât de mult, iar Sara înțelesese; așa că își petreceau cea mai mare parte a timpului împreună, însă la el acasă.

Telefonul sună chiar când spăla ultima farfurie. Jeffrey era atât de adâncit în propriile gânduri, încât aproape că o scăpă din mână.

Ridică receptorul la al treilea apel.

— Bună, zise Sara, cu o voce blândă și obosită.

Jeffrey luă un prosop ca să se șteargă pe mâini.

— Ce mai face?

— Mai bine.

— Și-a amintit ceva?

— Nu.

Era tăcută, și nu își putu da seama dacă plângea sau era pur și simplu prea obosită ca să mai poată vorbi.

Vederea lui Jeffrey se înceţoșă, și se întoarse cu gândul din nou în pădure, văzându-se cum stă cu mâna apăsând pe burta Tessei, cu cămașa îmbibată de sânge. Billy se uită peste umăr, de parcă ar fi simțit că era ceva în neregulă, apoi se întoarse la dejunul său, zgarda metalică lovindu-se cu un clinchet de castron.

— Cum reziști? întrebă Jeffrey.

Scoase un sunet nedefinit.

— Am vorbit cu Brock și i-am spus ce are de făcut. Ar trebui să avem rezultatele de la laborator înapoi mâine. Carlos știe că trebuie să se grăbească.

Jeffrey nu o lăsă să schimbe subiectul.

— Ai dormit vreun pic azi-noapte?

— Nu prea.

Nici Jeffrey nu dormise. Pe la trei dimineața se dăduse jos din pat și alergase nouă kilometri, gândindu-se că avea să fie suficient de obosit încât să doarmă. Se înșelase.

— Mama și tata sunt acum cu ea, zise Sara.

— Ei ce fac?

— Sunt atât de furioși…

— Pe mine?

Sara nu răspunse.

— Pe tine?

O auzi cum își sufla nasul.

— N-ar fi trebuit s-o iau cu mine, spuse ea.

— Sara, n-aveai de unde să știi.

Se enervă că nu găsise altceva mai bun de spus, ceva care să o consoleze.

— Am mai fost la sute de scene ale crimei și altă dată, și niciodată nu s-a întâmplat ceva rău. Niciodată.

— Era totuși o scenă a crimei.

— Da, o scenă unde crima se petrecuse deja. Nu aveai cum să anticipezi…

— O să vin acasă mai târziu cu mașina mamei, zise ea. O s-o mute pe Tessa la un moment dat, după prânz. Vreau să mă asigur că e bine instalată. Făcu o pauză, apoi continuă: O să fac autopsia imediat ce mă întorc.

— Lasă-mă să vin să te iau.

— Nu, protestă ea. E un drum prea lung și…

— Nu-mi pasă, o întrerupse el. Făcuse odată greșeala de a nu fi lângă Sara atunci când avusese nevoie de el, și nu avea de gând să o mai repete. Ne întâlnim în hol la patru.

— Dar o să fie aglomerat. O să-ți ia o veșnicie.

— O să merg în direcția opusă fluxului, zise Jeffrey, deși în Atlanta lucrul acesta nu prea conta, căci toți oamenii trecuți de cincisprezece ani aveau mașină. Nu vreau să conduci înapoi singură. Ești prea obosită.

Sara rămase tăcută.

— Nu te rog, Sara, ci doar te anunț, zise el cu o voce fermă. O să fiu acolo la patru, bine?

În cele din urmă cedă.

— Bine.

— La ora patru în holul de la intrare.

— În regulă.

Jeffrey își luă rămas-bun și închise înainte ca Sara să aibă timp să se răzgândească. Începu să își desuflece mânecile, dar de răzgândi când văzu cât era ceasul. Trebuia să treacă pe la Dan Brock și să îl conducă la morgă într-o oră, pentru ca Brock să ia probe de sânge de la Andy Rosen. După aceea, Jeffrey trebuia să stea de vorbă cu familia Rosen despre fiul lor și să vadă dacă nu își amintiseră în timpul nopții ceva util.

Nu avea ce să facă la birou până când criminaliștii nu terminau de cercetat garsoniera lui Andy, situată deasupra garajului părinților lui. Fiecare amprentă avea să fie verificată cu ajutorul computerului, dar șansele de reușită nu erau prea mari, deoarece calculatorul putea face comparații numai cu amprentele aflate deja în baza de date.

Frank avea să îi telefoneze când soseau rapoartele, dar pentru moment Jeffrey nu avea ce altceva să facă. Dacă nu cumva apăreau cu vreo descoperire zguduitoare, urma să se ducă în camera lui Ellen Schaffer să îi arate o fotografie cu chipul lui Andy Rosen, să vadă dacă îi spunea ceva. Tânăra văzuse cadavrul numai de la spate, dar, la cum circula bârfa prin campus, Schaffer știa probabil mai multe despre Andy Rosen decât oricine altcineva din poliție.

Jeffrey se hotărî să se facă în continuare util. Se îndreptă către dormitor, ridicând de pe jos șosetele și pantofii Sarei, apoi o cămașă și chiloții, în timp ce înainta pe hol. Era clar că se dezbrăcase de haine în timp ce mersese prin casă. Jeffrey zâmbi, amintindu-și cum asta obișnuia să-l scoată din sărite pe vremea când locuiau împreună.

Până când aranjă hainele Sarei pe un scaun de la fereastră, Billy și Bob se instalaseră deja în pat. Jeffrey se așeză lângă ei și îi mângâie pe rând pe amândoi. Lângă patul Sarei se aflau câteva fotografii înrămate, și se opri să se uite la ele. În prima fotografie erau Sara și Tessa, amândouă stând lângă lac cu undițe în mâini. Tessa purta o pălărie de pescuit zdrențuită, pe care Jeffrey o recunoscu imediat ca fiind a lui Eddie. A doua fotografie era de la ceremonia de absolvire a Tessei. Eddie, Cathy, Tessa și Sara se cuprindeau cu brațele unul pe celălalt, toți având pe chip niște zâmbete largi.

Sara, cu părul roșcat-închis și cu pielea palidă, cu câțiva centimetri mai înaltă decât tatăl ei, arăta întotdeauna de parcă era copilul vecinilor care s-a nimerit într-o poză de familie, dar fără nicio îndoială zâmbetul ei era leit celui al tatălui său. Tessa avea părul blond al mamei, ochi albaștri, era minionă, iar toate cele trei femei aveau aceiași ochi migdalați. Totuși, Sara avea în ea ceva mai feminin, și Jeffrey fusese întotdeauna atras de

faptul că trupul ei se rotunjea exact acolo unde trebuia.

Puse jos fotografia, și observă un strat de praf pe masă, acolo unde fusese o altă ramă. Jeffrey căută pe jos, apoi deschise sertarul și dădu la o parte câteva reviste, înainte să descopere rama cu margine de argint îngropată undeva la fund. Știa foarte bine această fotografie. Un trecător străin le-o făcuse pe plajă, în luna lor de miere.

O șterse cu colțul cearșafului înainte să o pună înapoi în sertar.

•

Biroul de pompe funebre al lui Brock era situat într-o casă mare în stil Victorian, genul de casă în care Jeffrey întotdeauna visase, copil fiind, să locuiască. În Sylacauga, Alabama, Jeffrey și mama lui – și mult mai rar tatăl lui – locuiau într-o casă cu două dormitoare și o baie, care nu putea fi numită acasă nici măcar într-o zi bună. Mama lui nu fusese niciodată o persoană fericită, și, din câte își amintea Jeffrey, nu erau fotografii pe pereți sau covoare pe jos, sau orice altceva care ar fi putut da o notă personală casei. Era ca și cum May Tolliver s-ar fi străduit din răsputeri să nu prindă rădăcini. Nu că ar fi putut face prea multe, chiar dacă ar fi vrut.

Geamurile prost izolate se trânteau de câte ori închideai ușa de la intrare, iar podeaua bucătăriei era înclinată atât de mult, încât, dacă pica mâncare pe jos, aceasta se strângea toată într-o parte. În nopțile de iarnă foarte reci, Jeffrey dormea în sacul de dormit, ghemuit pe podeaua holului toaletei, cea mai călduroasă încăpere din casă.

Jeffrey fusese polițist prea mult timp ca să mai creadă că o copilărie nefericită putea fi o scuză, dar înțelegea de ce unii oameni o foloseau drept justificare. Jimmy Tolliver era un bețiv înrăit, care îl bătuse de nenumărate ori pe Jeffrey, atunci când îi stătea în cale. De cele mai multe ori Jeffrey făcea greșeala să se interpună între mama lui și pumnii

tatălui. Dar, toate astea se întâmplaseră cândva, în trecut, iar Jeffrey trecuse peste ele cu mult timp în urmă. Tuturor li s-a întâmplat ceva îngrozitor, într-un anumit moment al vieții lor. Era în firea lucrurilor. Felul în care se luptau cu nenorocirile demonstra ce fel de oameni erau. Poate că de aceea Jeffrey era atât de pornit împotriva Lenei. Ar fi vrut să fie altfel decât era ea cu adevărat.

Dan Brock ieși buluc pe ușa din față, apoi se opri când îl strigă mama lui. Femeia îi dădu două pahare de plastic, și Jeffrey se rugă la Dumnezeu ca unul dintre ele să fie pentru el. Penny Brock făcea o cafea excelentă.

Jeffrey încercă să nu zâmbească în timp ce îi privea pe mamă și pe fiu luându-și rămas-bun. Brock se aplecă pentru ca mama lui să îl poată săruta pe obraz, iar femeia profită de ocazie ca să scuture o scamă de pe umărul costumului lui negru. Era evident motivul pentru care Dan Brock avea aproape patruzeci de ani și nu se căsătorise niciodată.

Brock zâmbi cu gura până la urechi, apropiindu-se de mașină. Era un bărbat înalt și subțire, care avea ghinionul să arate exact a ceea ce era: a treia generație de antreprenori de pompe funebre. Avea degete lungi și osoase și o față inexpresivă care îi consola pe cei văduviți de cei dragi. Brock nu putea vorbi prea mult cu oamenii care plângeau de să ți se rupă sufletul, așa că avea tendința să fie extrem de palavragiu în preajma oricui nu bocea. Avea un simț al umorului sec și uneori de-a dreptul alarmant. Când râdea, i se însenina tot chipul, gura deschizându-i-se ca la o păpușă Muppet.

Jeffrey se aplecă să deschidă portiera, dar Brock făcuse deja asta ținând ambele pahare într-una din mâinile lui mari.

— Bună, șefule, zise el, urcând în mașină. Îi dădu lui Jeffrey un pahar. De la mama.

— Spune-i că-i mulțumesc, zise Jeffrey, luând paharul.

Dădu deoparte capacul și inhală aburul, gândindu-se că avea să-l trezească. Să facă puțină curățenie în casa Sarei nu fusese o sarcină foarte istovitoare, dar era îmbufnat pentru că văzuse că pusese fotografia lor în sertar, de parcă ar fi încercat să uite că fuseseră căsătoriți. Nu putu să nu râdă de el însuși. Se purta ca o fetiță amorezată.

— Ce este? întrebă Brock, ca un adevărat antreprenor de pompe funebre care observă rapid emoțiile oamenilor.

Jeffrey băgă mașina în viteză.

— Nimic.

Brock se așeză confortabil, cu picioarele lungi întinse în față ca două scobitori îndoite.

— Mulțam c-ai venit să mă iei. Nu știu când va fi gata dricul, iar lunea mama are oră de dans pe muzică jazz.

— Nu-i nicio problemă, îi spuse Jeffrey, încercând să nu pufnească în râs, imaginându-și-o pe Penny Brock într-un costum mulat.

Îi veni în minte imaginea unui sac de cartofi cu multe denivelări.

— Știi ceva de Tessa? întrebă Brock.

— Am vorbit cu Sara azi-dimineață. Se pare că e ceva mai bine.

— Păi lăudat fie Domnul, zise Brock, ridicând mâna. M-am rugat pentru ea. Își coborî mâna brusc, plesnind-o de o coapsă. Și pentru copilașul ăla dulce. Isus are un loc special pentru copii.

Jeffrey nu îi răspunse, dar speră că Isus avea un loc chiar și mai bun pentru cei care îi înjunghiau mortal.

— Cum rezistă familia? întrebă Brock.

— Par să fie bine, îi spuse Jeffrey, înainte să schimbe subiectul. N-ai mai lucrat pentru district de ceva vreme, nu-i așa?

— Oh, nu, zise Brock, deși fusese legistul districtului ani de zile. Trebuie să spun că m-am bucurat cu adevărat când Sara a preluat postul. Nu că nu mi-ar fi prins bine banii, dar Grant începuse

să devină un pic cam mare pentru mine atunci. Prea mulți oameni care veneau din oraș și aduceau cu ei modul lor de viață. Și nu voiam să pierd nimic. E o responsabilitate nemaipomenită. I-am pasat ei ștafeta.

Jeffrey știa că prin „oraș" voia să spună Atlanta. Ca majoritatea orașelor mici, la începutul anilor '90, Grant văzuse un flux de orășeni care căutau un mod de viață mai tihnit. Plecau din orașele mai mari, crezând că aveau să găsească orașul de vis la capătul autostrăzii. Mulți chiar reușeau – dacă își lăsau copiii acasă. Unul dintre motivele pentru care Jeffrey fusese angajat în poliție fusese experiența lui de lucru cu bandele din Birmingham, Alabama. Până ca Jeffrey să semneze contractul, cei aflați atunci la conducere în Grant căutau țapi ispășitori, crezând că asta avea să rezolve problema găștilor de golani.

— Sara a spus că nu-i mare lucru de făcut aici. Ai nevoie numai de probe de urină și de sânge, nu-i așa?

— Mda, răspunse Jeffrey.

— Am auzit că și Hare dă o mână de ajutor, zise Brock.

— Mda, zise Jeffrey, între două înghițituri de cafea.

Vărul Sarei, Hareton Earnshaw, era și el doctor, deși nu pediatru. Îi ținea Sarei locul, cât timp se afla în Atlanta.

— Tăticul meu, Dumnezeu să-l odihnească, obișnuia să joace cărți cu Eddie și cu ceilalți, zise Brock. Îmi amintesc că uneori mă lua să mă joc cu Sara și cu Tessie. Râse atât de zgomotos, încât ecoul răsună în mașină. Erau singurele fete din școală care se jucau cu mine! Restul credeau despre mine că am mâini bolovănoase, termină el cu tristețe în voce.

Jeffrey se uită la el. Brock întinse o mână, demonstrativ.

— Pentru că ating oameni morți. Nu c-aș fi făcut asta când eram mic. Asta nu s-a întâmplat decât mai târziu.

— Îhî, zise Jeffrey, întrebându-se cum de ajunseseră la acest subiect de discuție.

— Fratele meu, Roger, era cel care îi atingea. Roger era un adevărat ticălos. Lua un sfert de dolar de persoană ca să-i lase pe câțiva copii în camera de îmbălsămare, noaptea, după ce tata se ducea la culcare. Îi băga acolo, cu luminile stinse, numai cu o lanternă ca să vadă drumul, și apoi apăsa morții chiar aici, în capul pieptului, așa.

În ciuda a ceea ce-i dicta rațiunea-i sănătoasă, Jeffrey se uită unde îi arătă Brock.

— Și cadavrul scotea un fel de geamăt.

Brock deschise gura și scoase un sunet jos, mortuar. Zgomotul era oribil, înfiorător, ceva ce Jeffrey spera să nu își amintească seara, când se ducea la culcare.

— Isuse, e înfiorător, zise Jeffrey simțind un fior, ca și cum cineva tocmai i-ar fi pășit peste mormânt. Să nu mai faci asta, Brock. Iisuse.

Brock păru contrariat, dar depăși momentul continuând să-și bea cafeaua și rămase tăcut tot restul drumului până la morgă.

•

Când Jeffrey parcă în fața casei familiei Rosen, primul lucru pe care îl observă fu un Ford Mustang roșu și strălucitor, lăsat pe alee. În loc să meargă la ușa din față, Jeffrey se apropie de mașină și îi admiră formele. Când era de vârsta lui Andy Rosen, Jeffrey visa să conducă un Mustang roșu, și, văzându-l pe acesta, simți un val irațional de gelozie. Își trecu degetele de-a lungul capotei, urmând dungile lungi și negre de mașină de curse, gândindu-se că Andy avusese mult mai multe lucruri pentru care să trăiască decât avusese el însuși la aceeași vârstă.

Mai era cineva care iubea această mașină. În ciuda orei matinale, nu se vedea rouă pe vopsea.

Lângă aripa din spate se afla o găleată, cu un burete deasupra. Furtunul din grădină se afla încă lângă mașină. Jeffrey se uită la ceas, gândindu-se că era o oră ciudată pentru a spăla o mașină, mai ales că proprietarul ei murise cu o zi în urmă.

În timp ce se apropie de verandă, Jeffrey auzi că familia Rosen se certa aprig. Fusese polițist suficient de mult timp încât să știe că oamenii spun adevărul mai ales când sunt furioși. Așteptă lângă ușă, trăgând cu urechea, dar sperând să nu iasă în evidență în cazul în care vreun alergător matinal îl zărea acolo.

— De ce dracu' îți pasă de asta acum, Brian? întreba Jill Rosen. Niciodată nu ți-a păsat de el.

— Asta-i o porcărie împuțită și tu o știi foarte bine.

— Nu folosi cu mine un asemenea limbaj!

— Du-te dracului! Vorbesc cu tine cum vreau.

Trecură câteva clipe. Vocea lui Jill Rosen deveni mai blândă, și Jeffrey nu putu înțelege ce anume spunea. Când bărbatul răspunse, vocea lui era la fel de joasă.

Le lăsă un minut înainte să ciocăne la ușă. Îi putea auzi mișcându-se prin casă, și presupuse că unul din ei, sau amândoi, plângeau.

Jill Rosen îi deschise ușa și, după șervețelul Kleenex pe care îl ținea în mână, își dădu seama că își petrecuse întreaga dimineață în lacrimi. Lui Jeffrey îi veni în minte imaginea lui Cathy Linton în grădină, cu o zi în urmă, și simți o simpatie de care nu se crezuse vreodată capabil.

— Ofițere Tolliver, zise Rosen. El este doctorul Brian Keller, soțul meu.

— Am vorbit la telefon, îi reaminti Jeffrey.

Keller arăta ca om devastat. Judecând după părul cărunt și subțiat și după maxilarul slăbit, se apropia probabil de șaizeci de ani, dar durerea îl făcea să arate cu douăzeci de ani mai bătrân. Purta o cămașă galbenă, cu gulerul formând un V adânc din care se vedea părul cărunt de pe piept. La fel

ca fiul lui, avea un lanț cu Steaua lui David – sau poate că era cel pe care îl găsiseră în pădure. Era în picioarele goale, lucru total nepotrivit luând în considerație restul ținutei, și Jeffrey presupuse că Keller fusese cel care spălase mașina.

— Îmi pare rău pentru asta, zise Keller. Ieri la telefon. Eram supărat.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doctore Keller, zise Jeffrey, strângând mâna bărbatului și întrebându-se cum să îl întrebe cu tact dacă Andy era fiul său natural sau îl adoptase.

Multe femei păstrau numele de fată după căsătorie, dar, de obicei, copiii luau numele tatălui.

— Sunteți tatăl biologic al lui Andy? îl întrebă Jeffrey pe Keller.

— L-am lăsat pe Andy să aleagă ce nume voia, atunci când a fost suficient de mare ca să ia o decizie în cunoștință de cauză, zise Jill Rosen.

Jeffrey dădu din cap că înțelese, deși era de părere că faptul de a li se lăsa copiilor posibilitatea să aleagă era unul dintre motivele pentru care vedea atât de mulți minori la secție, șocați că deciziile lor proaste îi vârâseră în necazuri.

— Intră, zise Rosen, arătând către micul hol care ducea către sufragerie.

Ca majoritatea profesorilor, locuiau pe Willow Drive, care dădea chiar în Main Street, la mică distanță de universitate. Școala găsise o soluție pentru ca banca să asigure împrumuturi cu dobânzi mici astfel încât profesorii noi să-și poată cumpăra case. În cele din urmă, aceștia sfârșiseră prin a cumpăra cele mai frumoase case din oraș. Jeffrey se întrebă dacă toți profesorii își lăsau casa în paragină așa cum făcea Keller. Pe tavan se vedeau urme lăsate de o ploaie recentă, iar pereții aveau nevoie disperată de un nou strat de vopsea.

— Îmi pare rău pentru dezordine, zise Rosen pe un ton exersat.

— Nu-i nimic, zise Jeffrey, deși se întreba cum de putea cineva să locuiască într-o asemenea

dezordine. Doctore Rosen…

— Jill.

— Jill, îmi poți spune, o cunoști pe Lena Adams?

— Femeia de ieri? întrebă ea, ridicând ușor vocea către final.

— Mă întrebam dacă o cunoșteai de mai înainte.

— A venit la biroul meu ceva mai devreme. Ea este cea care mi-a spus de Andy.

Jeffrey îi susținu privirea câteva clipe, necunoscând-o suficient de mult încât să-și dea seama dacă ar fi vrut să spună mai mult decât o făceau cuvintele ei. Instinctul lui Jeffrey îi spunea că se întâmpla ceva între Lena și Jill Rosen, dar nu era sigur că asta avea vreo legătură cu cazul.

— Putem sta aici, zise Rosen, indicând o sufragerie înghesuită.

— Mulțumesc, zise Jeffrey, aruncând o privire prin cameră.

Era evident că Rosen decorase cu mare grijă casa atunci când se mutase, dar asta fusese cu mulți ani în urmă. Mobila era drăguță, dar puțin cam uzată. Tapetul era învechit, iar pe covor erau evidente zonele mai întins circulate, căci arătau ca o potecă din pădure. Chiar și fără aceste probleme de estetică, locul în sine era foarte aglomerat. Peste tot se vedeau teancuri de cărți și de reviste. Pe unul dintre fotoliile de la fereastră erau împrăștiate ziare, dintre care Jeffrey recunoscu unele de săptămâna trecută. Spre deosebire de casa familiei Linton, care era la fel de dezordonată și în care erau cu siguranță mult mai multe cărți, locul acesta avea ceva înăbușitor, de parcă nimeni nu mai fusese fericit aici de foarte multă vreme.

— Am discutat cu cei de la biroul de pompe funebre în legătură cu înmormântarea, spuse Keller. Eu și Jill încercăm să ne hotărâm ce anume ar trebui să facem. Fiul meu avea o părere bine definită legată de incinerare. Buza de jos începu să îi tremure. Vor putea face asta după autopsie?

— Da, răspunse Jeffrey. Sigur.

— Vrem să-i respectăm dorințele, dar… începu Rosen.

— Este ceea ce voia el, Jill, o întrerupse Keller.

Jeffrey simți tensiunea dintre ei și evită să le spună propria părere.

Rosen îi arătă un scaun mare.

— Te rog, ia loc.

— Mulțumesc, zise Jeffrey, netezindu-și cravata, în timp ce se așeză pe marginea saltelei, ca să nu se afunde în scaunul incomod.

— Vrei ceva de băut? întrebă Rosen.

— Apă, te rog, zise Keller, înainte ca Jeffrey să poată refuza.

Keller rămase cu privirea în podea până ce soția lui ieși din cameră. Părea să aștepte ceva, dar Jeffrey nu era sigur ce anume. Când lumina din bucătărie fu aprinsă, deschise gura, dar nu spuse niciun cuvânt.

— Frumoasă mașină am văzut afară, zise Jeffrey.

— Da, încuviință el, încrucișându-și mâinile în poală.

Umerii îi erau gârboviți, și Jeffrey își dădu seama că era un bărbat mult mai masiv decât își imaginase la început.

— Ai spălat-o azi-dimineață?

— Andy avea mare grijă de mașina aia, zise el, dar Jeffrey observă că evitase să-i răspundă la întrebare.

— Lucrezi la Catedra de biologie?

— Cercetare, explică Keller.

— Dacă vrei să-mi spui ceva… începu Jeffrey.

Keller deschise din nou gura, dar chiar atunci Rosen intră în cameră și le dădu câte un pahar cu apă.

— Mulțumesc, zise Jeffrey și sorbi o gură, chiar dacă i se părea că paharul mirosea ciudat.

Îl așeză pe măsuța de cafea și se uită insistent la Keller, să vadă dacă omul avea ceva de spus,

înainte să treacă el la treabă.

— Știu că aveți altele pe cap acum, zise el. Trebuie doar să vă pun niște întrebări de rutină, apoi îmi văd de drum.

— Nu te grăbi, îl îndemnă Keller.

— Oamenii tăi au stat în apartamentul lui Andy până târziu azi-noapte, zise Rosen.

— Da, recunoscu Jeffrey.

Spre deosebire de polițiștii de la televizor, lui Jeffrey îi plăcea să stea cât mai departe de locul faptei până când tehnicienii își terminau treaba. Albia râului unde Andy se sinucisese era prea largă și prea expusă ca să le fie de vreun folos. Apartamentul lui Andy era însă altceva.

Keller așteptă ca soția lui să se așeze, apoi luă loc lângă ea pe canapea. Încercă să o prindă de mână, dar femeia se feri. În mod clar, cearta de mai devreme nu se terminase încă.

— Crezi c-ar fi putut fi împins? întrebă Rosen.

Jeffrey se întrebă dacă lui Rosen i se spusese ceva sau dacă își crease propriul scenariu.

— L-a amenințat cineva vreodată pe fiul dumneavoastră?

Se uitară unul la celălalt, de parcă ar fi discutat despre asta mai devreme.

— Din câte știm noi, nu.

— Andy a mai încercat vreodată să se sinucidă? întrebă Jeffrey.

Amândoi aprobară, dând din cap la unison.

— Ați văzut biletul?

— Da, șopti Rosen.

— Nu este probabil să fi fost împins, le spuse el părinților.

Indiferent de ceea ce bănuia Jeffrey în acel moment, era pură speculație. Nu voia să le dea părinților lui Andy un motiv de gândire, pentru ca mai apoi să-i dezamăgească.

— Vom investiga fiecare posibilitate, dar nu vreau să vă faceți speranțe.

Se opri câteva clipe, regretând cuvintele alese. Ce părinți ar putea *spera* că fiul lor fusese omorât?

— La autopsie vor afla dacă e ceva în neregulă, îi spuse Keller soției sale. Pot afla tot felul de lucruri. E uimitor ce poate face știința în zilele noastre.

Spuse acest lucru cu convingerea unui om care lucrează în domeniu și se bazează pe metode științifice ca să demonstreze ceva.

Rosen duse șervețelul la nas, fără să bage în seamă spusele soțului ei. Jeffrey se întrebă dacă tensiunea dintre ei era din cauza disputei de mai devreme sau existau de ceva vreme probleme în căsnicie. Ca să afle acest lucru, avea nevoie să pună câteva întrebări discrete prin campus.

Keller îi întrerupse lui Jeffrey șirul gândurilor.

— Am încercat să ne amintim ceva să-ți spunem, zise el. Andy avea niște prieteni de mai demult…

— Nu i-am cunoscut niciodată, îl întrerupse Rosen. Partenerii lui de droguri.

— Nu, zise Keller. Din câte știam noi, nu mai apăruse niciunul în ultima vreme.

— Cel puțin niciunul pe care Andy să ni-l prezinte.

— Ar fi trebuit să stau mai mult pe-aici, zise Keller, vocea trădându-i o ușoară părere de rău.

Rosen nu îl contrazise, și Keller se înroși la față, străduindu-se să nu plângă.

— Stăteai în Washington? întrebă Jeffrey, dar soția răspunse în locul lui:

— Brian este extrem de ocupat cu întocmirea dosarului pentru programul de finanțare.

Keller clătină din cap, de parcă toate astea și-ar fi pierdut rostul.

— Ce importanță mai are? întrebă el fără a se adresa însă cuiva anume. Ce de timp pierdut, și pentru ce?

— Munca ta ar putea ajuta mulți oameni într-o zi, zise ea, dar Jeffrey îi simți dușmănia din voce.

Probabil că nu era prima dată când era deranjată de faptul că soțul ei lucra foarte mult.

— Mașina de pe alee este a lui? o întrebă pe Rosen.

Jeffrey observă cum Keller își întoarce privirea.

— Tocmai i-o cumpăraserăm. Ceva pentru… nu știu. Brian voia să-l răsplătească pentru că se descurca atât de bine.

Cuvintele rămase nerostite lăsau să se-nțeleagă că Rosen nu fusese de acord cu decizia soțului ei. Mașina era o achiziție extravagantă, iar profesorii nu erau nici pe departe milionari. Jeffrey presupuse că el însuși câștiga mai bine decât Keller, și asta nu însemna foarte mult.

— De obicei mergea cu ea la școală? întrebă Jeffrey.

— Era mai ușor pe jos, zise Rosen. Uneori mergeam cu toții împreună.

— V-a spus unde se duce ieri-dimineață?

— Eu eram deja la clinică, răspunse Rosen. Am presupus că avea să stea acasă toată ziua. Când a venit Lena…

Spuse numele Lenei cu o anumită familiaritate despre care Jeffrey ar fi vrut să afle mai multe, dar nu găsi nicio cale de a duce conversația în acea direcție.

În schimb, Jeffrey scoase carnețelul.

— Andy lucra pentru dumneavoastră, doctore Keller?

— Da, confirmă Keller. Nu avea prea multe de făcut, dar nu voiam să stea prea mult timp singur acasă.

— Ajuta și la clinică, interveni Rosen. Recepționista noastră nu este foarte de încredere. Uneori stătea la recepție sau completa acte.

— Avea vreodată acces la informații despre pacienți? se întrebă Jeffrey.

— Oh, niciodată, zise Rosen, de parcă o asemenea posibilitate ar fi alarmat-o. Sunt ținute sub cheie. Andy mânuia rapoarte de cheltuieli,

programări, telefoane. Genul ăsta de lucruri. Vocea ei începu să tremure. Era o muncă ușoară, care să-l țină ocupat în timpul zilei.

— La fel și la laborator, o completă Keller. Nu era cu adevărat calificat ca să ajute la cercetare. Munca aceasta e rezervată studenților absolvenți. Keller se ridică, sprijinindu-și mâinile pe genunchi. Îl voiam aproape ca să-l pot supraveghea.

— Vă temeați că putea face ceva de genul ăsta? întrebă Jeffrey.

— Nu, spuse Rosen. Sau, mai bine spus, nu știu. Poate, în mod inconștient, credeam că se poate gândi la asta. S-a purtat foarte ciudat în ultima vreme, de parcă ar fi ascuns ceva.

— Aveți idee ce anume ascundea?

— N-aș putea spune, zise ea cu un regret neprefăcut. Băieții de vârsta lui sunt dificili. La fel și fetele. Încearcă să facă tranziția între adolescență și maturitate. Părinții oscilează între a fi cei mai buni prieteni sau cei mai mari dușmani, în funcție de zilele săptămânii.

— Sau dacă are sau nu nevoie de bani, adăugă Keller.

Amândoi părinții zâmbiră la această remarcă, de parcă era o glumă pe care obișnuiau să o spună.

— Ai vreun fiu, ofițer Tolliver?

— Nu.

Jeffrey se lăsă pe spate, nefiind deloc încântat de întrebare. Când era mai tânăr, se gândea că și-ar fi dorit un copil. Dată fiind situația Sarei, își scosese asta din minte. Ceva legat de ultimul caz la care lucrase cu Lena îl făcuse să se întrebe cum ar fi fost să fie tată.

— Îți vor frânge inima, șopti Keller răgușit, cuprinzându-și capul în mâini.

Rosen păru că duce o dispută interioară, înainte să îl mângâie pe spate. Keller ridică privirea surprins, de parcă soția îi făcuse un fel de dar.

Jeffrey aşteptă câteva momente înainte să pună din nou întrebări.

— V-a spus cumva Andy dacă se confrunta cu probleme?

Amândoi clătinară din cap.

— E posibil să-l fi supărat cineva sau ceva?

Keller ridică din umeri.

— Se străduia din răsputeri să-şi modeleze propria identitate. De-aia l-am lăsat să locuiască deasupra garajului, zise el arătând cu mâna undeva către spatele casei.

— Era interesat de artă, zise Rosen.

Făcu semn către peretele din spatele lui Jeffrey.

— Drăguţ.

Jeffrey se uită la pânză, străduindu-se să nu se holbeze.

Desenul era redarea unidimensională a unei femei goale, stând întinsă pe o stâncă. Picioarele erau larg desfăcute, organele genitale fiind singurele colorate din pictură, aşa că arăta de parcă ar fi avut o farfurie cu lasagna între coapse.

— Era cu adevărat talentat, zise Rosen.

Jeffrey dădu din cap, gândindu-se însă că numai o mamă amăgită sau editorul revistei *Screw* ar fi putut crede că cineva care picta aşa ceva era cu adevărat talentat. Se întoarse şi îl căută cu privirea pe Keller. Bărbatul părea foarte stânjenit, având probabil aceeaşi opinie ca Jeffrey.

— Andy ieşea des cu fete? întrebă Jeffrey pentru că, indiferent cât de detaliat era desenul, acestuia păreau să îi lipsească nişte părţi importante.

— Din câte ştim noi, nu, răspunse Rosen. N-am văzut niciodată pe cineva ducându-se în camera lui, dar garajul e în spatele casei.

— Jill crede că lua din nou droguri, zise Keller, după ce îi aruncă o privire soţiei lui.

— Am găsit nişte accesorii în camera lui, zise Jeffrey, apoi continuă, fără să mai aştepte ca Rosen să formuleze întrebarea. Foiţe de staniol şi o pipă.

Dar nu avem cum să ne dăm seama când au fost folosite ultima dată.

Rosen se prăbuși, iar soțul își puse brațul în jurul ei, strângând-o la piept. Părea însă în continuare distantă, și, încă o dată, Jeffrey se întrebă care era starea căsniciei lor.

— În cameră nu mai era nimic altceva care să ne dea de înțeles că se droga, zise Jeffrey.

— Avea schimbări bruște de dispoziție, zise Keller. Uneori era foarte melancolic. Închis în el. Era greu de spus dacă de la droguri sau dacă asta era în mod normal dispoziția lui.

Jeffrey consideră că era un moment foarte potrivit ca să întrebe de piercing-urile lui Andy.

— Am observat că avea un cercel în sprânceană.

Keller își dădu ochii peste cap.

— Asta aproape c-a ucis-o pe maică-sa.

— Și în nas, completă Rosen, cu o încruntătură dezaprobatoare. Cred că recent și-a făcut ceva și la limbă. Nu mi-a arătat, dar o mesteca încontinuu.

— Altceva mai neobișnuit? insistă Jeffrey.

Keller și Rosen se uitară la el cu ochi măriți și cu o privire inocentă. Keller vorbi pentru amândoi:

— Nu cred că mai avea unde să-și pună vreun cercel! zise el, deloc amuzat.

Jeffrey merse mai departe:

— Dar tentativa de sinucidere din ianuarie?

— Privind retrospectiv, nu cred c-a intenționat să-și ia viața, zise Keller. Știa că Jill avea să vadă biletul dimineața. A programat totul astfel încât să îl găsească înainte ca situația să devină disperată. Tatăl făcu o pauză de câteva clipe. Credem c-a încercat doar să ne atragă atenția.

Jeffrey așteptă să spună și Rosen ceva, dar ochii ei erau închiși, și stătea strâns lipită de soțul ei.

— Uneori își dădea în petic. Nu se gândea la consecințe, zise Keller.

Rosen nu protestă.

Keller clătină din cap.

— Nu știu, poate n-ar trebui să spun așa ceva.

— Nu, șopti Rosen. E adevărat.

— Ar fi trebuit să observăm ceva, insistă Keller. Trebuie să fi fost ceva.

Moartea era suficient de greu de suportat, dar sinuciderile erau întotdeauna îngrozitoare pentru cei care rămâneau în urmă. Aceștia fie se învinovățeau pentru că nu văzuseră semnele, fie se simțeau trădați de cei dragi, care îi lăsaseră, în mod egoist, să curețe mizeria în urma lor. Jeffrey își închipui că părinții lui Andy Rosen aveau să-și petreacă restul vieții oscilând între cele două sentimente.

Rosen se ridică, suflându-și nasul. Luă un alt șervețel din cutie și se șterse la ochi.

— E de mirare că ați găsit ceva în apartamentul ăla, zise ea. Era atât de dezordonat.

Încercase să se stăpânească, dar ceva din ceea ce spusese o făcu să clacheze din nou.

Rosen începu să plângă încetișor, strângând din buze, în timp ce încerca să își înăbușe suspinele, până ce, în cele din urmă, își acoperi fața cu mâinile.

Keller își puse din nou brațul în jurul soției lui și o trase mai aproape.

— Îmi pare atât de rău, zise el, îngropându-și fața în părul ei. Ar fi trebuit să fiu aici. Ar fi trebuit să fiu aici.

Rămaseră astfel câteva minute, de parcă Jeffrey nu s-ar mai fi aflat acolo.

Acesta își drese vocea.

— M-am gândit să mă duc în spate și s-arunc o privire prin apartament, dacă nu vă deranjează.

Keller fu singurul care se uită la el. Aprobă dând din cap, apoi se întoarse să o consoleze pe soția lui. Rosen se prăbuși la el în brațe; parcă era o păpușă de cârpă.

Jeffrey se întoarse să plece și dădu cu ochii de nudul făcut de Andy. Era ceva ciudat de familiar legat de femeia aceea, dar nu își putea da seama ce anume.

Dându-și seama că se cam holba, Jeffrey ieși din casă. Voia să mai aibă o discuție cu Keller și să afle exact ce anume nu putea spune bătrânul în fața soției lui. De asemenea, avea nevoie să vorbească din nou cu Ellen Schaffer. Poate că depărtarea de locul crimei o ajutase să își amintească mai multe.

Jeffrey se opri în fața Mustangului, admirându-i din nou formele. Spălarea mașinii atât de devreme și atât de curând după moartea lui Andy Rosen era ciudată, dar sigur nu o crimă. Poate că Keller făcuse asta în onoarea fiului său. Poate că încerca să ascundă dovezi, deși Jeffrey nu și-ar fi putut închipui nimic care să lege această mașină de crimă. Cu excepția atacului asupra Tessei Linton, Jeffrey nici măcar nu era sigur că fusese comisă o crimă.

Se aplecă și își trecu mâna peste cauciuc. Drumul care ducea către locul de parcare de lângă pod era pavat, iar locul respectiv era acoperit cu pietriș. Chiar dacă ar fi putut să facă legătura între urme, era posibil ca Andy să se fi dus de sute de ori cu mașina în acel loc. Jeffrey știa, din rapoartele patrulei, că zona era un punct foarte important unde tinerii veneau să facă sex.

Jeffrey își deschise telefonul ca să îl sune pe Frank, dar se opri când îl observă pe Richard Carter venind pe alee, ducând în mâini o caserolă mare cu mâncare.

Pe fața lui Richard înflori un rânjet larg când îl văzu pe Jeffrey, dar păru să se reculeagă și arboră o expresie mai serioasă.

— Doctore Carter, zise Jeffrey, încercând să pară drăguț.

Jeffrey avea lucruri mai bune de făcut decât să pună întrebări care să îl facă pe Richard să pară un om important în campus.

— Am pregătit o caserolă pentru Brian și Jill, zise Richard. Sunt acasă?

Jeffrey aruncă o privire înapoi, către casă, gândindu-se la atmosfera apăsătoare și la durerea

teribilă pe care părinții o simțeau.

— Poate că acum nu-i momentul cel mai potrivit.

Richard fu extrem de uimit.

— Am vrut numai s-ajut.

— Sunt destul de supărați, îi spuse Jeffrey, întrebându-se cum i-ar putea adresa lui Richard câteva întrebări fără să se dea de gol.

Știind cum opera Richard, se hotărî să abordeze subiectul dintr-un unghi diferit.

— Erai prieten cu Andy? întrebă el, gândindu-se că Richard nu putea fi cu mai mult de opt sau nouă ani mai în vârstă decât puști.

— Dumnezeule, nu, zise Richard râzând zgomotos. Era un student. Și apoi era un puști insuportabil.

Jeffrey aflase și singur o mulțime de lucruri despre Andy Rosen, dar fu totuși surprins de vehemența cuvintelor lui Richard.

— Dar ești apropiat de Brian și de Jill?

— Da, ei sunt minunați, zise Richard. Toată lumea place pe toată lumea în campus. Întreaga facultate este ca o mică familie.

— Mda, încuviință Jeffrey. Brian pare un adevărat familist.

— Da, este, îl aprobă Richard. Cel mai bun tată din lume pentru Andy. Mi-aș dori să fi avut și eu un tată ca ăsta.

În vocea sa se simțea o undă de curiozitate, și Jeffrey își dădu seama că Richard înțelesese că era interogat, așa că se simțea mai puternic și afișa un rânjet în timp ce aștepta ca Jeffrey să îl întrebe despre chestiuni mult mai mizerabile.

Jeffrey își încercă dintr-odată norocul.

— Par să aibă o bună căsnicie.

Richard își strâmbă gura într-o parte.

— Crezi?

Jeffrey nu răspunse, iar Richard păru să ia asta ca pe un lucru bun.

— Ei bine, începu Richard. Nu îmi place să bârfesc…

Jeffrey deveni atent.

— Și numai asta a fost – o bârfă. N-am văzut niciodată nimic concludent, dar pot să-ți spun că Jill se purta destul de ciudat în preajma lui Brian la petrecerea de Crăciun de anul trecut.

— Sunteți cu toții la aceeași catedră?

— Cum am mai spus, îi reaminti Richard. Un campus mic.

Jeffrey se zgâi la el în tăcere, fapt suficient cât să-l încurajeze pe Richard.

— S-a zvonit c-au avut o problemă cu ceva timp în urmă.

Părea că aștepta ca Jeffrey să spună ceva, așa că acesta îi făcu pe plac.

— Da? zise el.

— Dar, după mine, doar un zvon. Se opri ca un adevărat moderator. În legătură cu unul dintre studenți. Se opri din nou. O studentă, mai exact, termină Richard.

— O aventură? presupuse Jeffrey, deși nu era greu de înțeles.

Acesta era cu siguranță un subiect despre care Keller nu ar fi vrut să discute în fața soției lui, mai ales dacă Rosen aflase deja. Jeffrey știa din proprie experiență că simpla aluzie pe care Sara o făcea la circumstanțele în care căsătoria lor se terminase îl făcea să se simtă atârnând în gol deasupra Marelui Canion.

— Știi cumva numele ei?

— Nu, dar, dacă e să ne luăm după bârfă, s-a transferat după ce Jill a aflat.

Jeffrey era neîncrezător, sătul de oameni care nu spuneau tot ce știau.

— Îți amintești cum arăta? Sau la ce specialitate era?

— Nu sunt sigur nici măcar c-a existat cu-adevărat. După cum am mai spus, a fost doar un

zvon. Iar acum mă simt prost că răspândesc zvonul în afara școlii, zise el încruntându-se.

— Richard, dacă îmi ascunzi ceva…

— Ți-am spus tot ce știu. Sau cel puțin tot ce-am auzit. Cum am mai spus…

— E doar un zvon, îl completă Jeffrey.

— Altceva? întrebă Richard, țuguind buzele.

Jeffrey răspunde evaziv:

— Drăguț din partea ta că le duci mâncare.

Richard păru dintr-odată întristat.

— Știu că, la moartea mamei, acum câțiva ani, faptul că oamenii veneau și îmi aduceau astfel de lucruri era ca o rază de soare în cea mai întunecată perioadă din viața mea.

Jeffrey repetă cuvintele lui Richard în minte, cu toate simțurile în alertă.

— Domnule ofițer? zise Richard.

— Rază de soare, murmură Jeffrey.

Acum știa ce era atât de familiar în nudul pictat de Andy Rosen. Fata din desen avea un răsărit de soare tatuat în jurul buricului.

•

O mașină de patrulă și mașina Taurus a lui Frank Wallace se aflau parcate în fața căminului de fete în care locuia Ellen Schaffer, deși Jeffrey nu îi chemase pe niciunul dintre ei.

— La naiba, murmură el, parcând mașina lângă a lui Frank.

Înțelese că se întâmplase ceva foarte grav înainte chiar să vadă două fete ieșind din clădire, ținându-se în brațe, suspinând.

Jeffrey o luă la fugă spre intrare și urcă scările două câte două. Casa Keyes arsese până la temelie cu ani în urmă, dar colegiul o înlocuise cu o replică destul de fidelă a bătrânei pensiuni antebelice, cu mici salonașe în față și o mare sală de masă. Frank se afla într-unul dintre salonașe și îl aștepta.

— Șefule, zise Frank, invitându-l pe Jeffrey să intre, am tot încercat să te sun.

Jeffrey scoase telefonul din buzunar. Avea baterie, dar existau zone în oraș unde semnalul nu era atât de bun.

— Ce s-a întâmplat?

Frank închise ușile, ca să aibă puțină intimitate, înainte să răspundă.

— Și-a zburat creierii.

— La naiba, zise Jeffrey, nervos.

Deși știa răspunsul, trebui să întrebe.

— Schaffer?

Frank aprobă dând din cap.

— Sinucidere?

Frank își coborî vocea.

— După ce s-a întâmplat ieri, cine mai știe?

Jeffrey se așeză pe marginea canapelei, simțind cum îl cuprinde din nou teama. Două sinucideri în tot atâtea zile nu era ceva nemaiauzit, dar înjunghierea Tessei Linton arunca o umbră de îndoială asupra a tot ceea ce se întâmplase în campus.

— Tocmai am vorbit cu Brian Keller, tatăl lui Andy Rosen, zise Jeffrey.

— Fiul său vitreg?

— Nu e, doar a luat numele mamei.

Jeffrey văzu nedumerirea de pe chipul lui Frank.

— Nu întreba. Keller este tatăl biologic.

— Bine, încuviință Frank, în continuare ușor zăpăcit.

Pentru o fracțiune de secundă, Jeffrey își dori să o fi avut pe Lena lângă el, în locul lui Frank. Nu că Frank era un polițist prost, dar Lena era mult mai intuitivă, iar ea și Jeffrey se completau reciproc. Jeffrey se gândea la Frank ca la un detectiv, fapt care însemna că era mai bun să-și tocească tălpile căutând indicii decât să facă legături mentale care să ducă la rezolvarea cazului.

Jeffrey se apropie de ușa batantă de la intrarea în bucătărie, asigurându-se că nu îi asculta nimeni.

— Richard Carter a spus…

Frank pufni. Jeffrey nu era sigur că asta era din cauza orientării sexuale a lui Richard sau a personalității lui respingătoare. Numai cea din urmă era de neacceptat pentru Jeffrey, dar înțelesese cu mult timp în urmă că Frank avea propriile idei fixe.

— Carter știe bârfe de prin campus, zise Jeffrey.

— Ce-a spus?

— Că Keller a avut o aventură cu o studentă.

— Bine, zise el, dar tonul lăsa de înțeles că nu era așa bine.

— Vreau să faci niște investigații legate de Keller. Află-i trecutul. Să vedem dacă zvonul este adevărat.

— Crezi că fiul a aflat de aventură, și tatăl i-a închis gura ca să nu afle soția?

— Nu, zise Jeffrey. Richard zice că soția știa.

— Asta dacă poți avea încredere în ce zice el, comentă Frank.

— Încetează, îi ordonă Jeffrey. Dacă Keller avea o aventură, totul ar conduce destul de ușor către o sinucidere. Poate că fiul nu și-a putut ierta tatăl, așa că a dorit să îl pedepsească. Părinții se certau în dimineața asta. Rosen îi spunea lui Keller că nu îi păsase niciodată de Andy, cât fusese în viață.

— Poate că doar voia să fie rea. Știi că femeile pot fi așa uneori.

Jeffrey nu avea de gând să discute pe marginea acestui subiect.

— Mie Rosen îmi părea destul de rațională.

— Crezi că ea a făcut-o?

— Ce-ar fi avut de câștigat?

— Nu știu, zise Frank, dând glas și gândului lui Jeffrey.

Jeffrey se uită la șemineu, dorindu-și din nou să o aibă lângă el pe Lena sau pe Sara, cu care să discute.

— O s-ajung în fața judecătorului dacă fac mare vâlvă în jurul părinților, iar apoi aflu că puștiul chiar s-a sinucis.

— Asta așa e.

— Vezi dacă Keller se afla cu adevărat la Washington când s-au întâmplat toate astea, zise Jeffrey. Pune câteva întrebări discrete prin campus, vezi dacă zvonul chiar a circulat.

— Zborurile sunt destul de ușor de verificat, zise Frank, scoțându-și carnețelul. Pot să pun întrebări despre aventură, dar Lena cred că este mai bună decât mine la asta.

— Lena nu-i polițist, Frank.

— Ne-ar putea ajuta. Se află deja în campus. Probabil cunoaște și câțiva studenți.

— Nu e polițist.

— Mda, dar…

— Dar nimic, zise Jeffrey, închizându-i gura.

Cu o zi înainte, în bibliotecă, Lena dăduse clar de înțeles că nu era interesată să dea o mână de ajutor. Jeffrey îi oferise o mulțime de ocazii să vorbească și ea cu Jill Rosen, dar își ținuse gura închisă, nedorind nici măcar să o consoleze pe biata femeie.

— Cum rămâne cum Schaffer? Ea ce treabă are cu toate astea? întrebă Frank.

— Am văzut o pictură, îi spuse Jeffrey, dându-i lui Frank toate detaliile desenului din sufrageria familiei Rosen-Keller.

— Și mama a acceptat asta pe perete?

— Era mândră de el, zise Jeffrey, deși propria mamă i-ar fi tras o bătaie zdravănă, și apoi ar fi dat foc tabloului cu una dintre țigările ei. Amândoi au spus că fiul lor nu se-ntâlnea cu nimeni.

— Poate că nu le-a spus, zise Frank.

— Poate că nu. Dar, dacă Schaffer se culca cu Andy, de ce nu l-a recunoscut aceasta ieri?

— Era cu fața în jos, zise Frank. Dacă nu l-ar fi recunoscut Carter, atunci aș fi fost suspicios.

Jeffrey îi aruncă lui Frank o privire prevenitoare.

— Bine, zise Frank ridicând mâinile. Gândește-te că era supărată. Se afla la mai mult de

cincisprezece metri sub ea. Ce-ar fi trebuit să recunoască?

— De acord, acceptă Jeffrey.

— Crezi c-ar fi putut fi un pact al sinuciderii?

— Ar face-o împreună, nu unul la o zi după celălalt, sublime Jeffrey. Am găsit ceva pe biletul de sinucidere?

— Toată lumea, inclusiv mama lui, l-a atins, zise Frank, și Jeffrey se întrebă dacă voia să glumească.

— Dac-ar fi fost un pact, s-ar fi spus asta în bilet.

— Poate că Andy s-a despărțit de ea, sugeră Frank. Așa că își ia revanșa aruncându-l de pe pod.

— Crezi că era suficient de puternică să facă asta?

Frank ridică din umeri.

— Nu prea cred, zise Jeffrey. Fetele nu reacționează așa.

— Păi, nu ar fi putut să divorțeze de el.

— Ai grijă, zise Jeffrey, luând remarca personal. Apoi continuă, înainte ca Frank să îi pună pe amândoi într-o situație stânjenitoare începând să se scuze. *Tinerele* fete nu fac asta, adăugă el. Îl fac de râs pe tip, sau mint despre el în fața prietenelor lor, sau rămân însărcinate, sau iau un tub de pastile…

— Sau își zboară creierii? îl întrerupse Frank.

— Toate acestea presupunând că Andy Rosen a fost ucis. Totuși, poate că s-a sinucis.

— Ai mai aflat ceva despre asta?

— Brock a luat mostre de sânge azi-dimineață. Vom primi raportul de la laborator mâine. Deocamdată nu avem nicio dovadă de asasinat. Ce i s-a întâmplat Tessei este singurul motiv pentru care asta ni se pare ciudat, și cine dracu' poate să spună dacă există vreo legătură?

— Dacă n-ar exista, atunci ar fi o coincidență a naibii de mare, zise Frank.

— Îl las pe Keller o zi sau două, apoi mă duc și-l iau tare, ca să vedem ce știe. Azi-dimineață ar fi

vrut să-mi spună ceva, dar nu în fața soției lui. Poate după ce face Sara autopsia, în seara asta, o să am mai multe date.

— Sara se-ntoarce-n în seara asta?

— Da, zise Jeffrey. Mă duc s-o iau după-amiază.

— Cum se descurcă?

— E o situație a naibii de grea, zise Jeffrey, apoi schimbă subiectul. Unde e Schaffer?

— Pe-aici, zise Frank, deschizând ușile. Vrei să vorbești mai întâi cu colega ei de cameră?

Jeffrey voia să refuze, dar se răzgândi când o văzu pe tânăra care plângea, stând pe un scaun, la fereastra de la capătul holului. Două fete o flancau, oferindu-i sprijinul. Parcă erau copii la indigo ale uneia singure, cu părul lor blond și ochii albaștri. Oricare dintre ele s-ar fi putut da drept sora lui Ellen Schaffer.

— Doamnelor, zise Jeffrey, încercând să pară consolator. Sunt ofițerul Tolli…

Femeia îi tăie vorba izbucnind în lacrimi.

— E oribil! plânse ea. Azi-dimineață se simțea bine!

Jeffrey aruncă o privire către Frank.

— Atunci ai văzut-o ultima dată?

Fata dădu aprobator din cap.

— La ce oră se întâmpla asta? întrebă Jeffrey.

— Pe la opt, zise ea, și Jeffrey își dădu seama că la ora aceea se afla la familia Rosen-Keller.

— Trebuia să plec la ore… Ellen a spus că se duce la culcare. Era atât de supărată din cauza lui Andy… zise fata.

— Îl cunoștea pe Andy Rosen? întrebă Jeffrey.

Auzind întrebarea, fata izbucni și mai tare în lacrimi, de i se zguduia tot corpul.

— Nu! gemu ea. Asta era chiar tragic. El era în clasa ei de artă, și nici măcar nu-l cunoștea!

Jeffrey schimbă o privire cu Frank. Adesea, în experiența lor de polițiști, dăduseră peste oameni care se simțeau mult mai apropiați de victimele unei crime decât se simțiseră cât victima fusese în

viață. În cazul lui Andy – o sinucidere declarată – melodrama era și mai sporită.

— Deci ai văzut-o pe Ellen la opt? A mai văzut-o și altcineva?

Una din fetele de lângă colega de cameră luă cuvântul.

— Toate avem ore dimineața.

— Ellen avea?

Toate trei dădură din cap la unison.

— Toată lumea, zise una dintre ele.

— Care era specializarea ei? vru să știe Jeffrey, întrebându-se dacă fata avea vreo legătură cu Keller.

— Biologie celulară, răspunse fata. Mâine trebuia să-și predea laboratoarele.

— Făcea vreo oră cu doctorul Keller?

Toate clătinară din cap.

— E tatăl lui Andy? întrebă una dintre ele.

Jeffrey însă nu le răspunse.

— Hai să facem o copie după orarul ei și să vedem la ce cursuri a mai fost de când a venit aici, îi spuse lui Frank. Ellen își dădea întâlniri cu cineva anume? le întrebă apoi pe fete.

— Hm, începu prima fată, uitându-se cu nervozitate la prietenele ei. Ellen se întâlnea cu *o mulțime* de tipi, zise ea, înainte ca Jeffrey să fie nevoit să o încurajeze.

După tonul vocii ei, s-ar fi zis că era vorba despre câteva mii.

— Avea cineva ceva împotriva ei? întrebă Jeffrey.

— Sigur că nu, ziseră fetele, defensiv. Toată lumea o iubea.

— Ați văzut pe cineva suspect prin cămin, în dimineața asta?

Toate trei clătinară din cap.

Jeffrey se întoarse către Frank.

— Ai făcut o cercetare amănunțită?

— Cele mai multe plecaseră, zise Frank. Le adunăm pe toate. Nimeni n-a auzit vreun foc de

armă.

Jeffrey ridică din sprâncene surprins, dar nu comentă în fața fetelor.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, le spuse el și le dădu, fiecăreia, câte o carte de vizită, pentru cazul în care vreuna dintre ele și-ar fi amintit ceva util. Abia când Frank îl duse sus către camera lui Schaffer, Jeffrey întrebă: Ce-a folosit?

— Remington 870.

— Wingmaster? zise Jeffrey, întrebându-se ce făcea o fată ca Ellen Schaffer cu o astfel de armă.

Pușca aceasta era una dintre cele mai populare arme folosite de oamenii legii.

— Era trăgătoare, zise Frank. Face parte din echipă.

Jeffrey își amintea vag că Grant Tech avea o echipă de tir, dar nu și-o putea imagina pe blonda veselă, pe care o întâlnise cu o zi în urmă, în postura de trăgătoare.

Frank arătă către o ușă închisă.

— E înăuntru.

Jeffrey nu știa la ce să se aștepte când intră în camera lui Ellen Schaffer, dar rămase cu gura căscată văzând scena. Tânăra se afla pe canapea, cu picioarele încrucișate în jurul țevii unei puști. Țeava era ațintită către cap – sau mai degrabă către ce mai rămăsese din cap.

Ochii i se umeziră când îl izbi un miros ciudat.

— Ce e mirosul ăsta?

Frank arătă către becul neacoperit de deasupra capului lor. O bucată de scalp atârna de sticla albă, și fumul se ridica spre tavan, în timp ce pielea se cocea de căldură.

Jeffrey își acoperi gura și nasul cu mâna, încercând să nu mai simtă mirosul. Se apropie de fereastră, care era deschisă mai bine de treizeci de centimetri. Aruncă o privire în spatele casei și văzu o pajiște cu un foișor și cu lacuri unde se putea sta. Dincolo de ele se afla pădurea națională. O potecă,

pe care probabil că jumătate din puști o foloseau, ducea în pădure.

— Unde-i Matt?

— Cercetează zona, îi spuse Frank.

— Spune-i să iasă afară pe fereastra asta și să caute urme de pași.

Frank deschise telefonul și îl sună pe Matt, în timp ce Jeffrey studie fiecare centimetru al ferestrei. O cercetă un minut întreg, dar nu găsi nimic. Abia în momentul în care se întoarse să plece, lumina căzu peste o pată de unsoare, de lângă încuietoare.

— Ai văzut asta? întrebă el.

Frank se apropie și își îndoi genunchii, ca să vadă mai bine.

— Ulei? întrebă el, apoi arătă spre biroul de lângă canapea.

Deasupra biroului se aflau o perie de sârmă, o bucată de pânză și o sticluță de ulei, pentru curățarea armelor Elton. Pe jos, mototolită, era o bucată de cârpă, care în mod evident fusese folosită la curățarea țevii puștii.

— A curățat arma înainte să se-mpuște? întrebă Jeffrey, gândindu-se că ăsta ar fi fost ultimul lucru pe care el l-ar fi făcut.

Frank ridică din umeri.

— Poate voia să se asigure că funcționează cum trebuie.

— Crezi? zise Jeffrey, stând în fața canapelei.

Schaffer purta o pereche de blugi mulați și un tricou scurt. Picioarele erau goale, cu degetul mare prins în mecanismul de tragere. Tatuajul care reprezenta soarele era vizibil în jurul buricului, sub un strat de sânge împroșcat. Mâinile i se odihneau pe țeava puștii, probabil ca să o țină țintită către cap.

Folosindu-se de un pix din buzunar, Jeffrey îndepărtă mâna dreaptă. Palma nu era murdară de sânge, acolo unde fusese în contact cu arma, ceea ce însemna că Schaffer ținuse mâna pe armă atunci

când se împușcase. Sau când fusese împușcată. O examinare a celeilalte mâini dezvălui același lucru.

Îndesat între pernele canapelei se afla un cartuș folosit, care fusese scos din camera armei atunci când se apăsase pe trăgaci. Jeffrey îl împinse cu pixul, întrebându-se ce anume nu i se părea la locul lui. Verifică amprenta de pe țeavă, ca să se asigure.

— Are o pușcă de calibru doisprezece și folosește muniție de calibru douăzeci.

Frank se uită la el câteva momente.

— De ce-a folosit muniție de calibru douăzeci?

Jeffrey se ridică în picioare, clătinând din cap. Circumferința țevii pușii era mai mare decât circumferința glonțului. Probabil unul dintre cele mai periculoase lucruri pe care le poți face cu o pușcă este să o încarci cu muniția care nu trebuie. Fabricanții standardizaseră ambalajele colorate ale cartușelor tocmai ca să evite acest lucru.

— De cât timp era în echipa de tir? întrebă Jeffrey.

Frank scoase carnețelul și îl răsfoi până găsi pagina care trebuia.

— Doar de anul ăsta. Colega ei de cameră zice că voia să intre în decatlon.

— Nu distingea culorile? întrebă Jeffrey.

Cartușul de un galben aprins era greu de confundat cu unul verde de calibrul douăzeci.

— Pot să verific, zise Frank, notându-și în carnețel.

Jeffrey analiză vârful țevii, ținându-și respirația în timp ce încerca să se apropie.

— A folosit un dispozitiv de micșorare a calibrului.

Diametrul țevii devenise mai mic, ea putând folosi astfel gloanțele pe care le avea.

— Ceva nu se leagă.

Jeffrey se ridică în picioare.

— Uită-te la perete, zise Frank.

Jeffrey făcu ceea ce i se spusese, ocolind o baltă de sânge de la capătul canapelei, ca să examineze zidul din spatele cadavrului. Împușcătura spulberase cea mai mare parte a craniului, împroșcând peretele cu fragmente din cap.

Jeffrey își miji ochii, încercând să distingă ceva în amestecul de sânge și de țesut de pe peretele alb. Așchiile glonțului făcuseră câteva găuri mari, unele dintre ele trecând până în camera cealaltă.

— E ceva în camera de lângă? întrebă Jeffrey, spunând în gând o mică rugăciune de mulțumire că nimeni nu se aflase în camera alăturată atunci când se apăsase pe trăgaci.

— Nu la asta mă refeream, zise Frank. Vezi ce e-n perete?

— Stai așa, zise Jeffrey.

Se holbă la perete până când își dădu seama că cineva sau ceva îl privea la rându-i fix. Unul din ochii lui Ellen Schaffer era prins în zid.

— Hristoase, zise Jeffrey, întorcând capul.

Se întoarse la fereastră, dorind să o deschidă ca să lase mirosul să iasă afară. În camera asta se simțea de parcă era închis într-o toaletă publică împuțită.

Jeffrey se uită înapoi la fată, încercând să se detașeze. Mai devreme ar fi vrut să stea de vorbă cu ea. Dacă ar fi venit aici mai întâi, Ellen Schaffer poate ar mai fi fost în viață. Se întrebă ce altceva îi mai scăpa. Diferența de calibru era suspectă, dar oricine putea face o greșeală, mai ales o persoană care nu avea de gând să mai stea prin zonă ca să curețe mizeria. Și totuși, întreaga poveste ar fi putut fi înscenată. Oare acum era altcineva în vizor?

— Când au găsit-o? întrebă Jeffrey.

— Cam acum jumătate de oră, îi spuse Frank, scoțându-și batista și ștergându-și fruntea. N-au atins nimic. Doar au închis ușa și ne-au chemat.

— Hristoase, repetă Jeffrey, scoțându-și și el batista.

Se uită înapoi la birou.

— Uite-l pe Matt, zise Frank, și Jeffrey îl văzu intrând în curtea din spate, cu mâinile în buzunare, uitându-se cu atenție în jos, căutând orice nu părea la locul lui.

La un moment dat se opri și se aplecă să se uite mai bine.

— Ce-i? întrebă Jeffrey exact când telefonul lui Frank începu să sune.

Matt ridică vocea, ca să se facă auzit.

— Arată ca o săgeată.

— O ce? strigă Jeffrey, gândindu-se că nu avea timp pentru așa ceva.

— O săgeată, repetă Matt. Ca și cum cineva a înfipt-o în pământ.

— Șefule, zise Frank, ținând telefonul la piept.

— Ești sigur? strigă Jeffrey către Matt.

— Vino să vezi cu ochii tăi, răspunse Matt. Exact așa arată.

Frank repetă.

— Șefule!

— Ce-i, Frank? se răsti Jeffrey.

— Una dintre amprentele găsite în apartamentul lui Rosen a fost identificată de computer.

— Da?

Frank clătină din cap. Se uită către podea, apoi păru să se gândească mai bine.

— Nu vrei să știi.

Capitolul 6

Lena se întinse pe spate, uitându-se la tavan și încercând să respire în felul în care Eileen, instructorul de yoga, le spusese s-o facă. Lena putea rezista în orice postură de yoga mai mult decât oricine altcineva la acel curs, dar, când venea vorba despre perioada de relaxare, era un adevărat dezastru. Conceptul de „abandon” era împotriva firii ei, care voia să-și păstreze controlul asupra

propriei persoane în orice moment al vieții – mai ales când era vorba despre corpul ei.

La prima ședință de terapie, Jill Rosen îi recomandase Lenei să urmeze cursul de yoga, căci avea s-o ajute să se relaxeze și să doarmă mai bine. Rosen îi dăduse Lenei o mulțime de sfaturi, în scurta perioadă pe care o petrecuseră împreună, dar asta era singura momeală pe care o înghițise. O parte a problemei Lenei, după atac, era aceea că simțea că trupul ei nu îi mai aparține. Pentru că dusese o viață de atlet încă de la o vârstă fragedă, mușchii nu erau obișnuiți cu viața asta în care doar pierdea vremea și-și plângea de milă. Felul în care își întindea și lucra corpul, faptul că vedea cum bicepșii și pulpele reveneau la fermitatea normală îi dădură Lenei speranță, făcând-o să creadă că ar putea redeveni ea însăși. Veni apoi perioada de relaxare, și Lena se simți la fel ca atunci când făcuse prima dată algebră la școală. Și a doua oară – la școala de vară.

Închise ochii, concentrându-se asupra mușchilor spatelui și încercând să elibereze tensiunea, dar efortul o făcu să își tragă umerii înspre urechi. Corpul ei era încordat, iar Lena nu înțelegea de ce Eileen insista că acesta era cel mai important moment al cursului. Toată bucuria pe care Lena o simțise atunci când se întinsese se evaporă în momentul în care muzica fu dată mai încet și li se spuse să se întindă pe spate și să respire. În loc să își închipuie un izvor șerpuitor sau valurile oceanului, Lena își imagină un ceas și milioanele de lucruri pe care trebuia să le facă de îndată ce pleca de la sală, chiar dacă astăzi era ziua ei liberă.

— Respirați, le reaminti Eileen, cu tonul ei enervant de calm și de monoton.

Era o tânără de vreo douăzeci și cinci de ani, cu un soi de bună dispoziție care pe Lena o făcea să își dorească să o pocnească.

— Relaxează spatele, sugeră Eileen, cu vocea ca o șoaptă, menită să liniștească.

Lena deschise imediat ochii când Eileen își apăsă mâna pe stomacul ei. Simplul contact o făcu pe Lena să devină și mai tensionată, dar femeia nu păru să observe.

— E mai bine, îi spuse Lenei, un zâmbet întinzându-i-se pe fața îngustă.

Lena așteptă ca femeia să se îndepărteze, înainte să închidă din nou ochii. Deschise gura și expiră încet, și tocmai începea să simtă că s-ar putea ca până la urmă să reușească, când Eileen bătu din palme.

— A fost bine, zise Eileen, și Lena se ridică atât de repede, încât ameți.

Restul cursanților zâmbeau unii la alții sau își îmbrățișau profesoara plină de viață, dar Lena își înșfăcă prosopul și se îndreptă către vestiare.

Făcu rapid combinația cifrului dulapului ei, bucuroasă că avea încăperea numai pentru ea. Aruncă o privire imaginii ei din oglindă, apoi se uită mai cu atenție. De la atac, Lena încetase să se mai privească în oglindă, dar, din nu se știe ce motive, astăzi se simțea atrasă de reflecția ei. Ochii îi erau mărginiți de cercuri întunecate, iar oasele obrajilor păreau mai pronunțate ca de obicei. Slăbise prea mult, pentru că în cele mai multe zile numai dacă se gândea la mâncare și i se făcea rău.

Scoase clama din păr și își lăsă șuvițele lungi, brunete, să cadă în jurul feței și al gâtului. În ultima vreme se simțea mai bine cu părul desfăcut, ca o perdea. Se simțea mai în siguranță, știind că nimeni nu putea să o observe prea bine.

Intră cineva, și Lena se întoarse la dulapul ei, simțindu-se ridicolă că fusese prinsă în fața oglinzii. Lângă ea se afla un tip slab, care își scotea rucsacul din dulapul de lângă al ei. Stătea atât de aproape, încât simți cum i se ridică părul pe ceafă. Lena se întoarse și își înșfacă pantofii sport, gândindu-se că și-i putea pune și afară.

— Bună, zise el.

Lena așteptă. Însă el bloca ușa.

— Toată treaba asta cu îmbrățișatul… zise el, clătinând din cap, ca și cum ar fi glumit amândoi tot timpul despre asta.

Lena îl ignoră, știind că nu mai vorbise niciodată în viața ei cu acest puști. Era scund pentru un băiat, doar cu puțin mai înalt decât ea. Corpul lui era slab și musculos, și putu vedea, sub tricoul negru cu mâneci lungi, brațele și umerii bine definiți. Părul îi era tuns scurt, în stil milităresc și purta șosete verzi, care străluceau atât de tare, încât te dureau ochii dacă te uitai la ele.

Își ridică mâna.

— Ethan Green. Am venit la cursul ăsta acum câteva săptămâni.

Lena se așeză pe o bancă să se încalțe.

Ethan se așeză la celălalt capăt.

— Tu ești Lena, nu-i așa?

— Ai citit în ziare? întrebă ea, desfăcând un nod la tenișii, gândindu-se că nenorocitul de articol pe care îl publicaseră despre Sibyl îi făcuse viața chiar și mai grea.

— Nuuu, răspunse el, lungind cuvântul. Vreau să spun, mda, știu de tine, dar am auzit-o pe Eileen zicându-ți Lena, așa că am făcut legătura. Îi aruncă un zâmbet nervos. Și am recunoscut fotografia.

— Băiat deștept, zise ea, renunțând să mai desfacă nodul.

Se ridică și își băgă piciorul în pantof.

Se ridică și el, ținându-și rucsacul aproape. Erau numai trei sau patru băieți care făceau yoga, și, după ședință, invariabil ajungeau la vestiare, unde pălăvrăgeau despre cum veniseră la yoga ca să stabilească un contact cu sentimentele lor și să își exploreze eul interior. Era o tactică, iar Lena presupuse că tipii care veneau la yoga făceau sex mult mai des decât toți ceilalți băieți din campus.

— Trebuie să plec, zise ea.

— Stai puțin, zise el, zâmbind cu jumătate de gură.

Era un băiat atrăgător, probabil obișnuit ca fetele să îi cadă repede în brațe.

— Ce e?

Se uită la el, așteptând. Un firicel mic de transpirație îi curgea pe o parte a feței, peste o cicatrice ce se prelungea până sub ureche. Probabil că rana se murdărise chiar înainte să se închidă, deoarece cicatricea avea o tentă întunecată dedesubt, care o făcea să iasă în evidență.

— N-ai vrea să ieșim la o cafea? întrebă el cu nervozitate în glas.

— Nu, zise ea, sperând că totul se va termina aici.

Ușa se deschise, și o mulțime de fete năvăliră înăuntru și începură să deschidă și să trântească dulapuri.

— Nu-ți place cafeaua? zise el.

— Nu-mi plac puștii, replică ea, înșfăcând geanta și îndepărtându-ne înainte ca el să mai poată spune ceva.

Lena plecă, buimacă de la atâta gălăgie și enervată că puștiul o prinsese cu garda jos. Chiar și după ce dădea marea bătălie numită relaxare, Lena se simțea întotdeauna mai calmă când pleca de la cursul de yoga decât atunci când venea la el. Acum confortul dispăruse. Era din nou tensionată și irascibilă. Poate ar fi fost bine să își ducă geanta în cameră, să se schimbe și să iasă să alerge o distanță mai mare, până avea să fie suficient de obosită ca să poată dormi restul zilei.

— Lena?

Lena se întoarse, așteptându-se să-l vadă iarăși pe puști. Era Jeffrey.

— Ce e? întrebă ea, intrând instinctiv în defensivă.

Ceva din felul în care stătea atât de aproape de ea, drept, îi dădu de înțeles că nu era o vizită de curtoazie.

— Trebuie să vii cu mine la secție.

Râse, dar, în aceeași clipă, Lena își dădu seama că Jeffrey nu glumea.

— O să dureze doar un minut.

Jeffrey își vârî mâinile în buzunare.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări legate de ziua de ieri.

— Tessa Linton? A murit? întrebă Lena.

— Nu.

Jeffrey se uită peste umăr și îl văzu pe Ethan la vreo cincizeci de metri în spatele lui. Jeffrey se apropie și își coborî vocea.

— Am găsit amprentele tale în apartamentul lui Andy Rosen.

Lena nu își putu ascunde surprinderea.

— În apartamentul lui?

— De ce nu mi-ai spus că-l cunoșteai?

— Pentru că nu-l cunoșteam, zise Lena, răstit.

Vru să plece, dar Jeffrey își puse mâna pe brațul ei. Strânsoarea nu era puternică, dar știa că putea fi.

— Știi că-ți putem folosi lenjeria ta intimă pentru testul ADN? zise el.

Lena nu-și putea aminti când fusese ultima dată atât de șocată.

— Ce chiloți? întrebă ea, prea surprinsă de ceea ce auzea ca să mai reacționeze la contactul fizic.

— Lenjeria pe care ai lăsat-o în camera lui Andy.

— Despre ce tot vorbești?

Jeffrey își slăbi strânsoarea, dar lucrul acesta avu un efect contrar pentru Lena.

— Să mergem, îi spuse el.

Lena zise atunci ceea ce oricine care gândea cât de cât i-ar fi spus unui polițist care l-ar fi privit așa cum se uita Jeffrey acum la ea.

— Nu cred.

— Doar pentru câteva minute.

Vocea lui era prietenoasă, dar Lena lucrase cu Jeffrey suficient de mult cât să își dea seama care erau adevăratele lui intenții.

— Sunt cumva arestată? întrebă ea.

Jeffrey se simți jignit.

— Bineînțeles că nu.

Lena încercă să rămână calmă.

— Atunci dă-mi drumul!

— Nu vreau decât să vorbesc cu tine.

— Fă o programare la secretara mea.

Lena încercă să își smulgă brațul, exact când strânsoarea lui Jeffrey se accentuă. Simți cum o cuprindea panica.

— Încetează, îi șuieră ea, încercând să își tragă brațul.

— Lena! zise el, de parcă femeia se purta exagerat.

— Dă-mi drumul! țipă ea smucindu-se atât de tare, încât căzu pe spate.

Zgomotul produs la contactul cu pământul fu asemenea celui produs de lovirea cu un baros, și durerea îi urcă brusc pe șira spinării.

Dintr-odată, Jeffrey țâșni înainte. Lena se gândi că avea să cadă peste ea, dar își recăpătă echilibrul în ultima clipă și o ocoli din doi pași mari.

— Ce naiba…?

Gura ei se deschise, surprinsă. Ethan îl împinsese pe Jeffrey din spate.

Jeffrey își reveni repede și ajunse în fața lui Ethan înainte ca Lena să își poată da seama ce se întâmpla.

— Ce mama dracului ai impresia că faci?

Vocea lui Ethan era ca un mârâit jos. Nătărăul cu care Lena vorbise în vestiar devenise acum cu un bărbat fioros ca un taur.

— Dispari!

Jeffrey își ridică legitimația la câțiva centimetri de nasul lui Ethan.

— Ce-ai spus, băiatule?

Ethan se zgâi la Jeffrey, nu la legitimație. Mușchii gâtului îi ieșeau în evidență, iar o venă de lângă ochi pulsa suficient de tare cât să se vadă.

— Am zis să dispari, porc nenorocit.

Jeffrey își scoase cătușele.

— Cum te cheamă?

— Martor, zise Ethan pe un ton dur și lipsit de inflexiuni. Martor ocular.

În mod evident, știa suficient de multe despre legi cât să își dea seama că era în avantaj.

— Martor la ce? întrebă Jeffrey râzând.

— La faptul că ai trântit-o pe această femeie la pământ. Ethan o ridică pe Lena ținând-o de braț, cu spatele la Jeffrey. Îi scutură praful de pe pantaloni și, ignorându-l pe Jeffrey, spuse: Să mergem!

Lena fu atât de șocată de autoritatea din tonul său, încât dădu să îl urmeze.

— Lena, zise Jeffrey, de parcă ar fi fost singurul rezonabil de acolo. Nu face ca totul să fie mai dificil decât e cazul.

Ethan se întoarse, cu pumnii încleștați, gata de bătaie. Lena își dădu seama că acest lucru nu era numai stupid, ci de-a dreptul nebunesc. Jeffrey avea cel puțin douăzeci și cinci de kilograme mai mult decât tânărul bătăuș și știa cum să le folosească. Ca să nu mai spunem că Jeffrey era înarmat.

— Haide, zise Lena, trăgându-l pe Ethan de braț, ca și cum ar fi tras de o lesă. Când îndrăzni să se uite peste umăr, văzu că Jeffrey stătea neclintit, cu o expresie pe chip care îi dădea de înțeles că războiul era departe de a se fi sfârșit.

•

Ethan puse două cești ceramice pe masă, cafea pentru Lena, ceai pentru el.

— Zahăr? întrebă el, scoțând câteva pliculețe din buzunarul pantalonilor.

Era din nou un puști drăguț și tăntălău. Transformarea era atât de mare, încât Lena nu era sigură pe cine văzuse mai devreme. Ziua de astăzi era atât de întoarsă pe dos, încât nu știa dacă să se încreadă în memoria ei.

— Nu, spuse ea, dorindu-și ca el să-i ofere mai degrabă whisky.

Indiferent ce spunea Jill Rosen, Lena avea reguli, și una dintre ele era aceea că nu bea niciodată înainte de ora opt seara.

Ethan se așeză la masă în fața Lenei, înainte ca ea să apuce să îi spună să plece. Avea să se îndrepte spre casă imediat ce îi trecea șocul provocat de întâmplarea cu Jeffrey. Încă mai simțea cum îi bătea inima, și mâinile îi tremurau vizibil. Nu îl întâlnise pe Andy Rosen în viața ei. Ce căutau amprentele ei în apartamentul lui? Și, mai grav decât amprentele, de ce credea Jeffrey că avea o pereche de chiloți de-ai Lenei?

— Polițiști, zise Ethan, de parcă ar fi zis „pedofil”.

Sorbi din ceai clătinând din cap.

— N-ar fi trebuit să te bagi, îi spuse ea. Și n-ar fi trebuit să-l calci pe nervi în halul ăla. O să-și amintească data viitoare când o să te vadă.

— Nu mi-e frică, zise Ethan, ridicând din umeri.

— Ar trebui să-ți fie, zise ea, gândindu-se că era ca un puști neprietenos din suburbii, ai cărui părinți fuseseră foarte ocupați jucând golf ca să-și mai învețe copiii să-i respecte pe oamenii legii.

Dacă s-ar fi aflat într-o cameră de interogatoriu de la secția de poliție, i-ar fi șters cu o palmă rânjetul de pe față.

— Ar fi trebuit să-l asculți pe Jeffrey, îi spuse ea.

Mânia străluci în ochii lui, dar își păstră controlul.

— Cum ai făcut tu?

— Știi ce vreau să spun, replică ea, sorbind încă o gură de cafea.

Lichidul era prea fierbinte, și îi arse limba, dar totuși îl bău.

— Doar nu era să stau și să mă uit cum te împinge.

— Cine ești tu, fratele meu mai mare?

— E vorba despre polițiști în general, zise Ethan, jucându-se cu ața plicului de ceai. Cred că pot face orice numai pentru că au legitimație.

Lena se simți lezată de remarca lui și vorbi fără să se mai gândească la ceea ce se întâmplase.

— Nu-i ușor să fii polițist, mai ales pentru că oameni asemenea ție au aceeași atitudine de rahat ca a ta.

— Hei! Băiatul ridică mâinile și o privi uimit. Știu c-ai fost și tu unul, dar trebuie să recunoști că tipul ăsta te-a împins.

— Nu m-a împins, zise Lena, sperând că din tonul ei se înțelesese că *nimeni* n-o împingea pe ea. Cel puțin nu până ai venit tu. Lăsă cuvintele să își facă efectul. Și apropo de asta, cum dracu' de ai avut tupeul să te iei de un polițist?

— Cum a avut și el tupeu, replică Ethan răstit, mânia strălucindu-i din nou în ochi.

Se uită în jos, la ceașca lui, recăpătându-și cât de cât calmul. Când își ridică privirea, zâmbea din nou, de parcă ar fi șters totul cu buretele. Întotdeauna e nevoie de un martor atunci când un polițist te ia așa cu asalt, zise Ethan.

— Ai multă experiență în privința asta, nu-i așa? Câți ani ai tu, doisprezece?

— Douăzeci și trei, răspunse el, fără să se simtă jignit de ironia din întrebarea ei. Și știu multe despre polițiști pentru că știu multe despre polițiști.

— Mda, corect.

Băiatul doar ridică din umeri, așa că Lena continuă:

— Lasă-mă să ghicesc, ai ajuns în fața tribunalului pentru minori fiindcă ai umblat în cutiile poștale? Nu, stai așa, profa ta de engleză a găsit „iarbă" în ghiozdanul tău?

Băiatul zâmbi din nou, fără să râdă însă. Unul dintre dinții lui din față erau ciobit.

— M-am amestecat într-o treabă, dar acum nu mai sunt așa. Bine?

— Dar ești destul de țâfnos, zise ea, deși era mai mult o observație decât o critică.

Oamenii îi spuneau frecvent Lenei că era cam irascibilă, dar, comparativ cu Ethan Green, era Maica Tereza.

— Nu mai sunt așa.

Lena ridică din umeri, ca să îi dea de înțeles că nu îi păsa ce fel de persoană era. Acum nu voia decât să afle de ce dracu' credea Jeffrey că ea avea vreo legătură cu Andy Rosen. Îi spusese oare ceva Jill Rosen? Cum ar fi putut Lena să afle?

— Deci, zise el, de parcă s-ar fi bucurat că clarificaseră lucrurile, îl știai bine pe Andy Rosen?

Lena simți din nou cum intră în defensivă.

— De ce?

— L-am auzit pe polițist că-ți spune de chiloței.

— În primul rând, n-a zis „chiloței".

— Și în al doilea rând?

— În al doilea rând, nu e treaba ta.

Băiatul zâmbi din nou. Fie credea că asta îl făcea să pară fermecător, fie avea o formă mai ciudată a Sindromului Tourette[17].

Lena se uită la el, fără să spună nimic. Ethan era un tip scund, dar reușise să compenseze asta lucrându-și fiecare mușchi. Brațele nu îi erau umflate ca ale lui Chuck, dar deltoizii îi ieșeau în evidență în timp ce se juca cu pliculețul de ceai din ceașcă. Gâtul îi părea puternic, dar nu gros. Chiar și fața îi era tonifiată, cu un maxilar solid și cu oase ale obrajilor care țâșneau afară ca două bucăți de granit. Era ceva fascinant în felul în care își pierduse și își recăpătase controlul, și, în oricare altă zi, Lena ar fi fost tentată să vadă dacă putea să îl împingă dincolo de limită.

— Ești ca un porc spinos, zise el. Ți-a mai spus vreodată cineva asta?

Lena nu răspunse. De fapt, Sibyl îi spunea tot timpul exact același lucru. Ca de obicei, gândul la Sibyl îi aduse lacrimi în ochi, și se uită în jos,

învârtind cafeaua în ceașcă și privind-o cum urca pe marginile ei.

Apoi ridică privirea și constată că își mascase suficient de bine sentimentele. Ethan alesese una dintre noile cafenele moderne de la periferia campusului. Micul loc era înțesat chiar și la această oră a zilei. Se uită peste umăr, gândindu-se că Jeffrey se afla acolo, privind-o. Încă îi mai putea simți ura, dar, dincolo de asta, o uimise felul în care se uitase la ea, ca și cum Lena întrecuse măsura. Să nu fie polițist era una, dar să stea în calea justiției – poate chiar să fie implicată într-un caz și să mintă… asta avea s-o trimită fix pe lista lui neagră. De-a lungul anilor, Lena îl călcase de nenumărate ori pe nervi pe Jeffrey, dar astăzi știa fără îndoială că pierduse singurul lucru pentru care muncise pe brânci: respectul lui.

•

La acest gând, o transpirație rece îi acoperi tot corpul. Jeffrey chiar o considera unul dintre suspecți? Lena îl mai văzuse pe Jeffrey lucrând și altă dată, dar nu se aflase niciodată de cealaltă parte a baricadei. Înțelegea acum cât de ușor putea lua cineva drumul pușcăriei, chiar dacă numai pentru câteva nopți, până ce descoperea Jeffrey ceva. Lena n-ar fi putut sta nicio secundă într-o celulă încuiată. Să fii un polițist, chiar și un fost polițist, în închisoare era un lucru foarte periculos. Oare ce gândea Jeffrey? Ce dovadă avea? Sub nicio formă amprentele ei nu s-ar fi putut afla în apartamentul lui Rosen. Nici măcar nu știa unde locuia puștiul.

Ethan îi întrerupse șirul gândurilor.

— Asta e legat de fata aia care a fost înjunghiată, nu?

— Ce căutăm aici? întrebă Lena, privindu-l.

Băiatul păru surprins de întrebare.

— Am vrut doar să stau de vorbă cu tine.

— De ce? vru Lena să știe. Pentru c-ai citit articolul din ziar? Mă găsești fascinantă pentru c-

am fost violată?

Ethan se uită în jur cu nervozitate, probabil pentru că Lena ridicase prea mult vocea. Toată lumea din încăpere știa că Lena fusese atacată. Nu putea nici măcar să plătească o cola la un cinematograf fără ca puștiul de dincolo de tejghea să nu se zgâiască la cicatricile de pe mâinile ei. Nimeni nu voia să vorbească cu *ea* despre asta, dar erau mai mult decât fericiți să o discute cu altcineva, pe la spatele ei.

— Ce vrei să știi? întrebă ea, străduindu-se să păstreze un ton de conversație. Faci vreun fel de proiect despre asta la școală?

Băiatul încercă să lămurească totul.

— Asta ar ține mai degrabă de sociologie. Sunt la știința materialelor. Polimeri. Metale. Compuși. Tribomateriale.

— Am fost țintuită cu piroane de podea. Îi arătă mâinile, întorcându-le astfel încât să poată vedea locul în care cuiele mari străpunseseră până dincolo. Dacă ar fi fost încă desculță, i-ar fi arătat și picioarele. M-a drogat și m-a violat timp de două zile. Ce altceva ai mai vrea să știi?

Ethan clătină din cap, ca și cum asta era o mare neînțelegere.

— Am vrut numai să te scot la o cafea.

— Ei bine, poți să ștergi asta de pe lista ta acum, îi spuse ea, terminând ceașca dintr-o înghițitură.

Lichidul fierbinte o arse în piept; puse cu zgomot ceașca înapoi pe masă și dădu să se ridice.

— Ne mai vedem.

— Nu.

Ca fulgerul, băiatul se întinse și își înfășură strâns degetele în jurul încheieturii. Durerea era aproape de nesuportat, junghiuri ascuțite urcând de-a lungul brațului ei. Lena rămase în picioare, afișând o expresie neutră, deși durerea îi întorcea stomacul pe dos.

— Te rog, zise el, fără să slăbească strânsoarea. Mai stai un minut.

— De ce? întrebă ea, încercând să păstreze un ton egal.

Dacă îi strângea mâna doar puțin mai tare, oasele probabil că aveau să se fisureze.

— Nu vreau să crezi că sunt genul ăla de tip.

— Ce fel de tip ești tu? întrebă ea, îngăduindu-și să se uite în jos, la mâna lui.

Ethan mai așteptă câteva clipe înainte să îi dea drumul. Lena nu își putu abține un mic oftat de ușurare, care îi ieși printre buze. Își lăsă mâna moale pe lângă corp, fără să verifice care erau consecințele strânsorii. Încheietura îi pulsă în timp ce sângele începea să circule din nou normal, dar nu îi dădu satisfacția de a se uita în jos.

Lena repetă:

— Ce fel de tip ești?

Zâmbetul lui era departe de a fi reconfortant.

— Genul de tip căruia îi place să stea de vorbă cu fete drăguțe.

Lena izbucni într-un râs zgomotos, uitându-se prin cafeneaua care începuse să se golească de câteva minute. Bărbatul din spatele tejghelei îi urmărise, dar, când Lena îi prinse privirea, se întoarse la aparatul de făcut cafea pe care îl tot curăța.

— Haide, zise Ethan. Stai jos.

Lena se uită la el.

— Îmi pare rău că te-am rănit.

— Ce te face să crezi că m-ai rănit? întrebă ea, deși încheietura îi mai pulsa încă de durere.

Dădu să-și îndoaie mâna, dar durerea o opri. Avea să i-o plătească pentru asta. Nu se putea ca puștiul ăsta să scape așa după ce o rănise.

— Nu vreau să fii supărată pe mine, zise el.

— Nici măcar nu te cunosc. Și, în caz că n-ai observat, am niște probleme de rezolvat, așa că mulțumesc pentru cafea, dar…

— L-am cunoscut pe Andy.

Gândul îi sări din nou la Jeffrey și la ceea ce spusese despre Lena că fusese în apartamentul lui

Andy. Încercă să citească expresia de pe fața lui Ethan, să vadă dacă mințea, dar nu reuși. Amenințarea lui Jeffrey o copleși din nou.

— Ce știi despre Andy? îl întrebă ea.

— Stai jos, zise el, mai mult ca o comandă decât ca o invitație.

— Te aud foarte bine și de aici.

— N-o să discut cu tine în timp ce tu stai în picioare, zise el, lăsându-se pe spate în scaun și așteptând.

Lena rămase nemișcată, evaluând opțiunile. Ethan era student. Avea probabil mult mai mult acces la bârfă decât ea. Dacă ar fi putut obține câteva informații despre Andy, poate că Jeffrey avea să se gândească mai bine la acuzațiile astea nebunești. Lena zâmbi la gândul că i-ar putea da lui Jeffrey indicii care să rezolve cazul. Îi spusese foarte clar că nu mai era polițist. Avea să-l facă să regrete că o lăsase să plece.

— De ce zâmbești? întrebă Ethan.

— Nu are nicio legătură cu tine, zise Lena, întorcând scaunul. Se așeză și își puse mâinile pe spătar, deși presiunea o făcu să-și simtă încheietura arzând din interior spre exterior. Și totuși ceva o fascina la această încercare de a-și controla intensitatea propriei dureri. O făcea să se simtă puternică. Își legănă mâna, ignorând durerea. Spune-mi ce știi despre Andy.

Păru că se gândește ce ar putea să-i spună, dar în cele din urmă recunoscu:

— Nu prea multe.

— Îmi iroșești timpul.

Dădu să se ridice, dar Ethan întinse mâna să o oprească. De data aceasta nu o atinse, dar amintirea strângerii fu suficientă ca să o țină pe Lena pe scaun.

— Ce?

— Știu pe cineva care-i era apropiat. Un prieten apropiat.

— Cine?

— Mergi la petreceri?

Lena recunoscu eufemismul pentru consumul de droguri.

— Dar tu? Iei Ecstasy sau ceva?

— Nu, zise el, părând dezamăgit. Dar tu?

— Ce-ți imaginezi? zise ea tăios. Dar Andy?

Ethan se zgâi la ea câteva momente, de parcă ar fi încercat să își dea seama de ceva anume.

— Mda.

— Tu de unde știi, dacă nu iei?

— Mama lui lucrează la clinică. E un fel de bârfă bună faptul că nu și-a putut ajuta propriul copil.

Lena simți nevoia să îi ia apărarea lui Jill Rosen, deși și ea gândise același lucru despre doctor.

— Nu poți să faci mare lucru pentru oameni. Poate Andy n-a vrut să se oprească. Poate n-a fost suficient de puternic să renunțe.

Ethan păru curios.

— Așa crezi?

— Nu știu, răspunse ea, dar o parte a ei înțelegea acum nevoia de a consuma droguri, lucru pe care nu îl putea face înainte de viol. Uneori oamenii nu vor decât să scape. Să nu se mai gândească la unele lucruri.

— E ceva temporar.

— Se pare că știi despre ce e vorba.

Se uită la brațele lui, care erau acoperite în continuare de mânecile tricoului, chiar dacă în încăpere era cald. Dintr-odată și-l aminti la ședința de săptămâna trecută. Și atunci purtase un tricou cu mâneci lungi. Poate că avea semne pe mâini. Unchiul Lenei, Hank, avea cicatrice urâte de la injectarea cu droguri, dar părea aproape mândru de ele, de parcă faptul că renunțase îl făcea un fel de erou, iar semnele de la ace erau cicatrice de luptă dintr-un război nobil.

Ethan o văzu privindu-i brațele acoperite. Trase și mai jos mânecile, către încheieturi.

— Să zicem c-am intrat în niște belele și să lăsăm lucrurile așa.

— Bine.

Lena se uită cu atenție la Ethan și se întrebă dacă i-ar fi putut furniza ceva cu adevărat util. Se rugă la Dumnezeu să-i poată obține cazierul – și era convinsă că Ethan avea unul – și să îl folosească drept pârghie pentru a afla ceea ce voia să știe.

— De când ești la Grant Tech?

— Cam de un an, zise el. M-am transferat de la UGA[8].

— De ce?

— Nu-mi plăcea atmosfera.

Ethan ridică din umeri, și gestul fu foarte grăitor pentru Lena. În postura lui era ceva defensiv, chiar dacă spusele îi erau perfect logice. Poate că fusese dat afară.

— Am vrut să vin la un colegiu mai mic. Acum UGA e o junglă. Crimă, violență… violuri. Nu e genul de loc unde mi-ar plăcea să fiu.

— Și Grant este?

— Îmi plac lucrurile mai lente, zise el, jucându-se din nou cu pliculețul de ceai. Nu-mi plăcea omul în care mă transformase campusul. Pentru mine locul ăla a fost prea mult.

Lena înțelese, dar nu îi spuse asta. Unul dintre motivul pentru care plecase din poliție – altul decât ultimatumul lui Jeffrey – fusese nevoia de a mai alunga stresul din viața ei. Niciodată nu anticipase că lucrul cu Chuck avea să fie și mai stresant, din multe puncte de vedere. Ar fi putut găsi o cale să scape de Jeffrey și să își păstreze slujba. Jeffrey nu ceruse niciodată o dovadă că mergea la psihiatru. Lena ar fi putut minți și totul ar fi fost în regulă, nu și-ar fi distrus viața. La naiba, sfârșise prin a și-o distruge oricum! Cu mai puțin de o oră în urmă, Jeffrey păruse gata să-i pună cătușele.

Lena încercă să se gândească la ce anume ar putea să o lege de Andy Rosen. Trebuie să fi fost o

greșeală. Poate atinsese ceva în biroul lui Jill Rosen, iar lucrul acela ajunsese în camera lui Andy. Era singura explicație. Cât despre lenjeria intimă, avea să iasă totul la iveală destul de curând. Ce îl făcea pe Jeffrey să creadă că era a ei? Lena ar fi trebuit să discute cu el în loc să îl calce pe nervi. Ar fi trebuit să îi spună lui Ethan să își vadă dracului de treaba lui. El fusese cel care înrăutățise lucrurile cu Jeffrey, nu Lena. Speră din tot sufletul că Jeffrey știa asta. Lena văzuse cum se comporta Jeffrey când se întorcea împotriva cuiva. Ar fi putut să îi facă necazuri serioase, nu numai în oraș, dar și la colegiu. Și-ar fi putut pierde slujba, ar fi putut rămâne fără locuință și fără bani de mâncare. Putea ajunge pe drumuri.

— Lena? zise Ethan, văzând-o cufundată în gânduri.

— Cine e prietenul ăsta apropiat al lui Andy?

Ethan luă disperarea din vocea ei drept autoritate.

— Vorbești ca un polițist.

— Eu *sunt* polițist, răspunse ea automat.

Ethan zâmbi deloc amuzat, de parcă Lena ar fi recunoscut ceva ce pe el îl întrista.

— Ethan? zise ea, încercând să nu arate cât era de panicată.

— Îmi place cum îmi rostești numele, îi spuse el, ca pe o glumă. Așa, ușor enervată.

Ea îi aruncă o privire usturătoare.

— Cu cine umbla Andy?

Ethan începu să se gândească, și era clar că îi plăcea să țină informațiile pentru el, să o facă să aștepte. Ethan avea pe față aceeași expresie ca atunci când strânsese cu putere încheietura Lenei.

— Ascultă, nu-ți bate joc, îi spuse ea. Am de-a face cu prea multe rahaturi acum, ca să mă mai țină în șah și un puști nătărău. Încercă să se abțină, știind că Ethan era cea mai bună șansă a ei ca să adune informații despre Andy Rosen. Ai ceva să-mi spui sau nu?

Gura lui era strânsă într-o linie subțire, dar nu scoase niciun sunet.

— Bine, zise ea, pregătindu-se să plece, dar sperând ca Ethan să nu-și dea seama că se prefăcea.

— O să fie o petrecere mai la noapte, se înduplecă el. Vor fi acolo și unii prieteni de-ai lui Andy. Inclusiv tipul ăsta la care mă gândesc eu. Era prieten destul de bun cu Andy.

— Unde e petrecerea?

Ethan îi aruncă o privire superioară.

— Îți imaginezi că poți să intri acolo și să-ncepi să pui întrebări?

— Ce crezi că poți să obții de la mine? întrebă Lena, știind că întotdeauna era ceva la mijloc. Ce vrei?

Ethan ridică din umeri, dar femeia îi putu citi răspunsul în priviri. Era în mod clar atras de ea, dar îi plăcea să țină lucrurile sub control. Lena putea juca acest joc. Era mult mai pricepută la el decât un puști de douăzeci și trei de ani.

— Spune-mi unde se ține petrecerea, zise ea, aplecându-se peste spătarul scaunului.

— Am pornit pe un picior greșit, zise el. Îmi pare rău pentru încheietura ta.

Lena aruncă o privire către mână, pe care începeau să se formeze vânătăi negre acolo unde degetele lui apăsaseră mult prea tare.

— Nu-i nimic, zise ea.

— Pari speriată de mine.

Lena îl privi cu scepticism.

— De ce mi-ar fi teamă de tine?

— Pentru că te-am rănit, zise el, indicând din nou încheietura. Haide, n-am vrut. Îmi pare rău.

— Crezi că, după ce mi s-a întâmplat anul trecut, mi-e teamă acum de un băiețel care încearcă să mă strângă de mână? Lena izbucni într-un râs ironic. Nu mi-e teamă de tine, pămpălăule!

Ethan scoase la iveală un alt Jekyll și Hyde, maxilarul lui arătând precum cupa unui buldozer.

— Ce e? zise Lena, întrebându-se cât de mult putea întinde coarda cu el.

Dacă încerca să o prindă din nou de încheietură, avea să-i dea o mamă de bătaie și să-l lase plin de sânge la podea.

— Ți-am rănit măruntele-ți sentimente? îl maimuțări Lena. Micul Ethie o să plângă?

Vocea lui era calmă și controlată:

— Locuiești în căminul facultății.

— Asta e o amenințare? întrebă Lena, râzând. Mare scofală, știi unde locuiesc.

— O să fiu acolo în seara asta la opt.

— Nu mai spune!

— Vin să te iau la opt, zise Ethan ridicându-se. Mergem la un film, apoi la petrecere.

— Aha, zise ea, așteptând să vadă care era poanta. Nu prea cred.

— Eu zic că trebuie să vorbești cu prietenul lui Andy și să încerci să scapi de polițist.

— Chiar așa? zise ea, deși știa că era adevărat. Și de ce, mă rog?

— Polițiștii sunt precum câinii. Trebuie să fii atent în preajma lor. Niciodată nu poți ști care e turbat.

— Ce metaforă, zise Lena. Dar pot să am singură grijă de mine.

— De fapt, e o comparație, replică Ethan, aruncându-și geanta de sală pe umeri. Să porți părul prins la spate.

— Nu prea cred, se opuse Lena.

— Să-l porți prins în coadă, repetă el. Ne vedem la opt.

Capitolul 7

Sara stătea în holul principal al spitalului Grady, privind fluxul constant de oameni care intrau și ieșeau pe ușa din față. Spitalul fusese construit cu mai bine de o sută de ani în urmă, dar se tot

extinsese de-a lungul anilor. Ceea ce începuse ca o clădire mică, menită să servească populația nevoiașă a orașului, cu numai câteva camere, avea acum aproape o mie de paturi și pregătea peste douăzeci și cinci la sută din doctorii din Georgia.

De pe vremea când Sara lucra aici, câteva secții noi fuseseră construite pe lângă clădirea principală, dar nu se făcuseră prea multe pentru îmbinarea vechiului cu noul. Holul cel nou era imens, aproape ca intrarea într-un mall. Se vedeau marmură și sticlă peste tot, dar cele mai multe dintre holurile care se desprindeau din el erau acoperite cu gresie verde avocado sau cu podele crăpate și galbene, din anii 1940-1950. Trecerea din holul mare într-unul mic era o întoarcere prin timp. Sara presupuse că autoritățile spitalului rămăseseră fără bani și nu mai apucaseră să renoveze întreaga clădire.

În hol nu se aflau bănci, probabil ca să descurajeze vagabonzii să se instaleze acolo, dar Sara fusese norocoasă să pună mâna pe un scaun de plastic, pe care cineva îl lăsase lângă ușă. De unde stătea ea, putea vedea oamenii venind și plecând prin ușile mari de sticlă, începându-și sau sfârșindu-și ziua. Deși privelișteа dădea direct într-una dintre parcările Universității de Stat Georgia, cerul era vizibil, nori întunecați strecurându-se pe deasupra acoperișurilor ca o pisică pe un gard. Oameni stăteau pe scările din față, fumând sau discutând cu prietenii, așteptând să intre în tură sau să vină autobuzul care îi ducea acasă.

Sara se uită la ceas, întrebându-se unde era Jeffrey. Îi spusese să îl aștepte acolo la ora patru, și era deja trecut de cinci. Presupuse că fusese prins în trafic – ora de vârf pe arterele orașului începea pe la două jumătate și dura până pe la opt –, dar Sara încă se mai temea că n-avea să apară deloc. Jeffrey era maestru în a aprecia greșit timpul necesar pentru a face ceva. Sara strângea în mână

telefonul mobil al mamei ei, gândindu-se să îi dea un telefon lui Jeffrey, când sună telefonul.

Sara răspunse, spunând direct:

— Cât de mult o să întârzii?

— Să întârzii? zise Hare. Mi-ai spus că iei pilule.

Sara închise ochii, gândindu-se că ultimul lucru de care avea nevoie era o discuție cu prostănacul de văru-său. Îl iubea la nebunie, dar Hare avea o incapacitate patologică de a lua lucrurile în serios.

— Ai vorbit cu mama? întrebă ea.

— Mda, zise el, dar nu mai adăugă nimic.

— Cum merg lucrurile la clinică?

— Plânsul ăsta continuu, gemu el. Nu știu cum poți să suporți.

— Durează o vreme până te obișnuiești, îi spuse Sara, compătimindu-l.

Încă se mai întrista când își amintea cum un băiat de șase ani fugise de ea, în parcare la Piggy Wiggly, pentru că o recunoscuse drept femeia care făcea injecții.

— Și gemetele, reluă Hare. Toți se plâng. Continuă apoi, într-un falset intenționat: Pune fișele la locul lor! Nu mai mâzgăli carnețelele de rețete! Bagă-ți cămașa în pantaloni! Mama ta știe de tatuajul ăsta? Dumnezeule mare, Nelly Morgan e o femeie dură!

Sara se trezi că zâmbește, auzindu-l cum vorbea despre directorul clinicii. Nelly răspundea de clinică de ani de zile, încă de pe vremea când Sara și Hare fuseseră rezidenți acolo.

— Oricuuuuuum, zise Hare, lungind cuvântul, am auzit că te întorci în seara asta.

— Mda, răspunse Sara, întrebându-se unde avea să ducă asta. Se decise să-i ușureze treaba. Știu că ar trebui să fii în vacanță. Pot să lucrez mâine, dacă vrei să-ți iei liber.

— Oh, Morcoveață, nu fi prostuță. Prefer să-mi rămâi datoare pentru asta.

— Păi sunt, zise ea, oprindu-se la timp cu mulțumirile, dar nu pentru că nu era recunoscătoare, ci pentru că Hare ar fi găsit o modalitate să facă și din asta o glumă.

— Cred că te ocupi de Greg Louganis în seara asta, nu? zise el.

Sara trebui să analizeze întrebarea câteva clipe până să o înțeleagă. Greg Louganis era un scufundător care câștigase medalia de aur la Olimpiadă.

— Da. Îl cunoșteai pe Andy Rosen? îl întrebă ea, știind că Hare lucra la Secția de urgențe de la Grant.

— M-am gândit eu c-o să pui lucrurile cap la cap. A venit în jurul Anului Nou cu brațul spintecat ca o banană.

Lucrând la Urgențe, Hare știa câte un argou pentru fiecare stare în care ajungeau oamenii.

— Și?

— Și cam atât. Artera radială și-a revenit ca un elastic.

Sara se gândise la asta. Să îți spinteci brațul în sus nu era cel mai deștept mod de a te sinucide. Dacă artera radială era tăiată, tindea să se închidă singură, destul de repede. Existau modalități mai simple să sângerezi mortal.

— Crezi c-a fost o tentativă serioasă? întrebă ea.

— O tentativă serioasă să atragă atenția, răspunse Hare. Mami și tati și-au ieșit din minți. Băiatul nostru de aur s-a lăfăit în razele iubirii lor, făcând pe soldățelul viteaz.

— Ai cerut un consult psihiatric?

— Maică-sa e o sonată de psihologă. A zis c-o să aibă singură grijă de el.

— A fost nepoliticoasă?

— Sigur că nu! replică el. A fost foarte politicoasă. Dar mă gândeam să fac eu totul să pară un pic mai dramatic.

— *A fost* dramatic?

— Oh, a fost pentru părinți. Dar, dacă mă-ntrebi pe mine, îngerașul lor era cât se poate de calm.

— Crezi c-a făcut-o ca să atragă atenția?

— Cred c-a făcut-o ca să obțină o mașină! Scoase un sunet de parcă ar fi pocnit din degete. Și, ca să vezi, o săptămână mai târziu, eram cu câinele la plimbare, și trece și Andy cu un Mustang nou și strălucitor.

Sara își duse mâinile la ochi, silindu-și creierul să gândească.

— Ai fost surprins când ai auzit că s-a sinucis?

— Foarte, spuse Hare. Băiatul era prea egocentric ca să se sinucidă. Își drese vocea. Îți dai seama că rămâne *entre nous.* Ăsta e franțuzescul pentru…

— Știu ce înseamnă, îl întrerupse Sara, nedorind să audă ce definiție inventa Hare. Dă-mi de știre dacă îți mai vine ceva în minte.

— Bine, zise el, părând dezamăgit.

— Mai e ceva?

Hare inspiră pe gură, scoțând un fel de bolborosit.

— În legătură cu asigurarea ta de malpraxis…

Îi lăsă Sarei suficient timp cât să o aducă în pragul unui mic atac de cord. Știa că o întărâta, dar, ca în cazul oricărui alt doctor din America, primele asigurării de malpraxis erau mai mari decât datoria națională.

— Da? zise ea în cele din urmă.

— Mă acoperă și pe mine? întrebă Hare. Pentru că, dacă mai pretind ceva la a mea, o să-mi ceară înapoi setul gratuit de cuțite pentru friptură.

Sara aruncă o privire către ușile principale. Spre surprinderea ei, Mason James se îndrepta către ea, ținând de mână un băiețel de doi sau trei ani.

— Trebuie să închid, îi spuse lui Hare.

— Ca-ntotdeauna.

— Hare, îi spuse Sara, pe măsură ce Mason se apropia.

Pentru prima dată, observă că avea un șchiopătat pronunțat.

— Daaaa? răspunse Hare.

— Ascultă, zise Sara, știind că avea să regrete ceea ce urma să spună, mulțumesc mult că-mi ții locul.

— Mereu ți l-am ținut, zise el, chicotind în timp ce închise.

Mason o salută, cu un zâmbet cald pe față.

— Sper că nu întrerup.

— Era Hare, zise ea închizând telefonul. Vărul meu.

Dădu să se ridice, dar Mason îi făcu semn să rămână așezată.

— Știu că ești obosită, zise el, legănând mânuța băiețelului. El este Ned.

Sara îi zâmbi copilului, gândindu-se că semăna foarte mult cu tatăl lui.

— Câți ani ai, Ned?

Ned ridică două degețele, iar Mason se aplecă să mai ridice încă unul.

— Trei, zise Sara. Ești un băiat mare la trei ani.

— E un băiat foarte somnoros, replică Mason, ciufulindu-i părul. Ce mai face sora ta?

— Mai bine, îi răspunse ea, temându-se pentru câteva secunde că avea să izbucnească în plâns.

Exceptând cele câteva cuvinte pe care i le spusese Sarei, Tessa nu mai vorbise cu nimeni. Petrecuse cea mai mare parte a timpului uitându-se, cu chipul lipsit de expresie, la zidul alb.

— Are încă dureri, dar recuperarea ei decurge bine, spuse ea.

— Asta e minunat.

Ned se apropie de Sara cu brațele deschise. Copiii erau adesea atrași de Sara, fapt care îi convenea de minune, dat fiind că de cele mai multe ori îi consulta și îi înțepa. Își băgă telefonul mobil în buzunar și îl ridică în brațe.

— Recunoaște o femeie frumoasă când vede una, comentă Mason.

Sara zâmbi, ignorând complimentul, în timp ce îl ridică pe Ned în poală.

— De când șchiopătezi?

— M-a mușcat un copil, îi spuse el, râzând la reacția ei. Doctori Fără Frontiere.

— Uau! exclamă Sara impresionată.

— Vaccinam copii în Angola, dacă-ți vine să crezi. Fetița asta a luat o halcă din piciorul meu.

Îngenunche în fața ei ca să-i încheie pantoful lui Ned.

— Două zile mai târziu, se întrebau dacă să-mi taie sau nu piciorul, ca să oprească infecția, zise el, privind-o visător. Întotdeauna m-am gândit c-o să ajungi să faci așa ceva.

— Să-ți tai piciorul? întrebă ea, deși înțelesese foarte bine ce voise să zică. Zonele rurale sunt deficitare în doctori. Pacienții mei depind de mine.

— Sunt norocoși că te au.

— Mulțumesc, zise ea.

Era genul de compliment pe care Sara îl primea cu plăcere.

— Nu-mi vine să cred că ești medic examinator.

— Tata a încetat să-mi mai spună Quincy[9] după anul trei.

Mason clătină din cap, râzând.

— Pot să-mi imaginez.

Ned se cam fâțâia în poala Sarei, așa că ea începu să îl legene pe genunchi.

— Îmi place știința. Îmi place provocarea.

Mason se uită de-a lungul holului.

— Ai putea fi provocată aici. Făcu o pauză de câteva secunde. Ești un medic strălucit, Sara. Ar trebui să te faci chirurg.

Sara râse stânjenită.

— Vorbești de parcă mi-aș irosi talentele.

— Nu asta vreau să spun, zise el. Spun doar că e păcat că te-ai mutat înapoi acolo. Indiferent de motive, adăugă el după un moment de gândire.

Îi luă mâna într-a ei și o strânse cu blândețe.

Sara răspunse la strânsoare și întrebă:

— Ce mai face soția ta?

Mason râse, dar nu îi dădu drumul mâinii.

— Se bucură că are întreaga casă numai pentru ea, acum că locuiesc la Holiday Inn.

— Sunteți despărțiți?

— De șase luni. Faptul că lucrez alături de ea e ușor neplăcut.

Sara era conștientă de prezența lui Ned, în poala ei. Copiii înțelegeau mult mai multe decât credeau adulții.

— Pare să fie definitiv?

Mason zâmbi din nou, dar de data aceasta cam forțat.

— Mă tem că da. Zi-mi despre tine, spuse el, pe același ton visător.

Mason încercase să se vadă cu Sara după ce plecase de la Grady, dar lucrurile nu merseseră. Ea dorise să uite de tot ce o lega de Atlanta, ca să își facă viața mai ușoară în Grant. Dacă ar fi continuat să se vadă cu Mason, lucrul acesta ar fi fost imposibil.

Încercă să se gândească la o modalitate de a-i răspunde, dar relația ei cu Jeffrey era atât de greu de definit, încât i-ar fi fost greu să o descrie. Se uită către uși, simțindu-l pe Jeffrey înainte să îl vadă. Sara se ridică în picioare, folosindu-se de ambele mâini ca să îl țină pe Ned în brațe.

Jeffrey nu zâmbea când ajunse la ei. Arăta extenuat, după cum se și simțea, iar Sarei i se păru că vede și mai multe fire cărunte în jurul tâmplelor.

— Bună, zise Mason, întinzându-i mâna lui Jeffrey.

Jeffrey o strânse, aruncându-i Sarei o privire piezișă.

— Jeffrey, zise Sara, lăsându-l jos pe Ned, el este Mason James, un coleg de-al meu de pe vremea când lucram aici. Fără să gândească, îi spuse apoi lui Mason: El este Jeffrey Tolliver, soțul meu.

Mason păru la fel de șocat ca Jeffrey, dar niciunul nu comentă.

— Îmi pare bine să te cunosc, zise Jeffrey, fără să se deranjeze să lămurească lucrurile.

Avea un rânjet așa de satisfăcut pe față, încât Sara se simți tentată să o facă ea.

— El cine este? întrebă Jeffrey, arătând înspre copil.

— Ned, îi spuse Sara, uimită când văzu că Jeffrey se întinde și mângâie copilul sub bărbie.

— Bună, Ned, zise Jeffrey, aplecându-se ca să se uite mai bine la el.

Sara fu surprinsă de cât de deschis era Jeffrey față de copil. La începutul relației lor, discutaseră despre faptul că Sara nu putea avea copii, și adesea se întreba dacă nu cumva Jeffrey se înfrâna special în jurul copiilor, ca să nu o facă pe ea să sufere. Acum cu siguranță nu se înfrâna, în timp ce se strâmba la Ned ca să îl facă să râdă.

— Ei bine, zise Mason, întinzându-se după Ned, ar fi mai bine să-l duc acasă înainte să se transforme într-un dovleac.

— A fost o plăcere să te întâlnesc, zise Sara.

Urmă o tăcere lungă și stânjenitoare, și Sara se uită de la un bărbat la celălalt. Gusturile ei se schimbaseră considerabil de pe vremea când se întâlnea cu Mason, care avea părul blond-deschis și un trup bine lucrat. Jeffrey avea corpul suplu al unui alergător și un o expresie întunecată, care îl făcea sexy într-un mod periculos.

— Ce voiam să-ți spun, zise Mason căutând prin buzunar, e că am o cheie de la biroul meu. Este 1242, în aripa de sud.

Scoase cheia și i-o oferi Sarei.

— Mă gândeam că tu și familia ta v-ați putea odihni acolo. Știu că e greu de găsit un loc mai retras în spitalul ăsta.

— Oh, zise Sara, fără să ia cheia. Nu-mi permit să te deranjez.

Jeffrey deveni evident mai încordat.

— Nu e niciun deranj. Crede-mă.

Îi puse cheia în mână, degetele lui rămânând în palma Sarei mai mult decât era necesar.

— Biroul meu principal e la Emory. Aici păstrez un birou și o canapea pentru când am de făcut acte.

— Mulțumesc, zise Sara, pentru că nu avea ce altceva să mai facă.

Băgă cheia în buzunar, în timp ce Mason întinse mâna către Jeffrey.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Jeffrey.

Jeffrey îi strânse mâna, relaxându-se cât de cât. Așteptă răbdător, în timp ce Sara și Mason își luară rămas-bun, dar urmări cu ochii fiecare mișcare.

— Drăguț tip, zise el, după ce, în cele din urmă, Mason plecă, dar pe un ton cât se poate de dușmănos.

— Da, încuviință Sara, mergând către ușile din față.

Simțea că se apropia o ceartă, și nu voia să discute în holul spitalului.

— Mason.

Spuse numele de parcă i-ar fi adus un gust neplăcut în gură.

— Tipul cu care te vedeai când lucrai aici?

— Da, răspunse ea, deschizând ușa pentru un cuplu în vârstă care intra în spital. A trecut mult timp de atunci.

— Mda, zise Jeffrey, vârându-și mâinile în buzunare. Pare un tip de treabă.

— Este, încuviință Sara. Ai mașina în parcare?

Jeffrey dădu aprobator din cap.

— Și arată și bine.

— Da, zise Sara, ieșind pe ușă.

— Te-ai culcat cu el?

Sara fu prea șocată ca să răspundă. Traversă strada către parcare, dorindu-și ca el să înceteze.

Jeffrey o luă la fugă ca să o prindă din urmă.

— Pentru că nu-mi amintesc să-mi fi dat vreun nume când am făcut schimb de liste.

Sara râse, neîncrezătoare.

— Pentru că nu-ți puteai aminti jumătate din a ta, Șmecherule.

Se uită urât la ea.

— Nu-i deloc amuzant.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, gemu ea, neputând să creadă că el chiar vorbea serios. Înainte să ne căsătorim, ți-ai făcut de cap destul de mult.

Mai mulți oameni se învârteau în jurul scării de la intrare în parcare, și Jeffrey își croi drum printre ei, fără să spună niciun cuvânt. Deschise ușa, fără să se deranjeze să vadă dacă Sara o prinsese înainte să se închidă.

— E căsătorit, zise ea, vocea ei răsunând în interiorul de beton al casei scărilor.

— Și eu eram, sublinie el, însă pentru Sara asta nu era ceva în favoarea lui.

Jeffrey se opri la primul nivel și o așteptă să îl prindă din urmă.

— Nu știu ce să zic, Sara, bat atâta drum ca să te văd cum îl ții de mână pe alt tip, cu copilul lui în brațe.

— Ești gelos?

Sara abia reuși să pună întrebarea printre hohotele de râs. Niciodată Jeffrey nu fusese gelos pe cineva, în cea mai mare parte pentru că era prea egoist ca să ia în considerație ideea că o femeie pe care *el* o dorea ar fi putut dori pe altcineva.

— Ai vrea să-mi explici asta? îi ceru el.

— Sincer, nu, îi spuse ea, gândindu-se că el avea să-i spună din clipă-n clipă că voise doar să o necăjească.

Jeffrey continuă să urce scările.

— Dacă așa vrei să stea lucrurile…

Sara urcă după el.

— Nu-ți datorez nicio explicație, pentru nimic.

— Știi ceva? zise el, continuând să urce. Să te ia naiba!

Sara simți cum o cuprindea furia.

— Ești atât de absurd, încât îmi pierd timpul discutând cu tine!

Se întoarse și se uită la ea, arătând de parcă îl înșelase, iar el se simțea ridicol. Sara văzu că părea foarte rănit, fapt care o mai calmă. Continuă să urce spre el.

— Jeff…

Nu spuse nimic.

— Suntem amândoi obosiți, zise ea, oprindu-se cu o treaptă mai jos decât el.

Jeffrey se întoarse și continuă să urce către etajul următor.

— Eu sunt la tine acasă, curățându-ți bucătăria, iar tu ești aici…

— Nu ți-am cerut să-mi faci curat în bucătărie.

Jeffrey se opri pe palier și își puse mâinile pe grilajul din fața unuia dintre geamurile imense care dădeau spre stradă. Sara știa că fie își apăra principiile și petrecea drumul de patru ore înapoi la Grant într-o tăcere desăvârșită, fie făcea efortul să-i aline lui orgoliul rănit, astfel încât călătoria să fie suportabilă.

Era pe punctul de a se da bătută, când Jeffrey inspiră adânc, ridicând din umeri. Expiră încet, și Sara putu să îl vadă cum se calmează.

— Ce mai face Tessie? întrebă el.

— Mai bine, îi spuse Sara, sprijinindu-se de grilajul scării. E ceva mai bine.

— Și ai tăi?

— Nu știu.

Adevărul e că nici nu voia să se gândească la asta. Cathy părea ceva mai bine, dar tatăl său era atât de supărat, încât, de fiecare dată când Sara se uita la el, simțea că nu putea să respire din cauza vinii.

Zgomotul unor pași anunțară prezență a cel puțin doi oameni undeva deasupra lor. Amândoi așteptară în timp ce două asistente coborâră scările.

— Cu toții suntem obosiți și speriați, zise Sara, după ce asistentele trecură.

Jeffrey se uita la intrarea principală a spitalului Grady, care se deschidea deasupra parcării ca Bat Cave[10].

— Trebuie să le fie foarte greu să se afle aici, zise el.

Sara alungă gândul acesta și urcă ultimele trepte până la palier.

— Cum a mers treaba cu Brock?

— Bine, cred.

Umerii lui Jeffrey se relaxară și mai mult.

— Brock e atât de ciudat.

Sara porni să urce șirul următor de trepte.

— Ar trebui să-l cunoști pe fratele lui.

— Da, mi-a zis despre el.

O prinse din urmă la următorul palier.

— Roger mai e în oraș?

— S-a mutat în New York. Cred că-i un fel de agent acum.

Jeffrey ridică din umeri într-un mod exagerat, și Sara își dădu seama că făcea eforturi să treacă peste disputa de mai devreme.

— Brock nu-i chiar atât de rău, îi spuse Sara, simțind nevoia să ia apărarea antreprenorului de pompe funebre.

Dan fusese ironizat fără milă în copilărie, lucru pe care Sara nu îl suportase niciodată. La clinică vedea doi sau trei copii pe lună, care nu erau atât de bolnavi cât erau de obosiți de ironia neîncetată de care aveau parte la școală.

— Sunt curioasă să văd cum vor ieși analizele toxinelor, zise Jeffrey. Tatăl lui Rosen pare să creadă că era curat. Mama însă nu e sigură.

Sara ridică o sprânceană. Părinții erau de obicei printre ultimii care aflau că odraslele lor se drogau.

— Mda, zise el, la fel de sceptic. Nu sunt sigur de Brian Keller.

— Keller? întrebă Sara, traversând un alt palier și îndreptându-se către următoarele scări.

— E tatăl. Fiul a luat numele mamei.

Sara se opri ca să își tragă sufletul.

— Unde dracu' ai parcat?

— Ultimul nivel. Încă un etaj.

Sara apucă balustrada și se târî în sus pe scări.

— Ce nu-i în regulă cu tatăl?

— Se întâmplă ceva cu el, zise Jeffrey. Azi-dimineață se purta de parc-ar fi vrut să îmi spună ceva, dar a tăcut când soția a intrat în cameră.

— O să îl interoghezi din nou?

— Mâine. Frank o să mai facă niște cercetări.

— Frank? întrebă Sara, surprinsă. De ce n-o pui pe Lena? Ar fi mult mai potrivită decât…

Jeffrey o întrerupse:

— Nu-i polițist.

Sara tăcu următorii câțiva pași, simțindu-se ușurată când Jeffrey deschise ușa de la capătul scărilor. Chiar și la ora aceea târzie, nivelul superior era înțesat de mașini de toate formele și modelele. Deasupra se adunau nori de furtună, și cerul devenise de un negru amenințător. Luminile de siguranță licăriră, în timp ce se apropiară de mașina nemarcată de poliție a lui Jeffrey.

Mai mulți tineri stăteau în jurul unui Mercedes negru, cu brațele musculoase încrucișate la piept. Când Jeffrey trecu pe lângă ei, tinerii se uitară unii la alții, dându-și seama că era polițist. Sara simți cum inima i-o ia la galop, așteptând ca Jeffrey să deblocheze portiera, inexplicabil de speriată că avea să se întâmple ceva oribil.

După ce urcă în mașină, se simți în siguranță, relaxându-se în interiorul de pluș albastru. Îl privi pe Jeffrey cum ocolește mașina prin față ca să urce, cu ochii ațintiți asupra grupului de bătăuși de lângă Mercedes. Sara știa că toate gesturile astea aveau un rost. Dacă băieții credeau că Jeffrey se temea, ar fi făcut ceva să îl provoace. Dacă Jeffrey i-ar fi crezut vulnerabili, ar fi fost tentat să iște ceva.

— Centura, îi reaminti Jeffrey, în timp ce închise portiera.

Sara își puse centura de siguranță.

Rămase tăcută în timp ce străbătură parcarea. Ajunși în stradă, își sprijini capul cu mâna și privi orașul în trecere, gândindu-se cât de mult se schimbase de pe vremea când fusese ea aici. Clădirile erau mai înalte, iar mașinile păreau să meargă mult prea apropiate una de cealaltă. Sarei nu îi mai plăceau orașele mari. Voia să se întoarcă în orășelul ei, unde toată lumea cunoștea pe toată lumea – sau cel puțin așa credeau.

— Îmi pare rău c-am întârziat, zise Jeffrey.

— Nu-i nimic.

— Ellen Schaffer, începu el. Martora de ieri.

— A spus ceva?

— Nu, zise Jeffrey și făcu o pauză de câteva clipe. S-a sinucis azi-dimineață.

— Ce? exclamă Sara. De ce nu mi-ai zis? întrebă ea, înainte ca Jeffrey să mai poată spună ceva.

— Îți zic acum.

— Ar fi trebuit să mă suni.

— Ce-ai fi putut face?

— Să mă-ntorc în Grant.

— Păi, exact asta facem.

Sara încercă să își potolească enervarea. Nu îi plăcea să fie protejată astfel.

— Cine a pronunțat decesul?

— Hare.

— Hare? zise Sara, simțind cum o parte din enervarea ei se proiectează acum înspre vărul ei, pentru că nu îi spusese la telefon. A găsit ceva? Ce-a spus?

Jeffrey își duse degetul la bărbie și imită vocea lui Hare, care era cu câteva octave mai ridicată decât a lui.

— Nu-mi spune, lipsește ceva.

— Ce lipsește?

— Capul.

Sara scoase un geamăt. Ura rănile la cap.

— Ești sigur că e sinucidere?

— Asta trebuie să aflăm. Am găsit o neregulă în privința muniției.

Sara ascultă cum Jeffrey îi relata ce se întâmplase în acea dimineață, de la discuția cu părinții lui Andy Rosen până la găsirea lui Ellen Schaffer. Îl opri când veni vorba despre săgeata pe care Matt o găsise trasată în noroi, în dreptul ferestrei lui Ellen Schaffer.

— Asta am făcut eu, îi spuse. Ca să marchez poteca atunci când o căutam pe Tessa.

— Știu, zise Jeffrey, fără să mai adauge altceva.

— De-asta n-ai vrut să-mi spui? întrebă Sara. Nu-mi place că ascunzi informații de mine. Nu e decizia ta…

— Vreau să fii atentă, Sara, zise el cu o vehemență bruscă. Nu vreau să te duci vreodată în campus singură. Nu vreau să te văd în preajma nici unei scene a crimei. M-ai înțeles?

Sara nu îi răspunse, șocată.

— Și n-o să stai singură acasă.

— Stai un pic, începu Sara, nemaiputându-se abține.

— Dorm pe canapea, dacă trebuie, o întrerupse el. Să știi că nu încerc să te fac să petreci noaptea cu mine. Doar că nu vreau să-mi fac griji pentru încă o persoană.

— Crezi că trebuie să-ți faci griji pentru mine?

— Credeai că trebuie să-ți faci griji pentru Tessa?

— Nu-i același lucru.

— Săgeata aia ar putea însemna ceva. Ar putea trimite la tine.

— Oamenii fac mereu semne pe pământ cu pantoful.

— Crezi că-i doar o coincidență? Capul lui Ellen Schaffer e spulberat…

— Asta dacă nu și-a făcut-o singură.

— Nu mă-ntrerupe, o preveni el, iar Sara ar fi râs dacă din cuvintele lui nu s-ar fi simțit grija pentru siguranța ei. Îți spun, n-am de gând să te las singură.

— Nici măcar nu suntem siguri dacă este crimă, Jeffrey. Exceptând câteva lucruri care nu sunt la locul lor – iar astea ar putea fi explicate destul de ușor – s-ar putea demonstra că a fost sinucidere.

— Deci Andy s-a sinucis, Tess a fost înjunghiată, fata de azi s-a sinucis, și toate astea nu au nicio legătură între ele?

— Da, e posibil, răspunse Sara, deși știa că era foarte puțin probabil.

— Mda, ei bine, multe lucruri sunt posibile, dar tu nu stai singură în noaptea asta. Clar?

Sara nu scoase niciun sunet.

— Nu știu ce altceva să fac, Sara. Nu pot să-mi fac griji pentru tine așa. Nu suport gândul c-ai putea fi în pericol. N-aș mai fi în stare de nimic.

— Bine, zise ea, încercând să pară că înțelesese.

Sara își dădu seama că de-abia așteptase să ajungă acasă și să doarmă singură, în patul ei.

— Dacă nu există nicio legătură, poți să-mi spui mai târziu c-am fost un nenorocit, îi spuse el.

— Nu ești un nenorocit, zise Sara, pentru că știa că grija lui era reală. Spune-mi de ce-ai întârziat. Ai descoperit ceva?

— M-am oprit la salonul de tatuaje când ieșeam din oraș și am stat de vorbă cu proprietarul.

— Hal?

Jeffrey îi aruncă o privire piezișă în timp ce se înscrise pe șoseaua interstatală.

— Cum de îl cunoști pe Hal?

— Mi-a fost pacient cu mult timp în urmă, zise Sara, înăbușind un căscat. Apoi, ca să îi demonstreze lui Jeffrey că nu știa chiar totul despre ea, adăugă: Acum câțiva ani eu și Tessa ne-am dus la el ca să ne facem tatuaje.

— Tatuaje? întrebă Jeffrey, sceptic. Vă duceați să vă faceți tatuaj?

Sara îi oferi ceea ce spera că era un zâmbet viclean.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Sara se întoarse în scaun astfel încât să se poată uita la el.

— O vreme nu ai voie să le uzi. Iar a doua zi noi aveam de gând să mergem la plajă.

— Și ce voiați să vă faceți?

— Oh, nu mai țin minte, îi spuse ea, deși nu era adevărat.

— Unde voiați să-l faceți?

Sara ridică din umeri.

— Mda, zise el, încă neîncrezător.

— Și ce-a spus Hal? întrebă Sara.

Jeffrey îi susținu privirea câteva clipe, înainte să răspundă.

— Că nu face tatuaje copiilor sub douăzeci și unu de ani, decât dacă vorbește mai întâi cu părinții lor.

— Deșteaptă mișcare, zise Sara, gândindu-se că Hal proceda așa probabil pentru a opri valul de telefoane furioase de la părinții care își trimiseseră copiii la școală ca să se educe, nu ca să își facă un tatuaj permanent.

Sara își înăbuși încă un căscat. Mișcarea mașinii o făcea să-i fie somn.

— Ar putea fi o legătură aici, zise Jeffrey, deși nu părea să aibă prea mari speranțe. Andy avea cercei. Schaffer avea un tatuaj. Ar fi putut să și le facă împreună. Există trei mii de saloane de tatuaj de aici și până în Savannah.

— Ce-au spus părinții lui?

— A fost destul de greu să-i întreb direct. Păreau să nu știe nimic despre asta.

— Nu e un lucru pentru care copiii ar cere de obicei permisiunea.

— Presupun că nu. Dacă Andy Rosen ar mai fi în viață, ar fi suspectul numărul unu pentru Schaffer. Puștiul era clar obsedat de ea. Mă rog la

Dumnezeu să nu vezi niciodată desenul ăla, zise Jeffrey, cu o expresie de dezgust.

— Ești sigur că nu se cunoșteau?

— Prietenii ei așa spun. După spusele tuturor celor din cămin, Schaffer era obișnuită ca tipii să se îndrăgostească nebunește de ea. Dragoste neîmpărtășită. Se întâmpla tot timpul, și ea nici măcar nu îi observa. Am vorbit cu profesorul de artă. Până și el a observat. Andy gravita în jurul lui Ellen, iar ea nici măcar nu știa cine era el.

— Era o fată atrăgătoare.

Sara nu își amintea prea multe din ce se întâmplase înainte ca Tessa să fie înjunghiată, dar Ellen Schaffer era suficient de frumoasă cât să facă o impresie puternică.

— Ar putea fi un rival gelos, zise Jeffrey, deși nu părea prea convins. Poate vreun puști era îndrăgostit de Schaffer și s-a răzbunat pe Andy.

Jeffrey tăcu, gândindu-se la această posibilitate.

— Apoi, când Schaffer nu a alergat către următorul pretendent, a omorât-o și pe ea?

— E posibil, zise Sara, întrebându-se ce legătură avea înjunghierea Tessei cu toate astea.

— Poate Schaffer a văzut ceva, continuă Jeffrey. Poate a văzut ceva în pădure, pe cineva.

— Sau poate cine stătea în pădure *a crezut* că a văzut ceva.

— Crezi că Tessa își va mai aminti vreodată ce s-a întâmplat?

— Amnezia e normală la genul ăla de lovitură la cap. Mă îndoiesc că-și va aminti cu adevărat vreodată, și, chiar dacă își amintește, nu va face față unui interogatoriu dur.

Sara nu adăugă faptul că își dorea ca sora ei să nu își mai amintească niciodată. Amintirea faptului că Tessa își pierduse copilul era destul de grea pentru Sara. Nu își putea imagina cum ar fi pentru Tessa să trăiască tot restul vieții cu acele evenimente permanent în minte.

Sara aduse discuția înapoi la Ellen Schaffer.

— A văzut cineva ceva?

— Toți erau plecați.

— Nimeni n-a stat acasă, bolnav? întrebă Sara, gândindu-se că cincizeci de fete de colegiu ducându-se la oră, ca niște fete conștiincioase, era un lucru destul de rar.

— Am cercetat cu atenție tot căminul, îi spuse Jeffrey. Toată lumea a fost anchetată.

— Care cămin?

— Keyes.

— Copiii deștepți, zise Sara, știind că asta explica de ce fuseseră toți la ore. Nimeni din campus n-a auzit împușcătura?

— Unii au venit spunând c-au auzit ceva ce-a sunat ca un rateu de mașină. A folosit o pușcă de calibru doisprezece, zise Jeffrey, bătând darabana pe volan.

— Dumnezeule mare! exclamă Sara, știind cum putea arăta rezultatul unei astfel de împușcături.

Jeffrey se întinse către scaunul din spate și scoase un dosar din servietă.

— Distanță mică, zise el, scoțând o fotografie color din dosar. Probabil a ținut țeava în gură. Capul ei ar fi putut înăbuși sunetul ca un amortizor.

Sara aprinse lumina ca să se uite la fotografie. Era mai rău decât își imaginase.

— Iisuse, murmură ea.

Autopsia avea să fie dificilă. Aruncă o privire ceasului de la radio. Nu aveau să ajungă la Grant până la opt, dar totul depindea de trafic. Cele două autopsii urmau să ia cel puțin trei sau patru ore fiecare. Sara îi mulțumi în gând lui Hare că se oferise să îi țină locul a doua zi. După cum arătau lucrurile, avea nevoie de întreaga zi ca să doarmă.

— Sara? zise Jeffrey.

— Scuză-mă, zise ea, luând dosarul.

Îl deschise, dar ochii i se încețoșară când văzu literele. Se concentră pe fotografii, trecând peste

cea cu săgeata desenată în noroi, ca să le găsească pe cele de la locul crimei.

— Cineva s-ar fi putut strecura pe fereastră, continuă Jeffrey. Sau poate era deja acolo, ascunzându-se în dulap, sau ceva de genul ăsta. Ellen se duce la baia de pe hol, se întoarce în cameră și – bum! Acolo e el, așteptând-o.

— Ai găsit amprente?

— Ar fi putut purta mănuși, zise Jeffrey, fără să îi răspundă la întrebare.

— De obicei femeile nu se împușcă în față, zise Sara, uitându-se la o imagine mărită a biroului lui Ellen Schaffer. Un bărbat ar face mai degrabă asta.

Sara considerase întotdeauna această statistică una discriminantă, dar cifrele o demonstrau cu prisosință.

— E ceva în neregulă la asta, zise Jeffrey arătând o fotografie. Nu numai din cauza săgeții. S-o eliminăm, să eliminăm și cazul Tessei. Împușcătura tot nu pare în regulă.

— De ce?

— Aș vrea să-ți pot spune. E ca în cazul lui Rosen. Nu e ceva pe care să pot pune degetul.

Sara se gândi la Tessa, care zăcea pe patul de spital. Încă mai putea auzi cuvintele surorii ei, cerându-i să găsească persoana care făcuse asta. Fotografia camerei lui Schaffer a făcut-o să-și aducă aminte de ceva din trecut. Se dusese la Vassar cu Tessa, ca să o ajute să se instaleze. Dormitorul Tessei fusese decorat exact ca al lui Ellen Schaffer. Afișe cu Federația Mondială a Vieții Sălbatice și Greenpeace împânzeau pereții, alături de ale unor oameni, rupte din reviste. Un calendar care atârna deasupra unuia dintre birouri avea date importante încercuite cu roșu. Singurul lucru care nu se potrivea în peisaj erau instrumentele de curățat pușca de pe birou.

Sara se întoarse la raport. Știa că, dacă se apuca să citească fără ochelari, avea s-o doară capul, dar voia să simtă că face ceva. Când termină de

parcurs toate informațiile pe care Jeffrey le strânsese despre moartea lui Ellen Schaffer, Sara se simțea amețită și cuprinsă de greață pentru că citise într-o mașină în mișcare.

— Ce părere ai? întrebă Jeffrey.

— Cred… începu Sara, uitându-se la dosarul închis. Cred că nu știu. Ambele morți ar putea fi plănuite. Presupun că Schaffer a fost luată prin surprindere. Poate a fost lovită în ceafă. Nu c-am mai ști acum unde e ceafa. Sara scoase câteva fotografii și le puse într-o anumită ordine. Stă pe canapea. Ar fi putut fi pusă acolo. Sau poate că s-a așezat singură. Brațul ei nu e suficient de lung ca să ajungă la trăgaci, așa că folosește degetul mare de la picior. Asta nu e neobișnuit. Unii folosesc umerașe. Se uită din nou în raport și reciti notițele lui Jeffrey referitoare la nepotrivirea de muniție. E posibil să știe cât de periculos e să folosești muniția greșită?

— Am vorbit cu instructorul ei. După spusele lui, era foarte atentă cu arma.

Jeffrey tăcu preț de câteva clipe.

— Și, la urma urmelor, ce face Grant Tech cu o echipă de femei care trag cu pușca?

— Articolul nouă, îi spuse Sara, referindu-se la legislația care obliga universitățile să ofere femeilor același acces la sporturi ca bărbaților.

Dacă această politică ar fi fost în vigoare când Sara era în liceu, echipa de tenis a fetelor ar fi putut cel puțin să joace în curtea școlii. În condițiile de atunci fuseseră silite să lovească mingile de pereții sălii de sport – dar numai când echipa de baschet a băieților nu făcea antrenament.

— Cred că-i minunat că au o șansă să învețe un sport nou, zise Sara.

În mod surprinzător, Jeffrey o aprobă.

— Echipa e destul de bună. A câștigat tot felul de competiții.

— Deci oamenii din școală, care știau că face parte din echipă, știau și că are o pușcă.

— Poate.

— Ținea arma în camera ei?

— Amândouă o țineau, îi spuse Jeffrey. Și colega ei de cameră era în echipă.

Sara se gândi la pușcă.

— Ai luat amprentele de pe ea?

— Carlos le-a luat, zise el, apoi continuă, anticipând întrebarea. Amprentele lui Schaffer sunt pe țeavă, pe patul puștii și pe ceea ce a rămas din cartuș.

— Un cartuș? întrebă Sara.

Din câte știa ea, o pușcă cu aer comprimat putea folosi un încărcător cu trei cartușe. Împingerea unui cartuș ar trage un altul în cameră, pentru foc rapid.

— Da, îi spuse Jeffrey. Un cartuș, nepotrivit, cu un dispozitiv de micșorare a calibrului care a îngustat țeava.

— Degetul ei mare se potrivește cu amprenta de pe trăgaci?

— Nici nu m-am gândit să verific, recunoscu Jeffrey.

— O vom face înainte de autopsie. Crezi că a obligat-o cineva să încarce pușca, poate cineva care nu se pricepea prea bine la arme?

— Primul cartuș are mari șanse să se înțepenească în țeavă. Dacă nu avea un alt cartuș în încărcător, atunci ar fi putut câștiga ceva timp. Poate chiar să întoarcă pușca și să tragă în tip.

— N-ar exploda cartușul în țeavă?

— Nu neapărat. Dacă avea un încărcător plin, al doilea cartuș l-ar fi lovit pe primul, și ar fi explodat amândouă în apropiere de cameră.

— Poate de-aia a încărcat numai unul, zise Sara.

— A fost fie foarte deșteaptă, fie foarte proastă.

Sara continuă să se uite la fotografii. Multe dintre cazurile ei erau sinucideri, iar aceasta arăta ca oricare alta. Dacă Andy Rosen nu ar fi murit cu o zi în urmă, iar Tessa nu ar fi fost rănită, Sara și Jeffrey nu și-ar fi pus asemenea întrebări. Chiar și

rana de pe spatele lui Andy nu ar fi fost suficientă ca să se aprobe demararea unei anchete complete.

— Ce le leagă pe toate? întrebă Sara.

— Nu știu, zise Jeffrey. Tessa e semnul de întrebare. Schaffer și Andy au cursul de artă, dar asta e…

— E ceva evreiesc? îl întrerupse Sara. Adică Schaffer…

— Rosen este, spuse Jeffrey. Nu sunt sigur de Schaffer.

Sara simți cum o cuprinde neliniștea, gândindu-se la o posibilă legătură.

— Andy Rosen e evreu. Ellen Schaffer ar putea fi. Tessa se întâlnește cu un negru. Nu numai că se întâlnește, dar are un copil cu el.

— Ce vrei să spui? întrebă Jeffrey, deși Sara știa că înțelesese la ce se referea.

— Fie Andy a fost împins, fie a sărit de pe un pod care avea inscripții rasiste pe el.

Jeffrey se uită la drumul din față, păstrând tăcerea mai bine de un minut.

— Crezi că asta e legătura?

— Nu știu, răspunse Sara. Pe pod era o svastică.

— Lângă „Mori, negrule”, sublinie Jeffrey. Nu evreule.

Bătu din nou darabana pe volan.

— Dacă avea ceva împotriva lui Andy pentru că era evreu, atunci ar fi fost mai explicit. Ar fi spus: „Muriți, evreilor”.

— Dar Steaua lui David pe care am găsit-o în pădure?

— Poate Andy a mers prin pădure și a scăpat-o înainte să se sinucidă. Nu avem nimic care să lege asta de atacul asupra Tessei. Totuși, Rosen și Schaffer sunt nume evreiești, zise el, după câteva clipe de gândire. Asta ar putea fi o legătură.

— Sunt mulți copii evrei în campus.

— E adevărat.

— Crezi că inscripția asta înseamnă că există vreun grup activ de supremație a albilor?

— Cine altcineva ar desena cu spray asemenea rahaturi în perimetrul școlii?

Sara încercă să vadă punctele slabe ale teoriei ei.

— Podul n-a fost pictat recent.

— Pot să mă interesez, dar nu, pare să aibă cel puțin câteva săptămâni.

— Deci noi spunem că acum două săptămâni cineva a desenat svastica și cuvintele rasiste pe pod, știind că ieri avea să-l împingă pe Andy Rosen peste balustradă, și apoi eu voi apărea cu Tessa, care urma să meargă să urineze, și-avea să fie înjunghiată în pădure?

— A fost teoria ta, îi reaminti Jeffrey.

— N-am spus că e una bună, recunoscu Sara. Abia pot să mai văd, sunt atât de obosită, zise ea, frecându-se la ochi.

— Vrei să-ncerci să dormi?

Ar fi vrut, dar Sara nu se putea gândi decât la Tessa și la faptul că singurul lucru pe care i-l ceruse era să îl găsească pe cel care îi făcuse asta.

— Hai să lăsăm perspectiva rasistă, zise ea. Să zicem că au fost înscenate ca să pară sinucideri. Crezi că e mai bine să ascunzi faptul că doi copii au fost asasinați?

— Sincer, zise Jeffrey, nu știu. Nu vreau să dau părinților false speranțe și nu vreau să creez panică în campus. Și, dacă sunt crime, lucru de care nu suntem siguri, atunci tipul poate devine prea încrezător și poate face greșeli.

Sara înțelegea ce voia el să spună. În ciuda credinței populare, ucigașii doresc adesea să fie prinși. Crima este încercarea ultimă de asumare a riscurilor, și, cu cât scapă mai mult timp neprinși, cu atât sunt mai tentați să împingă limitele și să rișteze.

— Dar pentru ce ar ucide cineva studenți de la colegiu? întrebă Sara.

— Singurul lucru la care mă pot gândi sunt drogurile.

Sara era pe punctul să întrebe dacă drogurile reprezentau o problemă în campus, apoi își dădu seama că era o întrebare prostească.

— Lua și Ellen Schaffer?

— Din câte pot să-mi dau seama, era obsedată de păstrarea sănătății, deci mă îndoiesc.

Se uită în oglinda retrovizoare, înainte să depășească un șofer începător.

— E posibil ca Rosen să fi luat, dar și el are toate șansele să fie găsit curat.

— Dar zvonul legat de aventură?

Jeffrey se încruntă.

— Nici nu știu dacă ar trebui să am încredere în Richard Carter. E ca o lingură – întotdeauna amestecă lucrurile. Și e clar că nu putea să-l suporte pe Andy. Nu m-aș mira dacă ar stârni un zvon numai ca să urmărească după aceea spectacolul.

— Ei bine, să zicem că are dreptate, zise Sara. Ar fi putut tatăl lui Andy să aibă o aventură cu Schaffer?

— Nu era la niciunul dintre cursurile lui. Nu avea niciun motiv să îl cunoască. Erau destui băieți de vârsta ei care i se aruncau la picioare.

— Asta ar putea fi un motiv să fie atrasă de bărbați mai în vârstă. Poate că îi părea mai sofisticat.

— Nu Brian Keller. Tipul nu e tocmai Robert Redford.

— Te-ai interesat? insistă Sara. Nu există nicio legătură?

— Din câte mi-am dat eu seama, nu. Totuși, o să discut mâine cu el. Poate îmi dă vreo informație.

— Poate va mărturisi.

Jeffrey clătină din cap.

— Se afla la Washington. Frank a verificat în după-amiaza asta. Dar ar fi putut angaja pe cineva, adăugă, după câteva secunde de gândire.

— Ce motivație avea?

— Poate…

Jeffrey lăsă fraza neterminată.

— Isuse, nu știu. Ne tot întoarcem la motivație. De ce-ar face cineva asta? Ce ar avea de câștigat?

— Oamenii ucid din doar câteva motive, zise Sara. Bani, droguri sau un motiv emoțional, cum ar fi gelozia sau furia. Foarte rar crimele sugerează existența unui criminal în serie.

— Hristoase! exclamă Jeffrey. Nu spune asta!

— Recunosc că e puțin probabil, dar nimic nu e logic, zise Sara, apoi tăcu pentru câteva clipe. Și apoi, poate că Andy a sărit. Ellen Schaffer era poate deja depresivă, iar găsirea cadavrului a fost un fel de trăgaci… Sara își dădu seama de gafă. Jocul de cuvinte n-a fost intenționat.

Jeffrey îi aruncă o privire.

— Poate doar s-a sinucis. Poate amândoi au făcut-o.

— Și Tess?

— Ce e cu ea? întrebă Sara. Poate atacul asupra ei nu are nicio legătură cu ceilalți doi. Vreau să spun, dacă sunt sinucideri.

Sara încercă să se gândească la aceste variante, dar mintea ei nu putea pune laolaltă indiciile.

— Poate c-a dat peste cineva care făcea ceva ilegal în pădure.

— Am cercetat de nu știu câte ori fiecare centimetru și nu am găsit nimic, cu excepția medalionului, zise Jeffrey. Și, chiar și-așa, de ce ar mai sta tipul pe acolo ca să vă urmărească pe tine și pe Tessa?

— Poate că privea altcineva… un simplu alergător prin pădure.

— De ce s-o ia la fugă când a văzut-o pe Tessa?

Sara expiră încetișor, gândindu-se că era prea obosită și adormită ca să mai poată înțelege ceva.

— Mă tot gândesc la rana de pe spatele lui Andy. Poate găsesc ceva la autopsie.

Își sprijini capul în mână, renunțând să se mai străduiască să gândească logic.

— Ce altceva te mai preocupă?

Jeffrey mișcă maxilarul, dar Sara știu răspunsul înainte să îl audă.

— Lena.

Sara înăbuși un oftat în timp ce privi afară pe geam. Jeffrey își făcea griji din cauza Lenei de când se știa Sara.

— Ce-a făcut? întrebă ea fără să adauge „de data asta”.

— N-a făcut nimic, zise el. Sau poate c-a făcut. Nu știu. Tăcu, probabil gândindu-se la această posibilitate. Cred că-l cunoștea pe puștiul ăsta, pe Rosen. Am găsit amprentele ei pe o carte de la bibliotecă din apartamentul lui.

— Poate c-a citit-o și ea.

— Nu, zise el. Ne-am uitat pe fișa ei.

— Vă lasă să vă uitați la așa ceva?

— Păi, de fapt, nu am verificat cu ajutorul bibliotecarei, zise Jeffrey.

Sara își imagină ce fel de sfori trăsese Jeffrey ca să se poată uita în fișele bibliotecii. Nan Thomas și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat, iar Sara n-ar fi putut să o condamne.

— Lena ar fi putut împrumuta cartea fără să știe cineva, sugeră Sara.

— Ți se pare Lena genul de persoană care ar citi *The Thorn Birds*[11]?

— Habar n-am, recunoscu Sara, deși nu și-o putea imagina pe Lena făcând ceva atât de sedentar precum cititul, ca să nu mai vorbim că era vorba despre o poveste de dragoste. Ai întrebat-o? Ce-a spus?

— Nimic. Am încercat s-o aduc la secție. N-a vrut să vină.

— La secție?

Jeffrey aprobă dând din cap.

— Nici eu n-aș veni dacă mi-ai cere-o.

Jeffrey păru sincer curios.

— De ce?

— Nu fi ridicol, îi spuse ea, fără să se mai deranjeze să răspundă. Crezi că Lena are ceva de

ascuns?

— Nu știu.

Bătu darabana cu degetele pe volan.

— Mi s-a părut rezervată. Când discutam pe deal – după ce tu și Tessa ați plecat –, mi s-a părut că recunoaște numele lui Andy. Când am întrebat-o, a negat.

— Îți amintești reacția ei când am întors cadavrul?

— Nu se afla acolo, îi reaminti Jeffrey.

— Da, așa e.

— Și am mai găsit ceva. O pereche de chiloți de damă în camera lui.

— Ai Lenei? zise Sara, întrebându-se de ce Jeffrey nu îi spusese asta de la început.

— Cred că da.

— Cum arătau?

— Nu ca ai tăi. Mici.

Sara îl săgetă cu privirea.

— Mulțumesc foarte mult.

— Știi la ce mă refer, zise el. Genul mai îngust la spate.

— Tanga? sugeră Sara.

— Probabil. De mătase, roșu-închis, cu dantelă pe margine.

— Par genul Lenei la fel cum părea și *The Thorn Birds.*

Jeffrey ridică din umeri.

— Nu poți să știi.

— Nu i-ar fi putut aparține lui Andy Rosen?

Jeffrey păru să se gândească la asta.

— Putem să excludem asta, dacă ținem cont ce și-a făcut la…

Nu termină propoziția.

— I-ar fi putut fura de la Schaffer.

— Părul era brunet, îi spuse Jeffrey. Schaffer e blondă.

— N-aș băga mâna în foc, zise Sara, râzând.

Jeffrey rămase tăcut câteva clipe.

— Poate că Lena se culca cu Andy Rosen.

Sara găsea asta greu de crezut, dar cu Lena nu puteai ști niciodată.

— Și-a mai apărut și puștiul ăsta, când am încercat s-o aduc pe Lena la secție. Un rahat mic care arăta a elev de liceu. Poate că se întâlnește cu el. Păreau a fi împreună.

— Deci se culca și cu Andy Rosen și se întâlnește și cu puștiul ăsta? Sara clătină din cap. Având în vedere ce i s-a întâmplat acum un an, n-o văd pe Lena implicându-se atât de repede. Dacă o s-o mai facă vreodată. Sara își încrucișă brațele și se sprijini de ușă. Ești sigur că sunt chiloții ei?

Jeffrey rămase tăcut, neștiind dacă să îi spună sau nu ceva.

— Ce este? întrebă Sara. Jeff?

— E un… material, zise el, iar Sara se întrebă de ce era atât de reticent.

Probabil faptul că o cunoștea pe Lena îl făcea să fie așa. Niciodată nu-l mai văzuse atât de rușinos cu genul ăsta de lucruri.

— Chiar dacă avem suficient ca să facem testul ADN, Lena n-o să ne dea nici moartă o mostră pentru comparație. Dacă ne-ar da ceva cât să facem un test, am elibera-o de acuzație și s-ar termina cu toate astea.

— Dacă nu vrea nici măcar să vină la secție, sub nicio formă n-o să dea o probă de sânge.

— Vreau doar să o scap de toate astea, Sara. Dar, dacă ea nu vrea să se ajute…

Imediat, Sara se gândi la analizele pentru viol pe care i le făcuse Lenei cu un an în urmă, dar nu îi oferi lui Jeffrey această informație. Să folosească ADN-ul pe care îl colectase în timpul examinărilor urmelor violului ca să facă o posibilă legătură între Lena și Andy Rosen nu i se părea Sarei prea normal. Ar fi fost ca o a doua violare. Lena ar fi văzut acest gest ca o trădare. Oricine l-ar fi văzut astfel.

— Sara?

Sara clătină din cap.

— Sunt doar obosită, îi spuse ea, străduindu-se să nu se gândească la noaptea în care luase mostrele pentru analize.

Corpul Lenei fusese rănit atât de rău, încât avusese nevoie de șapte copci ca să o coasă la loc. Din cauza drogurilor care i se administraseră, Sara fusese nevoită să folosească foarte puține sedative. Până la înjunghierea Tessei, analiza urmelor violării Lenei fusese cel mai îngrozitor lucru din întreaga carieră medicală a Sarei.

— Ce-ar demonstra dacă s-ar potrivi? zise ea. Dacă se culca cu Andy Rosen nu înseamnă că are ceva de-a face cu moartea lui. Sau cu înjunghierea Tessei.

— Atunci de ce-ar minți?

— Minciuna n-o face vinovată.

— Din experiență, știu că oamenii mint numai când au ceva de ascuns.

— Îmi închipui că și-ar pierde slujba dacă s-ar afla că face sex cu un student.

— Îl urăște pe Chuck. Mă-ndoiesc că-i pasă dacă își păstrează slujba sau nu.

— Și nu e cel mai mare fan al tău acum, sublinie Sara. Poate c-a mințit numai ca să-ți facă-n ciudă.

— Nu-i atât de proastă încât să îngreuneze o investigație. Nu când e vorba despre așa ceva.

— Bineînțeles că poate, Jeffrey. E furioasă pe tine, și a găsit o modalitate să ți-o plătească c-ai dat-o la o parte…

— N-am…

Sara ridică mâinile ca să îl oprească. Se certaseră pe tema asta de atâtea ori, încât aproape că putea auzi restul frazei înainte ca Jeffrey să o rostească. Problema era că Jeffrey era negru de supărare pe Lena și nu voia să recunoască faptul că mânia lui era, în mare parte, rezultatul dezamăgirii. Reacția reflexă a Lenei a fost să îl urască, la rândul ei, la fel de irațional. Situația ar fi fost comică, dacă Sara nu ar fi fost prinsă la mijloc.

— Indiferent de motiv, Lena n-o să cedeze. A demonstrat asta cu prisosință când n-a vrut să vină cu tine la secție.

— Poate n-am abordat-o așa cum ar fi trebuit, recunoscu el, și, cunoscându-l, Sara își imagină că fusese destul de dur. Puștiul cu care era. Băiatul. Sara aștepta, dar Jeffrey rămase pe gânduri. E ceva în neregulă cu el.

— În ce sens?

— Periculos, zise Jeffrey. Pun pariu pe zece dolari că are cazier.

Sara știa că instinctul lui Jeffrey nu dădea greș. Orice polițist de calitate recunoștea un fost condamnat.

— Crezi că Lena știe că a mai avut necazuri și în trecut?

— Cine știe ce mama dracului o fi în capul ei?

Sara era la fel de nedumerită.

— M-a împins, zise Jeffrey.

— Te-a *împins*? întrebă Sara, convinsă că folosise cuvântul în sens figurat.

— A venit din spate și m-a împins.

— Te-a împins? repetă ea, întrebându-se cine putea fi atât de idiot încât să facă așa ceva. De ce?

— A crezut probabil că am trântit-o pe Lena la pământ.

— Și așa ai făcut?

Se uită la ea, simțindu-se insultat.

— Am pus mâna pe brațul ei. A intrat în panică. Și-a smuls brațul. Jeffrey se uită cu atenție la drum, rămânând tăcut câteva clipe. S-a zbătut atât de tare să scape, încât a căzut la pământ.

— Pare o reacție destul de previzibilă.

Jeffrey ignoră remarca ei.

— Puștiul ăsta era gata să se dea la mine. Un răhățel sfrijit, probabil mai slab ca Tess.

Jeffrey clătină din cap, dar era ceva apreciativ în felul în care vorbea. Nu mulți oameni îndrăzneau să-l provoace.

— De ce nu i-ai verificat dosarul?

— N-am numele lui. Dar nu-ți face griji. I-am urmărit până la cafenea. Și-a lăsat ceașca pe masă. I-am luat amprentele, zise Jeffrey zâmbind. E numai o chestiune de timp până aflu tot ce trebuie să știu despre golan.

Sara era sigură de asta, și aproape că îi păru rău pentru cavalerul în armură al Lenei.

Jeffrey tăcu din nou, și Sara se uită pe fereastră, numărând crucile care marcau accidentele rutiere de pe autostradă. Unele dintre ele aveau coroane de flori la bază sau fotografii ale unor oameni pe care Sara se bucura că nu îi putea vedea. Un ursuleț roz de pluș stătea sprijinit la baza unei cruci mici, și Sara se sili să privească înainte, inima bubuindu-i în piept. Șoferii din fața lor apăsară pe frână, stopurile mașinilor luminându-se la unison. Autostrada se aglomera tot mai mult pe măsură ce se apropiau de Macon. Jeffrey avea să ocolească pe un drum secundar, dar la acea oră din zi aveau să fie și ei prinși în trafic.

— Ce fac ai tăi? întrebă Jeffrey.

— Sunt supărați. Supărați pe mine. Pe tine. Nu știu. Mama abia dacă îmi vorbește.

— Ți-a spus de ce?

— E doar îngrijorată, zise Sara, dar fiecare secundă pe care Sara o petrecea în preajma părinților ei supărați era pentru ea ca un pumnal în inimă.

Eddie încă nu îi vorbea deloc, dar nu știa dacă pentru că o învinovățea sau pentru că nu reușea să facă față văzându-și amândouă fetele în mijlocul unei crize. Sara începea să înțeleagă cât era de greu să fii puternic pentru toată lumea din jur, când tot ce își dorea era să se facă mică și să fie și ea consolată.

— În câteva zile o să se simtă mai bine, o liniști Jeffrey, punându-i mâna pe umăr.

Îi atinse gâtul cu degetul mare, și Sara își dori să se întindă peste scaune și să își pună capul pe pieptul lui. Dar ceva o opri. Fără să vrea, mintea ei

continua să se întoarcă la Lena, aflată în spital, plină de răni și de zgârieturi, cu sângele negru șiroindu-i dintre picioare, acolo unde fusese tăiată atât de adânc. Lena era o persoană mică, dar atitudinea ei trufașă o făcea să pară mai mare. Stând pe patul spitalului, cu mâinile și picioarele sângerând prin bandajele pe care echipajul ambulanței i le pusese în grabă, Lena păruse mai degrabă o fetiță mică decât o femeie matură. Niciodată Sara nu mai văzuse pe cineva atât de zdrobit.

Ochii Sarei se umplură de lacrimi. Se uită pe fereastră, pentru ca Jeffrey să nu observe. Încă îi mai atingea gâtul, dar, din nu se știe ce motiv, gestul nu o mai liniștea.

— O să încerc să dorm puțin, zise ea și se îndepărtă de el, sprijinindu-se de portiera mașinii.

•

Centrul Medical Heartsdale nu era nici pe departe atât de impresionant pe cât sugera numele. Cu două etaje și cu morga la subsol, spitalul nu era altceva decât o clinică de colegiu, plasată la celălalt capăt pe Main Street. Ca de obicei, parcarea era goală, exceptând câteva mașini. Jeffrey se îndreptă spre locul central de parcare, în fața Secției de urgențe, trecând de intrarea secundară pe care Sara o folosea de obicei. Sara așteptă răbdătoare în timp ce parcă mașina pe unul dintre locurile mai îndepărtate. Lăsă totuși motorul pornit.

— Trebuie să vorbesc cu Frank, zise el, scoțând telefonul mobil. Te deranjează să începi fără mine?

— Nu, zise Sara, simțindu-se ușurată că avea astfel puțin timp numai pentru ea.

Totuși, îi zâmbi lui Jeffrey înainte să coboare din mașină. O cunoștea de zece ani, și Sara simți că își dăduse seama că o preocupa ceva. Jeffrey nu lăsa niciodată lucrurile nerezolvate. Poate era încă supărat pe ea pentru ce se întâmplase în parcare, mai devreme.

Sara nu dormise cu adevărat pe drumul de întoarcere. Oscilase între somn și starea de veghe, iar mintea ei retrăia evenimentele din ziua precedentă. Când reușise să aţipească, Sara o visase pe Lena, în spital, cu un an în urmă. Lucrurile luaseră o întorsătură cum numai în cele mai îngrozitoare vise se poate întâmpla, și Sara și Lena schimbaseră locurile, astfel că Sara se afla pe masa de analize, cu picioarele legate de pat, cu corpul expus, în vreme ce Lena lua mostre din vagin cu tampoane și peria părul pubian al Sarei, în căutarea unor materii străine. Când lumina neagră licărise ca să ilumineze sperma și alte fluide corporale, partea de jos a Sarei se aprinsese de parcă ar fi luat foc.

Sara își frecă brațele în timp ce străbătea parcarea, deși nu era deloc frig. Se uită către cer, care era întunecat și amenințător. „Vine o furtună”, își zise ea, o propoziție pe care bunica Earnshaw o folosea când ele erau mici. Sara zâmbi și se mai detensionă amintindu-și de bunica ei stând în ușa bucătăriei, cu mâinile încrucișate pe piept, îngrijorată, uitându-se la furtuna care se apropia și cerându-le copiilor să se asigure că aveau cu toții lumânări când se duceau la culcare, în seara aceea.

În camera de urgențe, Sara le făcu semn cu mâna asistentei de noapte și lui Matt DeAndrea, care îi ținea locul lui Hare, care se presupunea că era în vacanță. Trecuseră mulți ani de când Sara nu se mai bucurase atât de mult că vărul ei nu era în preajmă.

— Ce mai fac ai tăi? întrebă Matt, mașinal.

Își dădu brusc seama de gafa pe care o făcuse și păli.

— Bine, zise Sara, silindu-se să zâmbească. Toți sunt bine. Mulțumesc pentru întrebare.

După aceea niciunul dintre ei nu mai avu ce să spună, și Sara străbătu holul care ducea către scările ce coborau la morgă.

Sara nu făcuse niciodată o comparație între morgă și spitalul Grady, dar, după ce petrecuse atâta timp în Atlanta, își dădu seama că asemănările erau evidente. Centrul medical fusese renovat cu câțiva ani în urmă, dar jos morga arăta cam ca atunci când fusese construită, în 1930. Pereții erau acoperiți cu faianță de un albastru-deschis, iar podeaua – cu un linoleum format din pătrate verzi și cafenii. Deasupra se vedea tavanul presărat cu semne în locurile unde se infiltrase apa, albul peticelor recent reparate făcând un contrast evident cu vechea vopsea gri. Compresorul de deasupra congelatorului și sistemul de aer condiționat făceau un sunet constant, ca un zumzăit pe care Sara foarte rar îl observa, numai după ce fusese plecată o vreme.

Carlos stătea sprijinit de masa de porțelan care era prinsă fix de podea în centrul încăperii, cu brațele încrucișate pe pieptul larg. Era un puști drăguț, oacheș cu trăsături hispanice și cu un accent pronunțat cu care Sara se obișnuise destul de greu. Nu vorbea prea mult, și, când o făcea, avea tendința să mormăie. Carlos făcea munca de rahat, și la propriu, și la figurat, și era foarte bine plătit, dar Sara simțea că nu știa foarte multe lucruri despre el. În numeroșii ani în care Carlos lucrase aici, niciodată nu spusese ceva personal despre el și nu se plânsese de slujbă. Chiar și când nu era nimic de făcut, găsea întotdeauna o treabă, mătura podeaua sau curăța congelatorul. Sara fu uimită să îl găsească stând lângă masă când intră în morgă. Părea că o așteaptă.

— Carlos? zise ea, întrebător.

— Nu mai lucrez pentru domnul Brock niciodată, zise el, pe un ton care o lăsa pe Sara să înțeleagă că punea piciorul în prag.

Rămase surprinsă, nu numai de lungimea propoziției, cât mai ales de determinarea din spatele ei.

— Există un anumit motiv? întrebă ea, cu atenție.

Carlos continuă să îi susțină privirea.

— E foarte ciudat, și asta e tot ce o să spun.

Sara simți un val de ușurare. Își dădu seama că se temea că avea să renunțe.

— Bine, Carlos, zise ea. Îmi pare rău că ești supărat.

— Nu sunt supărat, zise el, deși în mod clar era.

— Bine.

Sara aprobă dând din cap, sperând că terminase. Adevărul este că îi luase apărarea lui Brock din prima lor zi la școala elementară, când Chuck Gaines îl împinsese jos de pe bara de sport, într-un acces de furie cu care numai un copil de opt ani poate scăpa (Chuck fusese reținut după aceea în grădiniță).

Brock nu era atât de ciudat, pe cât era de slab, o caracteristică nu tocmai de bun augur în atmosfera din școală, unde se mergea după principiul cel mai bun rezistă. Mulțumită lui Cathy și lui Eddie, Sara nu avusese niciodată nevoie de aprobarea colegilor ei, așa că nu o deranjase foarte mult că trăia în iadul care exista între mulțimea populară și copiii care erau permanent hărțuiți și chinuiți. Întotdeauna fusese socotită cea mai deșteaptă fată din clasa ei, și un amestec între înălțimea, părul roșcat și coeficientul ei de inteligență îi tăcuse pe oameni să fie puțin intimidați de ea. Brock, pe de altă parte, avusese de suferit până în liceu, căci atâta timp le-a luat bătăușilor să-și dea seama că, indiferent cât de răi erau cu el, Brock avea să fie întotdeauna drăguț cu ei.

— Doctore Linton? zise Carlos.

În ciuda cererilor ei repetate, Carlos nu îi spusese niciodată Sara.

— Da?

— Îmi pare rău pentru sora dumneavoastră.

Sara strânse din buze și dădu din cap în semn de mulțumire.

— Hai să începem cu fata, îi spuse Sara, gândindu-se că ar fi fost mai bine să termine mai întâi cu cazul mai dificil. Ai făcut fotografii și radiografii?

Carlos aprobă dând scurt din cap, dar nu făcu niciun comentariu despre starea cadavrului. Întotdeauna se comportase ca un profesionist, și Sara aprecia seriozitatea cu care își trata slujba.

Sara se întoarse la biroul ei, care avea o fereastră ce dădea spre morgă. Se așeză la birou, și, chiar dacă stătuse jos în ultimele patru ore și jumătate, îi făcu bine să se odihnească. Ridică receptorul și formă numărul telefonului mobil al tatălui ei.

Cathy răspunse înainte ca primul apel să se fi încheiat.

— Sara?

— Suntem aici, îi spuse mamei ei, gândindu-se că ar fi trebuit să sune mai devreme.

Carthy își făcuse în mod evident griji.

— Ați găsit ceva?

— Nu încă, zise Sara, privind cum Carlos punea pe masa mobilă un sac negru pentru cadavre. Ce face Tess?

Cathy făcu o pauză înainte să răspundă.

— Încă liniștită.

Sara privi cum Carlos desface fermoarul sacului și începe să manevreze corpul pe masa de porțelan. Oricine ar fi privit ar fi considerat această metodă barbară, dar singura modalitate prin care o persoană putea muta un cadavru pe o masă era să se folosească de mâini. Carlos începu cu picioarele, pe care le împinse pe masă, apoi smuci restul corpului până îl aduse în poziția corectă. O pungă de plastic fusese lăsată în jurul capului, ca să se păstreze dovezile.

— Nu sunt supărată pe tine, zise Cathy.

Sara expiră, dându-și seama că își ținuse respirația.

— Mă bucur.

— N-a fost vina ta.

Sara nu răspunse, în mare măsură pentru că nu era de acord cu ceea ce spusese mama ei.

— Când erați mici, zise Cathy, cu vocea tremurată, întotdeauna contam pe tine s-o ții departe de necazuri. Tu erai totdeauna cea responsabilă.

Sara scoase un șervețel din cutia de pe masă și se șterse sub ochi. Carlos încerca să îndepărteze tricoul, dar nu îl putea scoate peste cap. Criminaliștii îl verificaseră deja și făcuseră testul pentru fibre.

— Nu e vina ta, zise Cathy. Nu e vina lui Jeffrey. E unul dintre lucrurile care pur și simplu se întâmplă, și o să trecem peste asta.

Cu o zi în urmă Sara își dorise din tot sufletul să audă asta, dar astăzi nu o mai consola deloc. Pentru prima dată în viață, nu o putea crede pe mama ei.

— Iubito?

Sara își șterse ochii.

— Trebuie să închid, mamă.

— Bine.

Cathy făcu o pauză de câteva clipe.

— Te iubesc, zise ea.

— Și eu te iubesc, răspunse Sara și închise telefonul.

Își luă capul în mâini și încercă să își limpezească gândurile. Nu se putea gândi la Tessa în timp ce o tăia pe Ellen Schaffer. Sara avea să o ajute cel mai bine pe sora ei dacă găsea ceva care să ducă la prinderea celui care o înjunghiase. O autopsie era ea însăși un act de violență în sine, de invazia ultimă. Fiecare corp spune o poveste. Viața și moartea unei persoane pot fi expuse în întreaga lor glorie și rușine doar uitându-te sub piele.

Sara se ridică și se întoarse în morgă tocmai când Carlos termina de tăiat tricoul de-a lungul cusăturilor, astfel încât să poată fi refăcut și analizat. Materialul era împroșcat cu sânge, o dâră

curată și alungită indicând locul unde stătuse pușca. Sara verifică degetul mare de la picior al fetei, observând că și el fusese murdărit de sânge.

Un sutien de fetiță, care ar fi fost mai potrivit pentru o fată de treisprezece ani, acoperea sânii tinerei. Carlos desfăcuse încheietoarea și ținea în mână un cocoloș de hârtie igienică.

— Ce-i asta? întrebă Sara, deși vedea foarte bine ce era.

— Îl avea aici, zise Carlos, indicând sutienul.

Băgă mâna în cealaltă cupă și scoase un alt cocoloș de hârtie.

— De ce și-ar fi îndesat ceva în sutien dacă avea de gând să se sinucidă? întrebă Sara, deși Carlos nu îi răspundea niciodată, la întrebări.

Amândoi se întoarseră când auziră pași pe scări.

— Ați găsit ceva? întrebă Jeffrey.

— Abia am început, îi spuse Sara. Ce-a spus Frank?

— Nimic, răspunse Jeffrey, deși Sara își dădu seama că se întâmpla ceva.

Nu înțelegea de ce era atât de reticent. Carlos se dovedise de încredere. În cea mai mare parte a timpului, Sara uita că avea o viață în afara morgii.

— Hai să scoatem ăștia, zise Sara și îl ajută pe Carlos să scoată blugii fetei.

Jeffrey se uită la chiloți, care erau normali, din bumbac, nu genul celor pe care îi găsise în apartamentul lui Andy Rosen.

— Ai verificat sertarele din camera ei? întrebă Sara.

— Sunt de toate tipurile. De mătase, bumbac, tanga.

— Tanga?

Jeffrey ridică din umeri.

Sara merse mai departe.

— Am găsit ceva în sutienul ei.

Jeffrey ridică o sprânceană.

— Își îndesa asta în sutien?

— Dacă s-a sinucis, știa că avea s-o găsească cineva și că un antreprenor de pompe funebre sau un medic legist avea s-o examineze. De ce să fi făcut așa ceva?

— Poate era ceva ce făcea de obicei. Rutină, sugeră Jeffrey, dar părând destul de sceptic.

— Tatuajul ăsta e vechi, zise Sara. Are probabil trei ani. E o presupunere, dar, oricum, nu și l-a făcut prea recent.

Carlos trase chiloții, și Sara și Jeffrey observară în același timp un alt tatuaj. Un cuvânt era scris în ceea ce părea a fi limba arabă.

— Ăsta nu apărea în desenul lui Andy, zise Jeffrey.

— Oricum, nici ăsta nu e recent, observă Sara. Crezi că l-a ignorat special?

— Crede-mă, l-ar fi desenat dacă l-ar fi văzut.

— Deci nu avea nicio legătură cu el, zise Sara, făcându-i semn lui Carlos să fotografieze tatuajul.

Puse o riglă lângă tatuaj ca să îl măsoare.

— Trebuie să-l scanăm și apoi să încercăm să găsim pe cineva care știe ce înseamnă.

— *Shalomo,* murmură Carlos.

— Poftim? zise Sara, surprinsă că îl auzise vorbind.

— E în ebraică, zise el. Înseamnă „pace”.

Sara nu își putea permite ca el să aibă îndoieli, așa că întrebă:

— Ești sigur?

— Am învățat ebraică la școală, zise el. Mama e evreică.

— Oh, exclamă Sara, întrebându-se câți ani trecuseră fără ca ea să afle acest lucru.

Îi aruncă o privire lui Jeffrey, care nota ceva în carnețel. Sprâncenele lui erau încruntate, și se întrebă ce conexiuni făcea în minte.

Sara se întoarse și, uitând unde se afla, se lovi cu capul de cântarul de deasupra piciorului mesei.

— La naiba, zise ea, pipăindu-și capul.

Nu se uită la Jeffrey sau la Carlos, ca să le vadă reacțiile, în schimb, se îndreptă către un dulap de metal aflat lângă chiuvete și scoase un halat și o pereche de mănuși.

— Poți să-mi aduci tu ochelarii? îl rugă pe Jeffrey. Cred că sunt pe birou.

Jeffrey făcu ce i se ceruse, în vreme ce Sara își puse halatul și apoi mănușile. Apoi scoase încă o pereche din cutie și le puse peste primele. Carlos trase aproape tabla pe care Sara o adusese de la școală. O parte din informațiile pe care le adunase deja erau trecute pe tablă. Spații goale pentru greutatea și mărimea organelor și alte detalii variate aveau să fie înregistrate de Carlos în timpul procedurii. Sarei îi plăcea să vadă totul în față în timp ce făcea autopsia. Vizualizarea datelor era mai ușoară când erau scrise toate acolo.

Folosind piciorul, Sara porni dictafonul și începu:

— Acesta este corpul neîmbălsămat, bine făcut, bine hrănit al unei femei caucaziene de nouăsprezece ani, care, conform raportului oficial, s-a împușcat cu o pușcă Wingmaster de calibru doisprezece. A fost identificată ca Ellen Marjory Schaffer de ofițerul responsabil. Fotografii și radiografii au fost făcute sub supravegherea mea. Conform prevederilor Legii de investigare a morții din Georgia se efectuează o autopsie la morga centrului de examinare medicală din Grant County pe data…

Jeffrey îi arătă data, și Sara continuă:

— Începând cu ora 20:33, cu ajutorul lui Carlos Quiñonez, tehnician legist, și a lui Jeffrey Tolliver, șeful poliției, Grant County. Sara se opri și căută pe tablă informațiile de care avea nevoie. Cântărește aproximativ cincizeci și șase de kilograme și măsoară un metru și șaptezeci de centimetri. Există răni masive în zona capului, ca efect al împușcăturii. Sara puse mâna pe abdomen. Corpul a fost congelat și este rece la atingere.

Rigor mortis este complet și generalizat până la extremitățile superioare.

Sara continuă, anunțând semnele de identificare în vreme ce se folosi de o foarfecă pentru a tăia punga ce acoperea capul lui Ellen Schaffer. Sânge congelat și materie cenușie se lipiră de plastic și bucăți de scalp rămaseră prinse în masa gelatinoasă.

— Restul scalpului e în congelator, zise Carlos.

— Mă uit la el după aceea, zise Sara și smulse punga de pe ceea ce mai rămăsese din capul lui Ellen Schaffer.

Abia dacă se mai vedea un ciot murdar de sânge, cu fragmente de păr blond și dinți, toate înfipte în creier. Se făcură alte fotografii, înainte ca Sara să ia scalpelul ca să înceapă examinarea internă. Se simțea amețită din cauza lipsei de somn. În timp ce făcu incizia standard în formă de Y, închise ochii câteva clipe ca să se adune.

Fiecare organ fu scos și cântărit, catalogat și înregistrat, în vreme ce Sara anunța cu voce tare descoperirile. În stomac se afla ceea ce trebuie să fi fost ultima masă a lui Schaffer: cereale cu nuci, care arătau la fel cum probabil arătaseră și în cutie.

Sara îndepărtă intestinele și i le dădu lui Carlos ca să facă el ceea ce se numea cercetarea mațelor. Cu ajutorul unui furtun atașat la una dintre chiuvete spălă tractul intestinal, o sită dedesubtul scurgerii prinzând ceea ce curgea. Mirosul era oribil, și Sara se simțea întotdeauna vinovată că dădea mai departe treaba aceasta, dar vina dura numai până când izul conținutului ajungea și la ea.

Își scoase mănușile și se duse în cealaltă parte a sălii, unde era instalat dispozitivul de iluminat. Carlos făcuse radiografiile de dinainte de autopsie, și, fie din lipsă de somn, fie din curată prostie, Sara uitase să se uite la ele mai devreme. Studie întreaga serie de două ori până să observe o formă familiară în plămâni.

— Jeff! strigă ea.

Jeffrey se uită câteva secunde cu atenție la film, în lumina becului, înainte să întrebe:

— Cumva ăla e un dinte?

— O să aflăm în curând.

Sara își puse din nou două perechi de mănuși înainte să scoată plămânul stâng din punga viscerală. În aparență, țesutul pleural era neted, fără nicio dovadă de consolidare. Sara pusese deoparte plămânii ca să le facă mai târziu biopsia, dar o făcu acum, folosind un cuțit chirurgical ascuțit.

— Avem o ușoară aspirare de sânge, îi spuse lui Jeffrey.

Dintele fu găsit în cvadrantul drept de jos al plămânului stâng.

— Împușcătura l-ar fi putut împinge în jos, pe gât? întrebă Jeffrey.

— A aspirat dintele, îi spuse Sara. L-a inhalat în plămâni.

Jeffrey își frecă ochii cu mâinile. Spuse cu voce tare concluzia la care ajunsese:

— Încă mai respira când dintele a fost smuls.

MARȚI

Capitolul 8

Lena își înăbuși un căscat pe când pleca de la cinematograf, împreună cu Ethan. Cu câteva ore în urmă luase un Vicodin, care nu prea o ajutase cu durerea de la încheietură, dar îi dăduse în schimb o stare de somnolență.

— La ce te gândești? întrebă Ethan, frază pe care cei mai mulți tipi o foloseau când doreau ca o femeie să vorbească și pentru ei.

— Că ar fi bine ca lucrurile să meargă cum trebuie la petrecerea asta, răspunse Lena, cu o urmă de amenințare în voce.

— Am înțeles. Polițistul ăla a mai făcut altceva?

— Nu, răspunse Lena, deși primise cinci apeluri de la secție, pe drumul de întoarcere de la cafenea.

Era numai o chestiune de timp înainte ca Jeffrey să ciocăne la ea la ușă, și, când acest lucru avea să se întâmple, ar fi fost bine ca Lena să aibă niște răspunsuri pentru el, sau avea să suporte consecințele. În timpul filmului decisese că Chuck nu ar fi concediat-o numai pentru că așa i-ar fi spus Jeffrey, dar erau lucruri mai rele pe care nenorocitul ăla gras i le-ar fi putut face. Lui Chuck îi plăcea să o aibă la mână pe Lena și, indiferent cât de rea era acum slujba ei, ar fi putut-o face chiar și mai mizerabilă.

— Ți-a plăcut filmul? întrebă Ethan.

— Nu chiar, îi spuse ea, încercând să se gândească la ce avea să facă dacă prietenul lui Andy nu apărea.

A doua zi trebuia să găsească un moment în care să stea de vorbă cu Jill Rosen. Lena o sunase la serviciu și îi lăsase trei mesaje, dar nu primise niciun telefon de la ea. Lena trebuia să afle ce anume îi spusese Rosen lui Jeffrey. Scotocise prin

fundul dulapului și găsise nenorocitul de robot telefonic, în caz că doctorul o suna cât ea era plecată.

Lena ridică privirea către cer și inspiră adânc, încercând să își limpezească mintea. Avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă despre toate astea, dar nu putea avea încredere în nimeni.

— Frumoasă noapte, zise Ethan, gândindu-se probabil că se uita la stele. Lună plină.

— O să plouă mâine, zise Lena încleștând și descleștând mâna.

O vânătaie urâtă neagră-albăstruie îi înconjura mâna acolo unde Ethan o înșfăcase, și Lena era sigură că era destul de grav. Osul o durea dacă îndoia mâna, iar din cauza umflăturii își încheia cu dificultate nasturii manșetei de la cămașă. Își ținuse încheietura bandajată până ce Ethan ciocănise la ușă, dar Lena nu voia nici în ruptul capului să îi arate că o durea.

Problema era că Lena urma să ia salariul abia lunea viitoare. Dacă s-ar fi dus la Urgențe ca să facă o radiografie, cei cincizeci de dolari pe care trebuia să-i plătească pe lângă asigurare i-ar fi distrus bugetul. Își închipui că oasele nu erau rupte pentru că încă își mai putea mișca mâna. Dacă luni continua să o doară, atunci avea să facă totuși ceva în această privință. Oricum, era dreptace, și, la urma urmei, suportase dureri mult mai mari decât asta, pentru o bucată mai mare de timp. Era aproape reconfortant: îi reamintea că era în viață.

— Ce-ți face încheietura? întrebă Ethan, de parcă ar fi simțit la ce se gândea ea.

— Bine.

— Îmi pare rău c-am făcut asta. Dar – păru să caute cuvintele potrivite – nu voiam să pleci.

— Frumos mod de a o arăta.

— Îmi pare rău că te-am rănit.

— Las-o baltă, mormăi ea.

Dacă vorbea despre rană, parcă o durea și mai tare. Înainte să plece din cameră, Lena pusese în

buzunar un alt Vicodin și Motrin de opt sute de miligrame, în caz că durerea se agrava. În vreme ce Ethan se uita la un grup de copii în parcare, înghiți Motrinul fără apă, și începu să tușească fiindcă nu-i aluneca pe gât.

— Te simți bine? întrebă Ethan.

— Da, reuși ea să spună, bătându-se ușor în piept.

— Nu cumva răcești?

— Nu, zise ea, tușind din nou. Când începe petrecerea asta?

— Cred că chiar acum.

Ethan se îndreptă către o potecă printre două tufișuri. Lena știa că era o scurtătură prin pădure către căminele din partea de vest a campusului, dar nu voia să meargă noaptea pe acolo, chiar dacă era lună plină.

— Pe aici e mai scurt, zise Ethan, întorcându-se când văzu că nu îl urma.

Din motive evidente, Lena avea rețineri în a urma pe cineva într-o zonă întunecoasă, izolată. În aparență, Ethan părea să regrete că o rănise, dar descoperise deja cât de repede trecea de la o stare la alta.

— Haide, zise Ethan, încercând să glumească. Doar nu-ți mai e teamă de mine, nu-i așa?

— Du-te dracului, replică Lena și își sili picioarele să se miște.

Își băgă mâna în buzunarul de la spate, sperând ca asta să pară un gest natural. Degetele îi atinseră briceagul de zece centimetri, și se simți mai în siguranță știind că era acolo.

Ethan încetini astfel încât să poată merge pe lângă ea.

— Lucrezi de mult aici?

— Nu.

— De cât timp?

— De câteva luni.

— Îți place ceea ce faci?

— E un serviciu oarecare.

Ethan păru să înțeleagă mesajul, dar, după câteva minute, începu din nou. Lena îi vedea cât de cât fața, dar nu îi putea citi expresia de pe chip.

— Îmi pare rău că nu ți-a plăcut filmul, zise el, părând cu adevărat sincer.

— Nu-i vina ta, zise Lena, deși el fusese cel care alesese un film francez subtitrat.

— Credeam că-ți plac chestiile de genul ăsta.

Se întrebă dacă cineva vreodată în toată istoria omenirii se înșelase mai mult decât el.

— Dacă vreau să citesc, îmi iau o carte.

— Citești mult?

— Nu prea mult, răspunse ea, deși în ultima vreme fusese atrasă de unele dintre romanele savuroase de dragoste din biblioteca școlii. Lena se obișnuise să ascundă cărțile în spatele standului cu ziare, pentru ca nimeni să nu le împrumute, înainte să le termine ea de citit. Mai degrabă și-ar fi tăiat beregata decât să o lase pe Nan Thomas să afle ce porcării citea.

— Dar filmele? întrebă Ethan, neabătut. Ce fel de filme *îți plac*?

Lena se strădui să nu pară prea enervată.

— Nu știu, Ethan. Genul de filme care au o logică.

Ethan înțelese în cele din urmă mesajul și rămase tăcut. Lena privea în jos, încercând să nu calce strâmb. În seara asta optase pentru cizmele ei de cowboy, și nu era obișnuită să meargă cu încălțări cu toc – fie și unul mic. Purta blugi și o cămașă verde-închis cu nasturi de sus până jos și își dăduse cu dermatograf, ca o concesie pe care o făcea pentru că ieșea în lumea reală. Își lăsase părul desfăcut ca să îi arate lui Ethan că nu-i păsase deloc de ceea ce-i ceruse el.

Ethan purta blugi largi și un tricou negru tot cu mâneci lungi, care îi acopereau brațele. Lena își dădu seama că nu era același de mai devreme pentru că simțea mirosul de detergent amestecat cu cel al unei ape de colonie de mosc. Ghete

butucănoase completau ansamblul, și Lena se gândi că, dacă îl pierdea în pădure, putea să dea de el după urmele adânci pe care tălpile le lăsau în sol.

Câteva minute mai târziu, ajunseră în luminișul din spatele căminelor băieților. Grant Tech era destul de demodat, și numai unul dintre cămine era mixt. Fiind însă un colegiu, studenții găsiseră o modalitate să evite regulile, și toată lumea știa că Mike Burke, profesorul responsabil cu căminele băieților, era surd ca un stâlp, și era puțin probabil să le audă pe fete furișându-se la orice oră. Lena se gândi că în seara asta îi furaseră probabil aparatul auditiv și îl aruncaseră la toaletă. Dinspre clădire se auzea atât de tare muzica, încât le vibra și pământul de sub picioare.

— Domnul Burke a plecat la mama lui pentru o săptămână, explică Ethan, zâmbind. Ne-a lăsat un număr de telefon în caz că avem nevoie de el.

— Ăsta e căminul tău?

Ethan dădu aprobator din cap și se îndreptă spre clădire.

Lena îl opri și ridică vocea ca să se facă auzită:

— Poartă-te ca și cum aș fi partenera ta în seara asta, da?

— Păi asta și ești, nu?

Îi aruncă o privire care, spera ea, era un răspuns concludent la întrebarea lui.

— Nu.

Ethan porni din nou, și Lena îl urmă. Îi venea să își acopere urechile cu mâinile din cauza zgomotului care devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropiau. În cămin erau toate luminile aprinse, inclusiv cele din dormitoarele de sus, rezervate directorului de internat. Muzica era ceva între dance în stil european și jazz, cu puțin rap pe ici, pe colo, și Lena se simțea de parcă urechile aveau să-nceapă din clipă-n clipă să îi sângereze din cauza nivelului ridicat al decibelilor.

— Nu se tem că vine cineva de la pază? întrebă Lena.

Ethan zâmbi, cu subînțeles. Dându-și seama ce voia să spună, Lena se încruntă. În majoritatea dimineților în care venise la lucru, indiferent cine fusese de serviciu cu o seară înainte era în continuare în patul de campanie din camera din spate, cu o pătură vârâtă sub bărbie și cu saliva scurgându-i-se pe pernă după o noapte lungă de somn. Știa că Fletcher era de serviciu în seara aceea. Dintre toți paznicii de noapte, el era cel mai rău. În scurtul timp pe care Lena îl petrecuse la colegiu, nu se înregistrase niciun incident pe tura lui. Bineînțeles, o mulțime de delicte din timpul nopții erau neraportate sau neobservate, petrecându-se la adăpostul întunericului. Lena citise că mai puțin de cinci la sută dintre femeile violate în campusul colegiului raportau poliției atacul. Lena se uită în sus către clădire, întrebându-se dacă era atacat cineva chiar în acel moment.

— Hei, Green!

Un tânăr, puțin mai înalt și mai solid decât Ethan, se apropie și îl lovi pe Ethan cu pumnul în umăr. Ethan răspunse cu același gest, și își strânseră mâinile într-o succesiune de mișcări complicate.

— Lena, zise Ethan ridicând vocea, ca să se facă auzit. El este Paul.

Lena afișă cel mai bun zâmbet de care era în stare, întrebându-se dacă acesta era prietenul lui Andy Rosen.

Paul o privi din cap până-n picioare, încercând parcă să evalueze cât de bună era la pat. Lena făcu același lucru, dându-i de înțeles că nu se ridica la standardele ei. Era destul de insipid, așa cum pot fi băieții adolescenți când sunt la limita dintre adolescență și maturitate. Purta o șapcă galbenă, întoarsă invers, un smoc de păr blond decolorat ivindu-i-se în frunte. La gât avea un lanț verde de

metal pe care atârnau o suzetă și un mănunchi de amulete care arătau de parcă erau din colecția Hello Kitty[12]. Băiatul o observă și își vârî în gură suzeta, începând să o molfăie zgomotos.

— Hei, zise Ethan, lovindu-l pe Paul în umăr și purtându-se ca unul de-al casei. Unde-i Scooter?

— Înăuntru, zise Paul. Se străduiește probabil să-i facă să schimbe muzica asta de cioroi.

Luă apoi o anumită poziție și își aruncă brațele în jur, în ritmul muzicii.

Lena se zbârli auzind cuvântul „cioroi”, dar încercă să nu o arate. Probabil că nu făcu o treabă prea bună, pentru că Paul o întrebă, într-un dialect greoi pe care l-ar folosi numai un porc rasist:

— Ești pe bune cu frații?

— Taci din gură, omule, zise Ethan, lovindu-l mult mai tare decât mai devreme.

Paul râse și se alătură unui grup de tineri care se îndrepta spre pădure, huiduind și strigând sloganuri rasiste până ce ajunse suficient de departe pentru ca muzica să acopere ceea ce spunea.

Ethan avea pumnii încleștați, iar pe sub tricou i se vedeau mușchii umerilor încordați.

— Scârbă nenorocită, zise el printre dinți.

— Ce-ar fi să te calmezi? îi sugeră Lena, dar inima îi sări din piept când el se întoarse către ea.

Furia lui o străpungea ca un laser, și Lena își băgă mâna în buzunarul din spate, atingând cuțitul ca pe un talisman.

— Nu-l asculta, bine? E un idiot, zise Ethan.

— Mda, încuviință Lena, încercând să detensioneze situația. Este.

Ethan o privi întristat, ca și cum era foarte important pentru el ca ea să îl creadă, înainte să se îndrepte către cămin.

Ușa din față era deschisă, câțiva studenți stând aproape de intrare. Lena nu își dădu seama dacă erau fete sau băieți, dar își închipui că dacă mai stătea pe-acolo câteva secunde, avea să afle

negreșit. Trecu de ei, ferindu-și privirea, și încercă să identifice un miros ciudat din aer. Cunoștea foarte bine mirosul de marijuana, după șapte ani de lucru în colegiu, dar era altceva.

La intrare, un hol central lung cu o scară făcea legătura între cele trei etaje, cu două holuri perpendiculare care se ramificau de fiecare parte și care duceau înspre dormitoare și înspre băi. Căminul avea același plan ca orice alt cămin studențesc din campus. Cel în care locuia Lena era foarte asemănător, cu excepția faptului că fiecare dormitor din facultate avea un mic apartament cu baie proprie și o zonă care servea drept bucătărioară. Aici studenții stăteau câte doi în cameră, având băi comune la capătul fiecărui culoar.

Pe măsură ce se apropiau de capătul unuia dintre holuri, Lena reuși să distingă cel puțin două mirosuri din aer: urină și vomă.

— Trebuie să mă opresc puțin aici, zise Ethan când ajunseră în dreptul unei uși pe care cineva lipise o hârtie pe care scria: DEȘEU PERICULOS. Te deranjează?

— Te-aștept afară, îi spuse Lena, sprijinindu-se de perete.

Ethan ridică din umeri și vârî cheia în broască, zgâlțâind ușa ca să se deschidă. Lena nu știa de ce se mai deranja să o încuie. Cei mai mulți puști din campus știau că, dacă zgâlțâiai clanța suficient de tare, ușile se deschideau singure. La jumătate din furturile la care Lena fusese chemată nu se vedeau semne de intrare forțată.

— Mă-ntorc, zise Ethan, înainte să intre și să închidă ușa.

Lena se uită la panoul cu mesaje de pe hol în timp ce aștepta. O jumătate era din plută, cealaltă era o tablă care se putea șterge. Pe panoul din plută se aflau câteva mesaje prinse cu piuneze, dar Lena nu era suficient de curioasă cât să le despăturească și să le citească. Pe tabla albă, cineva scrisese:

„Ethan face bine laba”, de-a lungul unui desen care înfățișa ceva ca o maimuță deformată care ținea într-o mână cu trei degete fie o bâtă de baseball, fie un penis în erecție.

Lena oftă, întrebându-se ce dracu’ căuta aici. Poate ar fi fost mai bine să se ducă a doua zi la secție și să vorbească cu Jeffrey. Trebuia să existe o modalitate de a-l convinge că nu avea nicio legătură cu cazul. Ar trebui să se ducă acasă chiar acum, să își toarne ceva de băut și să încerce să doarmă, astfel ca dimineața capul să îi fie limpede și să poată pune la punct un plan de acțiune. Sau poate ar fi trebuit să stea și să discute cu prietenul lui Andy, astfel încât să aibă ce-i oferi lui Jeffrey și să îl convingă astfel de buna ei credință.

— Îmi pare rău, zise Ethan când se întoarse, arătând la fel ca atunci când intrase în cameră.

Se întrebă ce făcuse înăuntru, dar nu era suficient de curioasă încât să îl și întrebe. Își imaginase probabil că Lena avea să intre cu el în cameră, unde ar fi putut-o seduce. Lena speră că nu arăta atât de toantă cum părea să o considere el.

— Oh, rahat! zise el, ștergând mesajul de pe tablă cu mâneca tricoului. Se mai prostesc băieții.

— Mda, corect, zise ea, plictisită.

— Pe bune, insistă el. Am încetat să mai fac asta din liceu.

Lena îl crezu pentru o fracțiune de secundă, apoi zâmbi când își dădu seama că el de fapt glumea.

— Îți place cântecul ăsta? întrebă Ethan cu voce tare, în timp ce mergeau pe hol.

— Sigur că nu, replică ea, gândindu-se din nou dacă să lase totul baltă sau nu.

Dacă putea obține numele tipului, Jeffrey avea să se ocupe de restul a doua zi.

— Ce gen de muzică îți place? întrebă Ethan.

— Genul care nu îți dă dureri de cap. O să stăm de vorbă cu prietenul ăsta sau nu?

— Pe-aici, zise Ethan arătând către scările din față.

O bucată de tencuială căzu de pe tavan peste ea când intrară în holul principal, și, deși Lena nu putea auzi decât muzica, știa că plafonul pârâia deasupra.

La etaj se afla o sală mare la capătul scărilor, cu televizoare și mese pentru studiu, nu că ar fi studiat cineva în acel moment. Se mai afla, de asemenea, o bucătărie comună; știind cum era în celelalte cămine pe care le văzuse, Lena era aproape sigură că și bucătăria asta avea doar un frigider murdar și plin de păr, un cuptor cu microunde cu ușa blocată și vreun automat. La al doilea etaj erau mai puține camere, și, chiar dacă acestea erau mai mici, al doilea etaj era mai râvnit. După ce simțise mirosul băilor mai folosite de la etajul de mai jos, Lena își putea închipui de ce.

— Pe-aici, strigă Ethan.

Lena îl urmă, și își croiră drum printre tinerii care stăteau pe scară. Niciunul nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, dar cu toți beau un amestec roz care avea în el suficient alcool încât Lena să îl simtă din mers. Recunoscu cel de-al treilea miros din cămin: esență de lichior.

Holul de la etaj era chiar și mai aglomerat decât scările, și Ethan o prinse cu blândețe de mână ca să nu se piardă în mulțime. Lena se blocă simțind atingerea-i bruscă și se uită în jos, la mâna care o ținea pe a ei. Avea degete lungi și delicate, aproape ca de fată. Încheieturile erau osoase, și nodurile se vedeau ieșind de sub mânecile tricoului. Camera era excesiv de aglomerată, și era zăpușeală, iar Lena se întrebă cum de el putea suporta o asemenea căldură. Indiferent ce ascundea Ethan sub mânecile alea, nu se putea să merite să transpire ca naiba într-o cameră înțesată cu cel puțin o sută de oameni, toți sărind într-un ritm care numai muzică nu putea fi numit.

Dintr-odată, muzica se opri. Camera gemu la unison, apoi izbucniră cu toții în râs când luminile se stinseră.

Lena simți cum inima i-o ia razna când străini începură să o înghiontească. Un tip de lângă ea șopti ceva, o fată râse zgomotos. În spatele ei, un alt bărbat se lipi de Lena, iar Lena își dădu seama că o făcuse intenționat.

— Hei, dați drumul la muzică! strigă cineva.

— Stai un pic, răspunse altcineva, și într-un colț se aprinse o lanternă pentru DJ-ul care se străduia să-și repare scula.

În cele din urmă, ochii Lenei se obișnuiră cu întunericul, și începu să distingă siluetele din jurul ei. Înaintă, dar bărbatul din spatele ei o urmă ca o umbră. Își strecură mâna în jurul taliei ei și îi șopti la ureche:

— Hei.

Lena îngheță.

— Hai să mergem undeva, zise tipul, frecându-se de ea.

Lena încercă să spună „oprește-te”, dar vorbele îi rămaseră în gât. Sări înainte către Ethan și se prinse bine de brațul lui, nemaiputându-se abține.

— Ce este? întrebă Ethan.

Chiar și în întuneric, Lena văzu că se uita în spatele ei, ca să vadă despre ce era vorba. Mușchii lui se încordară, și îl pocni pe tip cu pumnul în piept.

— Nenorocitule, îi șuieră printre dinți.

Tipul se dădu înapoi și își ridică mâinile de parcă ar fi fost vorba de o simplă neînțelegere.

— E-n regulă, zise Ethan către Lena.

Își puse brațul în jurul ei ca să o apere de mulțime. Ar fi trebuit să îl împingă la o parte, dar avu nevoie de câteva secunde ca să își potolească bătăile inimii, înainte ca aceasta să îi țâșnească afară printre coaste.

Fără veste, muzica porni din nou, și luminile de discotecă se aprinseră. Mulțimea aclamă, și începură cu toții să danseze, tricourile albe și dinții strălucind purpuriu în lumină. Unii începură să își fluture prin față bețe fosforescente verzi și

galbene. Câțiva aveau lanterne micuțe pe care le îndreptau aprinse către cei din jur.

— Ce dezmăț! zise Lena.

Sau cel puțin avu impresia că a zis. Muzica era atât de tare, încât nu își putea auzi propria voce. Mulțimea era înnebunită de Ecstasy, iar luminile intermitente făceau experiența și mai intensă. Suzeta lui Paul părea acum să fie cât se poate de utilă. O folosea ca să nu îi clănțăne dinții atunci când sărea pe ritmul muzicii.

— Vino aici! strigă Ethan, ca să se facă auzit, și o făcu să meargă cu spatele.

Lena întinse mâna la spate și se opri când simți un perete.

— Ești bine? întrebă el, cu fața apropiată de a ei, ca să se facă auzit.

— Bineînțeles, zise Lena și îl împinse ușor cu mâna, ca să lase ceva distanță între ei.

Corpul lui era solid ca un zid, așa că Ethan nu se clinti. Îi dădu părul pe spate cu degetele.

— Mi-aș fi dorit să-ți prinzi părul la spate.

— N-am avut cu ce să-l prind, minți ea.

Ethan zâmbi, privindu-și degetele alunecând prin părul ei.

— Ți-aș putea face rost de un elastic sau ceva de genul ăsta.

— Nu.

Ethan își lăsă mâna să cadă, dezamăgit.

— Vrei să discut din nou cu tâmpitul ăla? se oferi el, schimbând subiectul.

— Nu, zise ea, deși undeva în adâncul sufletului și-ar fi dorit – de fapt, undeva nu foarte adânc.

O încânta ideea că Ethan l-ar fi putut lăsa lat pe cretinul care se frecase de ea.

— Bine, zise Ethan.

— Vorbesc serios, insistă Lena, știind că nu ar fi fost indicat să îl trimită pe Ethan după tip. E un dezmăț, nu? Probabil a presupus…

— Bine, îi tăie Ethan vorba. Mă duc s-aduc ceva de băut.

Plecă înainte ca Lena să mai poată spune ceva. Se uită după el până când se pierdu în mulțime, și se simți ca o școlăriță demnă de toată mila. Avea treizeci și patru de ani, nu paisprezece, și nu avea nevoie ca un puști să se bată în locul ei.

— Hei, zise cineva, lovindu-se de ea.

O brunetă vioaie îi oferi Lenei câteva capsule verzi, dar Lena îi făcu semn cu mâna să dispară, lovindu-se apoi de altcineva care se afla în spatele ei.

— Scuze, zise ea, îndepărtându-se și ciocnindu-se de altcineva.

Camera începu să se strângă în jurul ei, și Lena știu că avea să înceapă să țipe dacă nu ieșea dracului mai repede de acolo.

Își croi cu forța drum prin mulțime și încercă să ajungă la scări, dar oamenii păreau să vină împotriva ei ca un curent submarin. Camera era în continuare cufundată în întuneric, și întinse mâinile, pipăind în față și împingând la o parte oamenii din calea ei, până când simți că atinge un alt perete. Se întoarse, presupunând, după lumina care se vedea la celălalt capăt, că o luase într-o direcție greșită. Scările se aflau la capătul opus.

— La naiba, înjură ea, lipindu-se de perete.

Mâna ei găsi clanța unei uși pe care o deschise, clipind des în lumina puternică. După ce ochii i se obișnuiră, văzu un băiat întins pe spate pe pat. Se holbă la Lena cu un rânjet viclean pe față, în vreme ce o blondă se apleca deasupra lui. Tipul îi făcu semn să li se alăture, dar Lena trânti ușa, apoi se întoarse și se ciocni de Ethan.

— Hei, zise el, protejând un pahar cu suc de portocale, ca să nu se verse.

Muzica începu să scadă în intensitate. Indiferent care era motivul, Lena fu recunoscătoare când timpanele începură să nu o mai doară de la atâta gălăgie.

— Nu știam ce anume vrei, zise Ethan arătând spre pahar. Asta are vodcă în ea. Eu am preparat-o,

ca să fiu sigur. Sau poate vrei asta, zise el, scoțând o sticlă de apă din buzunarul blugilor largi.

Lena se uită la pahar, dorindu-și mai mult decât orice să bea.

— Apă, zise ea.

Ethan dădu aprobator din cap, de parcă tocmai ar fi trecut un test.

— Mă-ntorc imediat, zise el, punând cana pe o masă din apropiere.

— N-ai de gând s-o bei? întrebă ea.

— Mă duc s-aduc niște suc. Stai aici ca să te pot găsi.

Lena desfăcu rapid capacul sticlei cu apă, privindu-l cum se îndepărta din nou. Bău îndelung, ținându-și ochii deschiși, pentru ca nimeni să nu o poată surprinde. Jumătate dintre puștii de pe ringul de dans erau atât de terminați, încât ceilalți erau nevoiți să îi susțină.

Se trezi că se uită lung la masa pe care Ethan lăsase vodca. Înainte să se poată răzgândi, se apropie și bău tot paharul din două înghițituri rapide. Era mai mult alcool, și doar puțin suc de portocale, cât să-i dea culoare. Pieptul i se contractă când vodca îi coborî pe gât, și o flacără lentă îi cuprinse esofagul, ca și cum ar fi înghițit un chibrit aprins.

Lena se șterse cu mâna la gură, simțind cum ace o înțeapă în încheietura rănită. Încercă să își amintească la ce oră luase pastila. Filmul durase cel puțin două ore. Drumul până la cămin le luase cam o jumătate de oră. Cât timp ar fi trebuit să treacă între două doze?

— Ducă-se dracului, zise Lena și scoase pastila din buzunar și o băgă în gură.

Se uită în jur după ceva de băut și văzu un pahar cu amestec roz pe una dintre mese. Se uită îndelung la pahar, întrebându-se pentru o fracțiune de secundă ce se afla în el, înainte să ia o înghițitură sănătoasă. Amestecul avea gust de vodcă, cu suficient Kool-Aid[13] vișiniu cât să îi dea

culoarea roz. Nu mai rămăsese prea mult, și Lena bău tot, trântind paharul înapoi pe masă după ce îl goli.

În câteva secunde, alcoolul începu să-și facă efectul. Mai trecură câteva secunde, și se uită prin cameră, simțindu-se moleșită, dar nici pe departe beată. Era o petrecere obișnuită, cu o gașcă de pușți inofensivi. Putea să facă față. Alcoolul îi înlăturase inhibițiile, și exact de asta avusese nevoie. Pastila avea să înceapă să își facă efectul în curând, iar ea avea să se simtă din nou bine.

Muzica se schimbă în ceva încet și senzual, așa că basul nu-i mai bubuia așa în urechi. Cineva dădu din nou volumul mai mic, la un nivel aproape tolerabil.

Lena luă o altă gură de apă ca să scape de gustul neplăcut. Lena plescăi, uitându-se la pușții din cameră. Râse, gândindu-se că era probabil cea mai bătrână persoană de acolo.

— Ce-i așa amuzant?

Ethan se afla din nou lângă ea. În mână avea o sticlă nedesfăcută de suc de portocale.

Lena clătină din cap, simțind cum o cuprinde brusc amețeala. Avea nevoie să se miște, să alunge efectele alcoolului.

— Hai să-l găsim pe prieten!

Ethan îi aruncă o privire amuzată, și Lena roși, întrebându-se dacă observase paharele goale de pe masă.

— Pe-aici, zise el, încercând să o ghideze.

— Pot să văd, replică ea, plesnindu-l peste mână.

— Îți place mai mult muzica asta? întrebă el.

Lena dădu aprobator din cap, aproape pierzându-și echilibrul. Chiar dacă observase, Ethan nu spuse nimic. În schimb, o conduse către unul dintre holurile laterale care ducea către dormitoare. În fiecare cameră auzea un alt fel de muzică, și unele uși erau deschise, lăsând să se vadă pușți care fie prizau cocaină, fie și-o trăgeau

ca iepurii, în funcție de câți oameni erau în încăpere.

— Întotdeauna e așa? întrebă ea.

— E așa pentru că doctorul Burke e plecat, dar fac asta destul de des.

— Pun pariu, zise ea, uitându-se în altă cameră, dar dorindu-și imediat să n-o fi făcut.

— Eu stau de obicei la bibliotecă, zise el, deși Lena își închipuia că mințea.

Niciodată nu îl văzuse la bibliotecă. Sigur, era destul de mare, și Ethan părea genul de tip care se pierdea repede în mulțime. Poate totuși chiar *era* la bibliotecă. Poate că o urmărise tot timpul.

Ethan se opri lângă o ușă care ieșea în evidență prin faptul că bilețelele și inscripțiile obscene lipseau cu desăvârșire.

— Hei, Scooter! strigă el, ciocănind cu degetele în lemnul ușii.

Lena se uită în jos la podeaua din lemn de esență tare și închise ochii, încercând să își adune gândurile.

— Scoot? repetă Ethan, lovind cu pumnul în ușă.

Izbi atât de tare, încât ușa se îndoi ușor în partea de sus, lăsând să se vadă o dungă de lumină între ea și pragul de sus.

— Haide, Scooter, zise Ethan. Deschide, javră idioată! Știu că ești înăuntru!

Lena nu auzea mare lucru din ce se petrecea în spatele ușii, dar își dădu seama că cineva se mișca prin cameră. Mai trecură câteva minute până se deschise ușa, și un val din cel mai neplăcut miros emanat de un corp pe care îl simțise Lena vreodată îi lovi ca un hârdău plin cu rahat.

— Isuse, exclamă ea, ducându-și mâna la nas.

— Ăsta-i Scooter, zise Ethan, de parcă astfel ar fi explicat mirosul.

Lena respiră pe gură, încercând să se obișnuiască. „Împuțitul” ar fi fost o poreclă foarte potrivită.

— Bună, zise ea, forțându-se să nu icnească.

Scooter era remarcabil prin felul lui aparte de a fi. Majoritatea băieților pe care îi văzuse Lena purtau părul tuns scurt și blugi lălâi și tricouri. Scooter, în schimb, avea păr lung și negru și purta un tricou albastru și pantaloni de un portocaliu aprins. Bicepsul stâng avea în jurul lui un garou galben, partea superioară a brațului fiind umflată din cauza strânsorii.

— Ei, haide, omule, zise Ethan, trăgând cu ochiul la garou.

Cauciucul sări de pe brațul lui Scooter undeva prin cameră.

— La naiba, frate! gemu Scooter. Rămase în cadrul ușii, blocând-o, dar fără să aibă o atitudine amenințătoare. E o nenorocită de polițistă! Ce caută aici o polițistă, frate? De ce-ai adus o polițistă în bârlogul meu?

— Mișcă, zise Ethan și îl împinse cu blândețe înapoi în cameră.

— O să fiu arestat? Stai așa, frate. Se așeză pe podea, căutând garoul. Stai așa, lasă-mă să iau mai întâi doza asta.

— Ridică-te, zise Ethan, trăgându-l în sus pe Scooter, de marginea pantalonilor. Haide, n-o să te-aresteze.

— Nu po' să mă duc la pârnaie, frate.

— Nu te duce la pârnaie, îi spuse Ethan, vocea lui răsunând în camera micuță.

— Mda, bine, zise Scooter, lăsându-l pe Ethan să îl ajute să se ridice.

Scooter își duse mâna la gât, și Lena observă că purta un lanț galben foarte asemănător cu al lui Paul, prietenul lui Ethan de mai devreme. Scooter nu avea însă suzetă, care păruse o achiziție de bază.

— Stai jos, frate, îl îndemnă Ethan, împingându-l pe pat.

— Mda, în regulă, zise Scooter, de parcă nu și-ar fi dat seama că stătea deja.

Lena rămăsese destul de aproape de cadrul ușii, continuând să respire pe gură. Un aparat de aer condiționat se afla montat în fereastră, dar Scooter nu îi dăduse drumul. Dependenților de droguri le plăcea să stea la răcoare, pentru ca drogul să nu se elimine prea repede prin transpirație, dar, după cum mirosea, Lena își închipui că pe corpul lui Scooter se afla suficientă unsoare cât să îi închidă fiecare por al corpului.

Camera era cam ca toate celelalte: mai mult lungă decât lată, cu un pat, un birou și un dulap de fiecare parte. Față în față cu ușa se aflau două ferestre largi, cu geamurile înnegrite de fum. Teancuri de cărți și de reviste stăteau aliniate pe podea, iar deasupra lor tronau cutii de bere goale și cartușe de țigări. În centrul camerei se afla o bucată de bandă albastră, care probabil împărțea spațiul. Lena se întrebă ce părere avea colegul de cameră al lui Scooter despre miros.

Un frigider mic servea drept noptieră lângă patul pe care Scooter îl ocupa acum. Colegul său de cameră optase pentru mai tradiționala bucată de placaj pusă pe două teancuri de cărămizi. Probabil că furase cărămizile din șantierul de construcții de lângă cafenea. Kevin Blake trimisese un mesaj cu două săptămâni în urmă, cerându-i lui Chuck să găsească toate cărămizile care lipseau, deoarece compania de construcție avea de gând să încarce nota de plată pentru înlocuirea lor.

— E-n regulă, zise Ethan, făcându-i semn să intre în cameră. E complet sedat.

— Văd, zise Lena, dar nu se mișcă din cadrul ușii.

Scooter era mai mare decât Ethan, din toate punctele de vedere: mai înalt și mai puternic. Își băgă degetul mare în buzunarul de la spate și pipăi cuțitul.

Ethan se așeză lângă Scooter pe pat.

— N-o să discute cu tine dacă lași ușa deschisă.

Lena evaluă riscurile și decise că situația era sub control. Intră și închise ușa fără să se întoarcă niciun moment cu spatele la ei.

— Nu prea pare să *poată* vorbi, zise ea.

Dădu să se așeze pe celălalt pat, dar se opri când își aminti ce se petrecea în celelalte camere.

— Nu te-nvinovățesc, frate, zise Scooter, râzând în hohote scurte, ca o focă.

Lena se uită prin cameră, gândindu-se că erau suficiente sortimente de droguri cât să aprovizioneze o farmacie. Două seringi erau lăsate pe un scaun mic de lângă pat. O lingură cu reziduuri rămase în ea se afla lângă ele, precum și o punguță cu ceea ce părea a fi sare grunjoasă. Îl întrerupseseră pe Scooter în timp ce acesta prepara Ice, cea mai puternică formă de metamfetamină. Porcăria era atât de pură, încât nici nu avea nevoie să o filtreze.

— Ce idiot nenorocit, zise Lena.

Nici măcar unchiul ei, Hank, un toxicoman de cea mai înaltă clasă, nu se pusese niciodată cu Ice. Era prea periculos.

— Nu văd ce rost au toate astea, îi spuse lui Ethan.

— A fost cel mai bun prieten al lui Andy.

Auzind numele lui Andy, Scooter izbucni în lacrimi. Plângea ca o fată, deschis, fără a se simți rușinat. Lena nu știa dacă să fie dezgustată sau fascinată de reacția lui. În chip destul de ciudat, Ethan păru să îi împărtășească sentimentele.

— Haide, Scoot, revino-ți! zise Ethan, împingându-l pe celălalt băiat de pe el. Isuse Hristoase, ce ești, vreun poponar?

Îi aruncă o privire Lenei, amintindu-și probabil în ultima clipă că sora Lenei fusese lesbiană. Lena se uită la ceas. Pierduse toată noaptea încercând să stea de vorbă cu puștiul ăsta idiot, și nu avea de gând să renunțe acum. Lovi patul atât de tare, încât amândoi băieții săriră în sus.

— Scooter, zise Lena. Ascultă!

Scooter dădu din cap că înțelege.

— Erai prieten cu Andy?

Din nou dădu din cap.

— Andy era cumva depresiv?

Scooter dădu din nou aprobator din cap. Lena oftă, știind că trebuia să se fi controlat. Acum se simțea amenințat, și nu voia să vorbească.

Arătă cu capul către frigider.

— Ai ceva de băut pe-acolo?

— Oh, da, frate.

Scooter sări ca ars, de parcă ar fi vrut să spună: „Unde îmi sunt manierele?” Se clătină înainte să își recapete echilibrul și deschise frigiderul mic. Lena văzu câteva sticle de bere și ceea ce părea a fi o mică sticlă de plastic cu vodcă, o marcă necunoscută. Cu atâtea sticle de băutură și cu droguri, Lena se întrebă cum de Scooter nu era dat afară de la colegiu.

— Am niște bere și… începu Scooter.

— Uite, zise Lena, dându-l la o parte din drum.

Poate că, dacă mai bea un pahar, se va simți mai stăpân pe situație.

— Pahare? întrebă ea.

Scooter întinse mâna sub pat și scoase două căni de plastic care văzuseră și zile mai bune. Lena le puse pe frigider și scoase sucul de portocale pe care i-l adusese Ethan. Sticla era mică.

Nu le ajungea la toți trei.

— Eu nu vreau, zise Ethan, analizând-o de parcă era unul dintre textele lui.

Lena nu îl privi în timp ce își amestecă băutura, turnând jumătate din sucul de portocale într-unul din pahare, apoi punând peste el puțină vodcă. Păstră sticla de suc pentru ea, umplând-o până sus cu alcool. Astupă apoi cu degetul gura sticlei și amestecă totul ca să combine băuturile, simțind în continuare ochii lui Ethan ațintiți asupra ei.

Se așeză pe celălalt pat fără să-și dea seama că-și propusese să nu facă asta și se uită la Scooter în timp ce acesta sorbi din băutură.

— Asta-i bună, frate, zise el. Mulțam.

Lena ținu sticla de suc în poală, fără să bea. Voia să vadă cât de mult putea rezista. Poate că nu avea să bea deloc, până la urmă. Poate că avea doar să o țină în mână, astfel încât Scooter să se simtă confortabil discutând cu ea. Știa că primul lucru pe care trebuie să îl faci într-un interviu este să stabilești un raport. Cu dependenți ca Scooter, cea mai ușoară modalitate de a face asta era să îl facă să creadă că și ea avea o problemă.

— Andy, zise Lena în cele din urmă, conștientă de cât de uscată își simțea gura.

— Mda, răspunse Scooter dând din cap. Era un tip de treabă.

Lena își aminti ceea ce spusese Richard Carter.

— Am auzit că putea fi un nenorocit.

— Mda, păi cine ți-a spus asta e un cretin, replică Scooter.

Avea dreptate, dar Lena ținu pentru ea această informație.

— Povestește-mi despre el! Povestește-mi despre Andy!

Scooter se sprijini de perete și își dădu părul lung la o parte din ochi. Avea o mulțime de coșuri pe obraji. Lena i-ar fi putut spune că această problemă s-ar fi rezolvat în mare măsură dacă și-ar fi tuns părul sau dacă măcar l-ar fi ținut curat, dar avea alte lucruri de discutat acum.

— Se vedea cu cineva? întrebă ea.

— Cine, Andy? zise Scooter, clătinând din cap. De mult timp n-a mai făcut asta.

Își întinse cana, așteptându-se să fie umplută din nou. Lena se uită cu atenție la el, fără să îi toarne.

— Mai întâi vorbim, apoi îți mai dau, zise ea.

— Am nevoie de o doză, omule, zise el, întinzându-se după acele de pe frigider.

— Stai puțin, îi spuse Ethan, îndepărtându-l. Ai zis c-o să stai de vorbă cu ea, și asta o să faci, mai ții minte? Ai zis c-o să-i spui ce vrea să știe.

— Așa am făcut? întrebă Scooter, părând confuz.

Se uită lung la Lena și dădu din cap aprobator, cum că o recunoaște.

— Mda, amice, zise Ethan. Așa ai făcut. Ai promis, pentru că vrei să-l ajuți pe Andy.

— Mda, în regulă, încuviință Scooter, dând din cap.

Părul era atât de împuțit, încât nici nu se mișcă. Ethan îi aruncă Lenei o privire mușcătoare.

— Vezi ce face rahatul ăsta creierului?

— Se vedea Andy cu cineva? întrebă Lena, ignorându-l pe Ethan.

Scooter chicoti.

— Mda, dar ea nu se vedea cu el.

— Cine? întrebă Lena.

— Ellen, frate. Ellen de la cursul de artă.

— Schaffer? întrebă Ethan, iar auzul numelui păru să nu îi facă plăcere.

— Mda, frate, e a dracului de bună. Înțelegi ce vreau să zic? Scooter îl înghionti sugestiv cu cotul pe Ethan. A dracului de mișto.

Lena încercă să îl readucă la discuție.

— Ea se vedea cu el?

— Ea nu s-ar întâlni cu nimeni de genul lui, zise Scooter. E o zeiță. Muritori de rând ca Andy nu s-ar putea învrednici decât să-i miroasă chiloții.

— E o cutie ambulantă de spermă, zise Ethan cu evident dezgust. Probabil nici nu știa de existența lui.

Scooter chicoti din nou și îl înghionti pe Ethan cu cotul.

— Poate c-acuma face chefuri prin rai!

Ethan se încruntă și îl împinse pe Scooter.

— Ce este? întrebă Lena, nedumerită.

— La naiba, am auzit că fața ei arăta de parc-ar fi înghițit o nenorocită de bombă.

— Fața cui? întrebă Lena.

— A lui Ellen! zise Ethan, de parcă era evident. Și-a zburat creierii, frate! Unde dracu' ai umblat,

de nu știi?

Șocul o izbi pe Lena ca o cărămidă. Stătuse în camera ei toată ziua, urmărindu-și telefonul. Nan sunase de câteva ori, dar Lena nu răspunsese. Moartea lui Ellen Schaffer complica și mai mult situația. Dacă era înscenată asemenea morții lui Andy, atunci Jeffrey avea să o privească cu mare îndoială pe Lena.

Fără să gândească, Lena luă o înghițitură mică din sticlă. Ținu lichidul în gură, savurând gustul înainte să înghită. Vodca o arse pe gât, și o simți tot drumul până în stomac. Expiră încet, simțindu-se mai calmă, mai ageră.

— Dar programul de dezintoxicare la care l-au trimis părinții lui?

Scooter se uită din nou lung către seringi, lingându-și buzele.

— A făcut ce trebuia să facă să scape, înțelegi? Lui Andy îi plăcea pipa. Nu mă joc cu asta. Dacă te îndrăgostești, te întorci la nesfârșit la ea, ca un amant.

Lui Scooter părea să-i placă să spună cuvântul „amant”, pentru că îl repetă de câteva ori, rotind limba în gură la fiecare repetare.

Lena încercă din nou să îl readucă la subiect.

— Deci s-a întors și era curat?

Scooter aprobă dând din cap.

— Mda.

— Cât a durat?

— Cred că până duminică, zise Scooter și râse, de parcă ar fi făcut o glumă bună.

— Când anume duminică?

— Înainte să moară, îi spuse Scooter. Toată lumea știe că poliția a găsit un ac.

— Corect, zise Lena, gândindu-se că Frank ar fi menționat asta dacă ar fi fost adevărat.

Zvonurile circulau prin campus cu viteza bolilor cu transmitere sexuală.

— Ai zis cumva că-i plăcea să fumeze? întrebă ea.

— Da, da. Asta au găsit.

Lena îi aruncă o privire lui Ethan.

— L-ai mai văzut pe Andy folosind așa ceva până de ieri? îl întrebă pe Scooter.

Acesta clătină din cap.

— Nu, dar știu că o făcea.

— Cum poți să fii sigur?

— Pentru c-a vrut să cumpere de la mine, frate.

Lângă el, Ethan deveni considerabil mai rigid.

— A cumpărat sâmbătă o grămadă, și zicea că vrea s-o ia pe toată duminică. Ca să zboare pe covorul fermecat. Hei, crezi că asta vrea să spună cântecul?

Lena încercă din nou să îl readucă pe firul discuției.

— Crezi c-a vrut să se sinucidă?

— Mda, ce mai contează, zise Scooter, uitându-se din nou lung după ace. Cum să-ți zic, a venit în camera mea și-a zis: „Hei, frate, ai?" și io am zis: „La naiba, mda, mă pregătesc pentru când pleacă Burke, săptămâna viitoare", iar el a zis ceva de genu': „Dă-mi tot ce ai. Am bani", iar io am zis ceva de genu': „Du-te dracului, în niciun caz, frate, e marfa mea și-mi mai ești încă dator dinainte să intri știi tu unde, poponar împuțit", iar el a zis ceva de genu'…

Lena îl întrerupse:

— Avea probleme cu banii?

— Mda, mereu avea. Maică-sa l-a pus să plătească chirie, ce rahat! Ce zici de asta? Propriul fiu, și l-a pus să plătească pentru haine și alte rahaturi de parcă era vreun nenorocit de bogătan. Își aranjă mai bine pantalonii. Da' mașina aia era beton. Se întoarse apoi către Ethan. Ai văzut ce mașină îi luase taică-său?

Lena încercă din nou să îl facă să se concentreze.

— Dar avea bani sâmbătă seară? Andy avea ceva bani?

— La naiba, habar n-am. Cre' că da. A marcat.

— Credeam că tu i-ai vândut.

— La dracu', nu, frate! Ți-am zis, știam ce vrea să facă. Nu mă bag în rahatul ăla. Vinzi niște marfă, și vreun căcăcios ia o supradoză, și următorul lucru pe care-l știi e că-ți bagă curul la-nchisoare pentru o porcărie de omor prin imprudență, și io nu mă duc la nicio pârnaie, frate. Deja mi-am făcut rost de-un job pentru când oi scăpa d-aici.

— Unde? întrebă Lena, întrebându-se cine Dumnezeu ar angaja o asemenea epavă.

Ethan nu îl lăsă să răspundă.

— Știai că are de gând să-ncerce să-și ia zilele?

— Cre' că da.

Scooter ridică din umeri.

— Asta a făcut data trecută. A cumpărat o pungă de marfă și s-a tăiat cu o lamă de ras.

Trase cu degetul o linie pe brațul său, demonstrativ.

— Frate, aia a fost tare. Sânge *peste tot,* parcă nu era adevărat. Crezi c-ar fi trebuit să ciripesc ceva, frate? N-am vrut să-l bag în vreo belea, sau ceva de genu' ăsta.

— Mda, tembelule, zise Ethan, apropiindu-se de pat. Îi dădu lui Scooter o palmă după ceafă. Da, ar fi trebuit să-i spui lui ceva. L-ai omorât, asta ai făcut.

— Ethan… începu Lena.

— Hai să plecăm de aici, zise Ethan, îndreptându-se către ușă.

Lena își dădu seama că era furios, dar nu înțelegea de ce.

— Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi timpul, îi spuse Lenei.

— Nicio problemă, zise Scooter.

— Haide, zise Ethan trântind ușa cu atâta putere, încât clanța făcu o gaură în peretele din spate.

Lena îl urmă, dar închise ușa, rămânând în cameră.

— Lena!

Ușa se zgâlțâi când Ethan ciocăni în ea, dar o încuie, sperând să-l țină afară câteva minute.

— Scooter, zise ea, asigurându-se că i-a atras atenția. Cine i-a vândut drogurile?

Scooter se holbă la ea.

— Ce?

— Cine i-a vândut drogurile lui Andy? repetă ea. Sâmbătă seara, de unde a luat până la urmă drogurile?

— Rahat, zise Scooter. Nu știu.

Își scărpină brațele, evident stânjenit de plecarea lui Ethan.

— Lasă-mă-n pace, bine?

— Nu, zise Lena. Nu, până nu-mi spui.

— Am drepturi.

— Serios? Vrei să chemi poliția?

Păstră sticla într-o mână și luă în cealaltă seringile încărcate.

— Hai să chemăm poliția, Scooter.

— Ah, la dracu', frate, haide…

Făcu o încercare să pună mâna pe ace, dar Lena fu mai rapidă.

— Cine i-a vândut drogurile lui Andy? întrebă ea.

— Haide, se văicări Scooter.

Când văzu că strategia nu funcționa, capitulă.

— Ar trebui să știi, frate. Lucrezi cu tipu'.

Lena scăpă seringile și era mai să scape și sticla, dar își veni în fire.

— Chuck?

Scooter căzu la pământ, adunând acele de parcă ar fi găsit bani pe jos.

— Chuck? repetă Lena.

Era prea șocată ca să poată face altceva. Luă o gură de vodcă, apoi dădu pe gât toată sticla. Se simți dintr-odată atât de dezorientată, încât trebui să se așeze din nou pe pat.

— Lena? strigă Ethan, bubuind în ușă.

Scooter își băgase acul în venă. Lena privi ca vrăjită cum trăgea puțin sânge înapoi, apoi își bagă tot drogul în venă. Ținea capătul garoului între dinți, și îi dădu drumul după ce administră tot.

Icni de parcă ar fi fost lovit, și corpul i se clătină. Ținu gura deschisă, trupul zvârcolindu-i-se în timp ce drogul își făcea efectul. Ochii i se rotiră cu sălbăticie în cap. Mâna îi tremura atât de tare, încât seringa goală căzu pe podea și se rostogoli până sub pat. Lena se uită, incapabilă să își mute privirea. Corpul lui Scooter era în spasme în vreme ce Ice își făcea treaba în vene.

— Oh, frate! șopti Scooter. Oh, la naiba, frate. Oh, da.

Lena se zgâi la cealaltă seringă de pe podea, gândindu-se la ea, întrebându-se cum ar fi fost să se abandoneze, să lase un drog să îi controleze corpul pentru o vreme. Sau să își ia viața.

Scooter sări în sus atât de brusc, încât Lena se lovi cu capul de perete încercând să se îndepărteze de el.

— Oh, uau, ce cald e-aici! zise Scooter pășind prin cameră, cuvintele ieșindu-i din gură ca gloanțele dintr-o mitralieră. Știi, e-atât de cald, prea cald ca să poți respira nu știu dacă pot să respir tu poți să respiri frate ce bine e nu ți se pare?

Continuă să trăncăne trăgându-și de haine de parcă ar fi vrut să iasă din ele.

— Lena! strigă Ethan.

Clanța se smuci cu violență, și ușa se deschise brusc, lovindu-se din nou de perete.

— Nemernicule! strigă Ethan, împingându-l pe Scooter atât de tare, încât acesta căzu peste frigider.

Energizat de drogul din vene, Scooter se ridică extrem de rapid, vorbind în continuare aprins despre temperatura din cameră.

Ethan văzu cealaltă seringă pe podea și o călcă cu piciorul până ce plasticul se sparse în bucățele mici și lichidul limpede curse din ea. Apoi,

anticipând parcă până unde ar fi mers Scooter pentru o altă doză, împrăștie murdăria de pe podea până ce deveni imposibil de strâns înapoi.

— Haide, zise Ethan, apucând-o pe Lena de mână.

— La dracu'! țipă ea.

O apucase de încheietura care o durea. Durerea aproape că o făcu să leșine, dar Ethan nu îi dădu drumul până nu ajunseră pe hol.

— Tâmpitule! zise Lena, lovindu-l cu mâna peste umăr. Îl făcusem să vorbească!

— Lena…

Lena îi întoarse spatele să plece. Ethan încercă să o prindă de braț, dar fu mai rapidă decât el.

— Unde te duci? întrebă el.

— Acasă.

Continuă să străbată holul, gândindu-se la ceea ce îi spusese Scooter. Trebuia să scrie totul cât mai avea mintea limpede. Dacă Chuck era implicat în vreun lanț de traficanți, i-ar fi putut elimina pe Andy Rosen și pe Ellen Schaffer ca să le închidă gura. Piesele începeau să se potrivească. Trebuia doar să nu-și scoată nimic din minte până când reușea să scrie totul.

Brusc, Ethan apăru lângă ea.

— Lasă-mă să te conduc acasă.

— N-am nevoie de escortă, zise ea și își atinse încheietura, întrebându-se dacă în cele din urmă i-o rupsese.

— Ai băut cam mult.

— Și-o să beau și mai mult acasă, zise ea croindu-și drum printr-un grup de oameni care blocau intrarea.

După ce scria totul, un pahar ca să sărbătorească avea să fie binevenit. Cu câteva ore în urmă se temea că avea să-și piardă slujba. Acum era foarte posibil să îi ia locul lui Chuck.

— Lena…

— Du-te acasă, Ethan, îi ordonă ea, împiedicându-se de o piatră de pe peluza din față.

Lena se împletici, dar continuă să meargă. Ethan rămase pe urmele ei, alergând ca să țină pasul.

— Liniștește-te!

— N-am nevoie să mă liniștesc, zise Lena, lucru cât se poate de adevărat.

Adrenalina care îi pompa în tot corpul îi păstra mintea limpede și ageră.

— Haide, Lena, zise Ethan, începând însă să o mai roage.

Lena coti pe o potecă îngustă dintre două tufe cu ghimpi, știind că ajungea mai repede la căminul facultății dacă o tăia în diagonală.

Ethan o urmă, dar încetase să mai vorbească.

— Ce faci? întrebă ea.

Ethan nu îi răspunse.

— N-o să intri în camera mea, zise ea, dând la o parte o creangă joasă. Se apropie de intrarea principală a căminului. Vorbesc serios, Ethan.

Ethan o ignoră și stătu într-o parte în vreme ce Lena încerca să descuie ușa din față. Probabil că pastila de mai devreme își făcea efectul, înotând într-o mare de alcool care îi umplea stomacul. Unde îi fusese capul de amestecase în halul ăsta medicamentele cu alcoolul? Nu era chiar așa de proastă.

Ethan îi smulse cheile din mâna și descuie ușa. Lena încercă să i le ia înapoi, dar deja intrase.

— Care e camera ta?

— Dă-mi cheile!

Încercă din nou să le înșface, dar era prea rapid pentru ea.

— Ești criță. Știai?

— Dă-mi cheile, repetă ea, nedorind să facă vreo scenă. Căminele erau foarte mizerabile, și foarte puțini profesori locuiau aici, dar Lena nu voia ca vecinii să înceapă să se itească pe la uși.

Ethan îi citi numele pe cutia poștală din hol. Fără niciun cuvânt, străbătu holul către camera ei.

— Oprește-te, ordonă ea. Dă-mi…

— Ce-ai luat? întrebă el, căutând cheia potrivită. Ce pastile erau alea pe care le-ai înghițit?

— Lasă-mă-n pace! zise ea, înșfăcând cheile.

Își sprijini capul de ușă, concentrându-se asupra încuietorii. Când auzi un clic, își permise să zâmbească, dar zâmbetul o părăsi repede când Ethan o împinse în cameră.

— Ce pastile ai luat? întrebă el, poruncitor.

— Mă urmărești cumva? întrebă ea, deși era evident.

— Ce-ai luat?

Lena se opri în mijlocul camerei, încercând să se orienteze. Nu erau prea multe de văzut. Spațiul ei de locuit era alcătuit din două încăperi, cu baie proprie și o bucătărie micuță, care mirosea a grăsime indiferent cât o curăța. Își aminti de robotul de la telefon, dar pe ecran apărea un zero mare și gras. Târfa aia de Jill Rosen tot nu o sunase.

— Ce-ai luat? repetă Ethan.

Lena merse la dulapul din bucătărie.

— Motrin. Am crampe, da? zise ea, gândindu-se că astfel ar fi trebuit să îi închidă gura.

— Numai asta ai luat? întrebă el, apropiindu-se de ea.

— Nu-i treaba ta, îi spuse Lena, luând o sticlă de whisky din dulap.

Ethan își ridică mâinile în aer.

— Și-acum o să bei iarăși.

— Mulțumesc că mi-ai dezvăluit șirul evenimentelor, copilaș, zise ea, sarcastic.

Își turnă o porție sănătoasă, pe care o goli dintr-o înghițitură.

— Minunat, zise el, în timp ce Lena își turna alt pahar.

Lena se întoarse.

— De ce nu…

Se opri brusc. Ethan era atât de aproape, încât îl putea atinge, dezaprobarea emanând din el precum

căldura dintr-o pădure incendiată. Rămăsese împietrit, cu mâinile pe lângă corp.

— Nu face asta!

— De ce nu mi te alături?

— Nu beau. Și nici tu n-ar trebui să bei.

— Ești cumva la Alcoolicii Anonimi?

— Nu.

— Ești sigur? întrebă ea luând o gură de whisky și scoțând un zgomot apreciativ prelung, de parcă ar fi fost cel mai bun lucru pe care îl gustase vreodată. Pentru că te porți ca un bețiv pus pe treabă.

Ochii lui urmăriră paharul până la gură.

— Nu-mi place să pierd controlul situației.

Lena își duse paharul la nas, inhalând.

— Miroase, zise ea, apoi i-l apropie de față.

— Ia chestia asta de-aici, zise el, dar nu se mișcă.

Lena își linse buzele, scoțând un sunet ca un plescăit. Ethan era un bețiv. Lena era sigură de asta. Nu exista nicio altă explicație pentru reacția lui.

— Nu poți să guști, Ethan? Haide, Alcoolicii Anonimi sunt pentru muieri. Nu trebuie să te duci la o idioată de întrunire ca să știi când să te oprești.

— Lena…

— Ești un bărbat, nu? Bărbații știu cum să se controleze. Haide, Domnule Control!

Îi apăsă paharul pe buze, dar Ethan închise gura. Chiar și când aplecă paharul, vărsând lichidul de culoarea chihlimbarului pe barbă și pe cămașă, dar buzele lui refuzară să se deschidă.

— Ei bine, zise ea, privind cum alcoolul îi picură de pe bărbie. Am irosit un whisky bun.

Ethan smulse prosopul de bucătărie din cui și i-l trânti în mână.

— Curăță tot, ordonă el, printre dinții încleștați. Acum!

Lena fu surprinsă de vehemența lui. Nu o costa nimic să curețe mizeria, așa că făcu întocmai ce îi

ceruse, frecându-i cămașa; apoi privirea i se opri pe șliț. Pantalonii erau foarte strânși în față, și, spre surprinderea ei, Lena izbucni în râs.

— De-asta îi pui pe oameni să facă chestii? zise ea.

— Taci din gură, zise el, tăios, încercând să-i ia prosopul.

Îl lăsă să ia prosopul și folosi în schimb mâna, crescând treptat presiunea pe șlițul blugilor. Deveni tot mai tare la atingere.

— Whisky-ul e de vină? întrebă ea. Îți place cum miroase? Te excită?

— Încetează, zise el, dar Lena îl simți din ce în ce mai excitat.

— Răhățel pervers, zise ea surprinsă ea însăși de faptul că îl tachina.

— Nu, zise el, dar nu încercă să o oprească când îi desfăcu fermoarul pantalonilor.

— Nu ce? întrebă ea, cuprinzându-l cu mâna.

Era mai mare decât își imaginase Lena și era ceva excitant în faptul că știa că i-ar fi putut provoca fie plăcere, fie o durere imensă.

— Să nu fac asta? îl întrebă, strângându-l.

— Oh, la naiba, șopti Ethan, lingându-și buzele. La naiba!

Își mișcă mâna în sus și în jos, urmărindu-i reacția. Lena nu fusese tocmai virgină înainte de atac și știa instinctiv cum să îl facă să suspine.

— Oh…

Ethan deschise gura, avid după aer. Încercă să pună mâna pe ea.

— Nu mă atinge, ordonă Lena, strângându-l suficient de tare cât să își dea seama că vorbea serios.

Ethan se sprijini de marginea frigiderului. Genunchii i se înmuiaseră, dar reuși să rămână în picioare.

Lena își zâmbi sieși. Bărbații erau proști. Cât erau de puternici, și îi puteai pune în patru labe,

cerșind, dacă îi lăsai să creadă că îi puteai aduce la orgasm.

— De-asta m-ai urmărit până acasă ca un cățeluș?

Ethan se aplecă să o sărute, dar Lena întoarse capul. I se tăie din nou respirația când Lena îi frecă vârful penisului cu degetul mare.

— Asta voiai? întrebă ea și ținu mâna nemișcată, vrând să îl audă cerșind. Spune-mi.

— Nu, șopti el.

Încercă să își pună mâna în jurul taliei ei, dar îl atinse într-un loc știind că senzația avea să-l scoată din minți.

— Dumnezeule… zise el inspirând printre dinți și dând jos paharul de pe masă când întinse mâna să se apuce de ceva.

— Vrei să i-o tragi victimei violului? întrebă ea, păstrând un ton conversațional. Să le povestești prietenilor tăi despre asta?

Clătină din cap și închise ochii, concentrându-se asupra mâinii ei.

— Ai făcut pariu cu cineva? întrebă ea. Despre asta e vorba?

Ethan își sprijini capul de umărul ei, străduindu-se să rămână în picioare.

Lena își apropie buzele de urechea lui.

— Vrei să mă opresc? întrebă, încetinind.

— Nu, șopti el, și își mișcă șoldurile, ca să o facă să accelereze.

— Ce-ai spus? întrebă ea. Ai spus că vrei să mă opresc?

Ethan clătină din nou din cap.

— Ai zis „te rog”? spuse ea, ducându-l la limită.

Când corpul lui începu să tremure, se opri.

— Ăla a fost cumva un „te rog”?

— Da, gemu el, punându-și mâinile peste ale ei și încercând să o facă să continue.

— Mă atingi cumva?

Își îndepărtă mâinile, dar șoldurile continuară să se legene, iar respirația îi era accelerată și

sacadată.

— Nu te-am auzit spunând-o, îl întărâtă Lena. Spune „te rog”.

Ethan dădu să spună cuvintele, dar se opri, gemând.

— Spune-le! porunci Lena, strângându-l suficient de tare cât să îi amintească rapid ce putea face mâna ei.

Gura lui Ethan se deschise să spună cuvintele, dar fie respira prea greu, fie era prea orgolios ca să le pronunțe.

— Ce-a fost asta? șopti ea, cu buzele aproape să îi sărute urechea. Ce-ai spus?

Ethan scoase un sunet gutural, ca și cum ceva din interiorul lui se rupsese. Lena zâmbi, văzându-l că în sfârșit cedează.

— Te rog… o imploră el și, de parcă nu ar fi fost suficient, repetă. Te rog…

•

Lena se afla din nou în camera întunecată, întinsă pe burtă. Sărutări încete și senzuale îi coborau pe spate către locul unde începea osul coccis. Se întinse, simțind cum îi alunecă pantalonii de pe ea, adorând senzația atingerii locului ei favorit, fără să își dea seama că nu ar fi trebuit să aibă aceste senzații. Mâinile și picioarele ar trebui să fie prinse în cuie de podea. Ar trebui să fie întinsă pe spate.

Se trezi complet, devenind brusc conștientă, și sări jos din pat atât de repede, încât căzu pe podea. Se lovi cu capul de perete foarte tare și rămase blocată preț de câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ethan.

Lena se ridică, lipită de zid, inima bătându-i să îi sară din piept. Se întinse și își luă blugii de jos. Numai nasturele de sus era desfăcut. Ce se întâmplase cu o noapte în urmă? De ce era Ethan acolo?

— Ieși afară, zise ea cu o voce extrem de calmă, în ciuda fricii care îi pulsa în tot corpul.

Ethan îi zâmbi și întinse brațele către ea. Patul era o parte dintr-unul dublu, aproape prea mic și pentru Lena singură, iar el stătea lipit de perete, pe o parte. Era complet îmbrăcat, dar blugii aveau nasturii desfăcuți și fermoarul pe jumătate deschis.

— Ce dracu' mi-ai făcut? întrebă ea, îngrozită la gândul că o atinsese, poate chiar o penetrase.

— Hei, zise el cu o voce caldă, slabă, de parcă ar fi discutat despre vreme. Liniștește-te, bine?

Se ridică în capul oaselor în pat și se întinse către ea.

— Pleacă dracului de lângă mine, îl preveni ea, plesnindu-l peste mâini.

Ethan se ridică de tot.

— Lena…

— Pleacă de lângă mine! țipă ea cu voce răgușită.

Ethan se uită în jos, își încheie fermoarul și nasturii.

— Haide, acu' nu trebuie să ne căsătorim, sau ceva de genul…

Lena îl lovi cu putere în piept. Ethan se poticni și se dădu un pas înapoi, dar nu căzu. În loc să înțeleagă mesajul, făcu un pas către ea, cu fața lipsită de expresie, și, fără niciun cuvânt, își propti palmele de umerii ei.

Lena se lovi de perete, dar rămase dreaptă, șocată de puterea lui. Tot timpul Lena presupusese că îl putea doborî, dar corpul lui Ethan era ca oțelul.

Ethan deschise gura, probabil să se scuze, dar ea îi dădu o palmă răsunătoare peste față. Sunetul reverberă în cameră, și, înainte să își dea seama ce se întâmpla, Ethan o plesni și el, cu duritate.

— Nenorocitule!

Se repezi la el, de data aceasta cu pumnii, dar Ethan o prinse de mâini, mult mai puternic decât ea, și o împinse în perete.

— Lena, zise el, țintuindu-i încheieturile.

Se aștepta să simtă durerea din rana de mai devreme, dar era prea îngrozită de ceea ce era probabil să se fi întâmplat între ei ca să mai simtă altceva în afară de furie.

Încercă să se elibereze, dar o ținu cu ușurință. Cuțitul era încă în buzunar, deși știa că nu îl putea scoate atâta timp cât o ținea de mâini. Îl lovi în genunchi, și Ethan se aplecă din reflex, oferindu-i ocazia să îi dea un pumn zdravăn în plină figură. În cele din urmă, Ethan se dădu înapoi, își duse mâinile la nas, și sângele începu să îi curgă printre degete. Lena alergă în baie și trânti ușa în urma ei.

— Oh, Dumnezeule, șopti ea. Oh Doamne, oh Doamne, oh Doamne!

Mâinile îi tremurară în timp ce desfăcu nasturii blugilor. Unghiile îi zgâriară pielea picioarelor când trase jos pantalonii ca să vadă ce răni i se făcuseră. Se verifică de vânătăi și de tăieturi, apoi controlă chiloții de pete semnificative, chiar îi mirosi, ca să vadă dacă era vreo urmă de Ethan pe sau lângă ea.

— Lena? zise Ethan, ciocănind la ușă.

Vocea îi era înăbușită, și Lena speră că îi spărsese nasul.

— Pleacă! ordonă ea, izbind cu piciorul în ușă, dorindu-și să îl lovească pe el cu aceeași putere, dorindu-și să îl vadă în chinuri, sângerând.

Ethan lovi înapoi atât de dur, încât ușa se clătină.

— Lena, la naiba!

— Ieși afară de-aici! țipă ea, cu gâtul rănit.

Fusese cumva în gura ei? Încă îi mai simțea oare gustul?

— Lena, haide, zise el, moderându-și vocea. Te rog, iubito.

Lena simți cum i se întoarce stomacul pe dos, și alergă la toaletă, fierea țâșnindu-i din gură, pe podea. Se așeză în genunchi și vomită atât de violent în vasul de toaletă, încât simți cum mațele i

se încâlcesc în ea de parcă i le-ar fi amestecat cineva.

Închise ochii, nedorind să vadă ce era în toaletă, respirând pe gură și străduindu-se să nu vomite din nou.

Sunetul unei uși deschise cu zgomot puternic o făcu să ridice privirea, dar ușa toaletei era intactă.

— Mâinile sus și fața la perete, zise o voce de bărbat.

Îl recunoscu imediat pe Frank.

— Du-te dracului, replică Ethan cu brutalitate, dar auzi un sunet familiar – probabil Ethan era lipit de perete.

Speră din tot sufletul ca Frank să-l rănească. Spera să îl bată pe Ethan până îl lăsa lat.

Lena își șterse gura și scuipă în toaletă. Se reașeză pe călcâie și își duse mâna la stomac, ascultând ce se petrecea dincolo de ușă. Avea o durere de cap ucigătoare, și inima îi bubuia în piept.

— Unde-i Lena? zise Jeffrey, pe un ton autoritar.

— Nu-i aici, nenorocitule, zise Ethan pe un ton atât de convingător, încât chiar și Lena îl crezu. Unde dracului e mandatul tău de-ai spart ușa?

Lena puse o mână pe chiuvetă și se ridică încet.

— Unde s-a dus? întrebă Jeffrey, folosind același ton îngrijorat.

— La o cafea.

Din vanitate, Lena se privi în oglindă. Un firicel de sânge îi curgea din nas, dar părea să fie în regulă. Sub un ochi avea o vânătaie, și întinse mâna către ea. Când degetele se aflau la numai câțiva centimetri de față, se opri brusc. O amintire vie a întâmplărilor din noaptea trecută îi străbătu creierul ca un curent electric. Îl atinsese pe Ethan cu mâna asta. Îi băgase mâna în pantaloni și îl mângâiase în timp ce îl privise în ochi, urmărind efectul pe care îl avea asupra lui, savurând ceea ce

cu o seară în urmă păruse putere, iar în această dimineață părea ceva ieftin și vulgar.

Lena dădu drumul la apa caldă și luă săpunul din suport. Își spălă mâinile, apoi băgă spuma în gură, încercând să își amintească dacă îl sărutase. Își frecă limba cu unghiile, icnind când săpunul alunecă pe gât. Făcuse asta pentru că fusese beată. Al dracului de beată. De ce altceva ar fi putut face un lucru atât de tâmpit?

Jeffrey ciocăni încet la ușă.

— Lena?

Lena nu răspunse, ci continuă să își frece mâinile până ce deveniră roșii de la frecat cu apă fierbinte. Încheietura rănită era de două ori mai mare decât cealaltă, dar durerea îi făcea bine, pentru că era ceva ce ea putea controla. O coajă de pe una dintre cicatrice se prinse sub o unghie, și începu să curgă un fir de sânge binevenit. Prinse deschizătura și încercă să rupă pielea, dorindu-și să o fi putut smulge.

— Lena? Jeffrey ciocăni mai tare, părând preocupat. Lena? Ești bine?

— Las-o în pace, zise Ethan.

— Lena, repetă Jeffrey, ciocănind tare în ușă.

Lena nu își dădea seama dacă era îngrijorat, furios sau amândouă.

— Răspunde-mi!

Lena ridică privirea. Oglinda spunea povestea a ceea ce avea el să vadă: voma ei din toaletă, mâinile care sângerau în chiuvetă, Lena stând încremenită, tremurând de dezgust și de scârbă față de sine.

— Dărâmă ușa, zise Frank.

— Lena, fie ieși tu, fie intru eu, o preveni Jeffrey.

— Numai puțin, te rog, zise ea, de parcă era partenerul ei care o aștepta răbdător să meargă la cină.

Scoase cuțitul din blugi înainte să îi încheie din nou. Podeaua avea o scândură desfăcută sub

dulapul cu medicamente, și ascunse dedesubt cuțitul înainte să oprească apa la chiuvetă.

Lena trase apa și făcu gargară cu apă de gură, apoi scuipă o parte și înghiți restul, sperând că stomacul ei va suporta așa ceva. Se șterse sub nas cu dosul palmei, apoi se șterse de blugi. Era imposibil să mai încheie nasturii de la manșete, dar știa că mânecile lungi aveau să ascundă umflătura.

Când, în cele din urmă, ieși din baie, îl văzu pe Jeffrey pregătit să spargă ușa. Frank stătea în spatele lui Ethan, apăsând fața lui Ethan atât de tare în perete, încât sângele îi picura din nas până pe podea. Lena rămase în cadrul ușii. Pe deasupra umărului lui Jeffrey vedea până în mica bucătărie și în salonaș. Își dori să găsească o cale de a-i face pe toți să se ducă în cealaltă cameră. Lena adormea cu mare dificultate și fără să mai aibă de-a face cu amintirea prezenței lor în dormitor.

Jeffrey și Frank rămaseră amândoi șocați când o văzură, de parcă ar fi fost o fantomă, nu femeia cu care ei lucraseră aproape în fiecare zi în ultimul deceniu.

— Ce s-a întâmplat? murmură Frank, slăbind fără să gândească strânsoarea asupra lui Ethan.

Lena își acoperi cicatricea sângerândă de pe mână.

— Ar fi bine să ai mandat, îi spuse lui Jeffrey.

— Ești bine? întrebă Jeffrey.

— Unde-i mandatul?

Vocea lui Jeffrey era blândă.

— Ți-a făcut vreun rău?

Lena nu răspunse. Se uita la așternutul curat, la faptul că nu era aproape deloc șifonat. Materialul era roșu întunecat de Burgundia, și orice pată ar fi fost evidentă pe el. Respiră ușurată, știind că nu se mai întâmplase nimic altceva cu Ethan noaptea trecută. De parcă ceea ce *se întâmplase* nu era suficient de rău.

— Ieșiți dracului din casa mea, zise ea, cu brațele încrucișate. Încălcați o proprietate.

— Am primit un telefon, zise Jeffrey, privind fotografiile pe care ea le prinsese de marginile oglinzii de pe șifonier. Tulburarea liniștii publice.

Lena știa că erau baliverne. Camera ei se afla în colțul clădirii, cel mai apropiat vecin fiind un profesor care plecase la o conferință în săptămâna aceea. Chiar dacă ar fi sunat într-adevăr cineva, Jeffrey nu ar fi avut cum să ajungă acolo atât de repede. Probabil că el și Frank se aflaseră lângă cămin și se folosiseră de altercație ca scuză pentru a sparge ușa.

— Deci care e problema? zise Jeffrey.

— Nu știu despre ce vorbești, zise Lena, susținându-i privirea.

— Să începem cu ochiul. Te-a lovit?

— M-am lovit de chiuvetă când ai spart ușa, zise Lena, zâmbind. Zgomotul m-a speriat.

— Mda. Și el? întrebă Jeffrey, arătându-l pe Ethan cu degetul mare.

Lena îi aruncă o privire lui Ethan, și el reuși să îi întoarcă privirea cu coada ochiului. Ce se întâmplase între ei noaptea trecută avea să rămână între ei.

— Lena? insistă Jeffrey.

— Cred că Frank a făcut asta când a intrat, îi spuse ea, evitând privirea usturătoare pe care Frank i-o aruncă.

Fuseseră parteneri înainte ca Lena să fie concediată și îl cunoștea pe Frank suficient de bine ca să știe că distrusese astfel relația dintre ei. Lena încălcase codul. La cum se simțea ea acum, asta nici c-o deranja.

Jeffrey deschise unul dintre sertarele de sus ale șifonierului, aruncă o privire în el și se uită lung la Lena. Știa că se uita la teaca ei de gleznă, dar nu exista nicio lege care îi interzicea să țină în sertarul cu ciorapi un cuțit în teacă.

— Ce faci acolo? întrebă Lena, când Jeffrey închise sertarul.

Deschise următorul sertar, în care își ținea lenjeria de corp, și începu să cotrobăie prin el. Scoase o pereche de chiloți tanga negri, din bumbac, pe care ea nu o mai purtase de ani de zile, și îi aruncă aceeași privire pătrunzătoare înainte să le dea drumul înapoi în sertar. Știa că Jeffrey căuta o pereche similară celei pe care o găsise în camera lui Andy Rosen, la fel de sigur cum știa că nu avea să mai poarte nici măcar un lucru din acel sertar vreodată.

— De ce-ați venit? întrebă Lena, încercând să-și păstreze un ton calm.

Jeffrey închise sertarul.

— Ți-am spus ieri. Am găsit o dovadă care te leagă de crimă.

Lena întinse mâinile, surprinsă să vadă cât era de calmă.

— Arestează-mă!

Jeffrey bătu în retragere, așa cum Lena se și așteptase.

— Vrem doar să-ți punem câteva întrebări, Lena.

Femeia clătină din cap. Nu avea suficiente dovezi ca să o aresteze, altfel s-ar fi aflat deja pe locul din spate al mașinii de poliție.

— Atunci îl putem lua pe el, zise Jeffrey, arătând către Ethan.

— Fă-o, îl provocă Ethan.

— Ethan, taci din gură, îi aruncă Lena.

— Arestați-mă, repetă Ethan.

Frank îl lipi și mai tare de perete. Ethan icni, inspirând, dar nu spuse nimic. Jeffrey părea să savureze momentul. Se apropie de Ethan și își duse buzele aproape de urechea lui.

— Bună, Domnule Martor Ocular.

Ethan se zbătu, dar Jeffrey îi scoase cu ușurință portofelul. Se uită la câteva fotografii pe care le găsi deasupra și zâmbi.

— Ethan Nathaniel White, citi el.

Lena încercă să nu își arate uimirea, dar gura i se deschise fără să vrea.

— Deci, Ethan, zise Jeffrey punând mâna pe ceafa lui Ethan și apăsând cu putere. Ți-ar plăcea să-ți petreci noaptea la închisoare?

Mai șopti ceva în urechea lui, ceva ce Lena nu putu auzi. Ethan se încordă, ca un animal gata de atac.

— Nu face asta, zise Lena. Lasă-l în pace!

Jeffrey îl apucă pe Ethan de gulerul tricoului și îl împinse pe pat.

— Încalță-te, băiete, ordonă el, dând un șut bocancilor negri de sub pat.

— N-ai de ce să-l acuzi, zise Lena. Ți-am zis că m-am lovit de chiuvetă.

— Îl ducem la secție, vedem noi ce apare, zise el, apoi se întoarse către Frank. Băiatul *pare* vinovat, nu ți se pare?

Frank chicoti.

— Nu poți aresta oameni pentru că par vinovați, veni comentariul prostesc al Lenei.

— Găsim noi ceva ca să-l reținem.

Jeffrey îi făcu cu ochiul. De când îl știa, Jeffrey niciodată nu încălcase legea în asemenea măsură. Înțelegea acum că era decis să o aducă la secție, indiferent cine avea de suferit de pe urma acestui fapt.

— Dă-i drumul, zise ea. Într-o jumătate de oră trebuie să ajung la serviciu. Putem discuta aici.

— Nu, Lena, zise Ethan, ridicându-se.

Frank îl împinse atât de tare pe pat, încât salteaua se îndoi, dar Ethan sări înapoi ca un arc, cu unul din bocanci în mână. Era pe punctul de a-l izbi pe Frank cu el în față, când Jeffrey îi arse un pumn în rinichi. Ethan gemu, se îndoi de mijloc, iar Lena se puse între ei, vrând să evite o bătaie care ar fi putut degenera.

Manșeta mânecii se îndoi, și Jeffrey se holbă la încheietura ei.

— Opriți-vă, le zise ea, lăsând mâna jos.

Jeffrey se aplecă, luă de jos bocancul lui Ethan și îl studie cu interes.

— Împotrivire la arestare. E suficient de bun motivul pentru tine?

— Bine, zise Lena. Îți dau o oră.

Jeffrey azvârli cu putere bocancul în pieptul lui Ethan.

— O să-mi dai exact cât o să-ți spun eu.

Capitolul 9

Jeffrey se opri pe hol, în fața camerei interogatoriului, ca să îl aștepte pe Frank. Fusese în zona de observație, privind-o pe Lena prin geamul special al încăperii, dar insistența cu care ea se uitase la oglindă îl făcuse să se simtă prost, chiar dacă știa că Lena nu îl putea vedea.

În dimineața aceea îl luase pe Frank în apartamentul ei, sperând să o convingă. Cu o noapte în urmă Jeffrey repetase în minte cum ar fi trebuit să decurgă totul. Aveau să stea cu toții jos, să discute, poate să bea o cafea, dar uite ce se întâmplase. Planul era perfect, dar în peisaj apăruse Ethan White.

— Șefule, zise Frank, pe un ton coborât.

Avea în mâini două căni cu cafea, și Jeffrey luă una, chiar dacă avea deja suficientă cafeină în corp încât să îi vibreze până și părul de pe brațe.

— A venit dosarul? întrebă Jeffrey.

Amprentele de pe cana pe care Jeffrey o folosise nu erau de mare folos, dar cu numele și numărul permisului de conducere dăduse lovitura. Nu numai că Ethan White avea dosar penal, dar în oraș avea și un ofițer de supraveghere. Diane Sanders, ofițerul lui, aducea chiar ea dosarul lui White.

— I-am spus Marlei s-o trimită aici în spate, zise Frank și sorbi din cafea. A găsit Sara ceva la puștiul Rosen?

— Nu, răspunse Jeffrey.

Sara făcuse autopsia lui Andy Rosen imediat ce o terminase pe a lui Ellen Schaffer. Cadavrul nu dezvăluise nimic senzațional, și, exceptând bănuielile lui Jeffrey și ale Sarei, nimic nu ducea către crimă.

— În cazul lui Schaffer e clar omucidere, îi spuse lui Frank. Și e imposibil să nu existe nicio legătură între cei doi. Doar că deocamdată nu o vedem.

— Și Tessa?

Jeffrey ridică din umeri, storcându-și creierii în încercarea de a găsi o legătură care să aibă logică. O ținuse trează pe Sara cea mai mare parte a nopții, gândindu-se amândoi la legătura dintre cele trei victime. Trecuseră zece minute înainte ca Jeffrey să își dea seama că Sara adormise cu capul pe masa din bucătărie.

Frank privi prin fereastra mică în camera interogatoriului, la Lena.

— A spus ceva?

— Nici măcar n-am încercat, zise Jeffrey.

De fapt, nici nu știa ce să o întrebe. Jeffrey fusese șocat că îl găsise pe Ethan în cameră după ce spărseseră ușa, apoi se speriase ca naiba pentru că Lena nu ieșise imediat din baie. Pentru o fracțiune de secundă, fusese sigur că zăcea moartă pe jos. Nu avea să uite prea curând panica pe care o simțise înainte ca ea să-și facă apariția. Se îngrozise când înțelesese că nu numai că îl lăsase pe puști să o lovească, dar îi mai și lua apărarea.

— Nu-i stă în fire Lenei să facă asta, zise Frank.

— Se întâmplă ceva, încuviință Jeffrey.

— Crezi că l-a lăsat pe derbedeul ăla s-o lovească?

Jeffrey luă o gură de cafea, gândindu-se la un lucru pe care nu voia totuși să îl ia în considerație.

— I-ai văzut încheietura?

— Arată destul de rău, îl aprobă Frank.

— Nu-mi place nimic din toate astea.

— Uite-o pe Diane, zise Frank.

Diane Sanders era potrivită de statură și avea o greutate medie și cel mai frumos păr cărunt pe care îl văzuse Jeffrey vreodată. Aparent era destul de ștearsă, dar emana o sexualitate naturală care îl luă prin surprindere pe Jeffrey. Era foarte pricepută în ceea ce făcea, și, în ciuda numeroaselor cazuri, îi păstra mereu în capul listei de priorități pe cei pe care-i avea în grijă.

Trecu direct la subiect.

— Îl aveți pe White aici?

— Nu, zise Jeffrey, dorindu-și să-l fi avut.

Lena se asigurase ca Ethan să aibă un avans în fața lor, înainte ca ea să părăsească apartamentul împreună cu Jeffrey și cu Frank.

Diane păru ușurată.

— Trei dintre indivizii mei au fost închiși în week-end-ul ăsta, și m-am îngropat în hârțoage. N-am nevoie de probleme cu ăsta. Mai ales nu cu ăsta. Cu ce v-a atras atenția? întrebă ea, întinzând un dosar gros.

— Nu sunt sigur, zise Jeffrey și îi dădu lui Frank cafeaua ca să poată deschide dosarul.

Prima pagină era o fotografie color a lui Ethan White făcută în momentul ultimei sale arestări. Capul și fața îi erau complet rase, dar arăta ca același bătăuș pe care Jeffrey și-l amintea de la prima lor întâlnire. Privirea îi era goală, iar el se holba în cameră de parcă ar fi vrut să se asigure că toată lumea care se uita la fotografie avea să știe că el era o amenințare.

Jeffrey dădu fotografia la o parte și se uită la lista arestărilor lui Ethan. Citi cu atenție detaliile, simțindu-se de parcă cineva îl lovise cu o cărămidă în stomac.

— Mda, zise Diane, citindu-i expresia feței. De-atunci e perfect curat. Are un comportament foarte bun și o să scape de supraveghere în mai puțin de un an.

— Ești sigură? întrebă Jeffrey, sesizând ceva în tonul ei.

— Din câte pot eu să spun, zise ea. Îi fac teste antidoping aproape săptămânal.

— S-ar părea că totuși cauți tu ceva.

Faptul că Diane făcea un efort special ca să îl viziteze pe neașteptate pe Ethan spunea multe. Încerca să îl prindă cu ceva.

— Vreau doar să mă asigur că rămâne curat, zise ea, cu mâhnire.

— Se droghează? întrebă Frank.

— Îl pun să facă pipi într-o ceașcă în fiecare săptămână, dar tipii de genul ăsta nu se ating de droguri. Nu beau, nu fumează. Făcu o pauză de câteva clipe, apoi continuă: La ei totul e fie slăbiciune, fie forță. Putere, control, intimidare – adrenalina care îi droghează pe ei.

Jeffrey își luă înapoi cafeaua și îi dădu lui Frank dosarul, gândindu-se că ar fi putut foarte bine ca Diane să fi vorbit despre Lena, nu despre Ethan White. Își mai făcuse griji pentru Lena și altă dată, dar de data aceasta Jeffrey se temea că se implicase în ceva din care nu mai putea ieși.

— Face absolut tot ce trebuie, zise Diane. A urmat și un curs de control al furiei…

— La colegiu?

— Nu, zise ea. Serviciile de sănătate districtuale. Nu cred că au prea mare nevoie de așa ceva la Grant Tech.

Jeffrey oftă. Meritase totuși să încerce.

— Pe cine aveți acolo? întrebă Diane, uitându-se pe fereastră.

Jeffrey știa că putea vedea numai spatele Lenei.

— Mulțumesc pentru dosar, zise el.

Femeia înțelese aluzia și își îndepărtă privirea de la fereastră.

— Pentru puțin. Anunțați-mă dacă-l prindeți cu ceva. Zice că s-a schimbat, dar indivizii ca el n-o fac niciodată.

— Ce fel de amenințare crezi că reprezintă? întrebă Jeffrey.

— Pentru societate? Diane ridică din umeri. Pentru femei? Își strânse buzele într-o linie subțire. Citește dosarul, zise ea. E numai vârful aisbergului, dar nu trebuie să-ți spun eu asta. Dacă înăuntru e prietena lui, trebuie să fugă cât mai departe de el, încheie ea, arătând către ușă.

Jeffrey nu putu decât să dea din cap, și Frank, care citea din dosar, murmură o înjurătură.

Diane se uită la ceas.

— Am o audiere, trebuie să plec.

— Mulțumesc mult că ai adus asta, zise Jeffrey și îi strânse mâna.

— Anunțați-mă dacă îl arestați. Un ticălos mai puțin care să mă țină trează noaptea. Se întoarse să plece, dar se opri și îi spuse lui Jeffrey: Ar fi bine ca situația să fie limpede dacă încercați să-l închideți. A mai dat în judecată doi comandanți de poliție.

— Și a câștigat?

— Au ajuns la înțelegere. Apoi și-au dat amândoi demisia, zise ea, privindu-l cu subînțeles. Îmi faci slujba cu mult mai ușoară, șefule. N-aș vrea să te pierd.

— În regulă, zise Jeffrey, primind atât complimentul, cât și avertismentul care îl însoțea.

Diane plecă, dar zise peste umăr:

— Dați-mi de știre.

Jeffrey privi cum buzele lui Frank se mișcau în timp ce citea dosarul.

— E de rău, zise Frank. Vrei să-l ridic?

— Pentru ce? întrebă Jeffrey, luând dosarul.

Îl deschise din nou și răsfoi paginile. Dacă Diane avea dreptate, exista o singură modalitate de a-l prinde pe Ethan White. Și, după ce o făceau – iar Jeffrey nu avea nicio îndoială că aveau să reușească –, trebuiau să aibă ceva foarte solid ca să îl termine pe White.

— Vezi dacă nu-l toarnă Lena, zise Frank.

— Chiar crezi că se va întâmpla asta? întrebă Jeffrey, revoltându-se tot mai mult pe măsură ce citea istoria delictelor lui Ethan White.

Diane Sanders avea dreptate într-o privință: puștiul era bun în a dărâma o acuzație. Fusese arestat de cel puțin zece ori în tot atâția ani, dar o singură acuzație rămăsese în picioare.

— Vrei să intru cu tine? întrebă Frank.

— Nu, zise Jeffrey, uitându-se la ceasul de pe perete.

— Sună-l pe Brian Keller. Trebuia să fiu acasă la el acum zece minute. Spune-i că iau legătura cu el mai târziu.

— Mai vrei să mai pun întrebări despre el?

— Da, zise Jeffrey, deși de dimineață plănuise să o roage pe Lena să facă asta.

În ciuda evenimentelor din ultima vreme, încă mai voia să urmărească firul Brian Keller. Ceva nu era în regulă la omul ăsta.

— Spune-mi dacă afli ceva, îi zise lui Frank.

— Bineînțeles.

Frank salută și plecă.

Jeffrey puse mâna pe mânerul ușii, dar nu îl răsuci. Inspiră adânc, încercă să își adune gândurile, apoi intră în cameră.

Lena avea privirea pironită pe peretele din față. Stătea pe scaunul suspecților, cel care era prins fix de podea, iar la spate avea un inel pentru cătușe. Scaunul de metal nu era deloc comod. Lena era probabil mai enervată de ideea prezenței acelui scaun decât de scaunul însuși, motiv pentru care o și pusese acolo.

Jeffrey ocoli masa și se așeză în fața ei, punând dosarul lui Ethan White la vedere. În lumina puternică a camerei interogatoriului, rănile ei erau vizibile asemenea unei mașini noi și strălucitoare aflate în vitrina unui magazin. În jurul ochiului avea o vânătaie, iar la colț se strânsese sânge uscat. Mâna era trasă înapoi în mânecă, dar o ținea încordată pe masă, ca și cum o durea foarte tare.

Jeffrey se întrebă cum de lăsase pe cineva să o rănească, după toate câte i se întâmplaseră. Era o femeie puternică și știa să se bată chiar bine. Gândul că nu se apăra era aproape ridicol.

Mai era ceva ce i se părea în neregulă, dar nu își dădu seama ce anume până când nu se așeză la masă. Lena era mahmură și mirosea a alcool și a vomă. Întotdeauna fusese autodistructivă până la un anumit punct, dar Jeffrey niciodată nu își închipuise că Lena va întrece într-o asemenea măsură limita. Era ca și cum nu îi mai păsa de propria persoană.

— Ce-a durat atât? întrebă ea. Trebuie să mă duc la serviciu.

— Vrei să-l sun pe Chuck?

Lena îl privi printre gene cu ochii mijiți.

— Tu ce dracu' crezi?

Jeffrey lăsă să treacă ceva timp, dându-i de înțeles că era bine să își controleze tonul. Știa că ar fi trebuit să o ia tare, dar, de fiecare dată când se uita la Lena, în minte îi reapărea brusc imaginea ei de acum un an, când o găsise bătută în cuie de podea, cu corpul devastat și răvășit. Să scoată cuiele alea fusese cel mai greu lucru pe care Jeffrey îl făcuse vreodată. Chiar și acum amintirea îi provoca o transpirație rece, dar dincolo de toate astea, Jeffrey simțea altceva. Era nervos – nu numai nervos, ci al dracului de furios. După ce trecuse prin atâtea și supraviețuise, cum de se înhăita Lena cu un gunoi ca Ethan White?

— N-am toată ziua la dispoziție, zise ea.

— Atunci îți sugerez să nu-mi irosești timpul. Văzând că nu comentează, adăugă: Cred c-ai stat până târziu azi-noapte, nu?

— Și?

— Arăți ca dracu', Lena. Bei, mai nou? Asta se-ntâmplă cu tine?

— Nu știu despre ce dracu' vorbești.

— Nu fi proastă. Miroși ca o crâșmă. Ai vomă pe cămașă.

Fără să vrea, Lena se rușină pentru o clipă, dar își reveni rapid, pe chip întipărindu-i-se o expresie mânioasă.

— Ți-am văzut stocul din bucătărie, zise Jeffrey.

Pe unul dintre rafturile dulapului, Jeffrey găsise două sticle de whisky Jim Bean aliniate ca soldații, așteptând-o pe Lena să le devoreze. În coșul de gunoi se afla o sticlă goală de Marker's Mark. În baie se afla un pahar care mirosea a alcool și unul lângă pat, care fusese răsturnat într-o parte. Jeffrey crescuse lângă un bețiv. Le cunoștea ritualurile și le recunoștea semnele.

— Așa faci față, nu? Refugiindu-te într-o sticlă?

— Să fac față la ce? îl provocă ea.

— La ceea ce ți s-a întâmplat, zise Jeffrey, dar bătu imediat în retragere, incapabil să o împingă în acea direcție. Îi atacă în schimb orgoliul. Nu mi-ai părut niciodată o tipă lașă, Lena, dar n-ar fi prima dată când m-ai surprinde.

— Mă descurc.

— Da, sigur, zise el, simțind cum se enervează văzând cum îi întorcea cuvintele.

În copilărie, tatăl lui spusese același lucru, iar Jeffrey știuse atunci că scuza era de rahat, și știa la fel de bine și acum.

— Cum te simți vărsându-ți mațele în fiecare dimineață înainte să te duci la muncă?

— Nu fac asta.

— Nu? Probabil nu încă.

Jeffrey încă și-l mai amintea pe Jimmy Tolliver vărsând în veceu de îndată ce se trezea, apoi târându-se până în bucătărie, unde căuta prima băutură pe ziua respectivă.

— Viața mea nu te privește.

— Presupun că durerea de cap dispare când îți bei cafeaua dimineața, zise el, strângând și descleștându-și pumnii, conștient de faptul că trebuia să își potolească furia dacă nu dorea să piardă controlul asupra interogatoriului.

Scoase sticluța pe care o găsise în dulapul cu medicamente și o aruncă pe masă.

— Sau te ajută astea să mergi mai departe?

Lena se zgâi la sticluță, și Jeffrey putu vedea cum mintea începea să îi meargă.

— Astea sunt pentru durere.

— O prescripție destul de tare pentru o durere de cap, zise el. Vicodin se eliberează numai cu prescripție. Poate-ar trebui să vorbesc cu doctorul care îți dă astea.

— Nu sunt pentru durerea *aia,* nemernicule.

Își ridică mâinile și îi arătă cicatricele.

— Crezi că mi-a trecut imediat ce-am ieșit din spital? Crezi că totul s-a vindecat ca prin magie și e la fel ca înainte?

Jeffrey se holbă la cicatrice; din una îi curgea un firicel de sânge proaspăt în palmă. Încercă să își păstreze o expresie lipsită de emoție în timp ce îi întinse batista.

— Uite, zise el. Sângerezi.

Lena se uită la palmă, apoi o ascunse în pumn.

Jeffrey lăsă batista pe masă între ei, speriat de faptul că nu îi păsa că sângerează.

— Ce crede Chuck despre faptul că te duci beată la serviciu?

— Nu beau la serviciu, zise ea, iar Jeffrey îi văzu în ochi o undă de regret, chiar înainte să termine de vorbit. O prinsese.

Spre groaza lui, Lena începu să tragă de cicatrice, făcând-o să sângereze din nou.

— Oprește-te, zise el, punându-și mâna peste a ei.

Îi apăsă batista în mână și încercă să oprească sângerarea. Văzu că înghițea cu greutate, și, pentru o clipă, se temu că avea să înceapă să plângă. O lăsă să îi simtă îngrijorarea din voce.

— Lena, de ce îți faci rău în felul ăsta?

Lena așteptă câteva clipe înainte să își tragă mâinile de sub ale lui și să le vâre sub masă.

— Ce ai acolo? întrebă ea, uitându-se la dosar.

— Lena.

Clătină din cap, iar din felul în care umerii se mișcau își dădu seama că trăgea din nou de cicatrice pe sub masă.

— Hai să terminăm cu asta odată, zise ea.

Jeffrey lăsă dosarul închis și scoase în schimb din buzunarul hainei o foaie de hârtie împăturită. Când o despături, înțelese din privirea Lenei că își dăduse seama despre ce era vorba. Văzuse suficiente rapoarte de la laborator ca să știe ce ținea în mână. Făcu foaia să alunece pe masă astfel încât să ajungă chiar în fața ei.

— E o comparație între părul pubian pe care l-am găsit pe chiloții din camera lui Andy Rosen și o mostră de la tine.

Lena clătină din cap, fără să se uite la document.

— N-ai o mostră de la mine.

— Am luat-o din baia ta.

— Azi nu. N-ai avut timp.

— Nu, încuviință Jeffrey, văzând pe fața ei faptul că înțelegea ce se întâmplase.

Frank deschisese încuietoarea apartamentului Lenei în vreme ce ea era încă la cafea cu Ethan. Jeffrey fusese suficient de rușinat de metoda pe care o folosise cât să ascundă această informație de Sara, cu o seară în urmă. El presupusese însă că nimeni nu trebuia să afle vreodată. Crezuseră că o ajutau pe Lena, dacă ea nu voia să se ajute singură.

Lena vorbi cu vocea sugrumată, iar Jeffrey simți sentimentul pe care-l avu ea la conștientizarea trădării, ca gustul unei prăjituri amare.

— E o dovadă obținută ilegal.

— N-ai vrut să vorbești cu mine, zise el, știind cât de greșit proceda făcând ca totul să pară din vina ei. Am crezut că are să-mi alunge bănuielile, Lena, explică el. Am încercat să înlătur suspiciunea.

Împinse rezultatul de la laborator în fața ei, astfel încât Lena să îl poată citi. Văzu că începea din nou să zgândărească rana. Vina îi săgetă

pieptul când o picătură de sânge căzu pe pagina albă.

Lena aruncă o privire către oglinda de pe peretele camerei, întrebându-se probabil cine se afla în spatele ei. Jeffrey îi spusese lui Frank să nu lase pe nimeni să intre și să stea și el deoparte, la rându-i.

— Ei bine? zise el.

Lena se lăsă pe spate, cu mâinile pe lângă ea, strângând scaunul. Jeffrey se bucură să o vadă furioasă, pentru că o recunoștea în sfârșit pe Lena pe care o știa de atâta timp.

— Nu știu ce crezi tu că ai acolo – arătă spre dosar –, dar este imposibil ca vreo mostră de la mine să se potrivească cu orice vrei tu din camera puștiului ăluia. Se ridică în scaun. Și apoi, părul nu e admisibil. Tot ce poți să spui e că e similar la nivel microscopic, dar știi ce? Mare scofală. Probabil că la jumătate dintre fetele din campus rezultatul ar fi similar. N-ai cu ce să mă-nfunzi.

— Dar amprenta ta?

— Unde ai găsit-o?

— La dracu' cu toate astea!

Lena se ridică, dar nu încercă să plece, probabil pentru că știa că Jeffrey avea să o oprească. Jeffrey o lăsă să stea câteva momente în picioare, făcând-o să se simtă ridicolă.

— Vrei să vorbești despre iubitul tău?

Lena îl săgetă cu privirea.

— Nu-i iubitul meu.

— Nu credeam că ești rasistă.

Buzele ei se deschiseră, dar Jeffrey nu știa dacă era surprinsă sau doar se gândea la o modalitate de a răspunde fără să îl dea de gol pe Ethan.

— Mda, ei bine, nu știi foarte multe despre mine, nu-i așa?

— El e cel care a pictat cu spray toate rahaturile alea prin campus?

Lena râse zgomotos.

— De ce nu discuți cu Chuck despre asta?

— Am vorbit cu el azi-dimineață. A zis că ți-a cerut să afli cine face asta, dar se pare că tu ai căutat pe dracu'.

— Astea-s baliverne, zise ea, iar Jeffrey nu știa dacă să o creadă pe Lena sau pe Chuck.

Cu două zile în urmă, alegerea ar fi fost ușoară. Acum nu mai știa care era adevărul.

— Stai jos, Lena.

O așteptă până se instală din nou pe scaun.

— Știai că Ethan e eliberat condiționat?

Lena își încrucișă brațele la piept.

— Și?

Jeffrey se uită insistent la ea, sperând ca tăcerea să o mai sensibilizeze.

— Asta-i tot? întrebă Lena.

— Prietenul tău aproape că a omorât în bătaie o fată în Connecticut, zise Jeffrey. Apropo, ce-ți mai face ochiul ăla învinețit?

Lena își atinse cu degetele ochiul rănit.

— Lena?

Dacă fusese vreun moment alarmată de această informație, își revenise repede.

— N-o să fac reclamații împotriva departamentului, dacă la asta te referi. Se mai întâmplă accidente.

— Poate înjunghierea Tessei a fost un accident, sugeră Jeffrey.

Lena ridică din umeri.

— Poate.

— Sau poate cuiva nu i-a plăcut faptul că o fată albă poartă în pântece copilul unui negru.

Lena nu reacționă.

— Poate cuiva nu i-au plăcut doi puști evrei în campus, continuă Jeffrey.

— Doi?

— Nu mă minți, Lena. Știu că știi despre Ellen Schaffer. Povestește-mi despre iubitul tău, zise Jeffrey, bătând cu degetul în dosar.

Lena se ridică.

— Ethan n-a fost implicat în asta, și tu o știi foarte bine.

— Știu? Dă-mi voie să-ți spun ce știu, Lena, zise Jeffrey, ridicând degetele pentru numărătoare. Știu că la un moment dat te-ai aflat în camera lui Andy Rosen și știu că ai mințit în privința asta. Știu că Andy Rosen și Ellen Schaffer sunt morți și știu că ambele morți au fost înscenate astfel încât să pară sinucideri. Jeffrey se opri, sperând că femeia va spune ceva, dar continuă când văzu că Lena tăcea. Știu că Tessa Linton a fost înjunghiată de un bărbat slab, cu părul tuns scurt și fără alibi pentru duminică după-amiază…

— Am văzut atacatorul, îl întrerupse ea. Nu era Ethan. Tipul ăsta era mai înalt și avea o constituție mai solidă.

— Chiar așa? E ironic, dar descrierea lui Matt e puțin diferită de a ta.

— Toate astea sunt tâmpenii. Ethan n-a fost implicat.

— Pune toate detaliile cap la cap, Lena!

Lena găsi aceeași inadvertență pe care o găsise și Sara cu o seară în urmă.

— Crezi că cineva a înscenat sinuciderea lui Rosen, și-apoi a mai stat pe acolo, sperând că Tessa Linton avea să urce dealul să se urineze, iar el s-o înjunghie? E al dracului de ridicol. Lena făcu o pauză de câteva clipe, adunându-și gândurile. Și cine dracu' știe cine-i Tessa Linton, ca să nu mai spunem că e puțin probabil să știe că și-o trage cu un negru? Eu, una, nu știam. Crezi că cineva din campus dă două parale pe ce planuri are o instalatoare? zise Lena, încruntându-se. Asta-i o pierdere de timp. N-ai nimic solid.

— Știu că bei prea mult, zise Jeffrey, văzând-o încordându-se. Ai și leșinuri acum? Poate sunt lucruri pe care nu ți le amintești.

— Ți-am zis că nu-l cunoșteam pe Andy Rosen, insistă ea.

— De ce-ai părut surprinsă pe deal când i-am spus numele?

— Nu-mi mai amintesc.

— Eu da, zise el, băgând în buzunar raportul de la laborator.

— Și Chuck? aruncă ea.

Jeffrey se lăsă pe spate, uitându-se fără rețineri la ea, întrebându-se dacă nu cumva băuse atât de mult încât i se înmuiase creierul.

— Chuck era cu tine în dimineața în care l-am găsit pe Andy Rosen, nu?

Lena dădu aprobator din cap, cu fața în jos, iar Jeffrey nu îi putu citi expresia. Îi vorbi despre evenimentele petrecute de parcă ar fi fost elevă în clasa a treia.

— Și-apoi era cu Andy când Tessa a fost înjunghiată. Jeffrey tăcu câteva clipe. Doar dacă nu cumva i-au crescut aripi și și-a luat zborul după ea, apoi a zburat înapoi când s-a terminat totul?

Lena îl săgetă cu privirea, iar Jeffrey se gândi că era destul de disperată dacă se agăța de orice. Sigur, disperarea venea din frică. Ascundea ceva, iar Jeffrey bănuia cam ce anume.

Răsuci dosarul și îl deschise pe masă în fața ei.

— Ți-a spus Ethan despre asta?

Lena ezită, dar în cele din urmă curiozitatea învinse. Jeffrey o privi în timp ce citea lista arestărilor lui Ethan. Părea doar să îl răsfoiască, întorcând repede paginile după ce citea despre trecutul sordid al lui Ethan. Așteptă până ce văzu că a ajuns la ultima pagină.

— Taică-său credea în supremația albilor.

Lena arătă cu un gest al capului către pagini.

— Aici scrie că-i predicator.

— La fel a fost și Charles Manson, replică Jeffrey. La fel a fost și David Koresh. Și Jim Jones.

— Nu știu…

— Ethan a crescut într-un asemenea mediu, Lena. A fost crescut să urască.

Lena se lăsă pe spate, cu brațele încrucișate din nou la piept. Jeffrey o cercetă cu atenție, întrebându-se dacă toate astea erau noutăți pentru ea sau dacă White îi relatase deja propria versiune a poveștii.

— A fost acuzat de atac la vârsta de șaptesprezece ani, zise Jeffrey.

— Au respins cazul.

— Pentru că fata era prea înspăimântată ca să depună mărturie.

Lena arătă cu mâna către dosar.

— E eliberat condiționat pentru c-a emis niște cecuri false unor puicuțe în Connecticut. Mare scofală.

Jeffrey se holbă la ea, neștiind ce altceva să facă. Încercă să îi prezinte dovezile.

— Acum patru ani urmele unor roți de camionetă l-au plasat la o scenă unde o fată a fost violată și omorâtă.

— Plasat la o scenă, așa, ca mine? întrebă Lena, cu sarcasm în voce.

— Fata a fost violată înainte să fie omorâtă, repetă Jeffrey. Sperma recoltată din rect și din vagin a demonstrat că cel puțin șase tipi au violat-o înainte să fie omorâtă în bătaie. Tăcu câteva clipe. Șase tipi, Lena. Suficienți cât să o țină, în vreme ce își făceau pe rând treaba.

Lena îl privi cu ochii lipsiți de expresie.

— Camioneta lui Ethan se afla acolo.

Lena ridică din umeri, dar se vedea că hotărârea ei începea să slăbească.

— Așa l-au făcut să se răsucească la o sută optzeci de grade, Lena. Urmele de roți se potriveau cu cele de la camioneta lui. Știau deja unde să-l găsească, pentru că-l aveau la dosar pentru genul ăsta de lucruri, zise Jeffrey bătând cu degetul în dosar. Știi ce-a făcut? Știi ce-a făcut iubitul tău? Și-a turnat prietenii ca să-și salveze fundul, și, ca orice turnător bun, a recunoscut c-a fost acolo, dar a jurat cu mâna pe Biblie că nici măcar n-a atins-o.

Lena nu spuse nimic.

— Crezi că doar a stat în camionetă, Lena? Crezi c-a stat acolo în timp ce toți ceilalți își așteptau rândul? Sau crezi că și-a luat și el porția? Crezi că i-a ajutat, a ținut-o de mâini ca să nu-i poată zgâria? Poate c-a ținut picioarele depărtate, ca restul să poată avea un unghi mai bun, sau poate că i-a ținut mâna la gură, ca să nu poată țipa.

Lena continuă să rămână tăcută.

— Hai să presupunem totuși că e nevinovat. Vrei să faci asta? întrebă Jeffrey. Hai să zicem c-a stat în mașină. Să zicem c-a stat și s-a uitat cum ceilalți o violează. Poate că îi era de ajuns doar să îi privească pe ceilalți cum îi fac rău ca să-și dea drumul, știind că era neajutorată și c-ar fi putut s-o salveze, dar n-a făcut-o.

Lena începu să își zgândărească din nou cicatricea, dar Jeffrey continuă să o privească în ochii, străduindu-se să nu se uite la mâinile ei.

— Șase tipi, Lena. Cât a durat pentru ca șase tipi să o violeze, în vreme ce iubitul tău a stat în camionetă, privind – dacă într-adevăr asta făcea, doar privea?

Lena tăcu în continuare cu încăpățânare.

— Și-apoi au omorât-o în bătaie. La naiba, nici nu știu de ce s-au mai deranjat. Până când au terminat cu ea, sângera din fiecare orificiu în care putuseră să i-o tragă.

Lena își mușcă buza, uitându-se în jos la mâini. Sângele îi curgea destul de serios din palmă, dar ea nu părea să observe.

Nemaiputându-se abține, Jeffrey lăsă garda jos pentru un moment.

— Cum poți să-l aperi? Cum se poate să fi fost polițist zece ani și să aperi un gunoi ca ăsta? Cuvintele lui părură să aibă efect, așa că Jeffrey continuă: Lena, puștiul ăsta e rău. Nu știu ce-ai de gând cu el, dar… Isuse Hristoase! Ești polițist. Știi cum genul ăsta de nemernic poate ocoli legea. Pe lângă fiecare rahat pentru care reușește să fie prins,

sunt douăsprezece tâlhării mari pentru care scapă. Jeffrey încercă din nou. Taică-său a stat mult timp închis – într-o închisoare federală – pentru c-a vândut arme. Nu vorbim despre arme de mână. Făcea trafic cu puști cu lunetă și cu mitraliere. Se opri, așteptând ca Lena să spună ceva, dar nu obținu nimic. Ți-a povestit Ethan despre fratele lui? întrebă el.

— Da, zise ea atât de repede, încât Jeffrey fu convins că îl mințea.

— Deci știi că-i în închisoare?

— Da.

— Știi că-i condamnat la moarte pentru c-a ucis un negru? Făcu din nou o pauză. Nu orice negru, Lena. Un polițist de culoare.

Lena își pironise privirea în masă și își zgâlțâia continuu un picior, dar Jeffrey nu știa dacă din cauza șocului sau a furiei.

— E un puști rău, Lena.

Lena clătină din cap, deși avea în față suficiente dovezi.

— Ți-am mai spus, nu e iubitul meu.

— Indiferent ce e pentru tine, e un skin-head. Nu contează că-și lasă părul să crească sau că și-a schimbat numele. E tot un nenorocit de rasist, ca taică-său, ca ucigașul de polițiști de frate-său.

— Iar eu sunt pe jumătate hispanică, replică ea. Ți-ai pus vreodată problema asta? Ce caută lângă mine dacă-i rasist?

— Asta-i o întrebare bună, zise Jeffrey. Ar trebui să te-ntrebi asta data viitoare când te mai uiți în oglindă.

Renunță în cele din urmă să se mai ciupească de cicatrice și își apăsă palmele pe masă în fața ei.

— Ascultă, începu Jeffrey. O să spun asta o singură dată. Indiferent în ce te-ai băgat și care e treaba cu puștiul ăsta, trebuie să-mi spui. Nu pot să te-ajut dacă te afunzi și mai mult în povestea asta.

Lena se uită la mâinile ei, fără să vorbească, iar Jeffrey își dori să o înșface și să o zgâlțâie, să o

facă să gândească și să vorbească logic. Voia să îi explice cum de avea legătură cu un rahat ca Ethan White și voia *cu adevărat* să îi spună că totul nu era decât o mare neînțelegere și că ei îi părea tare rău că se întâmplase așa. Și că n-avea să mai bea niciodată.

— N-am idee despre ce vorbești, zise ea, în schimb.

Trebuia să încerce din nou.

— Dacă e ceva ce nu-mi spui despre toate astea… zise el, sperând că Lena avea să termine fraza în locul lui.

Dar Lena nu o făcu. Jeffrey încercă o tactică diferită.

— N-ai nicio șansă să te reîntorci la serviciu cu tipul ăsta prin preajma ta.

Lena ridică privirea, și, pentru prima dată după multă vreme, Jeffrey îi putu citi expresia feței cu claritate: uimire. Își drese vocea, și Jeffrey constată că vorbea cu dificultate.

— N-am știut că era una dintre opțiuni.

Jeffrey se gândi la faptul că lucra pentru Chuck, și situația i se păru la fel de neplăcută acum ca în prima zi când auzise vestea.

— N-ar trebui să lucrezi pentru ticălosul ăla.

— Ei bine, păi ticălosul pentru care lucram înainte m-a convins că nu eram dorită. Că veni vorba, am întârziat la serviciu, zise ea, uitându-se la ceas.

— Nu pleca așa, zise el, conștient că o implora. Te rog, Lena. Eu doar… Te rog.

Lena râse scurt, făcându-l să se simtă ca un idiot.

— Ți-am spus c-o să discut cu tine. Dacă nu ai ceva concret pentru care să m-acuzi, atunci plec.

Jeffrey se lăsă pe spate în scaun, dorindu-și să îi explice totul.

— Șefule? zise ea, punând în cuvânt toată lipsa de respect de care se simți capabilă.

Jeffrey răsfoi dosarul, citind cu voce tare lista acuzațiilor care nu văzuseră niciodată lumina unui tribunal.

— Incendiere premeditată, citi el. Atac. Furt auto la scară mare. Viol. Crimă.

— Pare să fie ultimul bestseller, zise ea, ridicându-se în picioare. Mulțumesc pentru conversație.

— Fata, zise el. Cea care a fost violată și omorâtă în bătaie în timp ce el stătea în camion și privea? Lena nu plecă, așa că Jeffrey continuă: Știi cine era?

— Albă-ca-Zăpada? veni rapid răspunsul.

— Nu, îi spuse el, închizând dosarul. Era iubita lui.

•

Jeffrey stătu în mașină în fața clădirii ligii studenților, privind cum un grup de femei lipeau afișe pe stâlpii din curte. Toate erau tinere și arătau bine, purtând haine potrivite pentru alergare. Oricare dintre ele ar fi putut fi Ellen Schaffer. Oricare dintre ele putea fi următoarea victimă.

Se afla aici ca să îi spună lui Brian Keller că fiul său fusese probabil asasinat. Jeffrey voia să vadă care avea să fie reacția lui la aflarea veștii. Voia, de asemenea, să afle ce anume nu putuse să îi spună Keller în fața soției lui. Jeffrey spera că, indiferent ce era, avea să îi dea un indiciu solid care să îl ajute să meargă mai departe. Așa cum stăteau lucrurile acum, nu o avea decât pe Lena, iar Jeffrey nu putea să accepte că ea era implicată în asta.

Cu o noapte în urmă, Sara urmărise diferențele dintre scenele celor două crime. Dacă cineva înscenase sinuciderea lui Andy Rosen, făcuse o treabă a dracului de bună. Cu Ellen Schaffer lucrurile stăteau altfel. Chiar dacă asasinul nu știuse de dintele aspirat, săgeata din curte era o aluzie destul de evidentă. La un moment dat, Sara subliniase că diferențele dintre cele două crime ar putea indica existența a doi criminali în loc de

unul. Jeffrey respinsese această idee noaptea trecută, dar, după ce îi văzuse pe Lena și pe Ethan împreună în această dimineață, nu mai era sigur de nimic.

În camera interogatoriului, Lena fusese o persoană cu totul diferită, așa cum nu o mai văzuse niciodată. Felul în care nu numai că apăra trecutul lui Ethan White, dar nega și faptul că o rănise îl făcuse pe Jeffrey să pună sub semnul întrebării tot ceea ce ea spusese până atunci în acest caz. Era polițist de mult timp și știa cum bărbați violenți puteau abuza chiar și de femei puternice. Era uimitor ce similare le erau metodele și cât de ușor puteau fi unele femei dominate. Mii de femei se aflau chiar în acel moment în închisoare pentru că fuseseră prinse ascunzând droguri pentru iubiții lor. Alte mii comiseseră probabil vreo crimă, pentru că știau că închisoarea era singura modalitate de a se proteja de abuz.

În Birmingham, pe vremea când Jeffrey făcea de patrulă, fusese chemat în casa unei femei de cel puțin zece ori. Era managerul departamentului de comunicare al unei companii internaționale și avea două diplome de licență de la Auburn. Cel puțin o mie de persoane din toată lumea se aflau în subordinea ei, și, de fiecare dată când vecinii îl chemau, o găsea stând în cadrul ușii, cu fața plină de sânge, cu hainele rupte, spunând că din neatenție căzuse pe scări. Soțul ei era un sfrijit nenorocit, care se considera casnic. În realitate, era un bețiv care nu era în stare să păstreze o slujbă și care trăia pe spinarea soției. Ca majoritatea abuzatorilor, era fermecător, și grațios, și orb la felul în care soția lui arăta după ce termina cu ea. Acum un polițist nu mai avea nevoie de mărturia soției ca să aresteze soțul pentru abuz, dar pe vremea aceea legile îl protejau pe soț.

Jeffrey își amintea una din dați în mod special. Jeffrey stătea în cadrul ușii, într-un ger înfiorător, privind-o cum sângele îi curgea pe picior și se

strângea într-o băltoacă pe jos, de la Dumnezeu știe ce rană, în vreme ce ea insista că soțul ei era un domn blând care nu ridicase niciodată mâna asupra ei. De fapt, singura dată când Jeffrey îl văzuse pe soț atingând-o fusese la înmormântarea ei. Se aplecase peste coșciug și o bătuse ușor pe mână, apoi îi aruncase lui Jeffrey cel mai mare rânjet de mâncător de rahat pe care îl văzuse vreodată și spusese: „Ultima dată a fost de-a dreptul criminal”.

Jeffrey lucrase doi ani împreună cu medicul legist, încercând să îl prindă cu ceva pe nenorocit, dar, dacă puteai demonstra fără a putea fi contestat că cineva a căzut pe scări și și-a rupt gâtul, era ceva mai dificil să arăți că acea persoană a fost împinsă.

Toate acestea îl aduseră înapoi la Lena și la felul în care se purtase în acea dimineață. Avea dreptate când spunea că părul o lega numai circumstanțial de Andy Rosen. Amprenta de pe carte ar fi putut fi explicată și eliminată din discuție de un avocat bun. Jeffrey o pregătise chiar el pe Lena și știa că era mai mult decât familiarizată cu dedesubturile investigației criminaliste. Ar fi știut la ce să fie atentă. Ar fi știut cum să își ascundă urmele. Întrebarea era – avea așa ceva în sânge? Era atât de vrăjită de Ethan White încât ar fi făcut orice ca să îl acopere?

Jeffrey trebuia să țină cont de date, iar datele o făceau pe Lena să fie al naibii de suspectă, mai ales luând în considerație atitudinea ei ostilă din camera de interogatoriu, în dimineața aceea. Nu făcuse decât să îl provoace să pună piesele cap la cap.

Chiar dacă nu voia, Jeffrey se sili să ia în considerație scenariul celor doi asasini pe care Sara îl sugerase noaptea trecută, unul care îl omorâse pe Andy și o înjunghiase pe Tessa, și altul care o ucisese pe Ellen Schaffer. Punctul slab la care se tot întorceau era atacatorul Tessei din

pădure. După ce citise dosarul lui Ethan White și discutase cu Lena, Jeffrey trebuia să ia în calcul și alte posibilități.

Ethan l-ar fi putut ucide pe Andy Rosen. Lena sosise mai târziu la locul crimei. L-ar fi putut suna pe Ethan de pe telefonul mobil, ca să îi spună că Tessa se afla în pădure. Nu se știa unde erau ei în momentul în care Ellen Schaffer se sinucisese, dar Jeffrey știa că Lena ar fi observat discrepanța dintre muniție și calibrul armei. Știa despre arme mai multe decât oricine altcineva. Se consolă puțin gândindu-se că implicarea Lenei în toată povestea asta ar fi putut fi doar o complicitate nevinovată. Dar, conform legilor Georgiei, era la fel de vinovată ca Ethan.

Se frecă la ochi, gândindu-se că era absurd. Lena era polițist, chiar dacă nu avea legitimație. Nu putea trece dincolo de linie, de partea crimei, nici măcar în calitate de complice, indiferent ce fel de vrajă ar fi putut arunca Ethan asupra ei. Era o nebunie, și nu avea niciun motiv să o bănuiască pe ea de altceva decât că era dificilă. Așa cum subliniase Sara, Lena era expertă în a se face dificilă.

Scoase telefonul mobil din buzunar și sună la biroul lui Kevin Blake. Decanului de la Grant Tech îi plăcea să lase oamenilor impresia că era un om foarte ocupat, dar Jeffrey știa sigur că Blake își petrecea cea mai mare parte a timpului liber pe terenul de golf. Jeffrey dorea să stabilească o întrevedere cu el ca să îl pună în temă cu cazul, înainte ca Blake să o întindă de la școală. Secretara lui Blake îi făcu legătura.

— Jeffrey, zise Blake.

Folosea telefonul pe speaker, și, dacă tensiunea din vocea lui Blake nu era suficientă ca să îl convingă pe Jeffrey că se mai afla cineva în birou, faptul că dăduse pe speaker fu cât se poate de grăitor.

— Unde ești? întrebă Blake.

— În campus, răspunse el.

Keller îi spusese lui Frank că avea să fie toată ziua în laboratorul lui în cazul în care Jeffrey dorea să stea de vorbă între patru ochi. Înainte de întrevederea cu Lena din acea dimineață, Keller fusese cea mai bună pistă pe care Jeffrey o putea exploata. Jeffrey știa că era ușor să se abată pe piste secundare, dar acum nu putea face nimic în privința Lenei, și știa că s-ar fi dus degeaba la Ethan fără ceva solid pe care să se poată baza.

— Albert Gaines și Chuck sunt acum la mine, zise Blake. Eram pe punctul să te sunăm la secție ca să te întrebăm dacă poți trece pe-aici.

Jeffrey înăbuși înjurătura care îi veni pe buze.

— Salut, șefule, zise Chuck, iar Jeffrey își imagină expresia încrezută de pe fața lui. Avem niște gogoși și cafea pentru tine.

Se auzea un sunet ca un bombănit, dar era probabil Albert Gaines.

— Jeffrey, ai putea trece pe la birou? zise Blake. Am vrea să discutăm cu tine.

— Pot s-ajung într-o oră, răspunse Jeffrey, gândindu-se că nici de-al dracului nu s-ar fi dus într-o fugă până acolo numai pentru că băteau ei din palme. Am o pistă de urmărit.

— Oh, murmură Blake, gândindu-se probabil că avea să fie nevoie să își amâne ora ceaiului. Sigur nu poți da o fugă pân-aici doar o secundă?

Albert Gaines mormăi din nou ceva. Era un bărbat morocănos și cerea răspunsuri de la subordonații săi, dar întotdeauna îl sprijinise pe Jeffrey.

Blake fusese în mod clar pus la punct. Tonul său era vioi când vorbi din nou:

— Atunci ne vedem cam într-o oră, inspectore?

Jeffrey închise telefonul și îl ținu câteva clipe la bărbie, privind grupul de fete care acum se muta în altă parte a curții. Coborî din mașină și merse către clădirea ligii studenților, oprindu-se ca să se uite la unul dintre afișe. În partea de sus se vedea o

fotografie ștearsă, alb-negru, cu Ellen Schaffer, și separat, chiar și mai ștearsă, una a lui Andy Rosen. Dedesubtul lor erau scrise cuvintele: „Priveghi cu lumânări”. Erau menționate o oră și o locație, alături de numărul de la linia directă specială pentru sinucigași care fusese creată atunci cu sprijinul centrului de sănătate mintală.

— Crezi că va avea vreun efect?

Jeffrey tresări, speriat de prezența lui Jill Rosen.

— Doctore Rosen…

— Jill, îl corectă ea. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu-i nimic, zise el, gândindu-se că femeia arăta mai rău decât cu o zi în urmă.

Ochii îi erau atât de umflați de plâns, încât abia dacă se mai vedeau ca două fante, iar obrajii erau supți. Purta un pulover alb cu mâneci lungi, cu guler pe gât. În timp ce discuta cu Jeffrey își strânse gulerul cu mâna, de parcă i-ar fi fost frig.

— Cred că arăt teribil de neglijentă, se scuză ea.

— Tocmai mă duceam să stau de vorbă cu soțul tău, zise Jeffrey, gândindu-se că ratase ocazia de a discuta numai cu Keller.

— Ar trebui s-ajungă în curând, zise ea, ridicând un mănunchi de chei. E setul lui de rezervă. I-am spus că mă voi întâlni cu el aici. Aveam nevoie să ies din casă.

— M-am mirat când am auzit că s-a dus la lucru.

— Munca îl întărește, zise ea, zâmbind șters. E un loc bun în care să te refugiezi când lumea se prăbușește în jurul tău.

Jeffrey știa exact ce voia să spună. Și el se dedicase complet muncii după ce Sara divorțase. Dacă nu ar fi avut o slujbă la care să se ducă în fiecare zi, probabil că și-ar fi pierdut mințile.

— Hai să ne așezăm, zise el, arătând spre o bancă. Cum reziști?

Jill expiră încetișor în timp ce se așeză.

— Nici nu știu ce să-ți răspund.

— Da, cred c-a fost o întrebare destul de idioată.

— Nu, îl asigură ea. Și eu m-am întrebat asta destul de des în ultima vreme. „Cum de rezist?” O să-ți spun dacă aflu vreun răspuns.

Jeffrey se așeză lângă ea, privind către curtea campusului. Câțiva tineri ieșiră pe pajiște ca să ia prânzul, întinseră pături și scoaseră sendvișuri din pungi de hârtie.

Rosen se uita și ea la ei, ținând în gură marginea gulerului. Materialul era destul de tocit acolo, trădându-i ticul nervos.

— Cred c-o să-l părăsesc pe soțul meu, zise ea.

Jeffrey se întoarse către ea, dar nu zise nimic. Vedea că femeia făcea mari eforturi ca să vorbească.

— Vrea să se mute. Să plece din Grant. Să o ia de la început. Eu nu pot s-o iau de la început. Nu pot.

Jill își coborî privirea în pământ.

— E de înțeles că vrea să scape, zise Jeffrey, străduindu-se s-o facă să vorbească în continuare.

Rosen arătă cu capul către campus.

— Sunt aici de aproape douăzeci de ani. Ne-am făcut o viață aici, așa cum e ea. Am construit ceva la clinică.

Jeffrey lăsă să treacă vreo câteva minute bune. Văzând că nu mai adăuga nimic, o întrebă:

— A spus de ce vrea să se mute?

Jill clătină din cap, dar nu pentru că nu știa de ce. Avea în voce o tristețe aproape de nesuportat, de parcă s-ar fi hotărât în sfârșit să-și recunoască înfrângerea.

— Asta e răspunsul lui la toate. E un mascul feroce, dar la primul semn că apare o problemă, fuge de ea cât poate de repede.

— Sună ca și cum a mai făcut asta și altă dată.

— Da, încuviință ea.

Jeffrey încercă să o preseze.

— De ce anume fuge?

— De toate, zise ea, dar nu dădu nicio explicație. Toată munca mea de-o viață s-a construit pe ideea de a-i ajuta pe oameni să își înfrunte trecutul, și totuși nu-l pot face pe propriul soț să stea și să își înfrunte demonii. Nici măcar pe mine nu mă pot ajuta, încheie ea, pe un ton tot mai pierdut.

— Ce demoni are aici?

— La fel ca ai mei, presupun. Oriunde mă întorc, mă aștept să îl văd pe Andy. Sunt acasă și aud ceva afară, și mă uit pe fereastră așteptându-mă să-l văd pe el urcând scările către camera lui. Trebuie să-i fie mai greu lui Brian să lucreze în laborator. Are un termen-limită de respectat. E o sumă de bani uriașă în joc. Știu asta. Știu toate astea.

Ridicase vocea din nou, și Jeffrey îi simți mânia, care trebuie să fi crescut de ceva vreme în ea.

— Are de-a face cu aventura? întrebă el.

— Ce aventură? zise ea, și uimirea ei păru autentică.

— Am auzit un zvon, explică Jeffrey, dorindu-și să îi dea una în plină figură lui Richard Carter. Cineva mi-a spus că Brian a avut o legătură cu o studentă.

— Oh, Dumnezeule! exclamă ea, acoperindu-și buzele cu gulerul. Aproape că-mi doresc să fi fost adevărat. Nu e oribil? Ar însemna c-ar fi fost capabil să îi pese și de altceva în afară de cercetarea lui prețioasă.

— Ținea la fiul lui, zise Jeffrey, amintindu-și cearta pe care o auzise cu o zi în urmă.

Rosen îl acuzase pe Keller că nu dăduse doi bani pe Andy decât după ce murise.

— Îi pasă în rafale, zise ea. Mașina. Hainele. Televizorul. *Cumpăra* lucruri. Așa îi păsa lui.

Mai era ceva ce ar fi vrut să îi spună, dar Jeffrey nu știa ce anume.

— Unde vrea să se mute? întrebă el.

— Cine știe? E ca o țestoasă. Ori de câte ori se întâmplă ceva rău, reacția lui e să vâre capul în carapace și să aștepte până trece totul. Jill zâmbi, dându-și seama că își băgase capul în guler. Ajutor vizual.

Jeffrey îi zâmbi la rându-i.

— Nu pot să rezist. Nu mai pot trăi așa. Îi aruncă o privire lui Jeffrey. Îmi faci o factură pentru ședința asta sau trebuie să plătesc pe loc?

Jeffrey zâmbi din nou, dorindu-și să continue.

— Cred că slujba ta se aseamănă din foarte multe puncte de vedere cu a mea. Îi asculți pe oameni vorbind și încerci să-ți dai seama ce vor să spună cu adevărat.

— Tu ce vrei să spui?

Jill se gândi la întrebare.

— Că sunt obosită. Că vreau o viață – orice viață. Am stat cu Brian pentru c-am crezut că așa-i mai bine pentru Andy, dar acum, că Andy nu mai e…

Începu să plângă, și Jeffrey scoase batista. Nu observă sângele curs din mâna Lenei decât după ce i-o dădu.

— Îmi pare rău, se scuză el.

— Te-ai tăiat?

— E de la Lena, zise el, urmărindu-i cu atenție reacția. Am discutat cu ea azi-dimineață. Era tăiată sub ochi. Cineva a lovit-o.

În ochii lui Jill se citi îngrijorarea, dar nu spuse nimic.

— Se întâlnește cu cineva, zise el, iar Rosen păru să se forțeze să țină gura închisă. Azi-dimineață am fost la ea la apartament, iar el era acolo, cu ea.

Rosen nu îi ceru să continue, dar îl imploră din privire. Teama ei pentru siguranța Lenei era evidentă.

— Ochiul era vânăt, și încheietura umflată, de parcă cineva ar fi înșfăcat-o de acolo. Așteptă

câteva secunde. Tipul ăsta are un trecut, doctore Rosen. E un om foarte periculos și violent.

Jill stătea la marginea băncii, implorându-l practic să continue.

— Ethan White, zise el. Numele îți sună cunoscut?

— Nu, zise ea. Ar trebui?

— Sperasem că da, zise el, deoarece ar fi stabilit o legătură directă între Andy Rosen și Ethan White.

— A fost rănită rău? întrebă Rosen.

— Din câte mi-am putut da seama, nu, zise Jeffrey. Dar se tot trăgea de cicatrice. Sângera, dar tot nu se oprea.

Rosen strânse din nou din buze.

— Nu știu cum să fac s-o îndepărtez de el, zise Jeffrey. Nu știu cum s-o ajut.

Jill se uită din nou în depărtare, către studenți.

— Poate să se ajute doar ea, zise Rosen, tonul ei dând o semnificație mult mai adâncă vorbelor.

— A fost pacienta ta? întrebă Jeffrey, rugându-se la Dumnezeu să fie așa.

— Știi că nu pot să-ți dau genul ăsta de informații.

— Știu, dar, ipotetic, dacă ai fi putut, mi-ai fi răspuns la o întrebare.

Jill se uită la el.

— Despre ce întrebare e vorba?

— Când eram la râu, Chuck a spus numele fiului tău, iar Lena a părut surprinsă, ca și cum l-ar fi cunoscut, zise Jeffrey, gândindu-se în timp ce vorbea. E posibil ca, atunci când Lena a spus „Rosen” de parcă ar fi știut numele, să îl spună pentru că te cunoștea pe *tine,* nu pentru că îl cunoștea pe Andy?

Femeia păru să se gândească bine ce răspuns ar fi putut da fără să-și încalce principiile.

— Doctore Rosen…

Jill se trase mai în spate pe bancă și își ridică gulerul mai aproape de gât.

— Vine soțul meu.

Jeffrey încercă să își ascundă exasperarea. Keller se afla la aproximativ douăzeci de metri depărtare, așa că Rosen i-ar fi putut răspunde lui Jeffrey la întrebare dacă ar fi vrut cu adevărat.

Jeffrey îl întâmpină pe Brian cu un salut.

— Doctore Keller.

I se părea ciudat să îi vadă împreună pe soția sa și pe Jeffrey.

— S-a întâmplat ceva?

Jeffrey se ridică în picioare, arătându-i lui Keller că ar trebui să se așeze, dar bărbatul îl ignoră și i se adresă soției sale:

— Ai cumva cheile mele?

Jill îi dădu inelul cu chei aproape fără să îl privească.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru, zise Keller. Jill, tu ar trebui să te duci acasă.

Rosen dădu să se ridice.

— Trebuie să vă spun ceva amândurora, zise Jeffrey, făcându-i semn să rămână așezată. E vorba despre Andy.

Keller îi aruncă o privire care spunea că fiul lui era ultimul lucru la care se gândea acum.

— Am vrut să vă spun asta amândurora înainte să se audă prin campus. Nu sunt sigur că moartea fiului vostru a fost o sinucidere.

— Ce? întrebă Rosen.

— Există posibilitatea să fi fost ucis, le spuse Jeffrey.

Keller scăpă cheile din mână și nu le mai ridică de jos.

— N-am găsit nimic concludent în autopsia lui Andy, dar Ellen Schaffer…

— Fata de ieri? întrerupse Rosen.

— Da, doamnă, zise Jeffrey. N-avem nicio îndoială că a fost ucisă. Luând în considerație faptul că totul a fost înscenat ca să pară sinucidere, trebuie să punem în discuție și circumstanțele morții fiului dumneavoastră. Nu pot spune cu toată

onestitatea c-am găsit ceva care să demonstreze că *nu* și-a luat viața, dar avem bănuieli serioase, și am de gând să cercetez asta până ce voi afla adevărul.

Jill se așeză înapoi pe bancă, cu gura deschisă.

— Trebuie să-i spun decanului asta, continuă Jeffrey, dar voiam ca voi să aflați primii.

— Și biletul? întrebă Rosen.

— Ăsta e unul dintre lucrurile pentru care nu am o explicație, zise Jeffrey. Și îmi pare rău să vă spun că tot ce vă pot da acum sunt simplele mele bănuieli. Cercetăm fiecare posibilitate pe care o avem ca să aflăm ce s-a întâmplat mai exact, dar trebuie să fiu cinstit: nu avem nimic concret. Cele două cazuri ar putea să nu aibă nicio legătură unul cu celălalt. S-ar putea ca, după ce toate astea iau sfârșit, să aflăm că Andy într-adevăr s-a sinucis.

Keller explodă cu o furie atât de neașteptată, încât Jeffrey se dădu înapoi.

— Cum dracu' se poate întâmpla așa ceva? zise el, poruncitor. Cum dracului poți să ne faci pe mine și pe soția mea să credem că fiul nostru s-a sinucis, când…

— Brian, încercă Rosen.

— Taci din gură, Jill, o repezi el, fluturând mâna de parcă ar fi vrut să o plesnească. E absurd! E…

Era prea furios ca să poată vorbi, dar gura i se mișcă în timp ce se gândea la cuvintele care să descrie ceea ce simțea.

— Nu-mi vine să cred…

Se aplecă și își ridică cheile.

— Colegiul ăsta, orașul ăsta…

Își îndreptă degetul către fața soției lui, și Jill se dădu înapoi de parcă ar fi vrut să se apere.

Keller se ridică în picioare, țipând:

— Ți-am *spus,* Jill. Ți-am *spus* ce văgăună nenorocită e orașul ăsta!

— Doctore Keller, cred că trebuie să te calmezi, interveni Jeffrey.

— Eu cred că trebuie să-ți vezi de treaba ta și să afli cine l-a omorât pe fiul meu! mugi el, cu fața

schimonosită de furie. Voi, polițiștii, vă credeți stăpânii orașului ăstuia, dar e ca și cum am trăi într-o țară din Lumea a Treia. Sunteți corupți cu toții. Cu toți îi sunteți supuși lui Albert Gaines.

Jeffrey își pierdu răbdarea.

— O să discutăm despre asta altă dată, doctore Keller, când o să fii mai calm.

De data aceasta, Keller întinse degetul către fața lui Jeffrey.

— Să fii convins că o să mai discutăm despre asta, zise el, apoi le întoarse amândurora spatele și se îndepărtă cu pași apăsați.

Jill Rosen se scuză pentru soțul ei.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru el, zise Jeffrey, încercând să-și domolească furia.

Ar fi dorit să îl urmeze pe Keller în laboratorul lui, dar probabil că amândoi aveau nevoie de ceva timp ca să se calmeze.

— Îmi pare rău, nu vă pot oferi mai multe informații, zise Jeffrey, simțind disperarea lui Rosen.

Jill își strânse gulerul în jurul gâtului.

— Întrebarea ipotetică de mai devreme… zise ea.

— Da?

— E legată de Andy?

— Da, doamnă, zise el.

Rosen se uită lung spre curtea campusului și spre studenții care stăteau pe pajiște și se bucurau de ziua frumoasă.

— Ipotetic vorbind, ar putea avea un motiv să îmi recunoască numele.

— Mulțumesc, zise Jeffrey, simțindu-se neașteptat de ușurat că măcar pentru un lucru găsise o explicație.

— În privința celeilalte, zise ea, continuând să privească studenții. Bărbatul cu care se întâlnește.

— Îl cunoști? întrebă Jeffrey. Ipotetic vorbind? adăugă el.

— Oh, îl cunosc, zise ea. Sau cel puțin cunosc genul ăsta de om. Mai bine decât mă cunosc pe mine.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

Jill își trase gulerul și desfăcu fermoarul cât să arate o vânătaie mare în jurul claviculei. Urme negre de degete se vedeau în cele două părți ale gâtului. Cineva încercase să o strângă de gât.

Jeffrey nu putu decât să se holbeze.

— Cine… zise el, dar răspunsul era evident.

Rosen trase din nou fermoarul până sus.

— Trebuie să plec.

— Pot să te duc unde vrei, se oferi Jeffrey. La un adăpost…

— Mă duc la mama, îi zise ea, zâmbind cu tristețe. Întotdeauna mă duc la mama.

— Doctore Rosen. Jill…

— Apreciez grija ta, îl întrerupse ea. Dar chiar trebuie să plec.

Rămase pe loc, privind-o cum își croia drum printr-un grup de studenți. Jill se opri câteva clipe ca să discute cu unul dintre ei, purtându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu știa dacă să o urmeze sau să pornească pe urmele lui Brian Keller, ca să îl facă să simtă cum era să fie încolțit.

Jeffrey reacționă impulsului de moment și alese ultima variantă, îndreptându-se către clădirea Departamentului de cercetare cu pași repezi. Copil fiind, se interpusese în suficient de multe bătăi între părinții săi ca să știe că furia nu putea decât să alimenteze și mai multă furie, așa că inspiră adânc, calmându-se înainte să deschidă ușa laboratorului lui Keller.

În încăpere nu era decât Richard Carter, care stătea în spatele biroului, lovindu-și ritmic bărbia cu un stilou. Expresia lui de așteptare se transformă repede în dezamăgire când îl recunoscu pe Jeffrey.

— Oh, zise el. Tu ești.

— Unde-i Keller?

— Asta aș vrea să știu și eu, zise Richard, răstit și evident enervat.

Se aplecă peste birou și începu să scrie un bilet.

— Trebuia să ne întâlnim aici acum o jumătate de oră.

— Tocmai am discutat cu soția lui despre așa-zisa lui aventură.

Auzind asta, Richard ridică privirea, și un zâmbet îi apăru pe buze.

— Da? Și ce-a zis?

— Că nu-i adevărat. Ar trebui să ai mai multă grijă ce spui, îl preveni Jeffrey.

Richard păru jignit.

— Ți-am spus că era un zvon. Am subliniat foarte clar…

— Te joci cu viețile oamenilor. Ca să nu mai spunem că mă faci să-mi pierd timpul.

Richard oftă întorcându-se către biletul lui.

— Îmi pare rău, murmură el, ca un copil.

Jeffrey nu îl lăsă să scape așa de ușor.

— Din cauza ta am urmărit degeaba un zvon, când aș fi putut lucra la ceva cu adevărat folositor. Văzând că nu primește niciun răspuns, Jeffrey simți nevoia să adauge: Oameni mor, Richard.

— Sunt conștient de asta, ofițere Tolliver, dar ce Dumnezeu are asta de-a face cu mine?

Richard nu îi lăsă șansa să răspundă.

— Pot să fiu cinstit cu tine? Știu că ce s-a întâmplat e groaznic, dar avem de lucru. Muncă importantă. În California există o echipă care lucrează tot la asta. Și nu vor spune: „Oh, Brian Keller a trecut printr-o perioadă foarte grea, hai să ne oprim până o să se simtă mai bine”. Nu, domnule. Lucrează o zi și două nopți – o zi și două nopți – ca să ne întreacă. Știința nu e un joc de domni. Milioane, poate chiar miliarde sunt în joc.

Vorbea de parcă era un vânzător ambulant care încerca să convingă un fraier să cumpere un set de cuțite pentru friptură în următoarele două minute.

— Nu știam că tu și Brian lucrați împreună, zise Jeffrey.

— Când se deranjează să apară.

Își aruncă stiloul pe birou, își luă servieta și se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci?

— La oră, zise Richard, de parcă Jeffrey era un adevărat idiot. Unii dintre noi chiar sunt punctuali.

Ieși din încăpere furios într-un mod teatral. Jeffrey nu îl urmă, ci se apropie de biroul lui Keller și citi biletul: „Dragă Brian, presupun că ești încă ocupat cu Andy, dar chiar ar trebui să adunăm laolaltă documentația. Dacă vrei s-o fac eu singur, doar spune-mi". Richard desenase o față zâmbitoare lângă numele său.

Jeffrey citi de două ori biletul, încercând să înțeleagă cum se împăca tonul amabil cu enervarea evidentă a lui Richard. Nu reuși, dar Richard oricum nu era de felul lui un om rațional.

Aruncă o privire către ușă, înainte să se hotărască să se facă comod și să se așeze la biroul lui Keller. Tocmai cerceta sertarul de jos, când îi sună telefonul mobil.

— Tolliver.

— Șefule, zise Frank.

După tonul pe care îl avea, Jeffrey aproape că își dădu seama ce urmează.

— Am mai găsit un cadavru.

•

Jeffrey parcă în fața căminului băieților, gândindu-se că, dacă nu mai vedea niciodată campusul Grant Tech, era un om fericit. Nu putea uita privirea inexpresivă de pe chipul lui Jill Rosen, și se întrebă cât de surprins păruse atunci când îi arătase vânătăile. N-ar fi ghicit nici într-un milion de ani că Keller era genul de bărbat care își bătea soția, dar Jeffrey fusese prins cu garda jos de prea multe surprize astăzi ca să se simtă prost că ratase ceea ce ar fi putut fi semne evidente.

Jeffrey scoase telefonul, gândindu-se dacă să o trezească pe Sara. Nu voia să o aducă la locul crimei, dar știa că avea nevoie să vadă cadavrul *in situ.* Jeffrey încercă să se gândească la o scuză bună ca să o țină departe, dar în cele din urmă cedă și îi formă numărul.

Telefonul sună de cinci ori înainte ca Sara să răspundă, murmurând un „alo” răgușit.

— Bună, zise Jeffrey.

— Cât e ceasul?

Îi spuse cât era ora, gândindu-se că ea părea mult mai bine decât noaptea trecută.

— Îmi pare rău că te trezesc.

— Hm… ce? întrebă ea, iar Jeffrey o auzi foindu-se în pat.

O fracțiune de secundă își imagină că era acolo, lângă ea, și se simți tulburat, așa cum nu se mai simțise de multă vreme.

Nu își dorea decât să se bage în pat lângă Sara și să reînceapă această zi de la început.

— A sunat și mama acum vreo douăzeci de minute, zise Sara. Tessa e ceva mai bine. Căscă tare și cu zgomot. Am de făcut ceva hârțoage la morgă, și mă duc înapoi în după-amiaza asta.

— Păi de-asta te sun.

În vocea ei se simți teama.

— Ce?

— Cineva s-a spânzurat, zise el. La colegiu.

— Hristoase! exclamă Sara.

Și Jeffrey se simțea la fel. Într-un oraș în care rata crimei era de zece ori mai mică decât media națională, dintr-odată cadavrele se adunau cu repeziciune.

— La ce oră? întrebă ea.

— Nu sunt sigur încă. Tocmai am fost sunat.

Știa care avea să fie răspunsul la cuvintele sale, dar totuși spuse:

— L-ai putea trimite pe Carlos.

— Trebuie să văd cadavrul.

— Nu-mi place ideea că vii în campus. Dacă s-ar întâmpla ceva…

— N-am de gând să *nu*-mi fac treaba, zise ea, arătând clar că nu era o decizie care se putea discuta.

Jeffrey știa că avea dreptate. Sara nu avea numai o treabă de făcut, ci trebuia să își trăiască viața. Se gândi la Lena, la felul în care arătase în această dimineață și la vânătăile de pe gâtul lui Jill Rosen. N-ar trebui să le lase și pe ele să își trăiască viețile?

— Jeff?

Jeffrey se înduplecă.

— E căminul de băieți, clădirea B.

— Bine, zise ea. Ajung acolo în câteva minute.

Jeffrey închise telefonul și coborî din mașină. Își croi drum printr-un grup de băieți care se îngrămădiseră la ușă și intră în dormitor, mirosul puternic de lichior învăluindu-l ca un nor. La Auburn, unde Jeffrey studiase istoria în timp ce încălzea banca pentru restul echipei de fotbal, petrecuseră destul de mult, dar nu își amintea ca dormitorul lui să fi mirosit vreodată a crâșmă.

— Bună, șefule, zise Chuck.

Stătea în capul scărilor, cu mâinile îndesate în buzunarele din față ale pantalonilor strâmți. Efectul era obscen, iar Jeffrey își dori să îl vadă îndepărtându-se de scările pe care trebuia să le urce el.

— Chuck, zise Jeffrey, privind încontinuu scările.

— Îmi pare bine c-ai apărut, în cele din urmă. Eu și Kev te așteptam.

Jeffrey se încruntă când auzi modul familiar în care spunea numele decanului, de parcă erau cei mai buni prieteni. Dacă Albert Gaines n-ar fi fost tatăl lui Chuck, Kevin Blake nu i-ar fi spus lui Chuck nici măcar cât era ceasul, darămite să mai și joace golf cu el. Nu că Kevin avea să vadă prea curând terenul verde. Probabil că urma să petreacă

restul lunii răspunzând la telefoane din partea părinților speriați, nervoși că odraslele lor se duceau la o școală unde muriseră deja trei dintre colegi.

— Vorbesc cu el când îmi fac timp, îi spuse Jeffrey, întrebându-se cât de mult putea amâna această întâlnire.

— Să știi că nu-i prea drăguță priveliștea, zise Chuck, referindu-se la sinucidere. A fost prins cu pantalonii în vine.

Jeffrey ignoră remarca și întrebă:

— Cine l-a găsit?

— Unul dintre puștii din clădire.

— Vreau să vorbesc cu el.

— E jos chiar acum, zise Chuck. Adams a încercat să stoarcă povestea de la el, dar a trebuit să preiau eu, zise el, clipind cu subînțeles. Uneori poate să fie cam brutală. Ai nevoie de finețe în genul ăsta de situații.

— Chiar așa? întrebă Jeffrey, privind în lungul holului.

Frank și Lena stăteau în fața unei camere. Judecând după poziția lor, cei doi nu împărtășeau un moment prea fericit.

— Ea e cea care a găsit acul, zise Chuck.

— L-a găsit? întrebă Jeffrey.

Chemase echipa de criminaliști cu mai puțin de zece minute în urmă. Era imposibil ca tehnicienii să fi avut timp să cerceteze camera.

— Lena l-a observat când a intrat să verifice victima, zise Chuck. Cred că s-a rostogolit sub pat.

Jeffrey înăbuși o înjurătură, știind că orice dovadă găsiseră în cameră fusese compromisă, mai ales dacă era o dovadă care sugera că Lena mai fusese și înainte în cameră.

Chuck râse.

— N-am vrut să te dau de gol, șefule, zise el, bătându-l pe Jeffrey pe spate de parcă echipa lui Jeffrey tocmai pierduse un joc de baschet.

Jeffrey îl ignoră și se apropie de Frank și de Lena.

— Îmi faci un serviciu? îi spuse Jeffrey lui Chuck, văzând că îl urma.

— Sigur, șefu'.

— Stai la capătul scărilor. Asigură-te că nimeni nu vine aici, în afară de Sara.

Chuck îl salută și se răsuci pe călcâie.

— Idiotu', murmură Jeffrey, mergând pe hol.

Frank îi spunea ceva Lenei, dar se opri în clipa în care Jeffrey ajunse în dreptul lor.

— Poți să ne scuzi o secundă? îi spuse Jeffrey Lenei.

— Sigur, zise ea și se îndepărtă câțiva pași.

Jeffrey știa că îi putea auzi în continuare, dar nu îi păsa.

— Criminaliștii sunt pe drum, îi spuse lui Frank.

— Am luat-o înainte și am făcut fotografii, zise Frank, ridicând camera Polaroid.

— Adu-l pe Brad aici, ordonă el, știind că Sara nu voia o dădacă. Spune-i să aducă și camera. Vreau niște instantanee clare.

Frank dădu un telefon în timp ce Jeffrey aruncă o privire prin cameră. Un puști bucălat cu părul lung și negru era prăbușit pe pat. Pe podea, lângă el, se afla o bucată galbenă de cauciuc de genul celei pe care dependenții o folosesc ca să găsească o venă. Cadavrul era umflat și cenușiu. Stătuse acolo ceva vreme.

— Isuse Hristoase, murmură Jeffrey, gândindu-se că încăperea asta mirosea chiar mai rău decât a lui Ellen Schaffer. Ce dracu' e asta?

— Nu prea făcea curățenie, se repezi Frank.

Jeffrey cercetă întreaga scenă. Niciun bec nu era aprins, dar lumina puternică a soarelui de dimineață era suficientă ca să vadă. Dincolo de cadavru era un televizor cu video, sprijinit de salteaua patului. Un ecran albastru aprins strălucea, indicând faptul că nu mai era semnal. Lumina dădea cadavrului un aer ciudat, făcând

pielea să pară putrezită, sau poate era doar o iluzie provocată de faptul că în cameră mirosea atât de urât. Era o dezordine generală, iar Jeffrey își închipui că mirosul venea de la cutiile cu mâncare lăsate să mucegăiască pe jos. Hârtii și cărți se vedeau peste tot, și se întrebă cum de putea merge cineva pe acolo fără să se împiedice.

Capul puștiului îi atârna pe piept, părul soios acoperindu-i fața și gâtul. Nu purta nimic în afară de o pereche de pantaloni scurți murdari. Ținea mâna băgată înăuntru, și Jeffrey își închipui de ce era așa.

Pe brațul stâng al victimei se aflau mai multe vânătăi, dar Sara putea aprecia mai bine semnele. Din poziția rigidă în care stătea cadavrul, Jeffrey își dădu seama că intrase în *rigor mortis,* fapt care plasa ora morții între ultimele două și douăsprezece ore, în funcție de temperatura din cameră. Momentul morții nu era niciodată ușor de stabilit, iar Jeffrey presupuse că nici Sara n-avea să obțină o oră prea exactă.

— Aerul condiționat e pornit? întrebă Jeffrey, lărgindu-și nodul la cravată.

Aparatul de la fereastră avea niște lamele din plastic, dar erau nemișcate.

— Nu, zise Frank. Ușa era deschisă când am ajuns aici, și m-am gândit s-o las așa ca să mai iasă din aerul ăsta împuțit.

Jeffrey dădu aprobator din cap, gândindu-se că fusese probabil foarte cald cea mai mare parte a nopții din moment ce aerul condiționat nu fusese pornit, iar ușa fusese închisă. Vecinii erau probabil atât de obișnuiți cu mirosul groaznic, încât nu observaseră nimic ieșit din comun.

— Știm cum îl cheamă? întrebă Jeffrey.

— William Dickson, zise Frank. Din câte am aflat, nimeni nu îi spunea așa.

— Dar cum era cunoscut?

— Scooter, zise Frank, strâmbându-se.

Jeffrey ridică din sprâncene, dar nu putea comenta nimic. Nu voia să spună nimănui cum era el strigat în Sylacauga. Sara folosise porecla aia cu o zi în urmă numai ca să îl necăjească.

— Colegul lui a plecat acasă săptămâna asta ca să petreacă Paștele, zise Frank.

— Vreau să vorbesc cu el, replică Jeffrey.

— Iau numărul lui de la decan după ce terminăm aici.

Jeffrey intră în cameră și observă o seringă de plastic spartă pe podea. Indiferent ce fusese în ea se uscase, dar distinse clar o urmă de talpă imprimată în ceea ce odată fusese fluid.

— Asigură-te că Brad face o fotografie bună aici, îi ceru Jeffrey lui Frank, uitându-se cu atenție la urma de bocanc.

Frank aprobă dând din cap, iar Jeffrey îngenunche lângă cadavru. Era pe punctul de a-i cere lui Frank niște mănuși, când acesta îi înmână o pereche.

— Mulțumesc, zise Jeffrey și le trase pe mâini.

Avea mâinile transpirate, și plasticul se încreți. Lumina din cameră era prea slabă, și Jeffrey se uită în jur după o lampă pe care Dickson ar fi putut-o folosi. Se afla una pe frigiderul de lângă pat, dar firul fusese tăiat, capetele firelor fiind rupte până la cupru.

— Nu lăsa pe nimeni să aprindă lumina până nu ne uităm la astea, îl preveni pe Frank.

Dădu într-o parte capul lui Scooter și îi ridică bărbia din piept. În jurul gâtului lui se afla înfășurată o curea de piele pe care Jeffrey nu o văzuse de pe hol. Părul lui Scooter era atât de lung și de soios, încât Jeffrey fu surprins că abia acum îl văzuse.

Jeffrey dădu pe spate părul, care se mișcă într-un mănuchi gros și lipicios. Cureaua era prinsă în jurul gâtului atât de strâns, încât catarama săpase adânc în piele. Jeffrey nu voia să slăbească strânsoarea, dar văzu un rest de spumă ivindu-se

din partea de sus. Urmări capătul curelei și o găsi prinsă de o altă curea, făcută din pânză groasă. Catarama celei de-a doua era pusă într-un cârlig mare și rotund prins în perete. Curelele erau întinse, greutatea cadavrului trăgând de cârligul din perete. După cum arăta, cârligul se afla acolo de ceva vreme.

Jeffrey se întoarse puțin și văzu televizorul din fața cadavrului. Aparatul era ieftin, genul pe care îl luai la reducere cu mai puțin de o sută de dolari. Lângă el se afla o cană cu Tiger Balm, care avea deasupra, pe margine, bucățele albe și scorțoase de Dumnezeu știe ce. Jeffrey se folosi de pix pentru a apăsa butonul de ieșire al aparatului video. Eticheta avea o scenă sexuală sugestivă desenată pe ea sub titlu – *Proiectul târfei dezbrăcate.*

Jeffrey se ridică și își scoase mănușile. Frank îl urmă pe hol, la Lena.

— Ai sunat pe cineva? întrebă Jeffrey.

— Poftim? zise ea, ridicând o sprânceană.

Era clar pregătită pentru un alt interogatoriu, dar Jeffrey știa că întrebarea o luase prin surprindere.

— Când ai ajuns aici, ai sunat pe cineva de pe mobil? întrebă el.

— N-am mobil.

— Ești sigură? întrebă Jeffrey.

Credea că Sara era singura persoană din Grant care nu avea mobil.

— Ai idee cât mă plătesc? zise Lena, râzând neîncrezătoare. Abia îmi pot permite ceva de mâncare.

Jeffrey schimbă subiectul.

— Am auzit c-ai găsit acul.

— Am primit telefonul cam acum o jumătate de oră, zise ea, și Jeffrey știa că acesta fusese răspunsul pe care îl repetase. Am intrat în cameră să văd dacă subiectul era în viață. Nu avea puls și nu respira. Corpul era rigid și rece la atingere. Atunci am găsit acul.

— A fost de un real ajutor, zise Frank, tonul lui indicând exact opusul. L-a văzut sub pat și s-a gândit să ne scutească de efort, așa că l-a scos chiar ea.

Jeffrey se uită cu atenție la Lena.

— Presupun că amprentele tale sunt peste tot, afirmă el mai degrabă decât întrebă.

— Cred că da.

— Presupun că nu-ți mai amintești ce altceva ai mai atins cât ai stat înăuntru.

— Cred că nu.

Jeffrey se uită în cameră, apoi înapoi la Lena.

— Vrei să-mi spui cum a ajuns pe podea amprenta tălpii bocancului prietenului tău?

Lena nu păru deloc surprinsă. De fapt, chiar începu să zâmbească.

— N-ai aflat? întrebă ea. El e cel care-a găsit cadavrul.

Jeffrey îi aruncă o privire lui Frank, care dădu din cap aprobator.

— Am auzit că deja ai încercat tu să-l interoghezi.

Lena ridică din umeri.

— Frank, adu-l încoace!

Frank plecă, și Lena se apropie de fereastră, uitându-se către peluza din fața căminului. Erau gunoaie peste tot, iar cutiile de bere erau adunate într-o grămadă monumentală lângă un stativ pentru biciclete.

— Se pare c-au dat o petrecere pe cinste, zise Jeffrey.

— Așa se pare.

— Poate că tipul ăsta – arătă către Scooter – s-a lăsat prea mult purtat de val.

— Poate.

— Mi se pare că ai o problemă cu drogurile în campusul ăsta.

Lena se întoarse și îl privi.

— Poate-ar trebui să discuți cu Chuck despre asta.

— Da, el e stăpân pe situație, zise Jeffrey, sarcastic.

— Poate-ai vrea să afli unde-a fost la sfârșitul ăsta de săptămână.

— La concursul de golf? întrebă Jeffrey, amintindu-și prima pagină din *Grant Observer.*

Presupuse că Lena făcea aluzie la tatăl lui Chuck, încercând să-i amintească lui Jeffrey că Albert Gaines l-ar fi putut trage la răspundere.

— De ce lucrezi împotriva mea, Lena? întrebă Jeffrey. Ce-ascunzi?

— Martorul tău e-aici, zise ea. Ar fi bine să-l caut pe șefu'.

— De ce așa repede? întrebă Jeffrey. Ți-e teamă că te-ar putea lovi din nou?

Lena strânse din buze, dar nu îi răspunse.

— Stai aici, îi spuse el pe un ton care nu îi lăsa de ales.

Ethan White venea în pas de plimbare pe hol, cu Frank lângă el. Era încă îmbrăcat în obișnuitul său tricou negru cu mâneci lungi și în blugi. Avea părul ud și un prosop în jurul gâtului.

— Ai făcut un duș? întrebă Jeffrey.

— Mda, zise Ethan, folosindu-se de colțul prosopului ca să se șteargă în ureche. Am spălat dovezile că eu l-am strangulat mortal pe Scooter.

— Asta sună a mărturisire, zise Jeffrey.

Ethan îi aruncă o privire usturătoare.

— Am vorbit deja cu prietena ta, aici de față, zise el, zgâindu-se la Lena.

Lena îi întoarse privirea, sporind tensiunea.

— Povestește-mi, îi ceru Jeffrey. Locuiești la primul etaj?

Ethan dădu din cap aprobator.

— De ce-ai urcat aici?

— Voiam să-mprumut niște cursuri de la Scooter.

— La ce materie?

— Biologie moleculară.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

— Nu știu, răspunse el. Cam cu două minute înainte să o sun pe ea.

Lena înțelese ce voia el.

— Eram la biroul celor de la pază, zise ea. Nu m-a sunat pe mine, s-a întâmplat să răspund la telefon.

Ethan apucă marginile prosopului în mâini și trase.

— Am plecat când au ajuns aici. Asta-i tot ce știu.

— Ce-ai atins în cameră?

— Nu-mi amintesc, zise el. Eram destul de tulburat, văzându-l pe colegul meu de clasă zăcând pe podea.

— Ai mai văzut și altă dată un cadavru, îi reaminti Jeffrey.

Ethan ridică din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună „Și ce-i cu asta?”

— Vreau să dai o declarație oficială la secție, zise Jeffrey.

Ethan clătină din cap.

— Nici vorbă.

— Împiedici o investigație? îl amenință Jeffrey.

— Nu, domnule, răspunse Ethan cu inteligență.

Scoase o hârtie din buzunarul de la spate și i-o întinse lui Jeffrey.

— Asta-i declarația mea. Am semnat-o. O semnez acum din nou, dacă vrei să fii martor. Cred că, din punct de vedere legal, nu sunt obligat să fac asta la secția de poliție.

— Crezi că ești tare priceput, zise Jeffrey, fără să ia declarația. Crezi că știi cum să te fofilezi din orice. Sau să-ți croiești drum cu bătaia, încheie el, arătând către Lena.

Ethan îi făcu cu ochiul Lenei, de parcă împărtășeau un secret. Lena se încordă, dar nu spuse nimic.

— O să te prind, zise Jeffrey. Poate nu acum, dar pui tu ceva la cale, și o să te înfund. M-ai auzit?

Ethan dădu drumul hârtiei, care pluti spre podea.

— Dacă asta-i tot, trebuie să ajung neapărat la curs, zise el.

Capitolul 10

Sara se întoarse de la campus la morgă, conducând mașina pe pilot automat, reluând fiecare detaliu al autopsiilor de noaptea trecută. Ceva legat de moartea lui Andy Rosen încă o mai tulbura, și, spre deosebire de Jeffrey, avea nevoie de mai mult decât o coincidență ca să poată declara o moarte drept crimă. În cel mai bun caz, Sara ar fi putut spune că moartea era suspectă, și chiar și așa forța nota. Nu exista nicio dovadă care să demonstreze că era ceva necurat la mijloc. Rezultatul antidoping ieșise negativ, iar autopsia fusese absolut normală. Era foarte posibil ca sinuciderea lui Andy Rosen să fie doar atât, o sinucidere.

William Scooter Dickson era altă poveste. Pornografia din aparatul video și spuma dintre curea și pielea lui Scooter, ca să nu rămână urme, cârligul din perete care se afla în mod clar acolo de mult timp – toate acestea duceau către o asfixiere autoerotică. Sara mai văzuse un singur astfel de caz în întreaga ei carieră, dar acum câțiva ani se scriseseră câteva articole despre asta în *Jurnalul Științei Judiciare,* când strangularea manuală atinsese apogeul popularității.

— La naiba, zise Sara, dându-și seama că trecuse de spital.

Continuă să meargă pe Main Street către colegiu, apoi făcu o întoarcere ilegală în formă de U, în fața secției de poliție. Îi făcu cu mâna lui Brad Stephens, care tocmai cobora din mașina lui de patrulă. Brad își acoperi ochii, făcându-se că nu

vede când Sara evită aproape la mustață un Cadillac alb, parcat în fața spălătoriei Burgess.

Sara trecu pe lângă Spitalul de pediatrie, a cărui plăcuță cu numele se ștersese și mucegăise, pentru că Jeffrey alesese să o înșele cu singura persoană din oraș care se ocupa cu inscripționarea pe diverse suporturi. Oftă, privind semnul deteriorat, întrebându-se dacă ar trebui să vadă dincolo de aspectul lui deplorabil. Poate că era o prevestire a ceea ce avea să se întâmple în cele din urmă cu Sara și cu Jeffrey. Lui Cathy Linton îi plăcea să spună că nu te poți întoarce niciodată.

Sara apăsă brusc pe frână, mai să rateze din nou curba spre spital. Lucrând tot timpul cu copiii, Sara nu era obișnuită să înjure, dar scăpă câteva obscenități în timp ce băgă mașina în marșarier. Alte câteva îi veniră pe buze când lovi una dintre roțile din față de bordură. Parcă mașina într-o parte a clădirii și coborî două câte două scările către morgă.

Carlos nu se întorsese încă de la colegiu cu cadavrul, iar Jeffrey încerca să dea de părinții lui William Dickson, așa că Sara avea morga numai pentru ea. Se îndreptă către birou, dar se opri chiar lângă pragul ușii. Un aranjament mare de flori se afla pe colțul biroului ei. Jeffrey nu îi mai trimisese flori de ani de zile. Ocoli masa, simțind cum pe buze îi înflorește un zâmbet uriaș. Uitase că nu se dădea în vânt după garoafe, dar mai erau alte flori, foarte frumoase, al căror nume Sara nu și-l putu aminti și care umpluseră încăperea cu mirosul lor.

— Jeffrey, zise ea, simțind cum obrajii i se întind din cauza zâmbetului.

Probabil că le comandase în acea dimineață, înainte să se dezlănțuie iadul pe pământ. Deschise cartonașul cu nume, și zâmbetul îi păli citind biletul de la Mason James.

Sara se uită în jur, întrebându-se unde ar fi putut pune florile astfel încât Jeffrey să nu le vadă, apoi

se dădu bătută, pentru că nu era o persoană mincinoasă și nu avea să înceapă acum să ascundă lucruri.

Se așeză pe scaunul ei și puse cartonașul lângă vază. Pe birou se aflau multe alte lucruri care îi atraseră atenția. Molly, asistenta Sarei de la Pediatrie, lăsase un teanc de acte în dimineața aceea, iar Sara ar fi putut probabil petrece următoarele douăsprezece ore uitându-se pe el fără să facă măcar un singur semn. Își puse ochelarii și semnă un teanc de aproape șaizeci de formulare înainte să observe că sosise Carlos.

Îl privi prin fereastră cum își așază instrumentele pentru autopsie. Se mișca încet și metodic, verificând fiecare instrument dacă era deteriorat sau avea urme de uzură. Sara îl urmări câteva minute, și se decise să termine și cu mesajele telefonice. Primul avea scrisul de mână al lui Carlos. Brock sunase să vadă când putea veni după corpul lui Andy Rosen. Ridică receptorul și formă numărul firmei pompe funebre.

Răspunse mama lui Brock, iar Sara petrecu câteva minute povestindu-i despre starea Tessei, știind că vestea avea să se răspândească în tot orașul înainte de ora prânzului. Penny Brock nu prea avea ce face la birou, și, între un pui de somn și câte o întâlnire cu vreun client, petrecea cea mai mare parte a timpului bârfind la telefon.

Brock vorbi în stilul său jovial obișnuit.

— Bună, Sara, zise el. Ai sunat ca să vorbim despre cheltuielile de depozitare?

Sara râse, știind că încerca să facă o glumă.

— Am sunat ca să văd cât timp am la dispoziție. Funeraliile sunt astăzi?

— Mâine-dimineață la ora nouă, zise Brock. Aveam de gând să-i fac astăzi ultimele aranjamente. Cât de rău arată?

— Nu foarte rău, zise Sara. Ca de obicei.

— Dacă-l termini pe la ora trei, o să am timp suficient.

Sara se uită la ceas. Era deja ora unsprezece și jumătate. Nici măcar nu știa de ce îl ținea pe Andy Rosen la morgă. I se făcuse biopsia țesutului și a organelor, iar Brock luase mai multe probe de urină și de sânge pe care le putea studia oricând. Nu îi veni în minte ce altceva i-ar mai fi putut face.

— Nu știu ce să zic, vino și ia-l acum!

— Ești sigură?

— Da, zise Sara.

Cum venea încă un corp, probabil că aveau nevoie de spațiu în congelator.

— Poți să-l iei înapoi după serviciul funerar, dacă îți mai vine vreo idee, se oferi Brock. Voiam să-l las la crematoriu în jurul prânzului. Vreau să stau prin preajmă, să mă asigur că totul se face ca la carte, dacă-nțelegi ce vreau să spun, continuă el, coborând vocea. Oamenii nu prea se mai dau în vânt după incinerare zilele astea, din cauza ticălosului ăluia din nordul Georgiei.

— Corect, zise Sara, amintindu-și cazul crematoriului unei familii, care depozitase cadavrele în portbagaje și la rădăcinile copacilor de pe propria proprietate, în loc să le incinereze.

Statul cheltuise aproape zece milioane numai pentru mutarea și identificarea rămășițelor.

— E chiar păcat, zise Brock. Și e o modalitate atât de curată de a rezolva totul. Nu că nu mi-ar prinde bine banii care ar rămâne după o înmormântare, dar unii sunt atât de bulversați, încât cel mai bine e să se rezolve totul rapid.

— Părinții? zise Sara, întrebându-se dacă Keller o amenințase pe soția lui în fața lui Brock.

— Au venit pentru aranjamente aseară, și trebuie să-ți spun…

Vocea lui Brock se pierdu. Era foarte discret, dar de obicei Sara îl putea face să vorbească. Uneori candoarea lui o făcea să se întrebe dacă nu cumva ea devenise subiectul uneia dintre faimoasele lui iubiri neîmpărtășite.

Sara îi dădu un imbold.

— Da?

— Ei bine, începu el, cu vocea chiar și mai coborâtă.

Brock știa mai bine ca oricine că mama lui era principala sursă a bârfei din Grant County.

— Mama băiatului era puțin preocupată de incinerarea lui după autopsie. Ca și cum nu se putea face. Dumnezeule, de unde capătă oamenii ideile astea?

Sara aștepta.

— Sentimentul meu a fost că mama nu era prea fericită în legătură cu întreaga poveste, dar atunci a intervenit tatăl și a spus că asta a vrut băiatul, și asta vor face și ei.

— Dacă asta a fost dorința lui, atunci ar trebui respectată, zise Sara.

Deși avea de-a face tot timpul cu moartea, Sara nu se gândise niciodată să spună cuiva felul în care voia să fie înmormântată. Faptul că se gândea acum o făcu să se înfioare.

— Unii oameni vin cu lucruri de care cred că au nevoie, zise Brock, chicotind. Frate, ce povești aș putea spune despre lucrurile cu care unii oameni ar vrea să fie îngropați!

Sara închise ochii, dorindu-și să nu audă povestea.

Brock îi înțelese dorința nerostită și merse mai departe.

— Ca să-ți spun adevărul, știind că sunt evrei, Dumnezeu să-i ocrotească, m-am gândit că vor vrea s-o facă repede, dar au procedat în mod absolut normal. Cred că nu sunt pătrunși cu adevărat de credința lor, ca alții.

— Nu, răspunse Sara.

Ca medic legist, văzuse un singur caz în care autopsia ei fusese contestată de o familie de evrei ortodocși. Dacă, pe de o parte, admira devoțiunea lor față de religie, pe de alta își imagina că familia fusese ușurată să știe că tatăl lor murise de atac de

cord, mai degrabă decât că se aruncase special cu mașina în lac.

— Păi… Brock își drese vocea stânjenit, interpretându-i probabil tăcerea drept dezaprobare. Vin cât ai clipi.

Sara închise telefonul și își puse ochelarii ca să răsfoiască și restul mesajelor. Sunetul jos și constant din morgă era punctat de pocnetul și blițul aparatului cu care Carlos făcea fotografii cadavrului. Sara se opri în dreptul ultimului mesaj, văzând că ratase o vizită din partea reprezentantului unei companii farmaceutice. Se încruntă, știind că acesta ar fi lăsat mai multe mostre pentru pacienții ei dacă s-ar fi aflat ea acolo ca să îl convingă.

Sub mesaje se afla o broșură lucioasă lăsată de același reprezentant, care făcea reclamă la un medicament ce trata astmul, care tocmai fusese aprobat pentru copii. De fapt, pediatrii ca Sara prescriau de ani de zile acest inhalant pacienților. Companiile farmaceutice foloseau o nouă aprobare FDA pentru uz pediatric, pentru a-și extinde certificatul asupra medicamentului, astfel încât să continue să păcălească pacienții și să nu își facă griji pentru competiția altor firme. Sara fusese întotdeauna de părere că, dacă ar fi încetat să mai plătească pentru broșurile extravagante și pentru costisitoarele campanii publicitare televizate, companiile ar fi putut să scadă prețurile medicamentelor lor, astfel încât oamenii să își poată permite să le cumpere.

Coșul de gunoi se afla în cealaltă parte a camerei, și aruncă broșura către el, dar rată, fix când Jeffrey intră în birou.

— Bună, zise el, trântind un dosar pe birou.

Deasupra lui puse o pungă mare de hârtie.

Sara se ridică să ia broșura, iar el o prinse de braț.

— Ce…

Jeffrey o sărută pe buze, lucru pe care nu îl făcea de obicei în public. Sărutul era cast, mai degrabă un salut prietenos sau, dat fiind felul în care Jeffrey se purtase cu Mason James în după-amiaza trecută, precum ca un câine care marchează un hidrant.

— Bună, zise ea, aruncându-i o privire curioasă în timp ce puse broșura la locul ei.

Când se întoarse, văzu că Jeffrey ținea una dintre garoafe în palmă.

— Ție nu-ți plac astea.

Sara fu chiar mai încântată de faptul că își amintise detaliul ăsta decât dacă ar fi trimis chiar el florile.

— Nu, zise ea, privindu-l cum scotea bilețelul din plic. Te rog, citește-l, se oferi ea, deși Jeffrey citea deja.

Îl vârî după aceea, tacticos, la loc.

— E drăguț, zise el, apoi cită de pe cartonaș: „Sunt aici dacă ai nevoie de mine”.

Sara își încrucișă brațele, așteptând să spună ce avea de spus.

— Ce dimineață lungă, zise el, închizând ușa.

Expresia lui era una neutră, și se vedea că se străduia să meargă mai departe.

— Tess e la fel?

— De fapt, e mai bine, îi spuse Sara, punându-și ochelarii în timp ce se așeza. Despre ce voiai să vorbim?

Atinse una dintre flori cu degetul.

— Lena a fost lovită în dimineața asta.

Sara se îndreptă în scaun.

— Într-un accident de mașină?

— Nu, zise el. A fost Ethan White, golanul despre care ți-am spus. Cel cu care se vede. Cel care a încercat să mă trântească la pământ.

— Ăsta e numele lui? întrebă Sara, pentru că, din nu se știe ce motiv, numele i se părea inofensiv.

— Unul dintre ele, zise Jeffrey. M-am dus cu Frank azi-dimineață să discutăm cu ea.

Vocea lui Jeffrey se pierdu treptat, uitându-se la floare. Îi povesti ceea ce i se întâmplase în dimineața aceea, terminând cu felul în care Jill Rosen îi arătase vânătăile de la gât.

Sara spuse ceea ce era deja evident.

— E abuzată.

— Da, zise Jeffrey.

— N-am văzut niciun semn de abuz când i-am făcut autopsia lui Andy Rosen.

— E posibil să rănești pe cineva fără să lași nicio urmă.

— Oricum, s-ar putea demonstra că Rosen s-a sinucis ca să pună capăt abuzurilor, zise Sara. Biletul îi era adresat mamei, nu tatălui. Poate că n-a mai putut suporta.

— E posibil, încuviință Jeffrey. Cu excepția a ceea ce s-a întâmplat cu Tessa, n-am putea bănui nimic suspect în cazul lui Andy.

— Cât de probabil este să nu fie nicio legătură între ei?

— La naiba, Sara, nu știu!

Sara îi reaminti:

— N-avem nicio dovadă că Andy Rosen a fost ucis. Poate-ar trebui să-l scoatem din ecuație și să mergem mai departe cu ceea ce știm.

— Adică?

— Ellen Schaffer a fost ucisă. Poate cineva a vrut să profite de sinuciderea lui Andy și a făcut să pară că l-a imitat. Genul acesta de reacție în lanț nu e neobișnuit în campusurile colegiilor. MIT[14] a avut într-un an douăsprezece sinucideri.

— Și Tess? îi reaminti el.

Tessa era întotdeauna semnul întrebării, victima care părea să nu aibă niciun sens.

— Și asta ar putea fi o crimă complet diferită, zise Sara. Dacă nu găsim nicio legătură, poate-ar trebui să le tratăm ca două incidente separate.

— Și acesta? zise Jeffrey, indicând către corpul din morgă.

— Habar n-am, zise ea. Cum au primit părinții vestea?

— Cât de bine te poți aștepta, zise el, dar nu spuse mai multe.

— Ar fi mai bine să începem, zise Sara, dând la o parte punga de hârtie maro ca să poată citi raportul.

Jeffrey făcuse copii după notițele sale. Printre ele, se afla un inventar al locului crimei. Sara le răsfoi, dar cu coada ochiului îl văzu pe Jeffrey atingând una dintre florile purpurii în formă de clopoțel.

După ce termină, Sara arătă către un teanc de ziare de pe unul dintre scaunele din birou.

— Poți să le pui pe podea.

— M-am săturat să tot stau, zise el, îngenunchind lângă birou și frecându-și mâna de piciorul Sarei. Ai dormit suficient?

Sara își puse mâna peste a lui, gândindu-se că i-ar plăcea ca Mason să îi trimită flori în fiecare zi, dacă asta îl făcea pe Jeffrey să fie atât de atent.

— Sunt bine, îi spuse ea, îndreptându-și atenția către dosar. Ai scos astea destul de repede, spuse, indicând fotografiile de la locul crimei.

— Brad le-a făcut în camera obscură. Și poate ai vrea să fii mai atentă data viitoare când iei o curbă în formă de U în fața secției de poliție.

Sara afișă un zâmbet inocent, apoi arată înspre punga maro.

— Ce-ai aici?

— Sticluțe cu medicamente, zise Jeffrey și răsturnă conținutul pe birou.

După praful negru de pe sticluțe, Sara își dădu seama că fuseseră deja controlate de amprente. Probabil că erau cel puțin douăzeci de sticluțe.

— Toate astea au aparținut victimei?

— Numele lui e pe toate.

— Antidepresive, zise Sara, aliniind sticluțele pe birou.

— Se injecta cu Ice.

— Frumos *și* deștept, observă Sara, ironic, continuând să alinieze sticluțele și încercând să le clasifice pe secțiuni. Valium, care e contraindicat cu antidepresive.

Cercetă etichetele și văzu că toate fuseseră prescrise de același doctor. Numele nu îi spunea nimic, dar prescripțiile declanșau tot felul de alarme în capul Sarei. Începu să le citească pe toate cu voce tare.

— Prozac, de vreo 2 ani. Paxil, Elavil. Se opri și se uită la date. Se pare că le-a încercat pe toate, apoi s-a oprit la Zoloft care e… Se opri din nou, apoi scoase un sunet exclamativ.

— Ce e?

— Trei sute cincizeci de miligrame de Zoloft pe zi. E enorm.

— Care-i media?

Sara ridică din umeri.

— Nu dau de-asta copiilor mei, îi spuse ea. O apreciere rațională pentru un adult ar fi între cincizeci și o sută de miligrame, cel mult. Continuă să citească etichetele. Sigur, Ritalin. Generația lui a crescut cu prostia asta. Iarăși Valium, litiu, amantadină, Paxil, Xanax, Ciproheptadin, Buspirone, Wellbutrin, BuSpar, Elavil. Încă un Zoloft. Încă unul.

Grupă împreună cele trei sticluțe de Zoloft, observând că fuseseră date la farmacii și la date diferite.

— Astea pentru ce sunt?

— În mod specific? Pentru depresie, insomnie, anxietate. Sunt toate pentru același lucru, dar acționează în feluri diferite.

Își împinse scaunul până la etajera de lângă dulapul cu fișe și își găsi ghidul farmaceutic.

— Pe-astea trebuie să le caut, zise ea, punând scaunul înapoi la birou. Pe unele dintre ele le știu,

dar nu știu nimic despre celelalte. Unul dintre copiii mei cu Parkinson ia Buspirone pentru anxietate. Uneori le poți lua împreună, dar nu pe toate astea. Ar sfârși prin a deveni toxice.

— Ar fi posibil să le vândă? întrebă Jeffrey. Avea ace. Am găsit ascunsă în toaletă marijuana și zece tablete de halucinogen LSD.

— Nu există cu adevărat o piață pentru antidepresive, îi spuse Sara. Oricine poate obține rețetă astăzi. Doar să găsești doctorul care trebuie… În cazul nostru, doctorul care nu trebuie. Ritalin și Xanax au valoare pe stradă, zise ea, indicând câteva dintre sticluțele pe care le pusese deoparte.

— Dacă mă duc la gimnaziu, pot să dau zece pastile din fiecare cam pe o sută de dolari, sublinie Jeffrey. Ridică apoi o sticlă mare de plastic. Cel puțin își lua vitaminele.

— Yocon, zise Sara, citind ingredientele. Am putea foarte bine să începem de la ăsta.

Sara urmări cu degetul pe carte până găsi ceea ce dorea. Citi descrierea, apoi făcu un rezumat.

— E numele comercial pentru yohimbină, care-i o plantă. Se presupune că ajută la libido.

Jeffrey luă sticluța înapoi.

— E un afrodiziac?

— Nu în mod specific, răspunse Sara, citind mai departe. Ajută la tot, de la o ejaculare precoce până la menținerea unei erecții prelungite.

— Cum de n-am auzit niciodată de el?

Sara îi aruncă o privire de cunoscătoare.

— Pentru că tu n-ai avut niciodată nevoie.

Jeffrey zâmbi și puse Yoconul înapoi pe birou.

— Era un puști de douăzeci de ani. De ce-ar avea nevoie de așa ceva?

— Zoloftul l-ar putea face anorgasmic.

Jeffrey strânse din ochi.

— Nu putea avea orgasm?

— Păi, asta-i o modalitate de a o spune, încuviință Sara. Putea obține și menține o erecție,

dar avea probleme cu ejacularea.

— Isuse Hristoase, nu-i de mirare că se sufoca.

Sara ignoră comentariul și verifică încă o dată medicamentul din ghidul ei, ca să fie sigură.

— Efecte secundare: anorgasmie, anxietate, apetit crescut, apetit scăzut, insomnie…

— Asta ar putea explica Xanaxul.

Sara își ridică privirea din carte.

— Niciun doctor zdravăn la cap n-ar prescrie toate medicamentele astea deodată.

Jeffrey compară unele dintre etichete.

— A folosit vreo patru farmacii diferite.

— Cred că niciun farmacist nu i-ar da toate astea. E prea nesăbuit.

— Avem nevoie de ceva solid ca să obținem un mandat pentru a verifica înregistrările farmaciei, zise el. Recunoști medicul?

— Nu, zise ea, deschizând sertarul de jos al biroului.

Scoase o carte de telefon pentru Grant County și zonele înconjurătoare. O căutare rapidă le arătă că numele doctorului nu era înregistrat.

— Nu-i afiliat la clinica de sănătate sau la școală?

— Nu, îi spuse Jeffrey. Ar putea fi în Savannah. Una dintre farmacii e de-acolo.

— N-am o carte de telefon pentru Savannah.

— Știi, s-a inventat o chestie nouă, o tachină Jeffrey. Se numește internet.

— Bine, zise Sara, lipsindu-se de prelegerea despre cât de minunată poate fi tehnologia.

Sara îi putea vedea rostul pentru cineva ca Jeffrey, dar, din punctul ei de vedere, văzuse prea mulți copii bolnăvicioși și supraponderali în practica ei ca să aprecieze beneficiile holbatului toată ziua la calculator.

— Și dacă nu e doctor? sugeră Jeffrey.

— Dacă nu te cunoaște farmacistul, trebuie să ai un număr DEA când vii cu o rețetă. Se află în baza noastră de date.

— Poate a furat cineva numărul unui doctor care a ieșit la pensie.

— Nu are prescrise narcotice sau Oxycontin. Cred că nimic din toate astea nu ar trage semnalul de alarmă pentru niciun inspector guvernamental, zise Sara, încruntându-se. Totuși, nu sunt sigură care-i scopul. Nu sunt stimulante. Nu te poți droga cu niciunul dintre ele. Xanaxul poate crea dependență, dar puștiul avea metamfetamine și marijuana, care fac o treabă mult mai bună.

Carlos avea să numere și să clasifice pastilele mai târziu, dar Sara nu se abținu și deschise una dintre sticluțele cu Zoloft. Fără să le scoată afară, compară tabletele galbene cu desenul din carte.

— Se potrivesc.

Jeffrey deschise următoarea sticluță, în vreme ce Sara o luă pe a treia.

— Ale mele nu se potrivesc, zise Jeffrey.

Sara se uită în sticluță.

— Nu, încuviință ea și deschise sertarul de sus al biroului.

Scoase o pensetă și o folosi ca să desfacă una dintre capsule. În ea se afla o pudră albă și fină.

— Putem s-o trimitem la laborator și să aflăm ce-i asta.

Jeffrey verifica fiecare sticluță în parte.

— Aveți bani în buget pentru o analiză?

— Nu cred c-avem de ales, zise Sara, punând capsula într-o punguță mică pentru dovezi.

Îl ajută să verifice conținutul celorlalte capsule, dar toate aveau un fel de semn ce identifica fabricantul sau denumirea medicamentului.

— Ar putea folosi învelișul capsulelor pentru alte droguri.

— Hai să le testăm mai întâi pe cele necunoscute, sugeră Sara, știind cât de scumpă ar fi o căutare la întâmplare.

Dacă s-ar fi aflat în Atlanta, cu siguranță ar fi avut resursele necesare, dar bugetul din Grant County era atât de restrâns, încât în urmă cu câteva

luni Sara fusese nevoită să împrumute mănuși chirurgicale de la clinică.

— De unde-i Dickson? întrebă ea.

— Chiar de-aici.

Sara încercă întrebarea de mai devreme, gândindu-se că Jeffrey avea mai mult chef să vorbească despre asta acum.

— Cum au primit părinții vestea?

— Mai bine decât m-aș fi așteptat, zise Jeffrey. Cred că le dădea mari bătăi de cap.

— La fel ca în cazul lui Andy Rosen, observă Sara.

Îi prezentase impresia lui Hare legată de familia Rosen în timpul călătoriei înapoi din Atlanta.

— Dacă singura noastră legătură aici e c-avem doi băieți răsfățați de douăzeci și ceva de ani, asta înseamnă că jumătate dintre puștii de la școală sunt în pericol.

— Rosen era maniaco-depresiv, îi reaminti Sara.

— Părinții lui Dickson au spus că nu era. N-a pomenit niciodată nimic despre terapie. Din câte știau ei, băiatul lor era sănătos tun.

— Ar fi știut dacă se întâmpla?

— Nu par foarte implicați, dar tatăl a ținut să sublinieze că el plătea facturile. Ceva de genul ăsta s-ar fi văzut.

— Poate că se ducea gratis la cineva din centrul de sănătate al campusului.

— S-ar putea să nu obținem așa ușor acces la documentele clinicii.

— Ai putea-o suna din nou pe Rosen, sugeră Sara.

— Cred că-i terminată, zise Jeffrey, cu o expresie întunecată pe chip. Am interogat întregul cămin, și nimeni nu știa absolut nimic despre el.

— După mirosul din cameră, cred că-și petrecea cea mai mare parte a timpului acolo.

— Dacă Dickson făcea trafic, nimeni nu va recunoaște că-l cunoștea. În toate toaletele din

cămin a început să fie trasă apa când s-a aflat că punem întrebări.

Sara reluă ceea ce știau până în acel punct.

— Deci și el, și Rosen erau doi tipi izolați și singuratici. Amândoi luau droguri.

— Rezultatul analizelor lui Rosen a fost negativ.

— Asta-i ca la loterie, îi reaminti Sara. Laboratorul testează numai substanțele pe care le specific eu. Există mii de alte droguri pe care le-ar fi putut folosi, iar eu poate n-am știut să cer analiză pentru ele.

— Cred că cineva a curățat camera lui Dickson.

Sara așteptă să continue.

— În frigider era o sticlă de vodcă, pe jumătate plină, dar fără amprente. Câteva cutii de bere și alte chestii aveau amprente ale victimei și alte câteva, probabil ale vânzătorului de la magazin, sau cine i le-o fi vândut. Făcu o pauză de câteva clipe. Încercăm să analizăm seringa, să vedem ce-a fost în ea. Cea de pe podea e destul de distrusă. Au răzuit lemnul, dar nu știu dacă vor reuși să obțină o mostră bună.

Se opri din nou, de parcă ar fi vrut să spună altceva.

— Lena a găsit seringa.

— Cum s-a-ntâmplat asta?

— A văzut-o sub pat.

— A atins-o?

— Peste tot.

— Are alibi?

— Am fost cu Lena toată dimineața, zise Jeffrey. A stat cu White toată noaptea. Sunt alibi unul pentru celălalt.

— Nu pari convins.

— Acum n-am încredere în niciunul din ei, mai ales având în vedere trecutul lui Ethan White. Nu te trezești într-o dimineață și constați că nu mai ești rasist. Singurul lucru care îi leagă, inclusiv pe Tess, e ceva ce are de-a face cu rasismul.

Sara știa unde voia să ajungă.

— Deja am mai discutat despre asta. Cum ar fi putut ști cineva că o aduceam pe Tessa la locul crimei? E prea improbabil.

— Lena apare mult prea des în povestea asta ca să nu fie implicată.

Sara știa ce voia să zică. Aveau aceeași problemă cu așa-zisa sinucidere a lui Andy Rosen. Adesea coincidențele erau mai mult decât atât.

— Acest White, începu Jeffrey, e un ticălos destul de rău, Sara. Sper să nu-l întâlnești niciodată. Ce mama dracului face cu unul ca ăsta? termină el, cu un ton devenit destul de aspru.

Sara se lăsă pe spate în scaun și îl așteptă să se uite la ea.

— Având în vedere prin ce-a trecut Lena, nu-i de mirare că s-a înhăitat cu unul ca Ethan White. E un bărbat periculos. Știu că tu-l tot numești puști, dar, din câte mi-ai povestit, nu prea se poartă ca unul. Lena ar putea fi atrasă de genul ăsta de pericol. A mai avut de-a face cu așa ceva.

Clătină din cap, ca și cum asta era ceva ce nu putea accepta. Uneori Sara se întreba dacă Jeffrey o cunoștea de fapt vreun pic pe Lena. Jeffrey tindea să vadă oamenii în felul în care el *voia* să îi vadă, mai degrabă decât cum erau cu adevărat. Asta fusese o problemă constantă în căsnicia lor, și Sarei nu îi plăcea să-și amintească asta acum.

— Exceptând-o pe Ellen Schaffer, asta ar putea fi o serie de coincidențe în mijlocul cărora să fiți tu și Lena, ducând o luptă enervantă pentru a pune capăt unei lupte enervante, zise Sara și își duse degetul la gură, făcându-i semn să tacă. Știu ce vrei să spui, dar nu poți să negi că există o ostilitate între tine și Lena. De fapt, poate îl protejează pe White numai ca să te calce pe tine pe nervi.

— E posibil, încuviință el, spre surprinderea Sarei.

— Chiar crezi că bea? întrebă ea. Că bea suficient de mult cât să aibă o problemă?

Jeffrey ridică din umeri, și Sara își reaminti cât de mult ura el alcoolicii. Tatăl lui fusese un bețiv violent, și, deși Jeffrey pretindea că trecuse peste copilăria plină de abuzuri, Sara știa că un alcoolic l-ar fi putut scoate din sărite mai repede decât ar fi putut un ucigaș.

— Dacă era mahmură nu înseamnă că are o problemă, zise Sara. Înseamnă doar că a băut prea mult într-o seară. Sara lăsă ca vorbele ei să își facă efectul, înainte să continue. Și ce e cu asta? întrebă ea, răsfoind fotografiile.

Îi arătă lui Jeffrey o fotografie a seringii călcate cu piciorul.

— Sunt sigur că n-a făcut ea asta, admise el. Dacă e să compar, din ochi, urma cu talpa bocancului lui White, e aproape identic.

— Nu, zise Sara. Îți scapă un lucru esențial. Dickson avea două seringi cu cel mai pur drog pe care-l poți găsi. Dacă voia să se sinucidă – dacă cineva voia ca el să pară că s-a sinucis –, de ce n-a folosit a doua seringă? Metamfetamina era atât de puternică, încât a doua doză l-ar fi omorât aproape instantaneu.

— Lavaliera e un mod destul de jenant de a muri, sublinie Jeffrey, folosind termenul argotic pentru asfixierea autoerotică. Poate a făcut asta cineva care-l ura.

— Cârligul ăla era în perete de mult timp, îi spuse Sara, zărind fotografia. Curelele au urme de uzură care indică faptul că au mai fost folosite astfel. Spuma împiedica apariția urmelor pe gât. Aranjase totul, inclusiv filmul porno de la televizor. Sara flutură fotografiile în timp ce continuă să vorbească. Probabil că s-a gândit că va fi în siguranță stând jos. Cele mai multe cazuri sunt cu trape și scaune care le alunecă de sub picioare. Dacă era anorgasmic, cu siguranță ar fi căutat ceva mai bun.

Jeffrey nu își putea lua gândul de la Lena.

— De ce-ar compromite Lena scena dacă n-ar avea nimic de ascuns? Niciodată n-a mai făcut ceva de genul ăsta.

Sara nu îi putu răspunde la întrebare.

— Dacă White e criminal, ce motiv ar avea să-l omoare pe Scooter?

Jeffrey clătină din cap.

— Nu văd niciun motiv.

— Droguri? întrebă Sara.

— White face săptămânal analize; e una dintre condițiile care i s-au pus când a fost eliberat, și apare tot timpul curat, dar Lena avea Vicodin în apartament.

— Ai întrebat-o despre el?

— A zis că-i pentru durerea pe care încă o mai are de la ceea ce i s-a întâmplat anul trecut.

Fără să vrea, Sarei îi veni în minte o imagine din timpul examinării urmelor violului.

— Avea o prescripție valabilă, zise Jeffrey.

Sara își dădu seama că pierduse firul conversației pentru câteva clipe.

— Schaffer nu se droga?

— Nu.

— Dickson nu pare a fi un nume etnic.

— Născut și crescut baptist, în sud.

— Nu se-ntâlnea cu nimeni?

— La halul în care mirosea? îi reaminti Jeffrey.

— Ai dreptate.

Sara se ridică, întrebându-se unde se afla Brock.

— Putem începe? I-am spus mamei că mă-ntorc cât de repede pot.

— Ce mai face Tessa? întrebă Jeffrey.

— Fizic? Își va reveni, zise Sara, simțind cum i se rupe inima. Nu mă-ntreba de restul, bine?

— Mda, încuviință el. Bine.

Sara deschise ușa și păși în morgă.

— Carlos, zise ea. Brock o să sosească în curând. Poți să-ți iei pauza când ajunge aici.

Jeffrey păru curios, dar nu întrebă nimic.

— Bună idee cu tatuajul, îi spuse lui Carlos. Ai avut dreptate.

Carlos zâmbi, lucru pe care nu îl făcea niciodată când Sara îl felicita.

Își legă halatul în jurul mijlocului și se apropie de zona luminată ca să se uite la radiografiile pe care Carlos i le făcuse lui William Dickson. După ce se asigură că analizase în întregime fiecare film, se întoarse la cadavru.

Cântarul care atârna deasupra capătului mesei se legănă în curent, și, deși Carlos nu uita niciodată, Sara verifică dacă greutatea era dată înapoi la zero. Brock spusese că avea să ajungă imediat, dar nu apăruse încă. Sara nu voia să înceapă autopsia oficială până ce Carlos nu pleca.

— Voi face o examinare rapidă până sosește Brock, zise ea.

Își puse o pereche de mănuși și trase cearșaful, expunându-l pe William Dickson în lumina puternică. O imprimare perfectă a curelei arăta ca pictată cu negru pe gât. Mâna stângă se afla încă încleștată pe penis.

— Era stângaci? îl întrebă Sara pe Jeffrey.

— Are vreo importanță?

— Serios? întrebă Sara, surprinsă.

Niciodată Sara nu se gândise serios la acest lucru, dar întotdeauna presupusese că un bărbat folosește chiar și pentru asta mâna dreaptă dacă e dreptaci și pe cea stângă dacă e stângaci.

Jeffrey se uită în altă parte în timp ce Sara desfăcu mâna lui William Dickson din jurul penisului. Degetele rămaseră curbate, dar rigiditatea dispărea treptat în partea de sus a corpului, unde se instalase inițial. Vârfurile degetelor erau de un purpuriu-închis, iar penisul părea viu acolo unde fusese mâna.

— Au, șopti Carlos.

Era prima oară când făcea vreun comentariu legat de vreo descoperire a Sarei.

Se uita la două cute de culoare închisă din jurul testiculelor.

— Sunt răni de cuțit? întrebă Jeffrey.

— Arată mai degrabă a arsuri electrice, zise Sara, recunoscând culoarea. Proaspete, probabil făcute în ultimele câteva zile. Asta ar explica prezența cablului electric de lângă pat.

Luă o perie și o apăsă pe arsură, îndepărtând o biluță alunecoasă, care arăta a alifie.

— Miroase a vaselină, zise Sara, pufnind.

Carlos întinse o punguță pentru perie.

— A folosit asta pentru arsuri? întrebă Jeffrey.

— Nu, dar dacă ne gândim la toate medicamentele pe care le avea, nu prea cred că le citea prospectele.

Sara analiză arsurile.

— Se poate să fi folosit vaselina ca lubrifiant.

Carlos și Jeffrey schimbară priviri dezaprobatoare.

— Probabil utiliza Tiger Balm, zise Jeffrey. Era un borcan cu așa ceva lângă televizor.

Sara își aminti de borcan din fotografii, dar nu se gândise deloc la el.

— Nu e pentru durere musculară?

Niciunul dintre ei nu răspunse, așa că Sara se întoarse la arsuri.

— E posibil să fi folosit stimularea electrică pentru a ajunge la orgasm.

— Nu cred c-ar fi primul lucru care mi-ar veni în minte ca să fac asta, zise Jeffrey.

— Amintește-ți că lua metamfetamină pură. Mă-ndoiesc că gândea limpede în cea mai mare parte a timpului. Mă poți ajuta să-l întorc? îl întrebă pe Carlos.

Tânărul își puse o pereche de mănuși, și împreună îl întoarseră pe Dickson pe burtă. Pe fesele băiatului se vedea o lividitate pronunțată și o urmă orizontală lungă acolo unde se sprijinise de pat.

Sara îl examină pe William Dickson din creștet până în tălpi, fără să fie sigură ce anume căuta. În cele din urmă găsi ceva care îi atrase atenția.

— Sunt cicatrice în jurul anusului, îi spuse lui Jeffrey, care privea către chiuvete.

— Era homosexual? întrebă Jeffrey.

— Nu neapărat, zise Sara, scoțându-și mănușile și punându-și o pereche nouă. Nu se poate spune cum și când au fost făcute. Unii bărbați heterosexuali fac genul ăsta de lucruri.

Jeffrey ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „Nu și acest bărbat heterosexual".

— Dacă era homosexual, asta ar putea fi o crimă provocată de ură, zise Jeffrey.

— Ai vreo dovadă, în afară de asta, că era homosexual?

— Nimeni nu spune nimic despre el.

— Dar filmul la care se uita?

— Hetero, zise Jeffrey.

— Poate-ar trebui să te-ntorci și să cauți ceva ce-ar fi putut folosi pentru el însuși. Gândindu-mă la toate celelalte pe care le mai făcea, nu m-aș mira dacă ar avea un obiect pentru anus sau…

Jeffrey o opri.

— Ceva ca o suzetă roșie gigantică?

Sara dădu aprobator din cap, și Jeffrey se înfioră amintindu-și probabil că o atinsese.

Sara se întoarse la lucru. Făcu fotografii pentru ceea ce descoperise, apoi îl rugă pe Carlos să o ajute să întoarcă din nou cadavrul. Dickson își pierduse rigiditatea cadaverică, dar tot era dificil de manevrat.

Repetă examinarea pe partea din față a cadavrului lui Dickson, verificând fiecare cută și umflătură. Maxilarul era suficient de relaxat cât să îi deschidă gura și să constate că nimic nu împiedica respirația. Urmele brăzdate din jurul gâtului și punctele roșii de pe pielea din jurul ochilor injectați conduceau către concluzia strangulării.

— Presiunea asupra arterei carotide, care duce sângele oxigenat către creier, ar crea hipoxie cerebrală tranzitivă. Durează între zece și cincisprezece secunde până la pierderea cunoștinței cauzate de ocluzie, îi spuse lui Jeffrey.

— Mai precis, te rog, îi ceru acesta.

— Scopul este să întrerupă fluxul de sânge către creier ca să sporească plăcerea masturbării. Fie a calculat greșit, fie s-a lăsat purtat de val, fie a leșinat din lipsă de sânge, fie a căzut din cauza drogurilor…

Sara lăsă cuvintele neterminate, știind că Jeffrey se gândește la ceea ce îi spusese.

— O să verific cartilajele hioid și tiroid când voi deschide gâtul, dar mă-ndoiesc c-au fost distruse. Presiuni s-au exercitat în special asupra carotidei. Îți spun eu, ținând cont de prezența cârligului și de cum arăta cureaua, se pare că știa foarte bine ce făcea.

— Așa se pare, repetă Jeffrey, dar Sara nu îi împărtăși scepticismul.

— Cred că putem începe, zise ea, gândindu-se că examinările interne aveau să le ofere ceva mult mai concludent.

— Nu vrei să-l mai așteptăm pe Brock?

— Probabil c-a fost reținut, zise ea. Începem, și facem o pauză când vine.

Dădu drumul dictafonului și începu autopsia lui William Dickson, spunând cu voce tare descoperirile obișnuite, examinând fiecare organ și fiecare petic de piele sub lupă, până ce se convinse că nu mai avea ce altceva să mai facă. Cu excepția unui ficat gras și a unei moliciuni în creier, ca urmare a utilizării îndelungate a drogurilor, băiatul nu avea nimic remarcabil în afară de faptul că murise.

Termină dictarea cu aceeași concluzie pe care i-o spusese lui Jeffrey mai devreme.

— Moartea a fost rezultatul ocluziei arterei carotide cu hipoxie cerebrală.

Opri microfonul și își dădu jos mănușile.

— Nimic, trase Jeffrey concluzia.

— Nimic, încuviință Sara, punându-și o pereche nouă de mănuși.

Cosea din nou pieptul cu o cusătură standard, când se auzi liftul de lângă scări.

Carlos dispăru înainte ca ușile să se deschidă.

— Bună, doamnă, zise Brock, împingând o targă din inox în morgă. Îmi pare rău c-am întârziat. Câțiva oameni văduviți recent au apărut, și a trebuit să mă ocup de ei. Aș fi pus-o pe mama să sune, dar știi tu.

Zâmbi către Jeffrey, apoi din nou către Sara, incapabil să spună că nu putea avea încredere în propria mamă.

— Oricum, m-am gândit că v-ar prinde bine niște timp în plus.

— E-n regulă, îl liniști Sara și se îndreptă către congelator.

— Pe-ăsta nu-l iau, zise Brock, arătând către Dickson. L-a luat Parker din Madison.

Targa se poticni de o bucată de gresie spartă, și Brock se împiedică.

— Pot să-ți dau o mână de ajutor? se oferi Jeffrey.

Brock chicoti, revenindu-și la poziția normală.

— Am carnetul și actele mașinii, domnule ofițer, zise Brock, de parcă Jeffrey l-ar fi oprit cu mașina pe stradă.

Sara îl scoase afară pe Andy Rosen și se pregăti să îl ajute pe Brock să mute cadavrul.

— Ai nevoie de sac? întrebă Brock.

— Adu-l mâine, când poți tu, îi spuse ea. Apoi, gândindu-se la Carlos, adăugă: De fapt, te-ar deranja dacă l-ai folosi pe-al tău?

— Sunt ca un cercetaș, îi spuse el.

Întinse mâna sub targă și scoase un sac verde-închis, cu emblema „Brock și Fiii” aurie, imprimată într-o parte.

Sara trase fermoarul în vreme ce el așeza sacul pe masă.

— Frumoasă incizie, observă Brock. Pot să îl lipesc și să îndes niște vată în el, fără probleme.

— Bun, zise Sara, neștiind ce altceva să spună.

— Am aruncat ieri o privire la el, cât am stat aici, ca să văd cum voi face îmbălsămarea, zise Brock și scoase un oftat resemnat. Cred că pot folosi niște chit ca să lipesc capul. Altfel curge, pot băga mâna-n foc.

Sara se opri din ceea ce făcea.

— Ce va curge?

Brock arătă către frunte.

— Gaura. Credeam c-ai văzut asta, Sara. Îmi pare rău.

— Nu, zise Sara, înșfăcând lupa de la locul ei.

Dădu la o parte părul lui Andy Rosen și găsi o gaură micuță în scalp. Corpul stătuse destulă vreme, dând pielii posibilitatea să se contracteze, îndepărtându-se de gaură. Sara o putea vedea cu ușurință acum, fără lupă.

— Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat asta, zise ea.

— I-ai examinat capul, îi spuse Jeffrey. Te-am văzut chiar eu.

— Eram așa obosită azi-noapte, zise ea, gândindu-se că era o scuză penibilă. La naiba!

Brock fu vizibil șocat de înjurătură. Sara știa că ar fi trebuit să se scuze, dar era prea furioasă. Rana ca un punct de pe frunte era clar făcută de un ac. Cineva îi făcuse o injecție în scalp, sperând că mica rană avea să fie ascunsă de păr. Dacă Brock nu i-ar fi arătat-o, Sara n-ar fi văzut-o niciodată.

— Am nevoie de Carlos, îi zise lui Jeffrey. Luăm din nou probe de sânge și de țesut.

— A mai rămas sânge? întrebă Jeffrey.

— Noi nu… zise Brock.

— Sigur că da, îl întrerupse Sara. Vreau să tai zona asta în jurul frunții, adăugă apoi, mai mult pentru ea. Cine știe ce altceva mi-a mai scăpat?

Își scoase ochelarii, atât de furioasă, încât vederea i se înceţoșă.

— La naiba, repetă ea. Cum mi-a putut scăpa asta?

— Și mie mi-a scăpat, zise Jeffrey.

Sara își mușcă buza de jos, ca să nu explodeze.

— Am nevoie de el pentru cel puțin încă o oră, îi zise lui Brock.

— Oh, da, zise Brock, nerăbdător să plece. Sună-mă când termini.

•

Sara stătea la masa din bucătărie, uitându-se la cuptorul cu microunde, întrebându-se dacă avea să se îmbolnăvească de cancer fiindcă stătea atât de aproape de aparat. Era atât de obosită, încât nu îi mai păsa, și atât de furioasă pe ea însăși că nu văzuse gaura de ac din scalpul lui Andy Rosen, încât aproape că se bucură pentru pedeapsă. Cele trei ore în care efectuase cea mai detaliată examinare fizică din viața ei nu mai aduseseră nimic nou în legătură cu Rosen. După aceea făcuse aceeași examinare detaliată asupra corpului lui William Dickson, făcându-i pe Carlos și pe Jeffrey să o urmărească la fiecare pas, astfel încât ceea ce făcea ea să fie verificat de trei ori.

Petrecuse o altă oră cu ochii la microscop, studiind porțiuni din scalpul lui Ellen Schaffer care fuseseră recuperate de la locul crimei. Până atunci Jeffrey reușise să o convingă pe Sara că, chiar dacă dovada nu fusese distrusă cu desăvârșire, era mult prea obosită ca să o mai găsească.

Trebuia să se ducă acasă și să doarmă. Îi promisese că, după ce se odihnea, avea s-o ducă înapoi la morgă, ca să poată revedea totul. În momentul acela ideea i se păruse bună, dar sentimentul de vină și nevoia de a obține răspunsuri o făcură să nu mai vrea nici să închidă ochii. Ratase ceva crucial pentru caz, și, dacă n-ar fi fost Brock, Andy Rosen ar fi putut fi incinerat, distrugându-se singura speranță ca Sara să

găsească un lucru care să demonstreze că fusese omorât.

Cronometrul cuptorului cu microunde bipăi, și Sara scoase afară cina ei, pui cu paste, știind, înainte chiar de-a rupe folia protectoare, că n-avea să-l poată mânca. Până și câinii întoarseră nasurile simțind mirosul, și se gândi dacă să ducă mâncarea la gunoiul de afară, înainte să se lase copleșită de lene și să îl arunce în cel de sub chiuvetă.

Frigiderul nu avea prea multe de oferit, exceptând o mandarină care se zbârcise pe raftul de pahare și două roșii proaspete, despre care nu știa cum ajunseseră acolo. Sara se uită absentă în frigider, analizând opțiunile, când stomacul începu să îi chiorăie. Se hotărî în cele din urmă și mâncă un sendviș cu roșie, stând în bucătărie ca să poată privi lacul. Auzi cum tuna. Furtuna îi urmase din Atlanta.

Sara observă un rând de farfurii și de pahare în suportul de la chiuvetă și simți că ochii i se umplu de lacrimi. Niciun buchet de flori, indiferent cât de mare, și niciun compliment drăguț nu s-ar putea compara cu un bărbat care face menajul.

— Ei, hai, zise Sara râzând de ea însăși și ștergându-și ochii.

Lipsa de somn și stresul o transformaseră într-o handicapată emoțional.

Tocmai se gândea să facă un duș lung ca să spele murdăria de peste zi, când auzi un ciocănit puternic la ușa din față. Sara gemu în timp ce se ridică, presupunând că un vecin binevoitor trecuse pe la ea ca să afle ce mai făcea Tessa. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să se prefacă a nu fi acasă, dar exista de asemenea posibilitatea ca vecinul să aducă o caserolă cu ceva bun de mâncare sau măcar o prăjitură, fapt care o determină să răspundă la ușă.

— Devon, zise ea, surprinsă să îl vadă pe iubitul Tessei pe veranda din față.

— Bună, zise el, îndesându-și mâinile în buzunare. La picioare avea un sac de marinar. De ce stă polițistul ăla aici?

Sara îi făcu cu mâna lui Brad, care parcase pe cealaltă parte a străzii încă de când sosise ea acasă.

— E o poveste lungă, îi zise ea, nedorind să pomenească nimic despre temerile lui Jeffrey.

Devon își sprijini piciorul pe sacul de marinar.

— Sara, eu…

— Ce e? întrebă ea, și simți că inima îi sare din piept când se gândi că se întâmplase ceva cu Tessa. E…?

— Nu, o liniști Devon, ridicând mâinile de parcă ar fi trebuit să o prindă în caz că leșina. Nu, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Tessa e bine. M-am întors doar ca să…

Sara își duse mâna la inimă.

— Dumnezeule, m-ai speriat de moarte.

Îi făcu semn cu mâna să intre.

— Vrei să mănânci ceva? Am numai…

Se opri când văzu că Devon nu o urma.

— Sara, începu Devon, coborându-și privirea către sac. Ți-am adus lucrurile Tessei. Niște lucruri pe care a spus că le vrea.

Sara se sprijini de ușa deschisă, o senzație neplăcută zbârlindu-i firele de păr de pe ceafă. Își dădu seama de ce venise Devon, pentru ce era sacul. O părăsea pe Tessa.

— Nu poți să-i faci asta, Devon, zise ea. Nu acum.

— Mi-a cerut să plec.

Sara nu se îndoia că Tessa spusese asta, la fel cum nu se îndoia că voia să spună exact opusul.

— E singurul lucru pe care mi l-a spus în două zile.

Lacrimile începură să îi curgă pe față.

— „Pleacă”, așa, pur și simplu. „Pleacă.”

— Devon…

— Nu pot sta acolo, Sara. Nu pot s-o văd așa.

— Așteaptă măcar câteva săptămâni, zise ea, conștientă că îl implora.

Indiferent ce îi spusese Tessa, plecarea în acest moment a lui Devon avea să fie devastatoare.

— Trebuie să plec, zise el, ridicând sacul și aruncându-l în hol.

— Așteaptă, zise Sara, încercând să discute cu el. Ți-a spus asta numai ca să se asigure că vrei să stai.

— Sunt atât de obosit.

Se uita pe deasupra umărului ei, cu fața lipsită de expresie, către hol.

— Ar fi trebuit să am copilul chiar acum. Să fac fotografii și să fumez țigară de la țigară.

— Toată lumea-i obosită, îi spuse ea, gândindu-se că nu avea puterea să facă asta. Lasă timpul să treacă, Devon.

— Știi, voi sunteți atât de uniți. Stați acolo, în jurul ei, sunteți acolo pentru ea, și asta-i minunat, dar… Se opri, clătinând din cap. Locul meu nu-i acolo. Ca și cum sunteți un zid în jurul ei. Zidul ăsta gros, impenetrabil, care-o protejează, o face mai puternică. Se opri din nou, uitându-se drept la Sara. Eu nu sunt o parte din asta. Niciodată n-o să fiu o parte din asta.

— Ești, insistă ea.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da, îi spuse Sara. Devon, ai venit la fiecare cină de duminică din ultimii doi ani. Tessa te adoră. Mami și tati te tratează ca pe propriul fiu.

— Ți-a spus despre avort? întrebă Devon.

Sara nu știa ce să spună. Tessa se gândise să facă avort când aflase că era gravidă, dar fusese alegerea ei să păstreze copilul și să întemeieze o familie cu Devon.

— Da, zise el, văzându-i expresia. Mă gândeam eu.

— Era confuză.

— Iar tu tocmai te-ntorceai din Atlanta, zise el. Și ea se despărțise deja de tipul ăla.

Sara habar n-avea despre ce vorbea.

— Dumnezeu îi pedepsește pe oameni, zise Devon. Îi pedepsește pe oameni când greșesc în fața Lui.

— Devon, nu spune asta, zise Sara, dar mintea ei era în altă parte.

Tessa nu îi spusese Sarei niciodată ceva despre vreun avort.

— Vino înăuntru. Ce spui tu n-are nicio logică, zise Sara, luându-l de mână.

— Ar fi putut să renunțe la colegiu, zise el, rămânând pe verandă. La naiba, Sara, n-ai nevoie de diplomă de licență ca să fii instalator! Ar fi putut să se-ntoarcă aici și să crească singură copilul. Că doar ai tăi n-ar fi dezmoștenit-o, nu?

— Devon… te rog.

— Nu îi căuta scuze. Suportăm cu toții consecințele acțiunilor noastre, zise el, privind-o cu tristețe. Și uneori și alți oameni trebuie să le suporte.

Devon se întoarse să plece chiar când Jeffrey trăgea mașina pe alee. Sara văzu că Devon își parcase camioneta în stradă, de parcă ar fi dorit să scape repede și să fugă.

— Ne mai vedem, zise Devon făcându-i cu mâna, de parcă toate astea n-ar fi însemnat nimic pentru el.

— Devon, îl strigă Sara, pornind după el.

Îl urmă în curte, dar se opri când Devon o luă la fugă spre camionetă. Doar nu era să îl urmărească. Îi datora Tessei măcar atâta lucru.

Jeffrey se apropie de ea, uitându-se cum Devon pleca.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, zise ea, deși știa.

De ce nu îi spusese Tessa niciodată de avort? Se simțise vinovată în toți acești ani, sau Sara fusese prea implicată în propria viață ca să observe prin ce trecea sora ei?

Jeffrey o conduse înapoi în casă.

— Ai luat cina?

Sara dădu aprobator din cap și se sprijini de el, dorindu-și ca Jeffrey să poată face ceva ca ultimele trei zile să dispară. Era extenuată și o durea inima pentru Tessa, știind că avortul fusese un alt moment crucial în care Sara nu se aflase alături de sora ei.

— Sunt atât de…

Căută cuvântul potrivit, dar nu îi veni în minte niciunul care să descrie felul în care se simțea. Și ultima picătură de viață se scursese din ea.

— Ai nevoie de somn, zise Jeffrey, conducând-o către scări.

— Nu, îl opri ea. Trebuie să merg la morgă.

— Nu în seara asta, zise el, dând cu piciorul la o parte din drum sacul marinăresc.

— Trebuie să…

— Trebuie să dormi. Nici măcar nu mai vezi bine.

Sara știa că el avea dreptate, așa că se supuse.

— Mai întâi trebuie să fac o baie, zise ea, gândindu-se la toate lucrurile pe care le făcuse la morgă. Mă simt atât de…

— E-n regulă, zise el și o sărută pe creștetul capului.

Jeffrey o conduse în baie, și Sara stătu nemișcată în timp ce o dezbrăcă, apoi se dezbrăcă și el. Îl privi în tăcere cum dă drumul la apă, verificând temperatura înainte să o ajute să intre sub duș. Când o atinse, simți o reacție familiară, dar sexul părea să fie ultimul lucru la care se gândea în timp ce ținea buretele sub jetul de apă caldă.

Stătu nemișcată sub duș, lăsându-l să facă toată treaba, bucurându-se că altcineva se ocupa de tot. O parte din ea se simțea de parcă se trezea dintr-un coșmar, și simțea ceva atât de reconfortant în felul în care o atingea, încât începu să plângă.

Jeffrey observă schimbarea.

— Ești bine?

Sara se simți atât de copleșită, încât nu îi putu răspunde la întrebare. În schimb, se sprijini de el, dorindu-și ca Jeffrey să înțeleagă câtă nevoie avea de el. Jeffrey ezită, așa că Sara îi ridică încet mâna pe corpul ei, cuprinzându-i sânul, și simți cum mușchii mâinii lui se tensionează, mângâind-o. Cealaltă mână o cuprinse mai jos, și Sara suspină văzând cât de bine era să îl simtă. Deveni tot mai lacomă, vrându-l pe tot, dar Jeffrey continuă să se miște încet și senzual, fără să se grăbească, atingându-i fiecare părticică. Când Jeffrey o sprijini în cele din urmă cu spatele de faianța rece a dușului, Sara se simți din nou vie, de parcă de zile întregi ar fi fost în deșert, și abia acum ar fi găsit oaza.

Capitolul 11

— L-ai prins? întrebă Chuck pentru a suta oară.

— L-am prins, replică Lena, mutând cuțitul de buzunar în mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga ținea grilajul aerului condiționat.

Un fulger se văzu pe fereastră, și umerii Lenei tresăriră auzind bubuitul tunetului care îl urmă. Întregul laborator se lumină de parcă cineva făcea fotografii folosind un bliț.

— Pot s-aduc o șurubelniță, zise Chuck, chiar când grilajul se desfăcu.

Lena scoase lanterna din buzunar și îndreptă raza de lumină către instalația aerului condiționat.

Un tâmpit alesese ziua de azi ca să lase deschisă una dintre cuștile din laborator. Scăpaseră patru șoareci, fiecare dintre ei valorând mai mult decât câștiga Lena într-un an, și toți oamenii disponibili fuseseră chemați să ajute la căutarea lor. Asta fusese în jurul prânzului, iar acum era trecut de ora șase, și numai două dintre bestiile cu ochii ca mărgelele fuseseră găsite.

Lena își schimbase hainele după ce plecase de la secție, dar întreaga zi de căutare o făcuse să transpire din nou. Simțea cum cămașa i se lipise de spate și încă mai era ametită după noaptea trecută. Simțea că îi crapă capul de durere, iar în gură avea cel mai rău gust pe care îl avusese vreodată. Un pahar de băutură ar fi rezolvat toate astea, sau măcar le-ar fi ameliorat, dar Lena își făcuse o promisiune de dimineață, în camera de interogatoriu. Niciodată nu va mai pune o picătură de băutură în gură.

Vedea acum greșelile pe care le făcuse, și cele mai multe erau legate de whisky. Restul aveau legătură directă cu Ethan, și, pentru asta, își făcuse o altă promisiune: el avea să dispară din viața ei. Asta durase două ore. Apoi Chuck o pusese să răspundă la telefonul din biroul celor de la pază. La celălalt capăt al liniei era Ethan, panicat, cu vocea pițigăiată ca o fată, care îi spusese că îl găsise pe Scooter. Idiotul lustruise camera, de parcă nu ar fi existat o explicație logică pentru prezența amprentelor lui acolo. De parcă Lena nu și-ar fi putut păzi singură fundul.

În fața camerei lui Scooter, Lena îi spusese lui Ethan să dispară, dar el tot nu voia să o lase în pace. Se oferise chiar să ajute la căutarea șoarecilor rătăciți, și în ultimele șase ore făcuse totul ca să îi atragă atenția. Din punctul Lenei de vedere, de dimineață spusese tot ceea ce mai avea de gând să-i spună vreodată lui Ethan Green, sau White, sau care dracului era numele lui. Terminase cu el. Dacă Jeffrey o mai primea vreodată în poliție, primul lucru pe care avea să-l facă va fi să se asigure că nenorocitul urma să fie închis în cea mai apropiată închisoare. Iar Lena avea să arunce chiar ea cheia.

— Bagă-ți capul acolo, ca să te uiți mai bine, zise Chuck, fâțâindu-se pe lângă ea ca o mamă cicălitoare.

La fel ca în toate celelalte treburi de rahat pe care o pusese să le facă pentru el, Chuck avea o mulțime de sfaturi despre cum trebuiau făcute și nicio intenție să o ajute.

Lena băgă cuțitul în buzunar și făcu întocmai ce i se spusese, adică își vârî capul în cutia murdară de metal. Își dădu târziu seama că stătea cu fundul în aer, și avu neplăcuta impresie că Chuck se bucura de priveliște.

Se afla pe punctul de a-l striga, când o voce furioasă țipă:

— Ce mama dracului facem în privința asta? Am lucruri importante de făcut.

Lena se lovi cu capul de partea de sus când se dădu înapoi. Brian Keller stătea la câțiva centimetri de Chuck, cu fața roșie de furie.

— Facem tot ce putem, doctore Keller, zise Chuck.

Keller se uită de două ori la ea, când Lena se ridică în picioare. Mulți dintre profesorii care lucraseră cu Sibyl făceau asta, iar Lena se obișnuise.

Lena făcu un semn cu mâna, în încercarea de a fi plăcută. Keller avusese nenorocul să lucreze în cabinetul de alături. Zgomotul constant și întreruperile îl scoseseră din fire în jurul orei unu, și anulase restul cursurilor cu câteva apelative bine alese referitoare la Chuck. Era genul de tip pe care Lena ar fi putut învăța să îl placă. Spre deosebire de Richard Carter, care alese fix acest moment să vâre capul pe ușă.

— Cum merge treaba? întrebă el.

— Fetele n-au voie, îl înțepă Chuck, iar Richard clipi des drept răspuns, aruncându-i o privire cochetă.

Chuck se pregătea să spună mai multe, dar atenția lui Richard căzuse asupra lui Brian Keller.

— Bună, Brian, zise el, zâmbind ca un nou-născut care are gaze. Pot să-ți preiau eu cursurile

dacă vrei să pleci. Eu am terminat pentru azi. Și nu-i niciun deranj.

— Cursurile s-au terminat acum două ore, idiotule, zise Keller, fioros.

Richard se dezumflă ca un balon.

— Eu doar… zise el, cu un început de enervare în ton.

Keller se răsuci pe călcâie, cu spatele la Richard, și îndreptă un deget către fața lui Chuck.

— Trebuie să-ți vorbesc *chiar acum.* Nu pot fi astfel întrerupt din muncă.

Chuck încuviință scurt din cap și făcu pe grozavul în fața Lenei, înainte să plece cu Keller.

— Nu pleci până nu verifici tot sistemul de aer condiționat, Adams.

Lena murmură „cretinule” în timp ce cei doi ieșiră din cameră. Se aștepta să îl audă pe Richard aprobând-o, dar individul părea îndurerat.

— Ce-i? întrebă ea, dar Richard începuse deja să vorbească.

— Sunt coleg în catedra asta, șuieră el, cu maxilarele încleștate atât de strâns, încât Lena se mira că mai putea să vorbească.

Richard îndreptă degetul către cadrul gol al ușii.

— N-are niciun drept să-mi vorbească așa în fața altor oameni. Merit – am *câștigat* cel puțin un minimum de respect în fața omului ăluia.

— Bine, zise ea, întrebându-se de ce era atât de enervat.

Din câte știa ea, Brian Keller vorbea cu toată lumea în același fel.

— Are curs diseară, zise Richard. M-am oferit să-l fac în locul lui.

— Ah, începu Lena. Cred că l-a anulat.

Richard se holbă la cadrul ușii ca un câine care așteaptă un intrus. Lena nu îl mai văzuse niciodată atât de furios. Ochii îi ieșiseră din orbite și fața îi era roșie, exceptând buzele subțiri și albe, strânse într-o linie dreaptă. Nu știa dacă să se dea la o parte din fața lui sau să râdă.

— Treci peste asta, dă-l dracului, zise Lena, și se întrebă dacă asta era adevărata problemă.

Dacă asta nu spunea prea multe despre gusturile lui Richard în ceea ce privea potențialii parteneri sexuali, explica în schimb multe despre comportamentul lui obișnuit.

Richard își înfipse mâinile în șolduri.

— Nu trebuie să suport un astfel de tratament. Nu din partea lui. Suntem egali în catedra asta, și nu voi tolera genul ăsta…

Lena încercă din nou.

— Haide, tipul tocmai și-a pierdut fiul.

Richard îi întrerupse însă explicația cu un gest brusc al mâinii.

— Nu cer decât să fiu tratat ca un adult. Ca o ființă umană.

Lena nu avea timp pentru așa ceva, dar știa că Richard n-avea să plece dacă nu îl compătimea puțin.

— Ai dreptate. E un ticălos.

Richard se uită în cele din urmă la ea, își mută privirea, apoi se mai uită o dată. Întrebarea lui o luă prin surprindere, deși n-ar fi trebuit:

— Cine te-a lovit?

— Poftim? întrebă ea, dar știa că se referea la tăietura de sub ochi. Nu. Am căzut. M-am lovit de ușă. Am fost neatentă. Nevoia de a se scuza și mai mult o copleși, dar Lena se forță să se oprească. Din experiența de polițist știa că mincinoșii se opreau cu greu. Totuși, nu se putu abține să nu adauge: Nu-i nimic.

Richard îi făcu, șiret, cu ochiul, lăsând-o să înțeleagă că nu înghițise minciuna. Întreaga sa atitudine de mai devreme se schimbă.

— Știi, întotdeauna m-am simțit apropiat de tine, Lena. Sibyl vorbea despre tine tot timpul. Vedea tot binele din tine.

Lena își drese vocea, dar nu spuse nimic.

— Nu voia decât să te-ajute. Să te facă fericită. Asta conta cel mai mult pentru ea.

Lena simți o senzație neplăcută în tălpi.

— Da, zise ea, sperând că el va trece mai departe.

— Ce ți s-a întâmplat la ochi? insistă el, cu o voce mult mai blândă. Se pare că cineva te-a lovit.

— Nu m-a lovit nimeni, îl contrazise ea, conștientă că vorbea mai tare decât era nevoie – o altă greșeală foarte des întâlnită la mincinoși.

În sinea ei, se condamnă. Pe vremuri era mai bună la asta.

— Dacă vreodată ai nevoie de ajutor… Își lăsă cuvintele neterminate, dându-și seama cât de stupidă părea oferta lui pentru cineva ca Lena. Schimbă tactica. Dacă vrei vreodată să discuți despre ceva. Mă crezi sau nu, dar știu ce simți.

— Da, zise ea, gândindu-se că avea să i se confeseze lui Richard Carter când avea să zboare porcul.

Richard se așeză pe una dintre mesele laboratorului, cu picioarele legănându-i-se în aer. Din privirea preocupată pe care i-o aruncă, se aștept să își reînnoiască oferta, dar nu o făcu.

— Ați aflat cine a deschis cușca?

— Nu, zise Lena. De ce?

— Am auzit că niște studenți din anul doi au întârziat cu proiectele pentru curs, așa că au creat o… diversiune.

Lena râse dezgustată.

— Nu m-ar mira.

— Hei, ar trebui să iau cina cu Nan în seara asta, zise el. De ce nu vii și tu? Va fi distractiv.

— Am treabă, zise Lena.

Apoi, ca să dea greutate cuvintelor, deschise cuțitul.

— Dumnezeule mare.

Richard se dădu jos de pe masă ca să se uite mai bine.

— Pentru ce-ai nevoie de ăsta?

Era pe punctul de a spune că era o modalitate bună de a scăpa de indivizii supărători care nu își

vedeau de treaba lor, când telefonul lui mobil începu să sune. Richard scotoci prin buzunarele halatului de laborator. Se uită la ecranul telefonului, și un zâmbet lat îi înflori pe față.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Lenei. Putem să mai discutăm despre asta.

Își atinse pielea de sub ochi, dându-i de înțeles la ce se referea.

Lena ar fi vrut să îi spună să nu se deranjeze, dar nu reuși să spună decât:

— Ne mai vedem.

Era oricum o pierdere de timp. Richard ieși din clasă înainte să aibă măcar timp să termine propoziția.

Lena se întoarse la aparatul de aer condiționat și se folosi de cuțit ca să pună șuruburile la locul lor. Chuck avea dreptate, ar fi lucrat mult mai rapid cu o șurubelniță, dar nu voia să fie nevoită să ceară una. Rămăsese singură în încăpere, și era pentru prima dată în ziua aceea când nu avea pe cineva în preajmă. Trebuia să găsească modalitatea de a-i reintra în grațiile lui Jeffrey.

Încercase să i-l ofere pe Chuck pe un platou de argint, dar Jeffrey înțelesese complet greșit aluziile ei. Deci Chuck fusese la concursul de golf în week-end-ul trecut. Poate era implicat într-o rețea de trafic de droguri din școală. Scooter spusese clar că ofițerul de securitate era implicat. Chuck nu era complet idiot. Nici măcar el nu putea rata genul ăsta de acțiune care se desfășura chiar sub nasul lui. Știindu-l pe Chuck totuși, Lena era sigură că nu era direct implicat. Probabil că stătea pe fundul lui gras și pretindea o parte din profituri.

Tunetul bubui din nou, și Lena se sperie atât de tare, încât cuțitul îi scăpă din palmă și îi tăie într-o parte degetul arătător de la mâna stângă. Șuieră o înjurătură și își scoase din pantaloni cămașa, ca să poată înfășură în jurul tăieturii materialul care prisosea. În fiecare lună Chuck îi promitea că are să comande o uniformă mai mică, dar niciodată nu

o făcea. Hainele largi erau o altă modalitate de a o face să nu se simtă stăpână pe locul ei.

— Lena.

Nu își ridică privirea. Deși Lena îl cunoștea de mai puțin de o săptămână, recunoștea vocea lui Ethan.

Strânse cămașa în jurul degetului, încercând să oprească sângerarea. Rana era adâncă, și sângele îmbibă cu rapiditate materialul. Măcar tăiase aceeași mână care era deja rănită. Poate obținea tratamentul amândurora la prețul uneia, dacă se ducea la spital.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Ethan repetă:

— Lena.

— Ți-am zis că nu vreau să vorbesc cu tine.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Nu mă cunoști suficient de bine ca să-ți faci griji pentru mine. Lena refuză mâna care i se oferi în timp ce se ridică. Mai ții minte? Nu e ca și cum ar trebui să ne căsătorim, sau ceva de genul ăsta.

Ethan păru chinuit de remușcări.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

Lena lăsă mâna într-o parte, simțind cum sângele curgea din tăietură.

— Nu dau nicio ceapă degerată pe ce-ai spus.

— Nu trebuie să te simți prost pentru azi-noapte.

— Tu ești ăla care grohăie ca un porc când își dă drumul.

Îi înșfăcă mâna și îi trase în sus mâneca înainte ca el să o poată opri.

Ethan se smuci într-o parte, dar Lena văzuse deja un tatuaj ce reprezenta o sârmă ghimpată ce îi înconjura încheietura și ceva ce semăna cu un soldat cu arma la umăr.

— Ce-i aia? întrebă ea.

— Doar un tatuaj.

— Tatuajul unui soldat, clarifică ea. Știu multe despre tine, Ethan. Știu în ce ești băgat.

Ethan rămase complet nemișcat, ca o căprioară încolțită.

— Nu mai sunt acea persoană.

— Da? Și care persoană a făcut asta? întrebă Lena, arătând spre ochi.

— A fost doar o reacție, o reacție instinctuală, zise el. Nu-mi place să fiu lovit.

— Păi cui dracului îi place?

— Nu-i așa, Lena. Mă străduiesc să mă îndrept.

— Cum merge cu eliberarea condiționată?

Asta îl lăsă cu gura deschisă.

— Ai vorbit cu Diane?

Lena nu răspunse, dar un zâmbet îi înflori pe buze. O cunoștea foarte bine pe Diane Sanders. Era o joacă să afle restul istoriei lui Ethan.

— Ce căutai în camera lui Scooter azi-dimineață? întrebă ea.

— Am vrut să văd dacă se simțea bine.

— Da, ce prieten bun ești tu.

— A luat o doză mare, zise Ethan. Nu știe când să se oprească.

— Își pierde controlul, așa, ca tine.

Ethan nu mușcă momeala.

— Trebuie să mă crezi, Lena. N-am avut nimic de-a face cu asta.

— Ar fi mai bine să găsești un alibi convingător, Ethan, pentru că Andy Rosen și Ellen Schaffer erau evrei, iar Tessa Linton și-o trăgea cu un negru…

— N-am știut.

— Nu contează, gagiule. Ești însemnat pentru rahatul pe care i l-ai făcut lui Jeffrey. Ți-am zis să nu te bagi.

— Nu m-am băgat, zise el. De-asta m-am mutat aici, ca să stau departe de probleme.

— Te-ai mutat aici pentru că prietenii pe care i-ai trimis la închisoare căutau probabil să ți-o plătească.

— Sunt chit cu ei, zise el, pe un ton amar. Ți-am spus că nu mai fac asta, Lena. Crezi că n-am plătit

un preț suficient?

— Iubita ta a fost prețul? zise ea. Și-acum îmi dai târcoale mie, o hispanică. Așa o numiți, tu și amicii tăi? Un hispanic ilegalist? Se opri câteva clipe, ca să vadă efectul cuvintelor sale. Sau poate vrei să vorbim despre sora mea lesbiană? Sau despre iubita ei, bibliotecara? Râse când îi văzu reacția. Mă-ntreb ce-ar crede ai tăi de-acasă despre toate astea, domnule Ethan *White.*

— E Green, îi spuse el. Zeek White e tatăl meu vitreg. Tatăl meu natural ne-a părăsit. Vocea lui era fermă, insistentă. Sunt Ethan Green, Lena. Ethan Green.

— Oricine ești, îmi stai în cale, îi spuse ea. Mișcă-te!

— Lena, zise el, iar în vocea lui era o disperare care o făcu să îl privească fix în ochi.

De la atac, își făcuse un obicei din a ocoli oamenii. Lena își dădu seama că niciodată nu se uitase cu adevărat în ochii lui Ethan, nici măcar când îl atinsese, noaptea trecută. Erau de un albastru-deschis tulburător, și Lena își zise că, dacă se apropia suficient de mult, putea vedea oceanul în ei.

— Nu mai sunt acea persoană. Trebuie să mă crezi.

Se uită la el, dorindu-și să afle de ce îi păsa atât.

— Lena, e ceva între noi.

— Nu, nu e, zise ea, dar nu atât de convingător pe cât ar fi vrut.

Ethan îi dădu părul după ureche, apoi își trecu cu delicatețe degetul peste tăietura de sub ochi.

— N-am vrut să te rănesc.

Lena își drese vocea.

— Ei bine, ai făcut-o.

— Îți promit… promit că n-o să se mai întâmple niciodată.

Ar fi vrut să îi spună că oricum nu va mai avea ocazia, dar nu își putu lua ochii de la el, nu putu rupe vraja.

Ethan zâmbi, văzând probabil efectul cuvintelor sale.

— Știi, nici măcar nu te-am sărutat, zise el, urmărindu-i conturul buzelor cu degetele.

Părți pe care Lena le credea moarte în corpul ei reacționară la atingerea lui Ethan, și simți că ochii i se umplu de lacrimi. Trebuia să oprească asta acum, înainte ca lucrurile să scape de sub control. Trebuia să facă rapid ceva ca să îl scoată din viața ei.

— Te rog, zise el, cu un zâmbet în colțul buzelor. Hai s-o luăm de la început!

Lena spuse singurul lucru care știa că îl va opri:

— Vreau să fiu din nou polițist.

Ethan își retrase mâna de parcă fusese scuipat.

— Asta sunt eu, zise ea.

— Nu-i adevărat, insistă el. Te cunosc, Lena, și știu că nu ești polițist.

Chuck se întoarse, mișcându-și cureaua, astfel încât cheile să zornăie. Lena fu atât de ușurată să îl vadă, încât zâmbi.

— Ce-i? întrebă Chuck, suspicios.

— Vorbim mai târziu, îi spuse Ethan Lenei.

— Bine, zise ea, expediindu-l.

Ethan nu se mișcă din loc.

— Vorbim mai târziu.

— În regulă, încuviință ea, gândindu-se că ar spune orice numai să îl scoată din încăpere. Vorbim mai târziu. Promit. Pleacă!

În cele din urmă plecă, și Lena își fixă privirea în podea, încercând să își recapete controlul. Văzu sânge pe jos. Tăietura de la deget sângera ca un cep spart.

Chuck își încrucișă brațele grase la piept.

— Despre ce-a fost vorba?

— Nu-i treaba ta, răspunse ea, ștergând sângele de pe jos cu piciorul.

— Ești în program, Adams. Nu-mi irosi timpul!

— Fac ore suplimentare acum? întrebă ea.

Colegiul le cerea tuturor să facă ore suplimentare, iar Chuck uita în mod convenabil când venea rândul Lenei.

Lena îi arătă degetul.

— Trebuie să mă-ntorc la birou ca să-mi îngrijesc ăsta.

— Dă-mi să văd, zise el, de parcă Lena s-ar fi prefăcut.

— E până la os, îi zise ea, dând cămașa la o parte. S-ar putea să am nevoie de copci.

Săgeți de durere o făcură să își simtă mâna fierbinte și rece în același timp.

— N-ai nevoie de copci, zise el, ca și cum Lena se purta ca un copil. Du-te înapoi la birou! Vin în câteva minute.

Lena plecă din laborator înainte ca el să se răzgândească sau să își dea seama că dulapul alb, uriaș, prins de perete, pe care scria „PRIMUL AJUTOR" ar putea avea în el măcar un bandaj.

Ploaia, care amenințase toată săptămâna să înceapă, izbucni chiar când Lena se afla pe la jumătatea curții. Vântul bătea atât de tare, încât ploaia cădea din lateral, șfichiuindu-i fața ca niște bucățele mici de sticlă. Ținu ochii aproape închiși, încercând să vadă drumul până la birou.

După ce pierdu cinci minute căutând cheia și încercând să descuie, ușa se deschise în cele din urmă, brusc, împinsă de rafale. Lena apucă iute clanța și se ajută de picior să închidă ușa.

Apăsă pe întrerupător de câteva ori, dar curentul era oprit.

Murmurând o înjurătură, Lena scoase lanterna, o aprinse și găsi trusa de prim ajutor. Nenorocita de cutie refuză însă să se deschidă, și trebui să se folosească de muchia cuțitului ei de picior ca să rupă marginea de plastic. Mâna îi era atât de alunecoasă, încât scăpă cuțitul, iar conținutul cutiei se împrăștie pe jos.

Căută cu lanterna lucrurile de care avea nevoie și lăsă restul pe podea. Dacă pe Chuck îl deranja,

putea să strângă el restul la loc. La naiba, poate că lua atât de mulți bani în fiecare săptămână, încât își putea permite să plătească pe cineva să îi facă curat în birou.

Lena murmură „rahat” printre dinți în timp ce turnă alcool pe tăietură. Sânge și alcool curseră pe birou. Încercă să șteargă totul cu mâneca, dar nu reuși decât să înrăutățească lucrurile.

— La dracu’, murmură ea.

În dulapul ei era o pelerină, dar Lena nu o folosise niciodată. Gulerul avea capse numai într-o parte, un defect de fabricație pe care Chuck nu îl considerase o problemă atunci când Lena i-l arătase. Bineînțeles, pelerina lui Chuck era în regulă, și Lena se decise să o împrumute pe al lui ca să se ducă acasă.

Dulapul lui Chuck se deschise după câteva lovituri în încuietoare. Pelerina de ploaie se afla încă în ambalajul de plastic pe raftul de sus, dar Lena se hotărî să profite de situație și să îi caute prin dulap.

Pe lângă o revistă, care părea să fie mai mult despre manechinele pe jumătate dezbrăcate care prezentau cele mai noi modele de costume de scufundări, și o cutie nedesfăcută încă de batoane energizante, nu era nimic interesant. Apucă pelerina și era pe punctul de a închide dulapul, când ușa se deschise brusc și intră Chuck.

— Ce dracu’ faci? întrebă el autoritar, traversând camera mai repede decât l-ar fi crezut Lena în stare.

Trânti ușa dulapului atât de tare, încât aceasta se deschise din nou.

— Voiam să împrumut pelerina ta.

— Ai și tu una, zise el înșfăcându-i-o din mână și aruncând-o pe birou.

— Ți-am spus că a mea are ceva în neregulă.

— Cred că tu ai ceva în neregulă, Adams.

Lena era conștientă de faptul că stătea prea aproape de ea. Făcu un pas înapoi, și chiar atunci

reveni curentul. Lumina fluorescentă licări, aruncând o umbră gri peste ei. Chiar și în semiîntuneric, Lena își putu da seama că Chuck era gata de bătaie.

Lena se apropie de dulapul ei.

— O folosesc pe-a mea.

Chuck își sprijini fundul de birou.

— Fletcher a sunat și a zis că-i bolnav. Am nevoie să faci schimbul de noapte.

— Nici vorbă, protestă Lena. Ar fi trebuit să ies din schimb acum două ore.

— Asta-i treaba, Adams, zise el. Dură.

Lena deschise dulapul și se uită înăuntru, nerecunoscând nimic.

— Ce faci? întrebă Chuck, trântind ușa înapoi.

Lena smuci înapoi mâna ca să nu îi fie prinsă în ușă. Din greșeală, deschisese dulapul lui Fletcher. Două pungi se aflau pe raftul de sus, iar Lena își închipui ce se afla în ele. Erau atât de siguri că nu aveau să fie prinși, încât lăsau rahatul peste tot.

— Adams? repetă Chuck. Ți-am pus o întrebare.

— Nimic, zise ea, gândindu-se că era un motiv pentru care Fletcher nu raporta niciodată un incident petrecut în timpul turei lui.

Era prea ocupat cu vânzarea drogurilor la pușți.

— Bine, zise Chuck, gândindu-se probabil că acceptase. Ne vedem mâine-dimineață. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Nu, zise Lena, luându-i pelerina. Ți-am zis că nu rămân, Chuck. Va trebui să rămâi și tu să muncești.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

Lena desfăcu pelerina și o înfășură în jurul ei. Era foarte mare, dar nu îi păsa. Furtuna încă vuia, și, știind cum îi era norocul, probabil că avea să se termine de îndată ce ajungea ea acasă. Trebuia să găsească o modalitate de a securiza ușa apartamentului ei. Jeffrey distrusese încuietoarea de dimineață, când dăduse buzna. Numai

Dumnezeu știa dacă magazinul cu articole de fierărie mai era încă deschis.

— Unde te duci, Adams? întrebă Chuck.

— Nu lucrez în noaptea asta, îi spuse ea. Trebuie să mă duc acasă.

— Te cheamă sticla, hai? întrebă Chuck, cu un rânjet răutăcios pe chip.

Lena își dădu seama că bloca ușa.

— Dă-te la o parte din drumul meu!

— Aș putea să mai stau, dacă vrei, zise Chuck, iar licărirea din ochii lui o alertă pe Lena. Am o sticlă în sertarul biroului, zise el. Poate-ar trebui să stăm jos și să ne cunoaștem mai bine.

— *Probabil* că glumești.

— Știi, ai fi destul de drăguță dacă te-ai machia un pic și ți-ai face ceva la păr.

Chuck întinse mâna să o atingă, iar Lena își feri capul.

— Pleacă dracului de lângă mine, ordonă ea.

— Presupun că n-ai nevoie de slujba asta atât de tare pe cât spui, zise el, cu aceeași expresie răutăcioasă.

Lena își mușcă buza de jos, simțindu-i amenințarea.

— Am citit despre ce ți-a făcut tipul ăla, zise el. În ziar.

Inima începu să îi bubuie în piept.

— Toți au citit, zise ea.

— Da, dar eu am citit de mai multe ori.

— Probabil că buzele tale au fost foarte obosite.

— Hai să vedem dacă ale tale obosesc, zise el și, înainte ca Lena să își dea seama ce se întâmpla, îi puse mâna mare în jurul cefei și o trase în jos către șliț.

Lena își strânse mâna pumn și îl lovi cu toată puterea între picioare. Chuck gemu și căzu la podea.

•

Ușa Lenei se deschise înainte să ajungă în cameră.

— Unde ai fost? întrebă Ethan.

Dinții îi clănțăneau. Era atât de udă, încât hainele se frecau de ea în timp ce mergea. Nu îi păsa cum ajunsese Ethan în apartamentul ei sau ce căuta acolo. Se duse direct la bucătărie ca să își toarne ceva de băut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ethan. Lena, ce s-a întâmplat?

Mâinile îi tremurau prea rău ca să își toarne băutura, și Ethan o ajută, umplând paharul până sus. Îl duse la gură, la fel cum făcuse și ea pentru el, noaptea trecută. Lena îl bău pe tot dintr-o înghițitură.

Tonul lui Ethan era blând.

— Ești bine?

Lena clătină din cap, încercând să își toarne încă un pahar, dar stomacul i se revoltă. Chuck o atinsese. Își pusese mâinile pe ea.

— Lena? întrebă Ethan, luându-i paharul.

Îi turnă încă o dată, de data asta fiind mai puțin generos, și îi dădu paharul.

Lena îl bău, simțind cum i se încleștează gâtul. Își puse mâinile pe marginea chiuvetei, străduindu-se să își controleze emoțiile care o copleșeau.

— Iubito, zise Ethan. Vorbește cu mine!

Îi dădu părul la o parte de pe față, iar Lena simți aceeași repulsie pe care Chuck i-o inspirase mai devreme.

— Nu, zise ea, îndepărtându-l.

Efortul depus pentru a vorbi o făcu să tușească, și rămase fără aer, de parcă ar fi fost sugrumată.

— Haide, zise Ethan, frecându-i spatele cu palma.

— De câte ori, începu Lena, cu vocea sugrumată în piept, trebuie să-ți spun să nu m-atingi?

Se smuci de lângă el.

— Ce se-ntâmplă cu tine? întrebă Ethan.

— Ce cauți aici? ripostă ea, simțindu-se din nou violată. Ce dracu' te face să crezi că ai dreptul să vii aici?

— Voiam să vorbesc cu tine.

— Despre ce? întrebă ea. Despre fata pe care ai omorât-o în bătaie?

Ethan rămase complet nemișcat, dar Lena văzu cum i se încordează fiecare mușchi de pe corp. Voia să îl facă să se simtă la fel cum Chuck o făcuse pe ea, ca și cum era prinsă în cursă. Ca și cum nu avea unde să se ducă.

— Am explicat ce… începu el.

— Doar ai stat în mașină, nu? întrebă ea, pășind în jurul lui.

Ethan era ca o statuie în mijlocul camerei.

— Ai avut o priveliște bună? Puteai să vezi cum i-o trag cu toții, cum o rup în bătaie?

— Nu face asta, o preveni el, cu vocea rece ca oțelul.

— Altfel ce? întrebă ea, reușind să râdă. Altfel îmi faci și mie același lucru?

— N-am făcut nimic.

Mușchii îi erau încă încordați, maxilarul strâns încleștat, ca și cum se străduia din toate puterile să rămână calm.

— N-ai violat-o pe fata aia? întrebă Lena. Ai stat în mașină, cuminţel și inocent, în vreme ce amicii tăi își făceau de cap?

Îi împinse umărul, dar era ca și cum ar fi împins un munte. Ethan nu se mișcă deloc.

— Ți s-a sculat, uitându-te la ei? Ei, Ethan? Te-a excitat s-o vezi cum suferă, s-o vezi cum își dă seama că nu poate face nimic, decât să stea să fie futută?

— Nu.

— Cum a fost să stai acolo, știind că va muri? Ți-a plăcut, Ethan? Îi împinse din nou umărul. Te-ai dat jos din mașină și te-ai alăturat și tu? I-ai ținut mâinile nemișcate în timp ce i-o trăgeau? I-ai tras-o și tu? Tu ai fost cel care-a rupt-o? Te-a ațâțat sângele?

Ethan o preveni din nou.

— Nu vrei să faci asta, Lena!

— Hai să vedem ce-ai aici, zise ea, apucându-l de cămașă.

O făcu chiar el, își rupse tricoul negru. Lena rămase cu gura căscată văzând tatuajele mari care îi acopereau pieptul.

— Asta ai vrut? răcni el. Asta ai vrut să vezi, târfo?

Lena îl plesni și, văzând că nu răspunde, îl plesni din nou și din nou. Îl plesni până ce Ethan o aruncă spre perete, și căzură amândoi pe jos.

Se luptară, dar Ethan era mai puternic, și se trase deasupra ei, îi dădu jos pantalonii, cu degetele săpându-i în stomac. Lena țipă, dar îi acoperi gura cu a lui și îi vârî limba atât de adânc pe gât, încât simți că se îneacă. Încercă să îl lovească cu genunchiul în vintre, dar fu mai rapid și îi desfăcu furios coapsele cu genunchii. Cu o mână îi ținu brațele țintuite deasupra capului, blocând-o.

— Asta vrei? țipă el, saliva zburându-i din gură.

Ethan se aplecă și își desfăcu fermoarul pantalonilor. Lena simți amețeală și greață și văzu roșu în fața ochilor. I se tăie respirația, și se încordă când Ethan o pătrunse, încordându-se și încercând să i se împotrivească.

Ethan se opri brusc, stând nemișcat în ea, cu buzele întredeschise, surprins.

Lena îi simțea respirația pe față și durerea din încheieturi acolo unde el apăsa cu toată greutatea. Nimic din toate astea nu însemnau ceva pentru ea. Simțea tot, și totodată nu simțea nimic.

Lena se uită în ochii lui – adânc în ochii lui – și văzu oceanul. Își mișcă buzele încet, lăsându-l să afle cât era de udă, cât de tare îl dorea corpul ei.

Ethan se cutremură de la efortul de a sta nemișcat.

— Lena…

— Șșșt… îl făcu ea să tacă.

— Lena…

Mărul lui Adam i se mișcă, și Lena își puse buzele pe el, sărutându-l, sugându-l. Își mută apoi buzele pe gura lui și îl sărută cu putere.

Ethan încercă să îi dea drumul la mâini, dar ea îl apucă repede de mână și i-o puse la loc.

Începu să o implore, crezând că avea să meargă.

— Te rog… zise el. Nu așa.

Lena închise ochii și își arcui corpul către el, trăgându-l mai adânc în ea.

MIERCURI

Capitolul 12

Kevin Blake păşea prin încăpere, uitându-se la ceas la fiecare două minute.

— E oribil, zise el. Oribil.

Jeffrey se foi în scaun, încercând să dea impresia că îl urmărea cu atenţie. Cu o jumătate de oră în urmă Jeffrey îi spusese lui Blake că Andy Rosen şi Ellen Schaffer fuseseră ucişi, iar decanul nu mai tăcuse de atunci. Nu pusese nicio întrebare referitoare la studenţi sau la investigaţie. Singura lui preocupare era ce avea să însemne asta pentru şcoală şi, prin extensie, pentru el.

Blake îşi ridică mâinile în aer într-un gest teatral.

— Nu trebuie să-ţi spun, Jeffrey, că acesta este genul de scandal care ar putea distruge şcoala.

Jeffrey se gândea că nu va însemna sfârşitul facultăţii, cât mai degrabă sfârşitul lui Kevin Blake ca decan. Oricât era de bun decanul să strângă mâini şi să ceară bani, Kevin Blake era puţin cam prea învechit ca să conducă un colegiu ca Grant Tech. Week-end-urile petrecute la golf şi strângerile de fonduri anuale funcţionau în cea mai mare parte, dar Blake nu era suficient de agresiv ca să caute noi resurse pentru finanţarea cercetării. Jeffrey ar fi putut paria cu un an în urmă că avea să fie dat afară, înlocuit de o femeie energică şi matură care să ducă şcoala în secolul douăzeci şi unu.

— Unde-i idiotul ăla? întrebă Blake, referindu-se la Chuck Gaines.

Chuck întârziase cel puţin zece minute la întâlnirea lor de la ora şapte.

— Am lucruri importante de făcut.

Jeffrey nu își exprimă propriile sentimente referitoare la această chestiune, căci ar fi preferat să petreacă acea jumătate de oră în pat cu Sara, în loc să aștepte în biroul lui Blake începerea unei ședințe pe cât de plictisitoare, pe atât de neproductive. Avea multe de făcut în acea zi, în primul rând să îl urmărească pe Brian Keller.

— Aș putea să mă duc să-l caut, se oferi Jeffrey.

— Nu, zise Blake, apucând o minge de golf din sticlă de pe birou.

O aruncă în aer și o prinse. Jeffrey scoase un sunet ca și cum ar fi fost impresionat, dar niciodată nu înțelesese golful și nici nu avea răbdarea să învețe.

— Am participat la turneu week-end-ul ăsta, zise Blake.

— Da, răspunse Jeffrey. Am văzut în ziar.

Acesta trebuie să fi fost răspunsul corect, pentru că fața lui Blake se lumină.

— Am tras două la egalitate. L-am bătut măr pe Albert.

— Asta-i minunat, zise Jeffrey, gândindu-se că probabil nu era prea înțelept să îl bată pe președintele băncii la ceva, ca să nu mai vorbim despre golf.

Bineînțeles, Blake avea un atu în fața lui Albert Gaines. Oricând l-ar fi putut concedia pe Chuck, făcându-l pe tăticu' să caute o altă slujbă.

— Sunt sigur că Jill Rosen s-ar bucura ca asta să se afle.

— De ce? întrebă Jeffrey, gândindu-se că era ceva dușmănos în felul în care spusese numele femeii.

— N-ai văzut articolele din ziar? „Psihiatru de colegiu, nu și-a putut salva nici măcar fiul." Pentru numele lui Dumnezeu, ce mizerabil, dar totuși…

— Totuși ce?

— Oh, nimic.

Brian scoase o crosă din sacul din colț.

— Brian Keller a început ieri formalitățile de demisie.

— Chiar așa? zise Jeffrey.

Blake scoase un oftat exasperat, răsucind crosa în mână.

— A supt la sânul universității timp de douăzeci de ani, iar acum, când a descoperit în cele din urmă ceva ce ar putea aduce școlii niște bănuți, vrea să-și dea demisia.

— Cercetarea nu ține de școală?

Blake pufni văzând ignoranța lui Jeffrey.

— Poate să scape mințind, și, chiar dacă nu ar putea, nu-i trebuie decât un avocat bun, pe care sunt convins că orice companie farmaceutică din lume i l-ar putea oferi.

— Ce a descoperit?

— Un antidepresiv.

Jeffrey se gândi la farmacia din camera lui William Dickson.

— Deja sunt tone de astfel de medicamente pe piață.

— Ce-ți spun acum e ultrasecret, zise Blake coborând vocea, chiar dacă erau singuri în încăpere. Brian a ținut asta în taină, continuă el, râzând din nou. Probabil ca să-și poată face drum către partea aia mare, lacom nenorocit!

Jeffrey așteptă să îi răspundă la întrebare.

— E un amestec farmacologic pe bază de plante. Asta e cheia marketingului – îi face pe oameni să creadă că e bun pentru ei. Brian pretinde că n-are niciun efect secundar, dar astea-s baliverne. Până și aspirina are efecte secundare.

— Fiul lui n-a luat?

Blake păru alarmat.

— N-ați găsit un plasture la Andy, nu? Ca un plasture pentru controlul nicotinei? Așa se administrează, prin piele.

— Nu, recunoscu Jeffrey.

— Ptiu! Blake își șterse fruntea cu dosul palmei, ca să își sublinieze ușurarea. Nu sunt gata pentru

testarea pe oameni, dar Brian a fost la Washington acum câteva zile și le-a arătat informațiile tipilor ălora mari. Erau gata să-i taie cecul pe loc. Ca să spun drept, cu câțiva ani în urmă am luat și eu Prozac, zise Blake, coborând vocea. N-am observat nicio diferență.

— Ca să vezi, zise Jeffrey, dând replica lui obișnuită atunci când nu știa ce să spună.

Blake se sprijini pe crosă, de parcă s-ar fi aflat pe terenul de golf, nu în mijlocul propriului biroul.

— Totuși, n-a spus dacă Jill va pleca împreună cu el. Mă-ntreb dacă nu cumva au probleme.

— Ce fel de probleme ar putea avea?

Blake răsuci crosa într-un arc larg, apoi se uită cu atenție pe fereastră, de parcă ar fi urmărit mingea.

— Kevin?

— Oh, doar că își ia multe zile libere.

Se răsuci din nou către Jeffrey, sprijinindu-se pe crosă.

— Nu cred c-a trecut vreun an, de când a venit Jill aici, în care să nu își fi luat și ultima zi de concediu medical. Și vacanțele. De mai multe ori a trebuit să îi oprim din salariu pentru că lipsise prea multe zile.

Jeffrey își putea închipui de ce fusese Jill Rosen nevoită să stea acasă în unele zile, dar nu îi spuse asta și lui Kevin Blake.

Blake se uită pe fereastră, după o altă minge imaginară.

— Fie e ipohondră, fie e alergică la muncă.

Jeffrey ridică din umeri, așteptându-l să continue.

— Și-a luat diploma acum zece, cincisprezece ani, zise Blake. Unul dintre studenții târzii. Vezi o mulțime în zilele noastre. Copiii se fac un pic mai mari, mami se plictisește, așa că se duce la niște cursuri la o școală locală, și următorul lucru pe care-l afli e că lucrează acolo. Blake îi făcu lui Jeffrey cu ochiul. Nu că n-am aprecia niște bănuți

în plus. Studiul la orice vârstă a fost coloana vertebrală a cursurilor noastre serale ani de zile.

— Nu știam că oferiți genul ăsta de cursuri.

— Și-a luat masterul în terapia familiei la Mercer, zise Blake. Doctoratul e în literatură engleză.

— De ce n-a predat?

— Avem profesori de engleză mai mult decât suficienți. Dacă scuturi un pom, cad din el cel puțin șase care vor să obțină definitivatul. Avem nevoie de profesori de științe și de matematică. Profesori de engleză găsești cu duzina.

— Cum a ajuns să fie angajată la clinică?

— Sincer, aveam nevoie de mai multe femei în personal, și, când s-a deschis postul de consilier, a obținut licența ca să devină terapeut. Merge treaba bine, până la urmă. Când apare la muncă, adăugă el, încruntat.

— Și Keller?

— L-am primit cu brațele deschise, zise Blake, desfăcându-și brațele, ilustrativ. Știi, a venit din sectorul privat.

— Nu, zise Jeffrey, nu știam.

În general, profesorii părăseau colegiile ca să meargă în sectorul privat, unde aveau parte de mai mulți bani și de funcții mai bune. Niciodată nu mai auzise de un profesor care o luase invers, și îi spuse asta lui Kevin Blake.

— Am pierdut jumătate din personalul facultății, la începutul anilor optzeci. S-au dus toți la marile companii. Blake răsuci crosa, lovi și gemu, de parcă lovitura ar fi fost prea largă. Se sprijini din nou pe crosă și se uită la Jeffrey. Bineînțeles, cei mai mulți s-au întors aproape în genunchi, când li s-au desființat posturile.

— El la ce companie lucra?

— Știi, nu-mi amintesc, răspunse Blake, luând crosa în mână. Dar știu că, la scurt timp după ce a plecat, a fost cumpărată de Agri-Brite.

— Agri-Brite, firma de agricultură?

— Exact, răspunse Blake, lovind din nou cu crosa. Brian ar fi putut face o avere. Oh – se apropie de birou și ridică stiloul de aur Waterman –, asta îmi amintește că ar trebui să-i sun, să văd dacă sunt interesați să facă un tur al universității. Apăsă un buton de pe telefon. Candy? zise el, chemându-și secretara. Poți să-mi formezi numărul de la Agri-Brite? Zâmbi apoi către Jeffrey. Scuză-mă. Ce spuneai?

Jeffrey se ridică, gândindu-se că irosise suficient de mult timp.

— Mă duc să-l caut pe Chuck.

— Bună idee, zise Blake, iar Jeffrey părăsi biroul în grabă, înainte să se răzgândească.

În anticamera biroului lui Blake, Candy Wayne tasta la calculator, dar se opri când intră Jeffrey.

— Pleci deja, șefule? Asta-i cea mai scurtă ședință pe care a avut-o de când e aici.

— Ți-ai dat cu un parfum nou? zise el, zâmbindu-i. Miroși la fel de frumos ca o grădină de trandafiri.

Femeia râse și își dădu părul pe spate. Gestul ar fi putut fi atractiv la o femeie care nu se apropia de sfârșitul anilor șaptezeci, însă, așa stând lucrurile, se temu că și-ar putea disloca umărul.

— Tâlhar bătrân, zise ea, cutele feței ei adunându-se laolaltă într-un zâmbet de pură încântare.

Blake murea probabil de ciudă că nu putea angaja vreo târfă de douăzeci de ani care să scrie după dictare, dar Candy se afla în școală de mai mult timp decât și-ar fi putut oricine aduce aminte. Consiliul de administrație s-ar fi descotorosit mai degrabă la Blake, înainte ca el să renunțe la Candy. În aceeași situație era și Marla Simms la secție, deși Jeffrey era mai mult decât fericit să o țină în preajmă pe bătrână.

— Cu ce pot să te-ajut, scumpule? întrebă Candy.

Jeffrey se aplecă peste birou, atent să nu dărâme cele peste treizeci de fotografii cu nepoții ei.

— Ei bine, de ce crezi tu c-aș vrea ceva?

— Pentru că întotdeauna vrei ceva când ești așa drăguț, zise ea, apoi își țugui buzele. Dar niciodată ce trebuie.

Jeffrey zâmbi din nou, știind că gestul va funcționa indiferent ce va zice ea.

— Poți să-mi dai numărul de la Agri-Brite?

Femeia se întoarse la computer, luându-și aerul de profesionistă.

— Care departament?

— Cu cine ar trebui să vorbesc despre o persoană care a lucrat la una dintre companiile lor cu vreo douăzeci de ani în urmă?

— Care companie?

— Nu știu, recunoscu Jeffrey. Brian Keller a lucrat acolo.

— Păi de ce n-ai zis așa? întrebă ea, zâmbindu-i cu viclenie. Stai o secundă.

Se ridică de la birou, surprinzător de sprintenă în fusta ei mini strâmtă de velur și în bluza din lycra. Străbătu camera pe tocurile înalte, care ar fi rupt gleznele unei femei mai puțin obișnuite cu așa ceva, și își dădu pe spate părul cărunt în timp ce deschise unul dintre sertarele cu dosare. Nu era nici pe departe plinuță, dar o bucată de piele de sub braț îi tremură în timp ce răsfoi cu rapiditate o serie de dosare.

— Uite-l, zise ea, scoțând un dosar.

— Nu e în computer? întrebă el, apropiindu-se ca să vadă ce găsise.

— Nu ceea ce vrei tu, îi replică ea, dându-i o foaie de hârtie.

Avea formularul de angajare al lui Keller, cu notițele lui Candy scrise curat pe margini. Jericho Farmaceutice era numele companiei care fusese preluată de Agri-Brite, iar Candy discutase cu Monica Patrick, șefa de personal din acea vreme,

ca să verifice angajarea lui Keller și să se asigure că nu pleca de acolo în dizgrație.

— Era la o companie farmaceutică? zise Jeffrey.

— Asistent al asistentului directorului de cercetare, îi spuse ea. Ca salarizare, n-a făcut o mișcare prea deșteaptă venind aici.

— Ar fi putut scoate mai mulți bani dacă ar fi rămas.

— Cine știe? zise ea. Uriașii care fuzionau în anii optzeci doborau pe oricine. Candy ridică din umeri. S-ar putea spune c-a fost deștept plecând așa cum a făcut-o. Nimic nu răsplătește mediocritatea așa cum o face acest domeniu al educației.

— L-ai numi mediocru?

— Nu poți să spui c-a revoluționat lumea.

Jeffrey citi cu voce tare din comentariile dactilografiate de Keller.

— „Dorința mea e să revin la fundamentele cercetării științifice. M-am săturat de calomnierile lumii corporatiste.”

— Și a venit la universitate, zise Candy, râzând zgomotos și îndelung. Ah, ignoranța tinereții!

— Cum pot lua legătura cu Monica Patrick?

Candy își duse degetul la buză, gândindu-se.

— Nu cred că mai e acolo. Când am vorbit cu ea, părea bătrână cât lumea. Privirea pe care i-o aruncă lui Jeffrey îi dădu de înțeles acestuia că era bine să își țină gura. Pun pariu că dau două, trei telefoane și fac rost de numărul ei.

— Oh, n-aș putea să-ți cer asta, zise Jeffrey, sperând însă că o va face.

— Prostii, zise ea. Tu nu știi cum să vorbești cu sculele astea pe basculă de corporatiști. Ai fi neajutorat ca un tip cu un singur picior într-un concurs de dat șuturi în fund.

— Probabil că ai dreptate, admise Jeffrey. Nu că nu aș aprecia acest lucru, dar…

Candy se uită peste umăr, ca să verifice dacă ușa biroului lui Blake era în continuare închisă.

— Între noi fie vorba, niciodată nu mi-a plăcut tipul.

— De ce?

— E ceva în legătură cu el. Nu pot să spun exact, dar, cu mult timp în urmă, am învățat că primele impresii sunt în general corecte, și prima impresie pe care mi-a lăsat-o Brian Keller a fost aceea că este un ticălos în care nu se poate avea încredere.

— Dar soția lui? întrebă Jeffrey, gândindu-se că ar fi trebuit să stea de vorbă cu Candy cu o zi în urmă.

— Ei bine, începu ea, lovind ușor un deget cu manichiura bine făcută de buză. Nu știu. A stat cu el atâta timp. Poate tipul are ceva ce eu nu văd.

— Poate, zise Jeffrey. Dar cred c-o să mă încred în instinctele tale. Amândoi știm că ești cea mai deșteaptă persoană de aici.

— Iar tu ești dracul gol, zise ea, deși se vedea că era încântată de caracterizarea făcută. Dacă aș fi fost cu patruzeci de ani mai tânără…

— Nu m-ai fi băgat în seamă, îi spuse el, sărutând-o pe obraz. Spune-mi dacă afli numărul de telefon.

Candy scoase un sunet ce aducea a tors de pisică, dar care putea totodată să fie doar o încercare de a-și drege vocea.

— Se face, șefule. Se face.

Jeffrey plecă înainte să îi dea șansa să spună ceva suficient de stânjenitor pentru amândoi și porni pe scări fără să mai cheme liftul. Distanța dintre clădirea administrației și biroul celor de la Securitate era scurtă, dar Jeffrey o parcurse în fugă. Nu mai alergase de o săptămână, și își simțea corpul inert, cu mușchii încordați și rigizi. Furtuna de noaptea trecută făcuse unele daune, așa că erau resturi împrăștiate prin toată curtea. Personalul însărcinat cu întreținerea campusului roia peste tot, adunând gunoiul, spălând trotuarele cu furtunurile cu o apă ce conținea atât de mult clor, încât Jeffrey

simți că îl arde nasul. Erau suficient de deștepți încât să curețe mai întâi zonele din jurul clădirilor principale, unde lucrau probabil oamenii care s-ar fi putut plânge din cauza mizeriei.

Jeffrey scoase carnetul și citi notițele, încercând să își organizeze restul zilei. Singurul lucru pe care îl putea face în acel moment era să discute cu mai mulți părinți și să cerceteze din nou căminele. Voia să stea de vorbă cu Monica Patrick, dacă mai era încă în viață, înainte să se întoarcă la Brian Keller. Oamenii nu își lăsau locul de muncă bine plătit din sectorul privat pentru un salariu mai mic în domeniul educațional. Poate Keller falsificase informații sau o luase pe prea multe scurtături. Jeffrey ar fi vrut să o întrebe pe Jill Rosen motivul pentru care soțul ei plecase de la serviciu. Ea pomenise ceva despre reconstruirea unei noi vieți. Poate că o mai făcuse și altă dată și știa cât era de greu să o facă din nou. Chiar dacă nu putea oferi vreo informație nouă, Jeffrey voia să discute cu ea și ca să vadă dacă nu o putea ajuta cumva.

Jeffrey vârî carnețelul în buzunar în timp ce deschise ușa biroului Securității. Balamalele scârțâiră zgomotos, însă el abia dacă le auzi.

— La naiba, șopti Jeffrey, uitându-se peste umăr, ca să vadă dacă îl urmărea cineva.

Chuck Gaines era întins pe podea, cu tălpile picioarelor către ușă. Gâtul îi era larg spintecat, ca o a doua gură, iar ceea ce mai rămăsese din esofag atârna afară ca o altă limbă. Era sânge peste tot – pe pereți, pe podea, pe birou. Jeffrey se uită în sus, dar nu văzu sânge pe tavan. Chuck stătea cu capul în jos când fusese tăiat sau poate că se afla așezat la birou. Scaunul fusese răsturnat pe o parte.

Jeffrey îngenunche ca să se uite sub birou fără să contamineze scena crimei. Sub scaun văzu strălucind lama unui cuțit lung de vânătoare.

— La naiba, repetă el, de data asta cu mai multă înflăcărare.

Cunoștea cuțitul. Îi aparținea Lenei.

•

Frank era negru de supărare, iar Jeffrey nu îl putea învinovăți.

— Nu-i ea, zise Frank.

Jeffrey bătu darabana cu degetele pe volan. Stăteau în fața căminului Lenei, încercând să găsească cea mai bună modalitate de a face ceea ce trebuia.

— Ai văzut cuțitul, Frank.

Frank ridică din umeri.

— Mare scofală.

— Gâtul lui Chuck a fost spintecat.

Frank expiră printre dinți.

— Lena nu-i o criminală.

— Asta poate avea legătură cu Tessa Linton.

— Cum? Era cu noi când s-a întâmplat. Ea l-a alergat pe nenorocit prin pădure.

— Și l-a pierdut.

— Matt nu crede că a lăsat-o mai moale.

— A făcut-o când și-a scrântit glezna.

Frank clătină din cap.

— Pe puștiul ăla, White, pe el îl cred în stare.

— Poate că l-a recunoscut în pădure, și s-a împiedicat special, ca acesta să poată scăpa.

Frank continuă să clatine din cap.

— Nu prea îmi vine să cred c-a fost așa.

Jeffrey ar fi vrut să îi spună că nici el nu se dădea în vânt după varianta aceasta, dar în schimb zise:

— Ai văzut cuțitul pe care îl purta la gleznă. Vrei să spui că nu-i ca acela pe care l-am găsit sub birou?

— Ar putea fi altul.

Jeffrey îi reaminti dovada care îi adusese aici.

— Amprentele ei sunt pe cuțit, Frank. În sânge. Fie se afla acolo când a fost tăiat și a atins cuțitul, fie îl ținea în mână când s-a întâmplat. Nu există nicio altă explicație.

Frank se uită insistent la clădire, fără să clipească. Jeffrey își dădu seama că încerca să

caute o explicație care nu o implica pe Lena. Și Jeffrey avusese aceeași reacție cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă, când calculatorul stabilise potrivirea a trei dintre amprente. Chiar și atunci Jeffrey forțase nota și ceruse criminalistului să refacă punct cu punct comparația.

Jeffrey își ridică privirea când unul dintre profesori ieși din cămin.

— N-a plecat de aici toată dimineața?

Frank clătină din cap.

— Dă-mi o explicație rezonabilă pentru prezența amprentelor ei pe cuțit, în sânge, și plecăm chiar acum.

Gura lui Frank se strânse într-o linie furioasă. Stătuse în fața căminului o oră întreagă, gândindu-se probabil la ceva care ar fi putut-o dezvinovăți pe Lena.

— Ceva nu-i în regulă, zise el, dar, fără nicio altă explicație, deschise portiera mașinii și coborî.

Căminul facultății era în mare măsură pustiu, cea mai mare parte a profesorilor fiind deja la cursuri. Ca în majoritatea colegiilor, lucrurile se încetineau către sfârșitul săptămânii, și, cum se apropia sărbătoarea Paștelui, mulți copii plecaseră deja acasă. Jeffrey și Frank nu văzură pe nimeni în timp ce străbătură holul către camera Lenei. Se opriră în fața ușii, și Jeffrey văzu cum clanța era strâmbată într-o parte în locul în care o loviseră cu o zi în urmă. Dacă Jeffrey ar fi reușit să găsească ceva împotriva Lenei atunci, dacă instinctul l-ar fi lăsat să creadă că era vinovată, poate Chuck Gaines ar mai fi putut fi încă în viață.

Frank stătea într-o parte, cu arma în mână. Jeffrey ciocăni de două ori.

— Lena?

Trecură câteva momente, timp în care se strădui să își dea seama dacă se afla cineva în cameră.

— Lena? încercă el din nou, înainte să deschidă ușa.

— La naiba, zise Frank, trăgând piedica armei.

Jeffrey făcu același lucru, mânat de instinct, înainte să vadă că Lena tocmai își trăgea pantalonii pe ea, fără să caute vreun fel de armă.

Jeffrey puse întrebarea la care știa că se gândea și Frank.

— Ce mama dracului s-a întâmplat cu tine?

Lena își drese glasul; în jurul gâtului avea vânătăi întunecate. Când vorbi, vocea ei era răgușită.

— Am căzut.

Purta numai pantaloni și un sutien alb, care contrasta cu pielea ei măslinie. Lena se acoperi cu mâinile, într-un acces de pudoare. Pe partea de sus a brațelor avea vânătăi rotunde de degete, de parcă cineva ar fi strâns-o prea tare. Pe umăr se părea că are urma unei mușcături.

— Șefule, zise Frank.

Îi pusese cătușele lui Ethan White și îl ținea de braț. Băiatul era complet îmbrăcat, cu excepția șosetelor și a bocancilor. Fața îi era vânătă, iar buza de jos, spartă la mijloc.

Jeffrey ridică de pe jos o cămașă, vrând să i-o dea Lenei, ca să se acopere cu ea. Se opri când își dădu seama că ținea în mână o probă de dosar. Partea de jos era pătată de sânge închis la culoare.

— Isuse, șopti el, încercând să o facă pe Lena să se uite la el. Ce-ai făcut?

Capitolul 13

Sara opri mașina în fața Centrului Medical Heartsdale, parcând lângă cea a lui Jeffrey. Nu îi dăduse nicio informație în afară de aceea că avea nevoie de ea la spital ca să ia probe fizice de la doi suspecți. Nu voise să le spună numele la telefon, dar Sara era suficient de familiarizată cu felul de a gândi a lui Jeffrey ca să știe că se referea la Ethan White și la Lena.

Ca de obicei, sala de urgențe era goală. Sara aruncă o privire în jur, căutând-o pe asistenta de serviciu, dar probabil că femeia era în pauză. Îl văzu pe Jeffrey pe hol, vorbind cu un bărbat în vârstă, de înălțime medie și constituție solidă. Dincolo de ei, Brad Stephens stătea în fața ușii închise a camerei de analize, cu mâna pe patul armei.

Sara îl auzi pe bărbatul care discuta cu Jeffrey în timp ce se apropia, cu voce țipătoare și poruncitoare.

— Soția mea a trecut deja prin prea multe.

— Știu prin ce-a trecut, zise Jeffrey. Mă bucur să văd că te preocupă bunăstarea ei.

— Sigur că mă preocupă, zise bărbatul, tăios. Ce-ncerci să insinuezi?

Jeffrey o observă pe Sara și îi făcu semn să se apropie.

— Ea este Sara Linton, îi spuse bărbatului. Va face examinarea fizică.

— Doctor Brian Keller, zise bărbatul, abia uitându-se la Sara.

Ținea într-o parte o geantă de damă, care îi aparținea probabil soției lui.

— Doctorul Keller este soțul lui Jill Rosen, explică Jeffrey. Lena m-a rugat să o chem.

Sara încercă să nu își manifeste uimirea.

— Scuză-ne, îi spuse Jeffrey lui Keller, apoi o conduse pe Sara către camera mică de analize.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea. I-am spus mamei că mă-ntorc în Atlanta în după-amiaza asta.

Jeffrey închise ușa.

— Chuck a fost găsit cu gâtul tăiat.

— Chuck Gaines? zise ea, de parcă ar fi putut fi vorba despre un alt Chuck.

— Amprentele Lenei sunt pe arma crimei.

Sara ezită câteva momente, încercând să își dea seama ce voia Jeffrey să spună.

— Ți-ai amintit de analizele de după viol? întrebă el.

Câteva clipe, Sara nu își dădu seama la ce se referea.

— Când discutam despre ADN-ul de pe chiloți. Ți-ai amintit de analizele de după viol pe care i le-am făcut Lenei?

Încercă să se gândească la cea mai bună modalitate de a-i răspunde, dar situația era mult prea limpede.

— Da, zise ea.

Fața lui Jeffrey se strâmbă de furie.

— De ce nu mi-ai spus, Sara?

— Pentru că nu-i corect, zise ea. Nu-i corect să folosim asta împotriva ei.

— Spune-i asta lui Albert Gaines, zise Jeffrey. Spune-i asta mamei lui Chuck.

Sara își ținu gura, pentru că tot nu putea accepta că Lena era în vreun fel legată de crime.

— Vreau să-ncepi cu White, zise Jeffrey, pe același ton aspru. Sânge, salivă, păr. Analiză corporală completă. Ca la o autopsie.

— Ce căutăm?

— Orice îl leagă de scena crimei, zise Jeffrey. Avem deja urma tălpii pantofului Lenei în sânge.

Jeffrey clătină din cap.

— Era sânge peste tot.

Jeffrey deschise ușa și se uită pe coridor. Nu plecă, așa că Sara își imagină că mai are și altceva să-i spună.

— Ce e? întrebă ea.

Furia din voce i se mai domoli.

— E destul de răvășită.

— Cât de rău?

Jeffrey se uită din nou pe hol, apoi la Sara.

— Nu știu dacă nu cumva s-au bătut. Poate Chuck a atacat-o, și ea s-a apărat. Poate White a luat-o razna.

— Asta spune ea?

— Ea nu spune nimic. Niciunul din ei nu spune nimic. Făcu o pauză, înainte să continue: Ei bine, White spune că au fost împreună în apartamentul

ei toată noaptea, dar oamenii de la școală susțin că White a plecat de la laborator după Lena. Brian Keller a fost unul dintre ultimii oameni care au văzut-o, zise el, indicând holul.

— Lena a chemat-o pe soția lui?

— Da, zise Jeffrey. L-am pus pe Frank să asculte din cealaltă cameră, în caz că spune ceva.

— Jeffrey…

— Nu-mi ține prelegeri despre doctori și pacienți, Sara. Deja e un număr mult prea mare de morți.

Sara știa că nu avea niciun rost să se certe cu el.

— Lena e bine?

— Lena poate să mai aștepte, îi spuse el, vrând să pună capăt altor întrebări.

— Ai mandat pentru asta?

— Ce, acum ești avocat? Nu o lăsă să răspundă. Judecătorul Bennett l-a semnat azi-dimineață. Ce? continuă el, văzând că Sara nu răspunde. Vrei să-l vezi? Nu mai ai încredere că-ți spun adevărul?

— Nu ți-am cerut…

— Nu, uite-l!

Scoase mandatul din buzunar și îl trânti pe masă.

— Vezi cum merg lucrurile, Sara? Îți spun adevărul. Încerc să te-ajut să-ți faci meseria așa cum trebuie pentru ca oamenii să nu mai aibă de suferit.

Sara se uită la document, văzând semnătura strânsă a lui Billie Bennett.

— Hai să terminăm asta odată!

Jeffrey se dădu înapoi pentru ca Sara să poată trece, iar Sara simți că o cuprinde un sentiment de teamă cum nu mai avusese de multă vreme.

Brian Keller se mai afla încă pe hol, ținând geanta soției lui. Se uită lipsit de expresie la Sara când trecu pe lângă el și păru atât de inofensiv, încât Sara trebui să își amintească pentru o clipă că tipul își bătea soția.

Brad își duse mâna la pălărie în fața Sarei, înainte să deschidă ușa.

— Doamnă, zise el.

Ethan White stătea în mijlocul camerei. Era îmbrăcat într-un halat de spital de culoare verde-deschis, cu brațele musculoase încrucișate la piept. Fusese lovit recent la nas, și o dâră de sânge uscat trasa o linie subțire către gură. Un punct mare și roșu de sub ochii se transforma treptat în vânătaie. Pe brațe, atât cât putea ea să vadă, erau tatuate scene de luptă. Gambele goale aveau desenate forme geometrice și flăcări care urcau înspre părți.

Părea un puști obișnuit, cu părul tuns scurt și un corp care arăta că petrecea prea mult timp în sala de forță. Mușchii proeminenți ai umerilor întindeau materialul halatului de spital. Era o persoană scundă, cu cel puțin cincisprezece centimetri mai scund decât Sara, dar avea ceva special care părea să umple locul din jurul lui. White arăta furios, ca și cum ar fi fost gata în orice moment să țâșnească de pe loc și să o atace. Sara se bucură că nu fusese lăsată singură cu el în cameră.

— Ethan White, zise Jeffrey. Ea este doctorul Linton. Îți va lua analizele cerute prin ordinul judecătoresc.

Maxilarul lui White era atât de încleștat, încât cuvintele se auziră neclar.

— Vreau să văd mandatul.

Sara își puse o pereche de mănuși în timp ce White citi mandatul. Recipiente de sticlă și trusa pentru testul ADN se aflau pe tejghea, împreună cu un pieptene negru de plastic și cu eprubete pentru sânge. Jeffrey aranjase probabil ca asistenta să pregătească toate astea, dar Sara era curioasă de ce nu îi ceruse și să rămână ca să dea o mână de ajutor. Se întrebă ce anume nu voia să vadă altcineva.

Sara își puse ochelarii, gândindu-se să îl roage pe Jeffrey să cheme o asistentă.

Înainte să poată spune ceva, Jeffrey i se adresă lui White:

— Scoate-ți halatul!

— Nu trebuie…

Sara se opri la mijlocul propoziției.

White lăsase halatul să cadă pe podea. Pe burtă avea tatuată o svastică mare. Pe partea din dreapta, sus, a pieptului, era o imagine a lui Hitler. Un rând de soldați SS din stânga pieptului salutau imaginea din partea cealaltă.

Sara nu putu decât să se holbeze.

— Îți place ce vezi? întrebă White, fioros.

Jeffrey înfipse mâna în fața băiatului și îl împinse în perete. Sara sări înapoi până ce ajunse cu spatele la tejghea. Văzu cum nasul lui Ethan se mișcă, și sânge proaspăt începu să îi curgă în gură.

Jeffrey vorbi pe un ton jos, furios, pe care Sara speră să nu îl mai audă niciodată.

— Ea e soția mea, nemernicule. M-ai înțeles?

Capul lui White era prins între mâna lui Jeffrey și perete. Dădu din cap o dată, dar nu era pic de teamă în ochii lui. Era ca un animal prins în cușcă, dar care știa că într-o zi avea să găsească o cale să scape.

— E mai bine, zise Jeffrey, dându-se înapoi.

White se uită la Sara.

— Ești martor, nu-i așa, doctore? Brutalitatea poliției.

— N-a văzut nimic, zise Jeffrey, iar Sara îl înjură că o implicase în asta.

— Nu? întrebă White.

Jeffrey făcu din nou un pas către el.

— Nu-mi da motive să-ți fac rău.

— Da, domnule, zise White, batjocoritor.

Își șterse sângele de la nas cu dosul palmei, ținând ochii ațintiți la Sara. Încerca să o intimideze, și Sara speră să nu vadă că și reușea.

Sara deschise trusa pentru ADN. Se apropie de White cu o spatulă în mână.

— Deschide gura, te rog.

Ethan făcu întocmai ce i se ceruse și deschise larg gura, pentru ca Sara să poată răzui bucățele desprinse de piele. Luă câteva tampoane, dar mâinile îi tremurau când începu să pregătească lamelele pentru microscop. Sara inspiră adânc, încercând să se concentreze la sarcina pe care o avea de îndeplinit. Ethan White era un simplu pacient. Ea era un doctor care își făcea meseria, nimic mai mult, nimic mai puțin.

Simți cum privirea îi străpungea spatele în timp ce punea etichete pe recipiente. Ura umplea camera ca un gaz toxic.

— Am nevoie de data nașterii tale, zise ea.

Ethan tăcu preț de câteva clipe, de parcă îi dădea informațiile din proprie voință.

— Douăzeci și unu noiembrie, 1980.

Sara înregistră informația pe etichetă, împreună cu numele, locația, data și ora. Fiecare dovadă trebuia catalogată astfel, apoi trebuia fie depozitată într-o pungă pentru dovezi, fie colectată pe o lamelă.

Ridică o bucată de hârtie sterilă cu o pensetă și o ținu în fața gurii lui.

— Vreau să înmoi asta cu saliva ta.

— Nu sunt un secretor.

Sara ținu penseta nemișcată până ce în cele din urmă Ethan scoase limba și îi putu pune hârtia în gură. După o perioadă potrivită de timp, scoase hârtia și o puse în alt recipient.

— Vrei apă? întrebă ea, respectând procedura.

— Nu.

Sara continuă, simțind cum ochii lui o urmăresc tot timpul. Chiar și când stătea la tejghea cu spatele la el, Sara simțea privirea lui Ethan fixată asupra ei ca un tigru gata de atac.

Gâtul i se încleștă când își dădu seama că nu mai putea amâna momentul în care trebuia să îl atingă. Pielea lui se simțea caldă sub mănuși, mușchii încordați, tensionați. Sara nu mai luase

sânge unui pacient viu de ani de zile, și rată de câteva ori vena.

— Îmi pare rău, se scuză ea, după a treia încercare.

— Nu-i nimic, zise el, tonul lui politicos contrastând cu privirea plină de ură.

Folosind o cameră de treizeci și cinci de milimetri, Sara înregistră ceea ce păreau răni de apărare pe antebrațul stâng. Patru zgârieturi superficiale erau pe gât și pe cap și o indentație crescândă, probabil de la o unghie, în spatele urechii stângi. Zona din jurul organelor genitale era rănită, glandul – roșu și iritat. O zgârietură scurtă de unghie se afla pe fesa stângă, iar una mai lungă pe spate. Sara îi ceru lui Jeffrey să țină o riglă lângă răni, ca să le poată fotografia pe fiecare dintre ele cu aparatul care mărea.

— Am nevoie să te întinzi pe masă, zise ea.

Ethan făcu din nou ceea ce i se ceruse, urmărind-o cu atenție.

Sara reveni la tejghea, întorcându-se cu spatele la el. Despături o foaie albă de hârtie, mică, și se întoarse din nou.

— Ridică-te, ca să pot pune asta sub tine.

Din nou Ethan se conformă, fără să o slăbească din ochi.

Câteva fire străine de păr se desprinseră când îi pieptănă părul pubian. Rădăcinile încă mai erau atașate de capetele lor, indicând faptul că fuseseră smulse de pe corp. Cu o foarfecă ascuțită tăie o porțiune încurcată de păr de pe partea interioară a coapsei, pe care îl puse într-un plic și îl etichetă cu informația corespunzătoare.

Folosi un tampon ud ca să recolteze mostre de fluid uscat de pe penis și scrot, încleștând maxilarele atât de tare, încât o durură dinții. Răzui degetele de la mâini și de la picioare și fotografie o unghie ruptă de la arătătorul drept. Până ce termină cu recoltarea probelor, tejgheaua se umpluse cu recipiente. Totul era fie uscat cu aer rece în

uscătorul pentru perii și tampoane, fie adunat în pungi de dovezi, pe care Sara le sigila și le etichetă cu o mână devenită între timp sigură.

— Asta-i tot, zise ea, scoțându-și mănușile și aruncându-le pe tejghea.

Părăsi camera cât de repede putu, fără să o ia totuși la fugă. Brad și Keller erau încă pe hol, dar Sara trecu pe lângă ei fără să spună niciun cuvânt.

Se întoarse în camera de examinare acum goală, simțind cum teama și furia răzbăteau din fiecare por al corpului ei. Se aplecă deasupra chiuvetei și răsuci iute robinetul, ca să își stropească fața cu apă rece. Își simți fierea în gât, și înghiți hulpav apă, dorindu-și să nu i se facă rău. Încă mai simțea ochii lui Ethan urmărind-o, privirea lui arzându-i carnea ca un fier încins. Putea mirosi săpunul pe care îl folosea, și, când închidea ochii, Sara vedea începutul de erecție pe care acesta o avusese când ea îi luase mostra de fluid de pe penis și îi pieptănase părul pubian.

Robinetul încă mai curgea, și Sara opri apa. Își ștergea mâinile cu un prosop de hârtie când își dădu dintr-odată seama că se afla în aceeași încăpere în care îi făcuse Lenei controlul după viol. Aceasta era masa pe care stătuse Lena. Aceasta era aceeași tejghea pe care pusese recipientele cu dovezi recoltate de la Lena, la fel cum făcuse și cu cele de la Ethan White.

Sara își încrucișă brațele în jurul taliei, străduindu-se să nu lase amintirile să o copleșească.

După câteva minute, Jeffrey ciocăni la ușă și intră. Își scosese haina, iar Sara îi văzu arma din toc.

— Ai fi putut să mă previi, zise ea, cu vocea înecată. Mi-ai fi putut spune.

— Știu.

— Așa mi-ai plătit-o, nu? zise ea, conștientă că va începe fie să plângă, fie să țipe.

— Nu ți-am plătit-o, zise el, iar Sara nu știu dacă să îl creadă sau nu.

Sara își duse mâna la gură, încercând să înăbușe un suspin.

— Isuse Hristoase, Jeff.

— Știu.

— Nu știi, zise ea, vocea răsunându-i puternic în camera mică. Dumnezeule, ai văzut tatuajele?

Sara nu îl lăsă să răspundă.

— Are o svastică – zise ea, dar nu mai putu să continue. De ce nu m-ai avertizat?

Jeffrey rămase tăcut.

— Am vrut să vezi, zise el, în cele din urmă. Am vrut să știi cu ce avem de-a face.

— Nu mi-ai putut *spune*? zise ea, imperativ, dând din nou drumul la apă.

Își făcu mâna căuș și bău, vrând să alunge gustul rău din gură.

— Și de ce-ai stat atât? întrebă ea, amintindu-și cum îl izbise pe Ethan de perete. L-ai lovit din nou?

— Nu l-am lovit deloc.

— Nu l-ai lovit la ochi? întrebă Sara. Nasul îi sângera, Jeffrey. Sângele era proaspăt.

— Ți-am spus, nu l-am lovit.

Sara îi apucă mâinile și verifică încheieturile degetelor de tăieturi sau de zgârieturi. Erau curate, dar totuși întrebă:

— Unde e inelul tău?

— L-am dat jos.

— Tu niciodată nu dai jos inelul ăla.

— Duminică, zise el. L-am dat jos duminică, înainte să mă duc la ai tăi.

— De ce?

Furia lui Jeffrey se potoli.

— Era sânge pe el, Sara. Bine? Era sângele Tessei.

Sara lăsă mâna să cadă. Puse întrebarea la care nu își permisese să se gândească atâta timp cât fusese în aceeași încăpere cu White.

— Crezi c-ar fi putut s-o înjunghie pe Tessa?

— Nu are un alibi pentru duminică. Cel puțin nu unul bun.

— Unde se afla?

— Zice că la bibliotecă, răspunse Jeffrey. Dar nimeni nu și-l amintește. Ar fi putut fi în pădure. L-ar fi putut ucide pe Andy, apoi ar fi putut să aștepte în pădure, să vadă ce se întâmplă.

Sara îi făcu semn din cap să continue.

— N-o aștepta pe Tessa, Sara. Tessa a apărut, și el doar a profitat de situație.

Sara se apucă din nou cu mâinile de tejghea și închise ochii, încercând să facă legătura dintre bărbatul din cealaltă cameră și înjunghierea Tessei. Se mai aflase și altă dată în prezența unui criminal, și ceea ce o șocase la acel om fusese faptul că părea atât de normal, atât de obișnuit. Cu hainele pe el, Ethan White păruse la fel. Ar fi putut fi doar un alt puști din campus. Ar fi putut fi unul dintre pacienți ei. Undeva, în orașul lui natal, poate că exista un medic pediatru ca Sara, care îl privise pe Ethan White crescând și devenind bărbat.

— Și ce legătură are Lena cu toate astea? întrebă ea, când reuși să vorbească.

— Se vede cu el, zise Jeffrey. E iubita lui.

— Nu pot să cred…

— Când o vei vedea, începu Jeffrey, când o vei vedea, Sara, vreau să-ți amintești că are o legătură cu White. Îl protejează.

Jeffrey arătă către perete, referindu-se la cealaltă cameră.

— Chestia aia pe care ai văzut-o acolo, animalul ăla – ea îl protejează.

— Îl protejează de ce? întrebă Sara. Amprentele ei sunt pe cuțit. Ea e cea care e acuzată în cazul lui Chuck.

— Vei înțelege când ai s-o vezi.

— E o altă surpriză? întrebă ea, gândindu-se că nu mai putea face față încă uneia, mai ales dacă avea legătură cu Lena. Are și ea o svastică?

— Sincer? începu Jeffrey. Nu știu ce să mai cred în privința ei. Arată rău. Rău, ca și cum ar fi fost rănită.

— Și a fost?

— Nu știu, repetă el. Cineva a atacat-o.

— Cine?

— Frank crede că Chuck a făcut ceva.

— Ce-a făcut? întrebă Sara, temându-se de ce ar fi putut să spună.

— A atacat-o, zise Jeffrey. Sau poate doar a scos-o din sărite. I-a spus lui White, iar White a sărit în aer.

— *Tu* ce crezi că s-a întâmplat?

— Sincer să fiu, cine dracu' știe? Și nu vrea să-mi spună nimic.

— Ai întrebat-o la fel cum l-ai întrebat pe White? zise Sara. Cu mâna la gâtul ei?

Durerea pe care o văzu în ochii lui o făcu pe Sara să își dorească să-și retragă cuvintele, dar asta nu ar fi rezolvat nimic. Tot dorea ca el să îi răspundă la întrebare.

— Ce fel de persoană crezi că sunt?

— Cred… începu Sara, neștiind ce să spună. Cred că amândoi trebuie să ne facem meseria. Cred că nu putem discuta despre asta acum.

— Eu vreau să vorbim despre asta, zise el. Am nevoie să fii lângă mine în povestea asta, Sara. Nu pot să mă lupt cu tine și cu restul lumii în același timp.

— Nu-i momentul acum, îi spuse Sara. Unde-i Lena?

Jeffrey păși înapoi pe hol, dându-i de înțeles că ar trebui să o găsească singură. Sara își șterse palmele de pantaloni în timp ce trecu pe lângă Brad, în drum spre cealaltă cameră. Întinse mâna să deschidă ușa tocmai când Frank ieșea.

— Bună, zise Frank, uitându-se undeva peste umărul ei. Vrea niște apă.

Sara intră în cameră. Primul lucru pe care îl văzu nu fu Lena, ci trusa pentru analizele de viol

care fusese lăsată pe tejghea. Sara înlemni, incapabilă să se miște până ce Jeffrey îi puse mâna pe spate și o împinse cu blândețe. Sara ar fi vrut să tune și să fulgere împotriva lui, să îl lovească nemilos cu pumnii în piept și să îl trimită la dracu' pentru că o punea să facă asta din nou, dar forța o părăsise. Se simțea pustiită, numai amărăciunea îi mai rămăsese.

— Sara Linton, ea e Jill Rosen, zise Jeffrey.

O femeie măruntă, îmbrăcată în negru, se ridică în picioare, cu spatele la perete. Spuse ceva, dar Sara nu auzi decât clinchetul metalului lovit de metal. Lena stătea pe pat, cu picioarele atârnându-i peste margine. Era îmbrăcată cu un halat verde de spital. Își mișca mâna înainte și înapoi în ceea ce părea un tic nervos, iar cătușele din jurul mâinilor scoteau un clinchet lovindu-se de piciorul de metal al patului.

Sara își mușcă buza atât de tare, încât simți gustul de sânge.

— Scoate-i chiar acum cătușele, zise ea.

Jeffrey ezită, dar făcu întocmai.

— Ieși afară, zise ea după ce cătușele fură date jos, pe un ton care nu admitea comentarii.

Din nou, Jeffrey ezită. Sara îl privi drept în ochi și pronunță clar cuvintele:

— Ieși. Afară.

Jeffrey plecă, și ușa se închise în urma lui. Sara rămase cu mâinile în șolduri, la câțiva metri de Lena.

Deși cătușele fuseseră înlăturate, mâna Lenei continuă să se clatine înainte și înapoi, de parcă ar fi împietrit astfel. Sara crezuse că, dacă Jeffrey pleca, încăperea avea să pară mai puțin mică, dar pereții încă îi dădeau impresia că o s-o sufoce. În cameră plutea o teamă palpabilă și Sara simți cum răceala o cuprinde brusc.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă Sara.

Lena își drese vocea, cu ochii ațintiți în podea. Când încercă să vorbească, vocea ei părea o

șoaptă:

— Am căzut.

Sara își duse mâna la piept.

— Lena, zise ea, ai fost violată.

— Am căzut, repetă Lena, mâna continuând să îi tremure.

Jill Rosen străbătu camera și udă un prosop la chiuvetă. Se întoarse apoi la Lena și o șterse pe față și pe gât.

— Ethan ți-a făcut asta? întrebă Sara.

Lena clătină din cap în timp ce Jill încerca să șteargă o parte din sânge.

— Ethan n-a făcut nimic, zise ea.

Rosen puse prosopul pe după ceafa Lenei. Era posibil să șteargă din dovezi, dar Sarei nu îi păsa.

— Lena, zise ea. E în regulă. N-o să-ți mai facă rău.

Lena închise ochii, dar o lăsă pe Rosen să o șteargă sub bărbie.

— Nu mi-a făcut rău.

— Nu e vina ta, zise Sara. Nu trebuie să-l protejezi.

Lena ținu ochii închiși.

— Chuck ți-a făcut asta? întrebă Sara.

Rosen ridică privirea, alarmată.

— Chuck a fost? repetă Sara.

— Nu l-am văzut pe Chuck, șopti Lena.

Sara se așeză pe marginea patului, dorindu-și să înțeleagă.

— Lena, te rog.

Lena întoarse capul. Halatul alunecă, iar Sara văzu urma unei mușcături deasupra sânului drept.

Rosen vorbi în cele din urmă:

— Chuck ți-a făcut rău?

— N-ar fi trebuit să te chem, îi spuse Lena. Ochii lui Rosen se umeziră în timp ce îi dădu Lenei părul pe după ureche. Probabil că se vedea pe ea însăși în urmă cu douăzeci de ani. Pleacă, te rog, adăugă Lena.

Rosen se uită la Sara de parcă nu avea încredere în ea.

— Ai dreptul să ai pe cineva cu tine, aici, zise Rosen.

Lucrând în campus, femeia primise probabil astfel de telefoane și altă dată. Cunoștea sistemul, chiar dacă niciodată nu îl folosise pentru ea.

— Pleacă, te rog, repetă Lena, cu ochii încă închiși, de parcă ar fi putut s-o facă să plece prin puterea voinței.

Rosen deschise gura ca să mai spună ceva, dar se răzgândi. Părăsi camera repede, ca un prizonier care evadează.

Ochii Lenei rămaseră închiși. O durea gâtul, și începu să tușească.

— Se pare că traheea ta e rănită, îi spuse Sara. Dacă laringele e vătămat… Sara se opri, întrebându-se dacă Lena o asculta de fapt.

Ochii ei erau închiși atât de strâns, încât ai fi zis că voia să evadeze din această lume.

— Lena, zise Sara, mintea ei zburându-i la Tessa, zăcând în pădure, ai probleme cu respirația?

Aproape imperceptibil, capul Lenei se clătină într-o negare scurtă.

— Te deranjează dacă îl ating? întrebă Sara și nu mai așteptă un răspuns.

Cât de blând putu, Sara pipăi pielea din jurul laringelui Lenei, căutând pungi de aer.

— E doar zgâriat, zise ea. Nu e fracturat, dar o să te doară o vreme.

Lena tuși din nou, iar Sara îi aduse un pahar cu apă.

— Încet, îi puse Sara, înclinând paharul.

Lena tuși din nou și se uită prin cameră de parcă nu își putea aminti cum ajunsese acolo.

— Ești la spital, zise Sara. Te-a rănit Chuck, iar Ethan a aflat? Asta s-a întâmplat, Lena?

Lena înghiți, strâmbându-se de durere.

— Am căzut.

— Lena, suspină Sara, simțind o asemenea tristețe, încât abia mai putea vorbi. Dumnezeule, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Lena ținu capul în jos, murmurând ceva.

— Poftim? zise Sara.

Lena își drese vocea, deschizând în cele din urmă ochii. Vasele de sânge erau sparte, și punctulețe roșii îi împânzeau zona albă.

— Vreau să fac un duș, zise ea.

Sara se uită la trusa de analiză a violului de pe tejghea. Nu se credea în stare să facă asta din nou. Era mai mult decât putea o persoană suporta. Felul în care Lena stătea acolo, neajutorată, așteptând ca Sara să facă tot ce trebuia să facă, îi frânse inima.

Probabil că Lena îi simți suferința.

— Te rog, hai să terminăm cu asta, șopti ea. Mă simt atât de murdară. Trebuie să fac un duș.

Sara se sili să se dea jos de pe pat și merse până la tejghea. Se simți amorțită când verifică dacă era film în cameră.

Urmând procedura, Sara întrebă:

— Ai avut vreun contact sexual consimțit cu cineva în ultimele douăzeci și patru de ore?

Lena aprobă dând din cap.

— Da.

Sara închise ochii.

— Act sexual consimțit? repetă ea.

— Da.

Sara se strădui să își păstreze un ton calm.

— Ți-ai făcut vreun duș de când ai fost atacată?

— N-am fost atacată.

Sara se opri în fața Lenei.

— Pot să-ți dau o pastilă, zise ea. Ca aceea pe care ți-am mai dat-o.

Mâna Lenei continua să tremure, frecând așternutul de pe pat.

— E un contraceptiv pentru cazuri de urgență.

Lena mișcă buzele fără să vorbească.

— Mai e numită pastila de a doua zi. Îți amintești cum funcționează?

Lena dădu din cap aprobator, dar Sara tot îi spuse.

— Trebuie să iei una acum, și încă una în douăsprezece ore. O să îți dau ceva pentru starea de vomă. Ți-a fost foarte greață data trecută?

Lena probabil că aprobase dând din cap, dar Sara nu era sigură.

— S-ar putea să ai crampe, amețeală, să te pătezi.

Lena o opri.

— Bine.

— Bine? întrebă Sara.

— Bine, repetă ea. Da. Dă-mi pastilele!

•

Sara stătea la biroul ei de la morgă, ținându-și capul în mâini, cu telefonul prins între ureche și umăr, în timp ce auzea telefonul tatălui ei sunând.

— Sara? răspunse Cathy, cu îngrijorare în voce. Unde ești?

— Nu mi-ai primit mesajul?

— Nu știm cum să umblăm cu asta, zise mama ei, de parcă era evident. Începuserăm să ne îngrijorăm.

— Îmi pare rău, mamă, zise Sara, uitându-se la ceasul din morgă.

Părinții ei îi așteptaseră telefonul încă de acum o oră.

— Chuck Gaines a fost omorât.

Cathy fu prea șocată ca să mai fie îngrijorată.

— Băiatul care ți-a mâncat proiectul cu macaroane în clasa a treia?

— Da, răspunse Sara.

Mama ei întotdeauna îi ținea minte pe oamenii din copilăria Sarei după ceva stupid ce făcuseră când erau copii.

— Ei bine, e groaznic, zise Cathy, fără să își dea seama că moartea lui Chuck ar putea avea legătură cu înjunghierea Tessei.

— Trebuie să fac autopsia, și mai sunt alte câteva lucruri. Sara nu voia să îi spună mamei ei

despre Lena Adams sau despre celelalte lucruri care se întâmplaseră la spital. Chiar dacă ar fi încercat, Sara nu credea că ar fi putut să își exprime sentimentele. Se simțea expusă și obosită, și tot ce își dorea era să fie cu familia ei acum.

— Poți veni dimineață? întrebă Cathy, pe un ton ciudat.

— Vin în seara asta, cât de repede pot, zise Sara, gândindu-se că niciodată nu își dorise să plece din oraș mai mult ca acum. Tess e bine?

— E chiar aici, zise Cathy. Vorbește cu Devon.

— Hmmm, zise Sara. Asta e bine sau rău?

— Probabil primul, răspunse Cathy, secretoasă.

— Dar tata?

Cathy făcu o pauză înainte să răspundă.

— E bine, zise ea, într-un mod nici pe departe convingător. Sara încercă să își stăpânească lacrimile. Simțea că abia se menținea pe linia de plutire. Dacă și-ar mai fi făcut griji și pentru relația cu tatăl ei, simțea că asta ar fi tras-o la fund.

— Iubito? zise Cathy.

Sara îl văzu pe Jeffrey după umbra care cădea pe biroul ei. Își ridică privirea, dar nu la el. Prin fereastră îi văzu pe Frank și Carlos discutând lângă cadavru.

— Mamă, a venit Jeff. Trebuie să încep.

Cathy părea în continuare îngrijorată, dar zise:

— Bine.

— Vin cât de repede pot, îi spuse Sara, apoi închise.

— S-a întâmplat ceva cu Tessa? întrebă Jeffrey.

— Vreau doar s-o văd, zise Sara. Vreau să fiu lângă familia mea.

Jeffrey înțelese din asta că familia nu îl includea și pe el.

— O să discutăm acum despre asta?

— I-ai pus cătușe, zise Sara, sfâșiată între durere și furie. Nu-mi vine să cred că i-ai pus cătușe.

— E un suspect, Sara.

Jeffrey se uită peste umăr, în spate. Frank se uita în carnețelul lui, dar Sara știa că putea auzi fiecare cuvânt pe care îl spuneau. Totuși, ridică vocea, ca să fie sigură.

— A fost violată, Jeffrey. Nu știu de cine, dar a fost violată, și tu nu ar fi trebuit să îi pui cătușe.

— E parte dintr-o investigație pentru crimă.

— Nu fugea nicăieri din camera aia.

— Nu ăsta era sensul.

— Dar care *a fost* sensul, Jeffrey? întrebă ea, încercând să mențină tonul vocii totuși coborât. Să o torturezi? Să o faci să cedeze?

— Asta fac eu, Sara. Îi pun pe oameni să mărturisească.

— Sunt sigură că-i faci să spună multe lucruri numai pentru că vor să nu îi mai lovești.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Sara… Un individ ca Ethan White răspunde la un singur lucru.

— Oh, am ratat cumva partea în care îți spusese ce voiai să știi?

Jeffrey se holbă la ea, forțându-se să nu țipe.

— Nu ne-am putea întoarce la modul în care stăteau lucrurile azi-dimineață? întrebă el, în cele din urmă.

— Azi-dimineață nu legaseși cu cătușe victima unui viol de un pat de spital.

— Nu eu sunt ăla care ascunde dovezi de tine.

— Asta nu înseamnă ascundere de informație, tâmpitule. Asta înseamnă protejarea unui pacient. Ce-ai zice dacă cineva ar folosi analizele făcute în urma violării mele numai ca să-mi însceneze ceva?

— Să-ți însceneze ceva? se auzi Jeffrey, ca un ecou. Amprentele ei sunt pe arma crimei. Se pare că cineva a bătut-o măr. Iubitul ei are un dosar de criminal lung cât scula mea. Ce dracu' aș putea să cred? Făcu un efort vizibil să își stăpânească mânia. Nu pot să-mi fac meseria după cum îți place ție.

— Nu, zise ea, ridicându-se. Nici după regulile bunului-simț.

— N-am știut…

— Nu fi prost, șuieră ea, închizând ușa cu zgomot.

Nu mai voia ca Frank să audă.

— Ai văzut cum arăta, ce i-a făcut. Probabil că ai deja fotografiile. Ai văzut ulcerațiile de pe picioare? Ai văzut urma de mușcătură de pe sân?

— Da, îi spuse el. Am văzut fotografiile. Le-am văzut.

Clătină din cap de parcă și-ar fi dorit să n-o fi făcut.

— Chiar crezi că Lena l-a ucis pe Chuck?

— Nimic nu îl leagă pe White de crimă. Dă-mi ceva care îl leagă de scena crimei. Dă-mi altceva în afară de amprentele ei însângerate de pe arma crimei.

Sara nu putea trece peste o limită.

— N-ar fi trebuit să-i pui cătușele.

— Ar trebui să ignor faptul că e posibil să fi omorât pe cineva numai pentru că-mi pare rău pentru ea?

— Îți pare rău?

— Sigur că da, îi spuse el. Crezi că-mi place s-o văd așa? Isuse Hristoase!

— Ar fi putut fi autoapărare.

— Asta va decide avocatul ei, zise Jeffrey, și, deși tonul lui era aspru, Sara știa că avea dreptate. Nu pot lăsa sentimentele mele pentru ea să se interpună în munca mea, și nici tu n-ar trebui să faci asta.

— Presupun că nu sunt atât de profesionistă ca tine. Optzeci la sută dintre femeile violate experimentează un al doilea atac la un moment dat în viața lor, îi spuse ea. Știai asta?

Tăcerea lui îi răspunse la întrebare.

— În loc s-o acuzi de crimă, poate-ar trebui să cauți pe cineva pe care să-l acuzi de viol.

Jeffrey ridică mâinile, neputincios.

— N-ai auzit? întrebă el cu atâta ironie, că Sara își dori să îl pocnească. N-a fost violată. A căzut.

Sara deschise brusc ușa, știind că nu mai putea discuta cu el. În timp ce intră în morgă simți că Jeffrey se holba la ea, dar nu îi păsa. Indiferent ce le arăta autopsia, niciodată nu ar fi putut să îl ierte că o legase pe Lena de pat. După cum se simțea acum, ar fi putut să nu îi mai vorbească niciodată și nici că i-ar fi păsat.

Se apropie de radiografii, fără să vadă filmele cu adevărat. Sara se concentra asupra respirației ei, încercând să își îndrepte atenția către sarcina pe care o avea de îndeplinit. Închise ochii, le îndepărtă pe Tessa și pe Lena din minte și îl alungă pe Ethan White din memorie. După ce consideră că își revenise, deschise ochii și se înapoie la masă.

Chuck Gaines era un bărbat mare, cu umeri largi și cu smocuri de păr pe piept. Pe brațe, Sara nu văzu răni defensive, deci fusese luat probabil prin surprindere. Gâtul era larg spintecat, roșu aprins, cu arterele și tendoanele atârnând ca nervurile din carnea de vițel. Putea vedea clar până la coloana vertebrală, din care o bucată fusese dislocată de la locul ei.

— L-am scanat cu lumina infraroșie mai devreme, zise Sara. Astfel ar fi putut detecta fluide corporale și ar fi aflat dacă existase activitate sexuală recentă. E curat.

— Ar fi putut avea prezervativ, o contrazise Jeffrey.

— Ai găsit vreunul la locul crimei?

— Lena ar fi știut că trebuia să îl ia de acolo.

Sara coborî cu un gest brusc lumina de deasupra, lăsând să i se vadă enervarea. Îndreptă lumina astfel încât să poată vedea mai bine zona din jurul rănii.

— Există un semn de ezitare, zise ea, indicând tăietura care nu mersese până la capăt. Indiferent

cine l-a înjunghiat pe Chuck, a avut nevoie de cel puțin încă o încercare ca să îi pătrundă pielea.

— Deci, trase Jeffrey concluzia, nu este o persoană puternică.

— A fost nevoie de multă putere ca să taie cartilajele și osul, replică Sara, dorindu-și ca Jeffrey să nu își mai dea cu părerea, dar evitând să îi spună asta în fața lui Frank.

Probabil că Jeffrey îl luase pe Frank cu el tocmai din acest motiv.

— Ai arma? întrebă ea.

Jeffrey ridică o pungă de dovezi care conținea un cuțit de vânătoare cu lama de cincisprezece centimetri, murdar de sânge.

— Teaca goală era în camera ei, zise el. Cuțitul se potrivește perfect.

— N-ai căutat nimic altceva?

— Am scotocit prin camera ei și a lui White. Asta era singura armă. De orice fel, adăugă el.

Sara analiză cuțitul. Lama avea un singur tăiș. Pe mâner era pudră neagră pentru amprente, și Sara văzu linia palidă a amprentei însângerate care fusese înlăturată cu bandă. În afară de asta, nu era prea mult sânge pe armă. Fie ucigașul o șterse, fie Jeffrey nu găsise cuțitul care trebuia. Sara avea o puternică bănuială care din cele două variante era valabilă, dar voia să fie sigură înainte să spună ceva definitiv.

Sara își puse două perechi de mănuși. Singurul alt semn de pe corp era o rană adâncă de cuțit în partea stângă, sus, a pieptului. Deschiderea era suficient de mare pentru cuțitul pe care Jeffrey i-l arătase, dar marginile nu se potriveau cu cele ale rănii. Atacatorul lui Chuck îi tăiase mai întâi gâtul, apoi îl înjunghiase în piept. Rana din piept era făcută dintr-un anumit unghi, indicând faptul că persoana care îl înjunghiase stătuse deasupra corpului în momentul atacului.

— Nu acolo a fost și Tessa înjunghiată? întrebă Jeffrey.

Sara ignoră întrebarea.

— Poți să m-ajuți să-l întorc într-o parte?

Jeffrey luă o pereche de mănuși din dulapul de pe perete.

— Ai nevoie și de ajutorul meu? se oferi Frank.

— Nu, îi spuse Sara. Mulțumesc.

Frank se bătu peste piept, părând vizibil ușurat. Sara observă că pielea de pe încheieturile degetelor era julită și tăiată. Frank o văzu unde se uita și își vârî mâna în buzunar cu un zâmbet conciliant.

— Gata? zise Jeffrey.

Sara dădu din cap aprobator, așteptându-l să ia poziția potrivită.

Cum capul lui Chuck aproape că fusese separat de corp, mutarea lui se dovedi a fi o treabă destul de dificilă. În plus, corpul era încă țeapăn. Picioarele alunecară către marginea mesei, iar Sara trebui să le mute repede, pentru ca trupul să nu alunece pe podea.

— Îmi pare rău, zise Jeffrey.

— E-n regulă, răspunse ea, simțind cum o parte din furia de mai devreme se risipește. Poți să-mi dai scalpelul? continuă ea, arătând către tavă.

Jeffrey știa că asta nu făcea parte din rutină.

— Ce cauți?

Sara estimă traiectoria lamei înainte să facă o mică incizie în spatele lui Chuck, chiar dedesubtul umărului stâng.

— Cuțitul a fost singura armă pe care ați găsit-o? îl întrebă Sara, arătând către un alt instrument de pe tavă.

— Da, zise Jeffrey, dându-i o pensetă de inox.

Sara deschise rana cu penseta și căută cu vârful până ce găsi ceea ce spera.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Jeffrey.

Sara scoase o bucățică de metal, drept răspuns.

— Ce-i aia? întrebă Frank.

Jeffrey simți că i se face rău.

— Vârful cuțitului. S-a rupt în osul umărului, adăugă Sara.

Confuzia lui Frank era evidentă.

— Cuțitul Lenei nu era rupt.

Ridică punga de plastic.

— Vârful nici măcar nu e îndoit.

Jeffrey se făcu alb la față, și suferința întipărită pe chipul lui o făcu pe Sara să regrete tot ceea ce îi spusese mai devreme.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici? zise Frank.

— N-a fost cuțitul ei, murmură Jeffrey, cu vocea sugrumată de emoție. N-a fost Lena.

Capitolul 14

Lena se trezi speriată și se ridică ajutându-se de mâini. Coastele o dureau de fiecare dată când respira, iar încheietura îi pulsa chiar dacă era în sfârșit prinsă într-o proteză din fibră de sticlă. Se ridică în capul oaselor și se uită în jur prin celula mică, încercând să își aducă aminte cum ajunsese acolo.

— E în regulă, zise Jeffrey.

Stătea pe celălalt pat mic, cu coatele pe genunchi și mâinile împreunate în față. Era la arest, în celula din spatele secției. Camera era întunecată, singura lumină venind de la cabina de monitorizare de pe hol. Ușa era deschisă, dar Lena nu știa cum să interpreteze asta.

— E timpul să iei cealaltă pastilă, îi spuse el.

Pe pat, lângă el, se afla o tavă de metal pentru mâncare, cu un pahar de plastic și două pastile. Jeffrey o ridică și i-o oferi ca un chelner.

— Cea mai mică e ca să nu îți fie rău.

Lena puse pastilele în gură și bău apă rece. Încercă să pună ceașca la loc în gaura din tavă, dar nu-și putea coordona mișcările, așa că Jeffrey făcu asta în locul ei. Apa se vărsă pe pantalonii lui, dar nu îi dădu atenție.

Lena își drese vocea de câteva ori înainte să vorbească.

— Cât e ceasul?

— Cam douăsprezece fără un sfert, îi spuse Jeffrey.

„Cincisprezece ore”, gândi Lena. Se afla în custodia poliției de aproape cincisprezece ore.

— Pot să-ți aduc ceva? întrebă Jeffrey.

Fața lui Jeffrey intră în raza de lumină când se aplecă să pună tava jos pe podea, iar Lena văzu că avea maxilarul ferm.

— Te simți bine?

Lena încercă să ridice din umeri, dar mușchii îi erau prea încordați. Părțile corpului ei care nu erau amorțite erau încordate și o dureau. Până și pleoapele o dureau când clipea.

— Ce-ți face tăietura de la mână?

Lena se uită la degetul arătător. Se întrebă cât timp trecuse de când se tăiase încercând să înșurubeze înapoi grilajul aerului condiționat. Trecuse o eternitate. Nici măcar nu mai era acea persoană.

— Așa a ajuns sângele pe cuțitul tău? întrebă Jeffrey, aplecându-se din nou către lumină. Când te-ai tăiat la mână?

Lena își drese din nou vocea, dar durerea spori în intensitate. Vocea ei era răgușită, aproape ca o șoaptă:

— Îmi mai poți da niște apă?

— Vrei ceva mai puternic? întrebă el.

Lena îl analiză, încercând să își dea seama ce voia el de fapt. Jeffrey făcea acum pe polițistul bun, iar Lena avea atâta nevoie de cineva care să fie drăguț cu ea, încât probabil că avea să intre în joc. Ardea de nerăbdare să spună cuiva ce se întâmplase, dar mintea nu se putea concentra la cuvintele pe care gura trebuia să le pronunțe.

— Hai să-ncepem cu apă, bine? zise Jeffrey, ridicând ceașca.

Lena bău, fericită că apa era rece. Probabil că o luase de la automatul din holul principal, nu de la robinet.

Lena îi dădu ceașca, apoi se ridică și se sprijini de perete. O durea spatele, dar zidul de ciment era solid și reconfortant. Se uită la proteză, care începea de mai jos de degete și se oprea la jumătatea brațului. Când își mișcă degetele, simți un fior străbătând-o.

— Efectul calmantelor probabil că trece, îi spuse Jeffrey. Vrei să-ți dau altele? Sara poate să îți prescrie ceva.

Lena clătină din cap, deși nu își dorea altceva decât să nu mai simtă nimic, să cadă în uitare.

— Chuck era B negativ, zise el. Tu ai grupa A.

Lena dădu din cap aprobator. Testele ADN durau cam o săptămână, dar puteau stabili grupa de sânge și la spital.

— Pe cuțit, pe birou și pe poalele cămășii tale era grupa A, zise Jeffrey.

Lena așteptă să afle și restul.

— N-am găsit B negativ pe nicăieri. Exceptând biroul, adăugă el.

Lena își ținuse respirația și continua să și-o țină, întrebându-se cât ar fi putut să stea astfel.

— Lena… începu el.

Spre surprinderea ei, vocea lui se frânse, și, înainte ca Jeffrey să își coboare privirea spre mâini, văzu cât era de supărat.

— N-ar fi trebuit să-ți pun cătușele, zise el.

Lena se întrebă despre ce vorbea. Nu își amintea prea multe după ceea ce se întâmplase cu Ethan noaptea trecută.

— Aș fi făcut totul complet diferit, dacă… Jeffrey ridică privirea către ea, cu ochii strălucindu-i în lumina de pe hol. N-am știut.

Lena înăbuși un acces de tuse, dorindu-și să mai primească apă.

— Lena, spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi cine ți-a făcut asta, ca să-l pot pedepsi, zise el.

Lena nu putu decât să se uite fix la el. Ea și-o făcuse, singură. Ce altceva ar mai fi putut Jeffrey să facă pentru a o pedepsi?

— N-ar fi trebuit să-ți pun cătușe, repetă el. Îmi pare atât de rău.

Lena expiră încet, simțind o durere în coaste.

— Unde-i Ethan? întrebă ea.

Corpul lui Jeffrey se încordă.

— E încă închis.

— Sub ce acuzație?

— Încălcarea condițiilor eliberării condiționate, îi spuse el, dar fără alte explicații.

— Chiar e mort? întrebă ea, gândindu-se la ultima dată când îl văzuse pe Chuck.

— Da, zise Jeffrey. E mort. Se uită din nou la mâini. El ți-a făcut asta, Lena? Chuck ți-a făcut rău?

Lena își drese din nou vocea, gâtul durând-o de la atâta încordare.

— Pot să mă duc acasă?

Jeffrey păru să se gândească la asta, dar, din ceea ce îi spusese, ea știa că nu avea de ce să o rețină.

— Vreau să mă duc acasă, îi spuse ea, dar nu se referea la latrina în care locuia la colegiu.

Se gândea la casa în care avusese o viață a ei. Se gândea la Lena care nu ataca oameni și nu îi forța să facă lucruri pe care nu voiau să le facă. La Lena cea bună. La Lena de dinaintea morții lui Sibyl.

— Nan Thomas e aici, zise Jeffrey. Am sunat-o să vină să te ia.

— Nu vreau s-o văd.

— Îmi pare rău, Lena. E afară, te așteaptă și nu pot – nu vreau – să te las să te duci singură acasă.

•

În mașină, Nan tăcu tot drumul către casă. Nu s-ar fi putut spune cât de multe sau de puține știa. Dar nimic din toate astea nu conta pentru Lena acum. Încetase să îi mai pese de ceva după furtuna de noaptea trecută.

Lena se uită pe fereastră, gândindu-se că nu mai mersese de mult cu mașina, noaptea. De obicei la ora asta era în pat, uneori uitându-se pe fereastră și așteptând să se facă ziuă, dar niciodată afară. Niciodată undeva unde nu era în siguranță.

Nan trase mașina pe alee și opri motorul. Puse cheia deasupra oglinzii, aruncându-i Lenei un rânjet prostesc. Nan avea prea multă încredere în oameni. Sibyl fusese la fel, până ajunsese să fie omorâtă de un maniac.

Casa pe care Sibyl și Nan o cumpăraseră acum câțiva ani era un bungalow mic, de genul celor întâlnite peste tot în Heartsdale. De o parte erau două dormitoare, cu o baie la capătul holului și o bucătărie, iar sufrageria și salonul – de cealaltă parte. Al doilea dormitor fusese transformat în birou pentru Sibyl, dar Lena nu știa la ce folosea acum Nan camera.

Lena se opri pe veranda din față și se sprijini de zidul casei, ca să nu cadă în timp ce Nan descuia ușa. Extenuarea devenise un mod de viață pentru ea. Un alt lucru care se schimbase.

Trei sunete scurte le întâmpinară – de la sistemul de alarmă – când Nan deschise ușa. Dată fiind lipsa de preocupare a lui Nan pentru siguranță, Lena se miră că se obosise să își cumpere o alarmă.

Nan îi citi gândurile.

— Știu, zise ea, tastând codul sistemului de alarmă, care era data de naștere a lui Sibyl. M-am gândit că mă va face să mă simt în siguranță după ce Sibyl… și apoi tu…

— Un câine ar fi mai bun, sugeră Lena, apoi se simți vinovată când văzu expresia preocupată de pe fața lui Nan. Dar și zgomotul făcut de alarmă poate să sperie.

— O tot declanșam la început, după ce am cumpărat-o. Doamna Moushey de peste drum mai că a făcut atac de cord.

— Sunt sigură că-i în regulă, îi spuse Lena.

— De ce oare nu te cred?

Lena întinse mâna pe spătarul canapelei, gândindu-se că nu avea puterea să poarte o astfel de discuție stupidă.

Nan păru să își dea seama.

— Ți-e foame? întrebă ea, aprinzând luminile în timp ce trecu din sufragerie în bucătărie.

Lena clătină din cap, dar Nan nu o văzu.

— Lena?

— Nu, zise Lena.

Își trecu mâinile de-a lungul canapelei în drum spre baie. Avea crampe de la medicamente și simțea o arsură de parcă ar fi avut infecție la vezica urinară.

Baia era mică, cu podeaua acoperită de gresie neagră și albă. Pe partea de sus a pereților era o margine de lemn, cu faianță albă dedesubtul ei. Un dulap cu medicamente, cu oglindă încorporată, avea o fotografie a lui Sibyl prinsă de ramă. Lena se uită în oglindă, apoi la Sibyl, comparând cele două imagini. Lena părea mai bătrână cu zece ani, chiar dacă fotografia fusese făcută cam cu o lună înainte de uciderea lui Sibyl. Ochiul ei stâng era umflat, tăietura de dedesubt era de un roșu aprins și sensibilă la atingere. Avea buza spartă la mijloc și zgârieturi care arătau ca o rană gigantică înfășurată în jurul gâtului. Nu era de mirare că vorbea cu atâta greutate. Gâtul ei era probabil o bucată de carne vie.

— Lena? zise Nan, ciocănind la ușă.

Lena deschise ușa, nedorind ca Nan să se îngrijoreze.

— Vrei ceai? întrebă Nan.

Lena era pe punctul de a spune că nu, dar apoi se gândi că era posibil ca o ceașcă de ceai să îi facă bine la gât. Deci dădu din cap că da.

— Mentă pentru Burtică sau Ursulețul Somnoros?

Lenei îi veni să râdă pentru că i se părea ridicol că, după ce se întâmplase, Nan stătea în ușa băii și

o întreba pe Lena dacă voia Mentă pentru Burtică sau Ursulețul Somnoros. Nan zâmbi.

— O să aleg eu pentru tine, zise ea. Vrei să te schimbi?

Lena încă mai purta uniforma pe care i-o dăduseră la închisoare, pentru că hainele ei fuseseră luate ca dovezi.

— Încă mai am unele dintre lucrurile lui Sibyl, dacă vrei…

Amândouă părură să își dea seama că niciuna din ele n-avea să se simtă bine dacă Lena purta hainele lui Sibyl.

— Am niște pijamale care sigur îți vin, zise Nan.

Se duse în camera ei, iar Lena o urmă. Lângă pat se aflau alte fotografii cu Sibyl, alături de ursulețul Pooh, pe care-l avusese de când era mică.

Nan rămase nemișcată privind-o.

— Ce e? întrebă Lena, ținând gura întredeschisă, ca să nu i se despice din nou buza.

Nan se apropie de șifonier și se ridică în vârful picioarelor ca să scotocească pe raftul de sus. Scoase o cutie mică din lemn.

— Asta a fost a tatălui meu, zise ea, deschizând cutia.

Un Glock mic se afla în interiorul căptușit cu catifea. Lângă el era un încărcător plin.

— Ce faci cu ăla? întrebă Lena, dorindu-și să ia arma în mână, numai ca să îi simtă greutatea.

Nu mai pusese mâna pe o armă de când își dăduse demisia din poliție.

— Tata mi l-a dat după ce a murit Sibyl, zise Nan, iar Lena își dădu seama că nici măcar nu știa că tatăl lui Nan mai era încă în viață. E polițist, adăugă Nan. Cum a fost și tatăl tău.

Lena puse mâna pe metalul rece; îi plăcea felul în care se simțea la atingere.

— Nu știu cum să-l folosesc, zise Nan. Nu pot să suport armele.

— Și Sibyl le ura, zise Lena, deși cu siguranță Nan știa că tatăl lor, Calvin Adams, fusese împușcat la un semafor.

Nan închise cutia și i-o dădu Lenei.

— Păstreaz-o tu, poate te face să te simți mai în siguranță.

Lena luă cutia și o strânse la piept. Nan se duse la șifonier și scoase o pijama albastră pastelată.

— Știu că nu e stilul tău, dar e curată.

— Mulțumesc, zise Lena, apreciind efortul.

Nan plecă și închise ușa în urma ei. Lena ar fi vrut să o încuie, dar se gândi că Nan ar putea auzi zgomotul și ar interpreta greșit gestul. Se așeză pe pat și deschise în poală cutia de lemn. Își trecu degetele de-a lungul țevii la fel cum își trecuse degetele de-a lungul penisului lui Ethan. Lena strânse arma în mână, încercând cu stângăcie să umple încărcătorul. Proteza de la mâna stângă îi îngreuna mișcările, și, când încercă să încarce un glonț în cameră, arma aproape că îi scăpă din mână.

— La naiba, zise ea, apăsând pe trăgaci de câteva ori, numai ca să simtă clicul.

Din reflex, Lena scoase încărcătorul înainte să pună arma înapoi în cutie. Cu oarecare dificultate, se îmbrăcă în pijamalele albastre. Picioarele o dureau atât de tare, încât nu voia să le miște, dar știa că mișcarea era singura modalitate de a înfrânge amorțeala și durerea.

Când intră în bucătărie, Nan turna ceaiul. Îi zâmbi Lenei, încercând să nu râdă, iar Lena coborî privirea către câinele desenat pe buzunarul de la piept al pijamalei.

— Îmi pare rău, se scuză Nan, râzând pe înfundate. Dar niciodată nu mi te-am imaginat purtând așa ceva.

Lena zâmbi slab și simți cum buza i se despică din nou. Puse cutia de lemn pe masă. Arma era inutilă dacă nu putea să o armeze, dar se simțea mai în siguranță dacă o avea aproape.

Nan observă arma, dar spuse:

— Oricum, arată mai bine pe tine decât pe mine.

Lena simți o ușoară nervozitate, și de hotărî să lămurească situația.

— Nu sunt lesbiană, Nan.

Nan se sili să zâmbească.

— Oh, Lena, chiar dacă ai fi fost, nu cred că o să mai pot vreodată nici măcar să mă *gândesc* că ar putea-o înlocui cineva pe sora ta.

Lena apucă strâns scaunul cu mâinile, nedorind să discute despre Sibyl. Dacă ar fi început, ar fi ajuns într-un final să vorbească despre ce se întâmplase. Lena se simți pentru o clipă rușinată, gândindu-se că Sibyl ar fi putut afla ce i se întâmplase. Pentru prima dată în viața ei, Lena se bucura că sora ei e moartă.

— E târziu, zise Lena, uitându-se la ceasul de pe perete. Îmi pare rău că te-am băgat în toate astea.

— Oh, nu-ți face griji. Nu e chiar rău că e trecut de miezul nopții, iar eu sunt trează. M-am tot dus la culcare la nouă jumătate, ca o babă, de când Sibyl…

— Te rog, zise Lena. Nu pot să vorbesc despre ea. Nu așa.

— Hai să stăm jos, o îndemnă Nan.

Își puse brațul în jurul umerilor Lenei și încercă să o conducă spre scaun, dar Lena nu se mișcă.

— Lena?

Lena își mușcă buza, deschizând și mai mult gura. Linse rana cu vârful limbii, amintindu-și cum linsese gâtul lui Ethan.

Dintr-odată începu să plângă, iar Nan își puse și celălalt braț în jurul ei. Rămaseră în bucătărie, Nan ținând-o în brațe și consolând-o, până când Lena nu mai putu să plângă.

JOI

Capitolul 15

Ron Fletcher arăta ca un diacon. Părul lui brunet era pieptănat frumos într-o parte și dat cu un gel care strălucea. Purta costum, ca și cum venise acolo la un interviu de angajare, deși Jeffrey îi spusese la telefon că avea nevoie de el numai ca să îi dea câteva informații despre Chuck Gaines. După cum mirosea, Fletcher era cu siguranță fumător. Ținând cont de ceea ce găsiseră în dulapul din biroul celor de la pază, dependența de nicotină era o nimica toată comparativ cu celelalte vicii ale sale.

— Bună dimineața, domnule Fletcher, zise Jeffrey așezându-se în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

Fletcher afișă un zâmbet rapid și nervos, apoi se întoarse și se uită la Frank, care stătea la ușă ca un gardian.

— Sunt comandantul Tolliver, îi spuse Jeffrey. El este detectivul Wallace.

Fletcher dădu din cap și își netezi părul. Era în permanență sub influența drogurilor, un bărbat de patruzeci de ani care nu îmbătrânise, arătând în continuare ca în anii adolescenței.

— Salut. Cum mai merge treaba?

— Destul de bine, zise Jeffrey. Mulțumesc că ai venit atât de devreme.

— Lucrez nopțile, îi zise Fletcher, vorbind încet și chinuit, după o viață întreagă de fumat marijuana. De obicei asta e ora la care mă bag în pat.

— Ei bine – Jeffrey zâmbi –, apreciem faptul că ai venit. Jeffrey se lăsă pe spate, ținând o mână pe masă. Fletcher se întoarse și se uită din nou la Frank. Frank putea fi impunător atunci când voia,

iar bătrânul polițist își îndreptase acum spatele tocmai ca să lase să se înțeleagă asta foarte clar. Fletcher se uită înapoi la Jeffrey, afișând același zâmbet nervos.

Din nou, Jeffrey răspunse la zâmbet.

— Eu, uf…, începu Fletcher, lăsându-se în față, cu cotul pe masă. Presupun că ați găsit iarba.

— Mda, îi spuse Jeffrey.

— Nu-i a mea, își încercă Fletcher norocul, dar Jeffrey își dădu seama din felul în care vorbise că știa că scuza lui era slabă.

Ron Fletcher avea în jur de patruzeci și cinci de ani, și, judecând după dosarul lui de angajare, niciodată nu avusese o slujbă stabilă mai mult de doi ani.

— A ta e, zise Jeffrey. Am găsit amprentele tale pe ea.

— La naiba, bombăni Fletcher, plesnindu-și palma de masă. Jeffrey îl văzu pe Frank zâmbind. Găsiseră amprente pe pungi, dar cele ale lui Fletcher nu se aflau în dosarul secției de poliție, ca să se facă o comparație.

— Ce altceva mai vinzi?

Fletcher ridică din umeri.

— O să-ți întoarcem casa cu fundul în sus, Ron.

— Oh, frate! exclamă Fletcher, punându-și capul pe masă. Ce porcărie! Ridică privirea, implorator. Niciodată n-am avut belele cu legea. Tre' să mă credeți.

— Ți-am văzut deja dosarul, îi spuse Jeffrey.

Gura lui Fletcher se strâmbă. Dosarul lui era curat, cu excepția unei amenzi de parcare, dar era posibil să mai existe și altceva care nu apăruse pentru că nu fuseseră făcute acuzații. Fletcher făcea parte din generația care credea că polițiștii sunt mult mai puternici decât erau de fapt.

— Cui îi vindeai la școală? întrebă Jeffrey.

— Doar unor pușți, frate, zise Fletcher. Doar câte puțin, cât să-mi meargă treaba, înțelegi? Nu mult.

— Chuck știa despre asta?

— Chuck? Nu, nu. Știi, Chuck nu e tocmai la curent cu ce se întâmpla, dar, dacă ar afla că fac asta…

— Știi c-a murit?

Fletcher se făcu palid la față și rămase cu gura căscată. Jeffrey lăsă să treacă puțin timp, până ce Fletcher începu să tremure nervos.

— Cereai drepturile vreunuia din școală? întrebă Jeffrey.

— Să cer drepturile? repetă Fletcher, și Jeffrey era pe punctul de a-i explica ce însemna asta, dar Fletcher continuă: Nu, frate. Nu știu cine altcineva mai vindea, dar nimeni nu mi-a zis nimic niciodată. Nu dădeam atât de mult încât să stric piața cuiva. Pe bune.

— Nimeni nu te-a abordat niciodată, nu ți-a spus că nu îi plăcea ceea ce făceai?

— Niciodată, insistă Fletcher. Știi, am fost atent. Aveam numai câțiva copii cărora le vindeam. Nu voiam să fac bani mulți, ci numai cât să am și eu marfa mea.

— Numai pentru iarbă?

— Uneori și alte chestii, zise Fletcher.

Nu era complet idiot. Știa că deținerea de marijuana era o infracțiune mai puțin gravă comparativ cu posesia de narcotice mai puternice.

— Cine erau copiii cărora le vindeai?

— Nu mulți, doar trei sau patru.

— William Dickson? întrebă Jeffrey. Scooter?

— Ah, nu, nu Scooter. El e mort. Nu i-am vândut eu porcăria aia. Despre asta e vorba?

Deveni agitat, iar Jeffrey îi dădu de înțeles că ar trebui să se liniștească.

— Știm că Scooter vindea. Nu-ți face griji pentru Scooter.

— Oh, OK. Fletcher își duse mâna la piept. M-ai speriat câteva minute.

Jeffrey se gândi să își încerce norocul.

— Știm că i-ai vândut lui Andy Rosen.

Gura lui Fletcher se mișcă, dar nu vorbi. Se uită de la Frank la Jeffrey și din nou la Frank.

— Nici vorbă. Vreau un avocat, zise el, în cele din urmă.

— Un avocat o să schimbe complet tonul acestui interviu, Ron. Dacă tu aduci avocatul tău, îl aduc și eu pe-al meu.

— Nici vorbă. Nici vorbă.

— Dacă fac acuzații, asta e. Ești în sistem. Nicio înțelegere. Și-o să primești ani grei.

— E o păcăleală. E o capcană.

— Nu-i o capcană, îl asigură Jeffrey.

Tehnic vorbind, din moment ce Fletcher ceruse un avocat, tot ce urma în acest moment era o încălcare a drepturilor.

— Nu vrem să-ți venim de hac. Vrem doar să aflăm cine i-a vândut marfa lui Andy Rosen.

— Nici vorbă, frate, insistă Fletcher. Știu cum merge treaba asta. Dac-a fumat iarbă înainte să sară de pe pod, o să mă acuzați pe mine – vreau să spun, pe ăla care i-a vândut rahatul.

Jeffrey se aplecă peste masă.

— Andy n-a sărit, Ron. A fost împins.

— Pe bune? întrebă Fletcher, holbându-se de la Jeffrey la Frank și înapoi. Frate, asta e rău. Mare greșeală. Andy era un puști bun. A avut niște probleme, dar… la naiba. A fost un puști bun.

— Ce fel de probleme a avut?

— Nu putea să renunțe la droguri, zise Fletcher, ridicând mâinile în aer. Unii oameni ar vrea, dar nu pot.

— Chiar voia?

— Așa credeam, zise Fletcher. Adică, știți voi. Credeam că vrea.

— Până când?

Fletcher făcu o grimasă.

— Oh, nu știu.

— Până când, Ron? A încercat să cumpere ceva de la tine?

— Nu avea bani, zise Fletcher. Era ceva de genul – se făcu mic și începu să își frece mâinile – te plătesc cu dragă inimă marți dacă-mi dai marfa azi.

— Și i-ai dat? întrebă Jeffrey.

— La naiba, nu, frate. Andy a încercat să mă mai ardă și altă dată. Pe toți a încercat să-i ardă.

— Avea dușmani din cauza asta?

Fletcher clătină din cap.

— Dacă-l presai, îți plătea înapoi. Mi-a părut rău pentru nătărău din cauza asta. Era un dur, știi, dar nu trebuia decât să te înfigi puțin în el, și te lua cu: „Bine. Uite-ți banii. Nu-mi face rău”. Fletcher se opri, dându-și seama ce spusese. Nu că i-aș face rău. Nu așa lucrez eu, frate. Eu sunt blând, vreau să-ți explorez, știi tu… Fletcher căută cuvântul potrivit. Nu, nu-i corect. Dezvoltare. Trebuie să-ți dezvolți mintea. Să te deschizi.

— Corect, zise Jeffrey, gândindu-se că, dacă mintea lui Fletcher s-ar mai fi dezvoltat puțin, ar fi început să curgă pe-afară.

— Mi-a părut rău pentru el. Avea niște vești bune. Se pregătea să sărbătorească.

Jeffrey și Frank schimbară o privire.

— Ce sărbătorea?

— N-a spus, răspunse Fletcher. N-a zis, și eu n-am întrebat. Așa era Andy. Îi plăcea să țină secrete, știi. Chiar dacă se ducea la baie să se cace, totul era în mare secret, de parcă i-ar fi tras-o lui James Bond. Fletcher dădu să râdă. Ha, ha. Nu că i-ar fi tras-o tipului.

— Și Chuck? întrebă Jeffrey. El cum era implicat în toate astea?

Fletcher ridică din umeri.

— Nu vreau să vorbesc de rău despre…

— Ron?

Gemu, frecându-și burta.

— Cred că lua și el niște bani. Știți, pentru chirie și chestii de-astea.

Jeffrey se lăsă pe spate, încercând să își dea seama cum putea fi Chuck legat de crimele petrecute recent. Traficanții de droguri îi omorau numai pe cei care le stăteau în cale, și o făceau într-un mod spectaculos, ca să fie drept exemplu pentru eventualii rivali. A înscena niște morți ca să pară sinucideri era contrariul unei bune afaceri.

Fletcher deveni nervos văzând că Jeffrey tăcea.

— Am nevoie de un avocat? întrebă el.

— Nu și dacă o să cooperezi.

Jeffrey scoase un carnețel și un pix și i le puse lui Fletcher în față.

— Știu că e prima ta infracțiune, Ron. O să încercăm să nu faci pușcărie, dar trebuie să ne spui ce-ai în apartament. Dacă mă duc acolo și găsesc ceva ce n-ai menționat, atunci îi spun judecătorului să-ți dea pedeapsa maximă.

— Bine, frate, zise Fletcher. Bine. Metedrină. Am nițică metedrină, și e sub salteaua mea.

Jeffrey îi făcu semn înspre pix și hârtie. Fletcher începu să scrie, oferind o descriere a casei sale.

— Am niște iarbă în frigider, în zona vasului pentru unt. Așa numești locul ăla unde stă untul?

— Compartimentul pentru unt? se oferi Jeffrey.

— Da, da.

Fletcher dădu din cap aprobator, apoi se întoarse la scris. Jeffrey se ridică în picioare, gândindu-se că avea lucruri mai bune de făcut. Lăsă ușa deschisă, ca să îl poată privi pe Fletcher de pe hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Frank.

Jeffrey își coborî tonul vocii în timp ce vorbi cu Frank.

— Mă duc să discut din nou cu Jill Rosen, să văd ce poate să-mi mai spună.

— Ce mai face puștoaica?

Jeffrey se întristă dintr-odată gândindu-se la Lena.

— Am vorbit cu Nan Thomas azi-dimineață. Nu știu. Poate trec pe-acolo, să văd dacă vrea să facă reclamație.

— N-o s-o facă, zise Frank, iar Jeffrey știa că avea dreptate.

— Ai putea să vorbești tu cu ea, iar Frank reacționă de parcă Jeffrey ar fi sugerat să își lovească propria mamă cu un prosop ud.

De când Lena fusese atacată, Frank nu mai știa cum să se poarte cu fostul său partener. Jeffrey înțelegea uneori reacția lui, dar nu își putea imagina nimic care l-ar fi putut face să își abandoneze propriul partener. Erau polițiști în Birmingham pe care Jeffrey nu îi văzuse de ani de zile, dar care l-ar fi putut suna la orice oră, iar Jeffrey ar fi fost la volan în câteva secunde, pornind spre Alabama.

— N-o să-ți ordon să te duci s-o vezi, dar cred că, dacă ai încerca…, zise Jeffrey.

Frank tuși în palmă.

Jeffrey încercă din nou.

— Are încredere în tine, Frank. Poate reușești tu să o aduci pe calea cea bună.

— Mie mi se pare că deja a ales calea pe care vrea să o urmeze.

Avea o privire înverșunată, iar Jeffrey își aminti cât de greu îi fusese să îl tragă pe Frank de pe Ethan, ieri. Dacă Jeffrey nu l-ar fi oprit, White ar fi fost probabil mort acum.

— Pe tine-o să te-asculte, zise Jeffrey. S-ar putea să fii ultima noastră șansă de-a ajunge la ea.

Frank ignoră remarca aceasta cu atâta ușurință, încât Jeffrey se întrebă dacă chiar o rostise cu voce tare.

Cu o mișcare a mâinii, Frank făcu semn înspre Fletcher, care ajunsese deja la a doua pagină a mărturiei sale.

— Vrei să-i scotocesc în apartament?

— Da, zise Jeffrey, conștient că era posibil ca Fletcher să fie un mincinos foarte convingător. Fă tot ce trebuie în legătură cu iarba din dulap. Vedem ce mai scoatem de la el până la sfârșitul zilei.

— Și White? zise Frank. Îi dăm drumul?

Jeffrey îi ceruse șerifului Macon să îl țină pe White închis, pentru că nu avea încredere în propriii oameni și nu voia să îl lase cu ei singur.

— O să-l rețin cât de mult pot, dar, dacă Lena nu face reclamație, nu pot face mare lucru.

— Și testul ADN?

— Știi că durează cel puțin o săptămână, îi reaminti Jeffrey. Și, chiar dacă vine rezultatul, nu contează atâta timp ea susține că actul a fost consimțit.

Frank dădu scurt din cap, aprobator.

— Te duci în Atlanta în seara asta?

— Da, probabil, zise Jeffrey, deși ultimul lucru pe care Sara i-l ceruse noaptea trecută fusese să o lase în pace o vreme.

Avea să vină o zi în care o să-i spună lucrul acesta și să vorbească foarte serios. Se rugă la Dumnezeu să nu fie totuși de data aceasta.

•

Jeffrey merse pe jos către casa Rosen-Keller, având nevoie de timp ca să își limpezească gândurile. Sentimentul de vină îl copleșise în această săptămână, de la înjunghierea Tessei până la atacarea Lenei. Noaptea trecută, în închisoare, tot ce își dorise era să o ia în brațe și să o aline. Simțise însă că era ultimul lucru de care Lena avea nevoie, și cel mai bun lucru pe care Jeffrey ar fi putut să îl facă era să afle cine era vinovat pentru toate astea. Nu exista nicio dovadă care să demonstreze prezența unui intrus în biroul celor de la pază. Nimeni nu era pornit împotriva lui Chuck, și, deși îl considerau cu toții un ticălos, nimeni nu se putea gândi la un motiv pentru care să fi fost omorât. Chiar dacă se alegea și el cu ceva din afacerea cu droguri a lui Fletcher, acesta din urmă ar fi fost pedepsit, nu Chuck.

Mustangul roșu era încă parcat pe alee, unde Jeffrey îl văzuse ultima dată. Merse pe veranda din față și ciocăni la ușă, vârându-și mâinile în buzunar în timp ce aștepta. Trecură câteva minute

fără să se întâmple nimic, și se uită pe fereastră, întrebându-se dacă Jill Rosen își părăsise cu adevărat soțul.

Mai ciocăni de câteva ori la ușă înainte să plece. Se afla la jumătatea aleii, când se răzgândi. Se duse în spatele casei, la apartamentul lui Andy Rosen. Fletcher spusese că Andy voia să sărbătorească sâmbătă noaptea. Poate Jeffrey afla de ce era băiatul așa de fericit.

Jeffrey ciocăni la ușa apartamentului, nedorind să o întrerupă pe Jill Rosen în cazul în care aceasta s-ar fi aflat aici împachetând lucrurile fiului ei. Încercă clanța.

— Hei! strigă el, intrând în apartamentul mic.

La fel ca și în restul casei, cel care decorase interiorul apartamentului lui Andy nu se mai întorsese de atunci. Un covor aspru, portocaliu, era pe podea, iar pereții erau acoperiți cu lambriuri din lemn închis de pin, care se umflaseră pe alocuri. Chiar lângă ușă era o baie, iar dincolo de ea – un salonaș. Postere zdrențuite cu formații rap erau prinse haotic pe pereți. Două piramide de cutii goale de bere, de aproape un metru înălțime fiecare, flancau fiecare parte a unui televizor cu ecran mare.

Un șevalet de lângă fereastră ținea schița unui alt nud de femeie, de data asta, din fericire, nu color. Jeffrey se uită prin suportul de plastic pentru instrumentele de pictură de pe podea și găsi câteva cutii de diluant pentru vopsea și alte câteva de vopsea aerosol. La fundul cutiei, găsi două tuburi de lipici și o cârpă uzată. Strâmbă din nas când simți mirosul cârpei și aproape că leșină din cauza celui al chimicalelor.

— Hristoase, zise Jeffrey.

Sub chiuvetă găsi alte patru cutii cu vopsea aerosol. În baia mică erau patru recipiente cu detergent de curățat toaleta. Fie Andy Rosen era obsedat de curățenie, fie pufăia – inhala lipici și aerosol ca să se drogheze. Sara nu ar fi găsit astfel

de substanțe pe foaia de analize, decât dacă ar fi specificat laboratorului să le caute.

Jeffrey se uită prin cameră după alte semne ale folosirii drogurilor. Împrăștiate pe jos erau accesoriile unui aparat de jocuri video și câteva CD-uri fără carcase. Într-o parte erau aparate electronice, un DVD-player, un video, un CD-Player, un receptor stereo sofisticat și un sistem audio complex. Fie Andy făcea trafic de droguri, fie părinții lui făcuseră o a doua ipotecă pentru ca fiul lor să își cumpere tot felul de electronice.

Dormitorul era împărțit în două de o serie de paravane de lemn. În spatele lor, patul era nefăcut și șifonat. În aer se simțea un iz de transpirație și de cremă de mâini cu miros de nucă de cocos. Lampa de lângă pat avea o eșarfă roșie prinsă în jurul abajurului, ca pentru a crea o atmosferă mai romantică.

Dulapurile și șifonierul din dormitor fuseseră deja cercetate, dar Jeffrey se simți tentat să verifice din nou. În dulap atârnau pe umerașe trei sau patru cămăși, iar tricourile erau aruncate pe marginea rafturilor. Trei perechi de blugi ce păreau purtați se aflau pe raftul de sus, și Jeffrey îi despături, verificându-le buzunarele, înainte să îi pună înapoi pe raft.

Câteva cutii pentru pantofi se aflau pe podeaua șifonierului, majoritatea conținând tenișii nou-nouți. Una dintre ele era plină de fotografii și cu un teanc de fișe vechi în care erau trecute rezultatele, comportamentul și absențele de la școală ale lui Andy. Jeffrey le citi. Arătau mult mai promițătoare decât arătaseră ale lui. Se uită apoi la fotografii. Jill Rosen și Brian Keller erau aproape neschimbați în fiecare fotografie, numai peisajul din spatele lor se schimba, de la parcuri de distracție, la cascade, de la Smithsonian la Marele Canion. Andy apărea în foarte puține fotografii, așa că Jeffrey își imagină că el făcea pe fotograful familiei.

La fundul cutiei se afla un teanc separat de fotografii alb-negru. Jeffrey le luă și pe acestea. Elasticul care le ținea laolaltă era atât de vechi, încât se rupse în mâna lui. Prima fotografie era a unei femei care stătea într-un balansoar, ținând în brațe un copil. Părul ei era tuns în forma unei caschete, la fel cum îl purtase și mama lui Jeffrey pe când era el în liceu.

În alte fotografii, femeia se juca fericită cu copilul, părul ei crescând odată cu cel al copilului, de la o fotografie la alta. Erau zece fotografii în total, care se opreau când copilul avea aproximativ trei ani. Jeffrey se uită la ultima fotografie, care o arăta pe femeie stând singură în balansoar. Se uita fix la aparatul de fotografiat, iar lui Jeffrey i se păru că vede ceva familiar în forma feței și în genele lungi. Jeffrey întoarse ultima fotografie și citi data, încercând să pună lucrurile cap la cap. Se uită din nou lung la femeie, întrebându-se de ce i se părea atât de familiară.

Deschise telefonul și formă numărul biroului lui Kevin Blake. Candy răspunse după trei apeluri.

— Bună, scumpule, zise ea, părând încântată să îi audă vocea. Chiar voiam să te sun.

— Ai dat de Monica Patrick?

— Mda, zise ea – însă nu părea prea fericită. E moartă de trei ani.

Exact de asta se temuse Jeffrey.

— Mulțam c-ai încercat.

— Pentru puțin, zise ea. Nici nu știu la ce ți-ar fi folosit. Cauți cumva ceva scandal?

— Ceva de genul ăsta, încuviință Jeffrey, uitându-se la fotografie și silindu-se să găsească o logică.

— Am trecut prin toate astea când l-am cercetat, zise ea. Brian nu e tocmai Albert Einstein, dar e tipul de om care trage ca un catâr. Face treburile pe care toți le refuză. Stă până la miezul nopții ca să se asigure că s-a făcut totul. Acum o numim fixație

în stadiul anal, dar atunci se chema conștiinciozitate.

Jeffrey băgă fotografiile în buzunar și puse cutia de pantofi la locul ei.

— De la soția lui am rămas cu impresia că încă mai e așa.

— Păi, ea știe mai bine, zise Candy. Deși e cam târziu să se mai plângă.

Jeffrey închise ușa dulapului și se uită prin cameră.

— Ce vrei să spui?

— Așa au ajuns să fie împreună, îi spuse ea. Jill era secretara lui la Jericho.

— Glumești?

— De ce-aș glumi cu așa ceva? Nu-i nimic rău în a fi secretară.

— Nu, nu la asta mă refer, zise Jeffrey. Numai că niciunul din ei n-a pomenit nimic despre asta niciodată.

— De ce-ar fi făcut-o? întrebă Cathy, și avea dreptate. Nu te-ai întrebat niciodată de ce aveau nume diferite?

— Nu, zise el, auzind o portieră trântită pe alee.

Se duse în sufragerie ca să se uite afară pe fereastra din față. Brian Keller lua ceva de pe bancheta din spate a unei mașini Impala cafenii. Scoase câteva cutii mari, albe și le sprijini cu coapsa în timp ce închise portiera.

— Șefule?

— Sunt aici, îi spuse Jeffrey, încercând să reia conversația. Ce spuneai?

— Spun că probabil c-a divorțat până acum.

— Cine a divorțat? întrebă Jeffrey, privind cum Keller se lupta cu cutiile în timp ce mergea spre garaj.

— Fata cu care era căsătorit când a început să se vadă cu Jill Rosen. Nu c-ar mai fi o fată acum. La naiba, probabil că are cincizeci și ceva de ani. Mă-ntreb ce s-o fi-ntâmplat cu fiul lor.

— Fiul lor? repetă Jeffrey, auzind pașii lui Keller pe scări.

— Fiul din prima căsătorie, zise ea. Ești atent la ce-ți spun?

— Are un fiu din prima căsătorie? zise Jeffrey, scoțând o fotografie.

— Asta ți-am spus. Pur și simplu i-a părăsit. Nici măcar nu i-a pomenit vreodată lui Bert. Îl ții minte pe Bert Winger – a fost decan înainte să vină Kevin. Nu că Bert ar fi dat două parale pe situația familială a lui Brian. Și el avea doi copii dintr-o căsătorie anterioară, și, dă-mi voie să-ți spun, copiii ia sunt cei mai drăgălași pe care i-am văzut…

— Trebuie să plec, zise Jeffrey, închizând telefonul.

În sfârșit știa de ce copilul din fotografie i se părea atât de familiar.

Vechea zicală era adevărată. O fotografie valorează cât o mie de cuvinte – sau, în acest caz, o călătorie gratis până la secția de poliție, în partea din spate a mașinii de patrulă.

Keller intră pe ușă, și aproape că scăpă cutiile din mâini când îl văzu pe Jeffrey.

— Ce cauți aici?

— Doar mă uitam prin jur.

— Asta pot să văd.

— Unde-i soția ta? întrebă Jeffrey.

Keller se făcu palid la față. Se aplecă și dădu drumul cutiilor pe podea.

— E la mama ei.

— Nu aceasta, zise Jeffrey, ridicând fotografia. Cealaltă.

— Cealaltă…

— Prima ta soție, îl lămuri Jeffrey, arătându-i o altă fotografie. Mama celui mai mare dintre fiii tăi.

Capitolul 16

Lena își târî picioarele până în bucătărie, fiecare încheietură a corpului ei scârțâind ca metalul ruginit. Nan stătea la masă, citind ziarul în timp ce mânca un bol de cereale.

— Ai dormit bine? întrebă Nan.

Lena dădu aprobator din cap, uitându-se după cafetieră. Din ibricul de pe aragaz ieșeau aburi. Pe masă se aflau o ceașcă și un plic de ceai lângă ea.

— Ai cafea? întrebă Lena, cu vocea aproape o șoaptă.

— Am instant, zise Nan, dar decofeinizată. Aș putea să mă duc până la magazin înainte să plec la serviciu.

— E în regulă, zise Lena, întrebându-se cât avea să dureze până o apuca durerea de cap din cauza lipsei cofeinei.

— Parcă ești mai bine în dimineața asta, zise Nan, încercând să zâmbească. Vocea ta. Seamănă mai mult a voce, iar nu a croncănit.

Lena se trânti pe un scaun, simțind oboseală în toate oasele. Nan dormise pe canapea, lăsându-i Lenei patul, dar Lena nu se putuse odihni. Patul lui Nan se afla sub un rând de ferestre care dădeau spre curtea din spate. Toate erau la nivelul pământului, și niciuna dintre ele nu avea jaluzele sau vreo draperie. Lena nici nu reușise să închidă ochii, temându-se că cineva ar putea să intre pe fereastră și să o înșface. Se ridicase de câteva ori și verificase încuietorile, încercând să vadă dacă era cineva afară. Curtea din spate era prea întunecată, și nu vedea decât la câțiva metri, iar Lena sfârșise prin a se sprijini cu spatele de ușă, cu pistolul în poală.

Lena își drese vocea.

— Aș vrea să împrumut niște bani.

— Sigur, îi spuse Nan. Eu am încercat să-ți dau…

— Să împrumut, insistă Lena. Ți-i dau înapoi.

— Bine, încuviință Nan, ridicându-se ca să își spele bolul la chiuvetă. O să-ți iei niște zile libere?

Ești binevenită să stai aici.

— Trebuie să angajez un avocat pentru Ethan.

Nan scăpă bolul în chiuvetă.

— Crezi că-i înțelept să faci asta?

— Nu pot să-l las în închisoare, zise Lena, știind că bandele de negri aveau să-l omoare pe Ethan de îndată ce vedeau tatuajele.

Nan se așeză din nou la masă.

— Nu știu dacă pot să-ți dau bani pentru asta.

— Fac eu rost de undeva, zise Lena, deși n-ar fi știut de unde.

Nan se holbă la ea, cu gura întredeschisă. În cele din urmă, dădu din cap.

— Bine. Mergem la bancă după ce mă-ntorc de la serviciu.

— Mulțumesc.

Nan nu mai avu nimic de spus în privința asta.

— Nu l-am sunat pe Hank.

— Nici nu vreau s-o faci, insistă Lena. Nu vreau să mă vadă așa.

— Te-a mai văzut așa și altă dată.

Lena îi aruncă o privire prevenitoare, dându-i de înțeles că nu era deschisă discuțiilor.

— Bine, repetă Nan, iar Lena se întrebă dacă nu o spunea mai mult pentru sine. Deci trebuie să mă duc la serviciu. Lângă ușa din față e o cheie, dacă vrei să ieși.

— Nu mă duc nicăieri.

— E cel mai bine așa, zise Nan, aruncând o privire către gâtul Lenei.

Lena nu se uitase în oglindă în dimineața aceasta, dar își putea închipui cât de rău arăta. Tăietura de pe obraz o ardea, ca și cum s-ar fi infectat.

Mă-ntorc la prânz, pe la unu, zise Nan. Începem un inventar săptămâna viitoare, și trebuie să fac niște lucruri.

— E-n regulă.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu mine la școală? Ai putea sta în birou. Nu te-ar vedea

nimeni.

Lena clătină din cap. Nu voia să se mai întoarcă în campus niciodată.

Nan luă geanta cu cărți și un set de chei.

— Oh, era să uit.

Lena așteptă.

— S-ar putea să treacă pe-aici Richard Carter.

Lena murmură o înjurătură pe care Nan nu o mai auzise niciodată la o femeie.

— Oh, Dumnezeule, zise Nan.

— Știe că sunt aici?

— Nu, nu știam c-o să fii aici. I-am dat cheia aseară la cină.

— I-ai dat o cheie de la casa ta? întrebă Lena, nevenindu-i să creadă.

— A lucrat cu Sibyl ani de zile, se apără Nan. Ea avea completă încredere în el.

— Ce vrea?

— Să citească niște notițe de-ale ei.

— Poate citi scrierea Braille?

Nan învârti cheile pe deget.

— Avem la bibliotecă un translator, și le poate trece prin el. O să-i ia o veșnicie.

— Ce caută?

— Dumnezeu știe, zise Nan, rotindu-și ochii în cap. Știi ce secretos poate fi.

Lena încuviință, dar se gândi că acesta era un comportament ciudat pentru Richard. Avea să afle ea ce dracu' urmărea, înainte să pună mâna pe notițele lui Sibyl.

— Ar fi bine să-i dau bătaie, zise Nan. Ar trebui s-o știi ridicată, adăugă ea, arătând spre proteza de la încheietura Lenei.

Lena ridică brațul.

— Ai numărul meu de la școală. Apasă pe butonul „stay", dacă vrei, mai zise ea, indicând sistemul de alarmă.

— Bine, zise Lena, deși nu avea nicio intenție să activeze sistemul de alarmă.

Ar fi fost mai eficientă o lingură izbită de o tigaie.

— Îți lasă douăzeci de secunde să închizi ușa, zise Nan.

Văzând că Lena nu răspunde, apăsă chiar ea tasta „stay”.

— Codul e ziua ta de naștere.

Aparatul scoase un țiuit de avertisment, numărând secundele în care Nan trebuia să iasă pe ușă.

— Minunat, zise Lena.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, îi spuse Nan. Pa!

Lena închise ușa și încuie yala de jos. Cu o mână târî un scaun pe care îl propti sub clanță, astfel încât Richard să nu o ia prin surprindere. Trase la o parte draperia și se uită pe fereastra micuță din ușă, privind-o pe Nan cum dădea mașina cu spatele pe alee. Lena se simțea ca o proastă pentru că clacase în fața lui Nan noaptea trecută, dar se bucura totuși că femeia se aflase lângă ea. În sfârșit începuse să înțeleagă ce anume văzuse Sibyl la bibliotecara cu mutriță de șoarece în toți acei ani. La urma urmei, Nan Thomas nu era chiar atât de rea.

Lena luă telefonul fără fir de pe măsuța de cafea în drumul ei spre bucătărie. Găsi *Pagini Aurii* în dulapul de lângă chiuvetă și se așeză la masă. Reclamele avocaților umpleau cinci pagini, fiecare dintre ele colorată și de proastă calitate. Titlurile lor îi implorau pe cei care suferiseră în urma accidentelor de mașini sau care sufereau o dizabilitate să îi sune CHIAR ACUM ca să obțină ajutor.

Buddy Conford avea cel mai mare anunț. O fotografie a ticălosului viclean avea în dreptul gurii un balon, ca la benzile desenate, în care scria, cu litere roșii, îngroșate: „Sună-mă înainte să vorbești la poliție”.

Avocatul răspunse de la primul apel.

— Buddy Conford.

Lena își mestecă buza, redeschizând tăietura. Buddy era un nemernic care credea că toți polițiștii sunt escroci, și o acuzase în repetate rânduri pe Lena pentru că folosise metode ilegale. Îi distrusese Lenei câteva cazuri legându-se numai de banalități mărunte.

— Alo? zise Buddy. Bine, număr până la trei. Unu… doi…

Lena se forță să vorbească.

— Buddy.

— Da, eu sunt. Vorbește, zise el ferm, văzând că Lena nu mai zicea nimic.

— Sunt Lena.

— Repetă, ceru el. Scumpo, abia te-aud.

Lena își drese vocea, încercând să ridice tonul.

— Sunt Lena Adams.

Avocatul scoase un fluierat.

— Măi, să fie, zise el. Am auzit eu că ești la mititica. Mă gândeam că-i doar un zvon.

Lena apăsă pe buză suficient de tare cât să își provoace durere.

— Cum e de cealaltă parte a legii, partenere?

— Du-te dracului!

— Discutăm mai târziu despre onorariul meu, zise Buddy, chicotind.

Avocatul savura momentul chiar mai mult decât își imaginase Lena.

— De ce ești acuzată?

— De nimic, îi spuse ea, gândindu-se că situația asta s-ar fi putut schimba în orice moment, în funcție de toanele lui Jeffrey. E pentru altcineva.

— Pentru cine?

— Ethan Green. Vreau să spun, White, se corectă ea. Ethan White.

— Unde e?

— Nu sunt sigură.

Lena închise cartea de telefoane, sătulă să se uite la reclamele alea ieftine.

— E acuzat de un fel de încălcare a condițiilor eliberării condiționate. Acuzația inițială a fost legată de cecuri false.

— De când l-au închis?

— Nu sunt sigură, zise Lena.

— Dacă n-au nicio acuzație solidă, e posibil să-i fi dat deja drumul.

— Jeffrey n-o să-i dea drumul, îl asigură Lena.

Jeffrey îl cunoștea pe Ethan numai din dosarul lui. Niciodată nu văzuse latura bună a băiatului, latura care voia să se schimbe.

— E ceva ce nu-mi spui, zise Buddy. Cum a ajuns în colimatorul poliției?

Lena își trecu degetele peste paginile cărții. Se întrebă cât de multe i-ar fi putut spune lui Buddy Conford. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să nu îi spună absolut nimic.

Buddy era suficient de bun ca să își dea seama de ceea ce urma.

— Dacă mă minți, doar îmi vei îngreuna treaba.

— Nu l-a omorât pe Chuck Gaines, zise ea. N-a fost implicat în nimic de genul ăsta. E nevinovat.

Buddy suspină adânc.

— Scumpo, dă-mi voie să-ți spun ceva. *Toți* clienții mei sunt nevinovați. Chiar și ăla care a sfârșit pe scaunul electric. *Mai ales* ăla care-a fost condamnat la moarte, zise el, scoțând un sunet care îi trăda dezgustul.

— Ăsta e chiar nevinovat, Buddy.

— Da, zise el. Poate-ar trebui să facem asta față în față. Vrei să treci pe la biroul meu?

Lena închise ochii, încercând să se imagineze ieșind din casă. N-o putea face.

— Ai spus ceva? întrebă Buddy.

— Nu, zise Lena. Poți să vii tu?

— Unde anume?

— Sunt acasă la Nan Thomas.

Îi dădu adresa, apoi el îi repetă numerele.

— Vin în câteva ore, zise el. O să fii pe-acolo?

— Da.

— Atunci ne vedem în curând, zise Buddy.

Lena închise și formă numărul secției de poliție. Știa că Jeffrey făcea tot posibilul ca să îl țină pe Ethan închis, dar mai știa și faptul că Ethan cunoștea foarte bine modul în care funcționa legea.

— Poliția din Grant, zise Frank.

Lena se sili să nu închidă telefonul. Își drese vocea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai normal.

— Frank? Sunt Lena.

Frank nu spuse nimic.

— Îl caut pe Ethan.

— Da? bombăni el. Ei bine, nu-i aici.

— Știi unde…

Frank trânti telefonul atât de tare, încât sunetul răsună în urechea Lenei.

— La naiba, zise ea, apoi începu să tușească atât de violent, încât se temu că plămânii au să-i iasă prin gură.

Se duse la chiuvetă și bău un pahar cu apă. Trecură câteva minute până când accesul de tuse se potoli. Începu să deschidă dulapurile, căutând un sirop de tuse care să îi calmeze gâtul, dar nu găsi nimic. Găsi un tub de Advil în dulapul de deasupra aragazului, și lăsă să îi cadă trei capsule în gură. Alte câteva ieșiră afară, și încercă să le prindă înainte să cadă pe jos, dar se lovi cu încheietura de frigider. Văzu stele verzi de durere, dar reuși să se calmeze respirând adânc.

Se înapoie la masă și încercă să se gândească unde s-ar duce Ethan dacă ar fi eliberat din închisoare. Nu îi știa numărul de la cămin și știa că nu avea niciun rost să încerce să îl obțină sunând la biroul campusului. Dat fiind că Lena fusese la închisoare cu o noapte în urmă, se îndoia că ar fi vrut cineva să o ajute.

Cu două nopți în urmă conectase robotul, în caz că Jill Rosen avea să îi telefoneze. Lena luă telefonul și formă numărul de acasă, sperând că reușise să îl conecteze cum trebuia. Telefonul sună

de trei ori înainte să își audă propria voce, străină și puternică. Tastă codul pentru ascultarea mesajelor. Primul era de la unchiul ei, Hank, care spunea că voia să știe ce mai făcea și că se bucura că își pusese și ea, în cele din urmă, un robot. Al doilea era de la Nan, care părea îngrijorată și o ruga pe Lena să o sune cât mai repede posibil. Ultimul mesaj era de la Ethan. „Lena, zicea el. Nu pleca nicăieri. O să te caut.”

Apăsă tasta trei și derulă mesajul ca să îl asculte din nou. Aparatul nu avea indicator de timp sau de dată, pentru că fusese prea zgârcită ca să dea zece dolari în plus, iar tasta trei reluă toate mesajele, nu numai pe ultimul, așa că îi ascultă din nou pe Hank și pe Nan. „Nu pleca nicăieri. O să te caut.”

Apăsă din nou pe trei, suportând cu greu primele două mesaje, înainte să audă vocea lui Ethan. Lipi telefonul de ureche, încercând să îi descifreze tonul. Părea furios, dar asta nu era ceva nou.

Asculta mesajul a patra oară, când auzi un ciocănit la ușă.

— Richard, murmură ea.

Se uită în jos la hainele de pe ea și își dădu seama că era încă în pijamaua albastră.

— La dracu’!

Telefonul portabil bipăi de două ori la rând, iar LED-ul licări, indicând că bateria era descărcată. Lena apăsă tasta cinci, sperând că astfel salvase mesajul de la Ethan.

Intră în sufragerie și puse telefonul în încărcător. O siluetă întunecată se vedea prin draperie, stând în cadrul ușii din față.

— Numai puțin, strigă ea, gâtul încordându-i-se de efort.

Căută în dormitorul lui Nan ceva cu care să se acopere. Singurul lucru pe care îl găsi fu un halat roz din material de prosop, care arăta la fel de ridicol ca pijamaua albastră. Lena se duse la

dulapul din hol și scoase o jachetă. O îmbrăcă în timp ce se apropia de ușa din față.

— Așteaptă puțin, zise ea, dând scaunul la o parte.

Descuie și deschise ușa, dar nu mai era nimeni.

— Hei! zise Lena, ieșind pe verandă.

Nici acolo nu se afla nimeni. Aleea era pustie.

Auzi tastatura alarmei bipăind, și își aminti că Nan o setase înainte să plece. Alarma avea o întârziere de douăzeci de secunde, și Lena intră în fugă în casă, tastând codul la timp.

Mergea către bucătărie, când sunetul de sticlă spartă o opri. Perdeaua de la ușa bucătăriei se mișcă, dar nu din cauza vântului. O mână intră pe geam și pipăi după zăvor. Lena rămase pe loc, paralizată pentru câteva secunde, apoi țâșni pe hol, panicată.

Se auziră pași pe podeaua bucătăriei. Intră în dormitorul liber și se ascunse între ușa deschisă și perete, supraveghind holul prin crăpătură. Intrusul străbătu casa cu pași hotărâți, încălțările lui greoaie bocănind pe podeaua din lemn. Se opri în hol și se uită la stânga, apoi la dreapta. Lena nu îi putea vedea fața, dar observă că purta o cămașă neagră și blugi.

Închise ochii strâns și își ținu respirația în timp ce bărbatul merse către camera goală. Se lipi cu spatele de perete cât de tare putu, încercând să se facă invizibilă în spatele ușii.

Când îndrăzni să deschidă ochii, bărbatul era întors cu spatele la ea. Lena nu putu decât să se uite lung. Fusese sigură că era Ethan, dar umerii îi erau prea largi, părul prea lung.

Dulapul era înțesat de jos până sus de cutii. Intrusul începu să le scoată una câte una, citind etichetele lor înainte să le aranjeze cu grijă pe podea. După un timp care Lenei i se păru o veșnicie, găsi ceea ce căuta. Lena îl putu vedea din profil pe când stătea în genunchi în fața cutiei. Îl recunoscu imediat pe Richard Carter.

Lena se gândi la pistolul Glock din camera lui Nan. Richard stătea cu spatele la ea, și, dacă ar fi mers cu grijă, ar fi putut să se furișeze și să se încuie în camera lui Nan.

Își ținu respirația și ieși de după ușă. Se retrăgea încet din cameră, când Richard îi simți prezența. Întoarse brusc capul și se ridică iute în picioare. În ochi i se citi o mânie arzătoare, înlocuită rapid de ușurare.

— Lena, zise el.

— Ce cauți aici? întrebă ea, încercând să pară sigură pe ea.

Gâtul o durea la fiecare cuvânt pe care îl spunea, și era sigură că Richard îi simțea teama din voce.

Richard se încruntă, dezorientat de mânia ei.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Lena își duse mâna la față, amintindu-și.

— Am căzut.

— Din nou? Richard zâmbi trist. Și eu obișnuiam să cad așa. Ți-am spus că știu cum e. Am trecut și eu prin asta.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Sibyl nu ți-a povestit niciodată? întrebă el, apoi zâmbi. Nu, sigur că n-ar fi dezvăluit un secret. Ea nu era așa.

— Ce secret? întrebă Lena, pipăind în spatele ei, în căutarea ușii.

— Secret de familie.

Richard făcu un pas către ea, iar Lena se dădu un pas înapoi.

— Ce lucru ciudat la unele femei, zise el. Scapă de un soț care le bate ca să alerge cu brațele deschise la altul care le bate. Ca și cum în adâncul sufletului chiar asta își doresc. Nu-i iubire până nu le usucă în bătaie.

— Despre ce vorbești?

— Nu despre tine, bineînțeles.

Richard așteptă suficient de mult cât Lena să își dea seama exact la ce se referea.

— La mama, o lămuri el. Sau, mai precis, la tații mei vitregi. Am avut câțiva.

Lena făcu un pas mic, încercând să se îndepărteze de el, și atinse cu umărul tocul ușii. Își îndoi brațul stâng.

— Te loveau?

— Fiecare dintre ei, zise Richard. Începeau cu ea, dar întotdeauna ajungeau la mine. Știau că era ceva în neregulă cu mine.

— Nu-i nimic în neregulă cu tine.

— Ba sigur că da, îi zise Richard. Oamenii simt asta. Știu când ai nevoie de ei și te pedepsesc pentru asta.

— Richard…

— Știi ce-i amuzant? Mama întotdeauna îi apăra. Întotdeauna mă lăsa să înțeleg că ei erau mai importanți pentru ea decât mine.

Râse cu tristețe.

— Apoi s-a întors și le-a făcut-o. Niciunul dintre ei n-a fost la fel de bun ca ăla care a fugit.

— Cine? întrebă Lena. Cine-a fugit?

Richard se apropie și mai mult de ea.

— Brian Keller. Râse, văzându-i uimirea. N-avem voie să spunem nimănui.

— De ce?

— Fiul său poponar din prima căsătorie? zise Richard. A zis că, dacă spun cuiva, nu mai vorbește cu mine. Mă alungă complet din viața lui.

— Îmi pare rău, zise Lena și mai făcu un pas înapoi.

Se afla la câțiva pași depărtare de hol acum, și se luptă cu impulsul de a o lua la fugă. Expresia din ochii lui Richard îi spunea clar că avea să o urmărească.

— Aștept să vină avocatul în curând aici. Trebuie să mă-mbrac.

— Nu te mișca, Lena.

— Richard…

— Vorbesc serios, zise el, stând la mai puțin de treizeci de centimetri de ea.

Umerii lui erau pătrați, și Lena simțea că Richard chiar i-ar fi făcut rău dacă și-ar fi propus asta.

— Nu te mișca nici măcar un centimetru.

Lena rămase nemișcată, ținând brațul stâng la piept, încercând să își dea seama ce ar fi putut face. Era cel puțin încă o dată cât ea. Niciodată nu observase ce bărbat masiv era, probabil pentru că niciodată nu îl văzuse ca o amenințare.

— Avocatul trebuie să vină în orice clipă, repetă ea.

Richard întinse mâna peste umărul ei și aprinse lumina pe hol. O cercetă cu privirea din cap până în picioare, uitându-se la tăieturi și la vânătăi.

— Uită-te la tine, zise el. Știi cum e să fii victima cuiva. Îi zâmbi cu șiretenie. Ca Chuck, zise el.

— Ce știi despre Chuck?

— Numai că-i mort, răspunse Richard. Iar lumea e un loc mai bun fără el.

Lena încercă să înghită, dar gâtul îi era prea uscat.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine.

— Cooperare, replică el. Ne putem ajuta unul pe celălalt. Ne putem ajuta foarte mult.

— Nu văd cum.

— Știi cum e să fii totdeauna pe locul doi, îi spuse el. Sibyl nu vorbea niciodată despre asta, dar știu că unchiul vostru o prefera pe ea.

Lena nu îi răspunse, dar în adâncul sufletului știa că el avea dreptate.

— Andy era favoritul lui Brian. El a fost motivul pentru care au plecat din oraș de la bun început. El a fost motivul pentru care m-a lăsat cu mama, și cu Kyle, cu Buddy, cu Jack, cu Troy, cu toți ceilalți nenorociți care credeau că-i amuzant să te îmbeți și să-l snopești în bătaie pe poponarul de fiu mai mic al lui Esther Carter.

— L-ai omorât? L-ai omorât pe Andy?

— Andy îl șantaja. Știa că nu Brian venise cu ideea, ca să nu mai vorbim despre implementarea cercetării.

— Ce idee?

— Ideea lui Sibyl. Se pregătea să își trimită proiectul de cercetare comitetului înainte să fie omorâtă.

Lena aruncă o privire către cutii.

— Acelea sunt notițele ei?

— Cercetarea ei, o lămuri el. Singura dovadă rămasă că i-a aparținut. O expresie de tristețe îi apăru pe chip. Era atât de strălucită, Lena. Aș vrea să poți înțelege cât de înzestrată era.

Lena nu își putu ascunde furia.

— I-ați furat ideea!

— Am lucrat alături de ea la fiecare pas, se apără el. Și, când a murit, eram singurul care știa. Eram singurul care putea să îi continue munca.

— Cum ai putut să-i faci asta? întrebă Lena, pentru că știa că Richard ținuse la Sibyl. Cum ai putut să-ți însușești munca ei?

— Eram obosit, Lena. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine că obosisem să fiu mereu pe locul doi. Obosisem să văd cum Brian irosea totul pentru Andy, când eu eram acolo, gata să fac totul pentru el, indiferent de preț. Își lovi palma de pumn. Eu eram fiul cel bun. Eu eram cel care îi traducea notițele lui Sibyl pentru el. Eu am fost cel care i le-a dus, ca să putem lucra împreună și să creăm ceva care… Se opri, cu buzele strânse într-o linie subțire, în timp ce se străduia să își stăpânească emoțiile. Lui Andy nu îi păsa niciun pic de el. Nu-i păsa decât ce mașină mai putea obține, sau ce CD-Player, ce joc video. Asta era Brian pentru el, o mașină de bani. Richard încercă să o convingă. Ne șantaja. Pe amândoi. Da, l-am omorât. L-am omorât pentru tatăl meu.

— Cum? întrebă Lena.

— Știa că Brian nu ar fi putut face asta, zise Richard, arătând către cutii. Brian nu e tocmai un

vizionar.

— Toată lumea știe asta, zise Lena, ajungând la miezul problemei. Care era dovada lui?

Richard păru impresionat că ea înțelesese rapid întreaga situație.

— Prima regulă a cercetării științifice, zise el. Scrie totul.

— Păstra notițe?

— Jurnale, zise Richard. Scria totul, ședințe, fiecare telefon, fiecare tâmpită de idee care îi venea.

— Andy a găsit jurnalele?

— Nu numai jurnalele – toate notițele, toate informațiile preliminare. Transcrieri din cercetarea anterioară a lui Sibyl. Richard se opri, vizibil furios. Brian scria fiecare nenorocit de lucru în jurnalele alea și le lăsa la întâmplare, și Andy a dat de ele, și, bineînțeles, prima lui reacție nu a fost: „Oh, tată, lasă-mă să duc astea înapoi". A fost: „Hm, cum aș putea obține bani din asta?"

— Așa l-ai făcut să vă întâlniți pe pod?

— Inteligent, zise el. Da. I-am spus c-o să-i dau bani. Știam că n-avea să se oprească vreodată. Că avea să continue să ceară din ce în ce mai mulți bani… Și cine știe cu cine mai vorbise?! Richard scoase o pufnitură de exasperare. Lui Andy nu i-a păsat niciodată decât de cum să își obțină următoarea doză. Nu se putea avea încredere în el. Nu voia decât să ia, să ia, să ia la nesfârșit pentru el, și toată munca mea, toate sacrificiile pe care le-am făcut ca să *îmi ajut* tatăl, să îi dau să lucreze la ceva cu care să se poată mândri – cu care *noi doi* să ne putem mândri – riscau se ducă pe apa sâmbetei din cauza răhățelului ăluia nerecunoscător.

Ura din vocea lui Richard îi tăie respirația Lenei. Își imagina cum trebuie să se fi simțit Andy, prins pe pod de Richard.

— L-aș fi putut face să sufere. Richard își moderă tonul, străduindu-se să fie rezonabil. L-aș

fi putut pedepsi pentru ce-mi făcea – pentru ce făcea relației pe care mă străduisem să o construiesc cu tata –, dar am ales să fiu uman.

— Cred c-a fost îngrozit.

— Era atât de îndesat cu Ty-D-Bol, încât nici nu mai vedea bine, zise Richard, dezgustat. L-am sprijinit cu mâna aici – duse mâna la câțiva centimetri de pieptul Lenei, l-am aplecat cu blândețe peste balustradă și i-am injectat succynilcholine. Știi ce-i aia?

Lena clătină din cap, rugându-se în gând să își ia mâna de pe ea.

— O folosim în laborator ca să anihilăm animale. Te paralizează – paralizează totul. A căzut în brațele mele ca o păpușă de cârpă și a încetat să mai respire. Richard inspiră adânc, brusc, cu ochii măriți de uimire, ilustrând reacția lui Andy. L-aș fi putut face să sufere. Aș fi putut face ca totul să fie oribil, dar n-am făcut-o.

— Își vor da seama, Richard.

În cele din urmă își lăsă mâna jos.

— Nu e detectabilă.

— Tot își vor da seama.

— Cine?

— Poliția, îi spuse ea. Știu că a fost o crimă.

— Am auzit, zise el, dar nu păru să se simtă amenințat de informație.

— O să ia urma până la tine.

— Cum? întrebă el. N-au niciun motiv să mă suspecteze. Brian nici n-ar recunoaște vreodată că sunt fiul lui, și, chiar dacă Jill s-ar decide să deschidă larg ochii, i-ar fi oricum prea teamă să spună ceva.

— Teamă de ce?

— Teamă de Brian, zise Richard, de parcă ar fi fost evident. Teamă de pumnii lui.

— Își bate soția? întrebă Lena.

Nu putea să accepte că Richard spunea adevărul. Jill Rosen era puternică. Nu era genul care să înghită rahaturi de la nimeni.

— Sigur c-o bate, zise Richard.

— Jill Rosen? zise ea, neîncrezătoare. O bate pe Jill?

— O bate de ani de zile, zise el. Și a stat cu el pentru că nimeni n-a ajutat-o așa cum te ajut eu pe tine.

— N-am nevoie de ajutor.

— Ba ai, zise el. Crezi c-o să-ți dea pur și simplu drumul?

— Cine?

— Știi tu cine.

Lena îl opri.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Știu cât e de greu să scapi, îi spuse el, ducându-și mâna la piept. Știu că nu poți să faci de unul singur genul ăsta de lucru.

Lena clătină din cap.

— Lasă-mă să am eu grijă de el, în locul tău.

— Nu, zise ea, făcând un pas înapoi.

— Pot să fac să pară un accident, îi spuse el, apropiindu-se și mai mult.

— Da, până acum ai făcut o treabă minunată.

— Mi-ai putea da niște sfaturi, zise el, ridicând mâna ca ea să nu îl întrerupă. Doar un sfat mic. Putem să ne ajutăm unul pe celălalt să scăpăm din asta.

— Cum poți să m-ajuți?

— Scăpându-te de el, zise Richard, și probabil văzu ceva în ochii ei, pentru că zâmbi trist. Știi asta, nu-i așa? Știi că asta-i singura modalitate prin care-l poți scoate din viața ta.

Lena se holbă la el.

— De ce-ai omorât-o pe Ellen Schaffer?

— Lena.

— Spune-mi de ce, insistă ea. Trebuie să știu de ce.

Richard așteptă câteva clipe înainte să vorbească.

— S-a uitat direct la mine, când eram în pădure. Se holba la mine în timp ce suna la poliție. Știam

că e doar o chestiune de timp până să le spună.

— Și Scooter?

— De ce faci asta? întrebă Richard. Crezi c-o să-ți mărturisesc totul, iar apoi tu o să mă arestezi?

— Amândoi știm că nu te pot aresta.

— Chiar așa?

— Uită-te la mine, zise ea, ridicând brațele într-o parte, ca să atragă atenția către corpul ei lovit. Știi mai bine ca oricine în ce m-am băgat. Crezi c-o să m-asculte cineva pe mine? Nici măcar nu mă pot auzi, zise ea, ducându-și mâna la gâtul rănit.

Richard zâmbi cu jumătate de gură, clătinând din cap de parcă ar fi vrut să-i spună că nu îl putea păcăli astfel.

— Trebuie să știu, Richard. Trebuie să știu că pot avea încredere în tine.

Richard îi aruncă o privire prudentă, încercând să se hotărască dacă să continue sau nu.

— Scooter n-a murit din cauza mea, zise el, în cele din urmă.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur.

Richard roti ochii în cap, devenind pentru o clipă bărbatul inocent pe care îl știa.

— Am auzit că era adeptul asfixierii autoerotice. Cine mai e atât de tâmpit să facă asta?

Lena rezistă prefăcătoriei cu care o invita să își lase jos garda.

— Și Tessa Linton?

— Avea punga aia, zise el, dintr-odată agitat. Culegea tot felul de chestii de pe deal. Nu puteam găsi lănțișorul. Voiam lănțișorul ăla. Era un simbol.

— Steaua lui David? întrebă ea, amintindu-și cu câtă disperare îl apucase Jill Rosen în bibliotecă.

Părea că trecuse o veșnicie de la ziua aceea.

— Amândoi aveau unul. Jill le cumpărase anul trecut, unul pentru Brian și unul pentru Andy. Tată și fiu. Richard expiră cu putere. Brian îl purta în fiecare zi. Crezi c-ar face așa ceva pentru mine?

— Ai înjunghiat-o pe Tessa Linton pentru c-ai crezut că avea colierul?

— M-a recunoscut cumva. Am văzut cum punea lucrurile cap la cap. Știa de ce mă aflam acolo. Știa că îl omorâsem pe Andy. Richard făcu o pauză, ca și cum ar fi vrut să își adune gândurile. A început să strige la mine. Țipa. A trebuit s-o fac să tacă. Își șterse fața cu mâinile și începu să cedeze. Oh, Isuse, asta a fost greu. A fost atât de greu să fac asta.

Se uită spre podea, și Lena își dădu seama că îi părea cu adevărat rău.

— Nu-mi vine să cred c-a trebuit să fac asta. E atât de oribil. Stăteam să văd ce se-ntâmplă, și…

Vocea îi pieri, de parcă ar fi așteptat ca Lena să îi spună că totul era în regulă, că nu avusese de ales.

— Cum vrei să o faci? zise el.

Lena nu îi răspunse.

— Cum vrei să scap de el? întrebă Richard. Pot să-l fac să sufere, Lena. Pot să-i fac rău, așa cum ți-a făcut el ție.

Lena tot nu putu să răspundă. Se uită la mâinile ei, gândindu-se cum era Ethan în cafenea și cât de furios fusese când o rănise. Atunci voise să i-o plătească, să îl facă să sufere pentru durerea pe care i-o provocase.

Richard bătu ușor darabana pe proteză.

— Am suferit mai mult decât suficient în copilărie.

Lena frecă proteza. Cicatricea de pe mână era încă roșie, cu sânge închegat pe margini. Începu să o zgândăre în timp ce Richard își expunea planul.

— Tu nu trebuie să faci nimic, zise el. O să am eu grijă de toate. Am mai ajutat și altă dată femei ca tine, Lena. Spune-mi doar cuvântul potrivit, și-l pot face pe individ să dispară.

Lena simți cum cicatricea i se deschide sub unghii, desfăcându-se ca o coajă de portocală.

— Cum? șopti ea, jucându-se cu marginea pielii. Cum ai face-o?

Richard îi privea și el mâinile.

— O să aibă vreun efect? întrebă el. Așa o să încetezi să îți mai faci rău?

Lena își încleștă mâna dreaptă în jurul protezei și o ținu jos, la brâu, clătinând din cap.

— Trebuie să-l scot din viața mea, zise ea. Trebuie să scap.

— Oh, Lena.

Își puse degetele sub bărbia ei și încercă să o facă să își ridice capul. Văzând că nu se mișca, se aplecă și își puse mâinile pe umerii ei, cu fața aproape de a ei.

— O să trecem peste asta, zise el. Îți promit. Putem s-o facem împreună.

Cu amândouă mâinile, Lena izbi cu toată puterea proteza de gâtul lui. Materialul se crăpă sub maxilar, și îl tăcu să își muște limba cu putere, dându-i capul pe spate. Richard se clătină, cu mâinile ridicate, și se lovi cu putere de tocul ușii. Lena țâșni pe hol către dormitorul lui Nan și trânti ușa în urma ei. Trase vechitura de zăvor exact când Richard apăsa pe clanță.

Pistolul lui Nan se afla sub pat. Lena se lăsă în genunchi și scoase afară cutia. Proteza se rupsese la margine, și reuși să folosească ambele mâini ca să bage încărcătorul în pistol și să tragă piedica înainte ca Richard să spargă ușa. Intră atât de repede, încât se prăbuși peste ea, făcând-o să scape arma din mână. Lena se târî după pistol, dar Richard fu mai rapid ca ea. Se ridică încet, cu mâinile în aer, în timp ce Richard îndreptă arma către pieptul ei.

— Urcă-te în pat, îi spuse el, împroșcând salivă în timp ce vorbea.

Vorbea greu, din cauză că își mușcase limba, și respira cu dificultate, de parcă nu ar fi avut suficient aer. Ținu arma îndreptată spre ea și își duse mâna la gât, tușind.

— Te-aș fi putut ajuta, târfă idioată.

Lena rămase pe loc. În ciuda faptului că era rănit, vocea îi răsuna cu putere în cameră.

— Urcă-te dracului în pat!

Văzând că tot nu se mișca, Richard ridică mâna să o lovească. Lena făcu întocmai ce i se ceruse și se întinse pe spate, cu capul pe pernă.

— Nu trebuie să faci asta.

Richard se urcă în pat cu gesturi bine gândite, îi imobiliză picioarele și o țintui pe loc. Șterse cu mâneca sângele care i se prelingea din gură.

— Dă-mi mâna!

— Nu face asta.

— Nu pot să te elimin, zise el, iar Lena își dădu seama că singura părere de rău a lui Richard venea din faptul că ea era conștientă și îngreuna lucrurile pentru el. Pune mâna pe armă!

— Nu vrei să faci asta.

— Pune dracului mâna pe pistol!

Cum Lena nu îl ascultă, îi înșfăcă mâna și o forță să apuce arma. Lena încercă să tragă pistolul, dar el avea mai multă forță. Îi lipi țeava de cap.

— N-o face, zise ea.

Richard ezită o fracțiune de secundă, apoi apăsă pe trăgaci.

Începu să plouă cu cioburi, și Lena își ridică mâinile deasupra capului, încercând să se protejeze de fereastra care explodă deasupra ei.

Richard fu aruncat pe podea. Pur și simplu fereastra se făcuse țăndări, iar el ajunsese pe podea. Deasupra ei nu se vedea nimic în afară de ventilatorul de pe tavan. Se ridică, uitându-se după Richard. În piept avea o gaură mare din care curgea sânge.

Lena se întoarse și se uită în spatele ei. Dincolo de fereastra spartă stătea Frank, cu arma încă îndreptată spre Richard. Prudența nu mai era necesară. Richard era mort.

Capitolul 17

Sara stătea la biroul lui Mason, cu telefonul prins între umăr și ureche, în vreme ce Jeffrey îi povestea ceea ce se întâmplase acasă la Nan Thomas.

— Frank i-a închis telefonul Lenei când aceasta a sunat la secție. S-a simțit vinovat și s-a dus să stea de vorbă cu ea, explică Jeffrey. Atunci l-a auzit pe Richard țipând și s-a dus repede în spate.

— Lena e bine?

— Da, zise el, dar Sara își dădu seama din tonul vocii lui că nu era așa. Dacă Richard ar fi știut cum să încarce o armă, ar fi fost moartă acum.

Sara se lăsă pe spate în scaun, încercând să înțeleagă tot ceea ce i se spusese.

— Brian Keller a zis ceva?

— Nimic, răspunse Jeffrey, părând dezgustat. L-am adus la secție pentru interogatoriu, dar într-o oră a apărut soția lui împreună cu un avocat.

— Soția lui? se miră Sara, întrebându-se cum putea cineva să fie atât de autodistructiv.

— Da, zise Jeffrey, iar din tonul lui se simțea că era întru totul de acord cu ea. Nu pot să-l rețin fără o acuzație.

— A furat proiectul de cercetare al lui Sibyl.

— Mă-ntâlnesc cu procurorul districtual și cu avocatul școlii mâine-dimineață ca să vedem exact ce acuzații îi putem aduce. Presupun c-o să fie ceva legat de furtul de proprietate intelectuală, poate fraudă. O să fie complicat, dar cumva îl băgăm noi la închisoare. O să plătească pentru asta, zise Jeffrey, oftând. Sunt obișnuit cu polițiști și cu hoți. Crimele astea intelectuale mă depășesc complet.

— Nu poți demonstra c-a fost complice la crime?

— Asta-i problema. Nu sunt sigur că așa s-a întâmplat, îi spuse Jeffrey. Din ce spune Lena,

Richard i-a omorât pe toți: Andy, Ellen Schaffer, Chuck.

— De ce Chuck?

— Richard n-a dezvăluit motivul exact. Încerca să o atragă pe Lena de partea lui. Cred c-o plăcea. Cred că avea impresia c-o poate ajuta.

Sara știa că Richard Carter nu fusese primul care încercase să o salveze pe Lena și eșuase lamentabil.

— Dar William Dickson? întrebă ea.

— Moarte accidentală, doar dacă nu cumva găsești o modalitate să o legi de Richard.

— Nu, îi spuse Sara. Niciodată nu l-a implicat pe Keller?

— Niciodată.

— Atunci de ce-a inventat minciuna aia despre aventură?

Jeffrey oftă din nou, exasperat.

— Ca să zgândăre rahatul, cred. Sau poate credea că-l va face astfel pe Brian să vină la el după ajutor. Cine știe?

— Succynilcholina este ținută sub cheie la laborator, zise Sara. E nevoie de o parolă ca să poți ajunge la ea. Verifică și vezi cine avea acces.

— O să fac asta, zise el. Dar, dacă amândoi aveau acces, va fi greu de demonstrat cazul. Jeffrey tăcu câteva clipe. Trebuie s-o spun, Sara. Dacă Keller avea de gând să își omoare unul dintre fii, atunci ăla ar fi fost Richard, și nu cu un ac.

— Ce mod îngrozitor de a muri, îi spuse ea, imaginându-și ultimele minute din viața lui Andy Rosen. Mai întâi i-au paralizat probabil membrele, apoi inima și plămânii. Nu afectează creierul, așa că trebuie să fi fost perfect conștient de tot ce i se întâmpla până în ultimul minut.

— Cât ar dura asta?

— Depinde de dozaj, douăzeci, treizeci de secunde.

— Isuse!

— Da, știu, încuviință ea. Și e aproape imposibil de detectat după moarte. Corpul o asimilează prea rapid. Nici măcar nu exista o modalitate de a o testa până acum cinci ani.

— Pare să fie foarte scumpă.

— Dacă îi poți atribui succynilcholina lui Keller, găsesc eu bani în buget pentru test. Dacă trebuie, plătesc eu pentru el.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, zise Jeffrey, deși nu părea prea optimist. Știu că vei da vestea alor tăi, dar vrei să aștepți până ajung eu ca să-i spui Tessei?

— Sigur, zise Sara, dar ezită puțin cam prea mult.

Jeffrey tăcu câteva clipe, înainte să vorbească din nou.

— Știi ceva? Am oricum destul de multă muncă de făcut pe-aici. Ne mai vedem.

— Jeffrey…

— Nu, zise el. Stai acolo cu familia ta. De asta ai nevoie acum, să fii cu familia ta.

— Nu asta…

— Haide, Sara, zise el, iar în voce i se simțea durerea. De-a ce ne jucăm aici?

— Nu știu. Eu doar… Sara căută cuvintele potrivite pe care i le-ar fi putut spune, dar nu le găsi. Ți-am spus că am nevoie de timp.

— Timpul n-o să schimbe nimic, zise el. Dacă nu putem trece peste asta, peste ce-am făcut acum cinci ani…

— O faci să pară ca și cum nu aș fi deloc rezonabilă.

— Păi nu ești, zise el. Nu încerc să te forțez, eu doar… Jeffrey gemu. Te iubesc, Sara. M-am săturat să te furișezi în fiecare dimineață, m-am săturat de scamatoria asta în care ești doar pe jumătate în viața mea. Vreau să fiu cu tine. Vreau să mă-nsor cu tine.

— Să te-nsori cu mine?

Sara râse, de parcă ar fi invitat-o la o plimbare pe Lună.

— Nu trebuie să pari atât de șocată.

— Nu sunt șocată. Eu doar… Rămase iarăși fără cuvinte. Jeff, am mai fost căsătoriți. N-a fost tocmai un succes.

— Da, zise el. Eram și eu pe-acolo, mai știi?

— De ce nu putem continua așa cum suntem acum?

— Vreau mai mult decât atât, îi spuse el. Vreau ca după o zi împuțită la muncă să vin acasă și să mă-ntrebi ce-avem la cină. Vreau să răstorn castronul lui Bubba în toiul nopții. Vreau să mă trezesc dimineața în înjurăturile tale pentru că mi-am lăsat suspensorul agățat de clanță.

Sara zâmbi fără să vrea.

— Faci totul să pară așa de romantic.

— Te iubesc.

— Știu, zise ea, însă, chiar dacă și ea îl iubea, nu se putea convinge să spună cuvintele. Când poți ajunge aici?

— E-n regulă.

— Vreau să-i spui tu, zise ea. O să fie întrebări la care n-o să pot răspunde, continuă ea, văzând că nu primește niciun răspuns.

— Știi tot ce știu și eu.

— Nu cred că pot să le spun. Nu cred că am suficientă putere acum.

Jeffrey așteptă câteva clipe, înainte să vorbească din nou.

— Mâine cam pe vremea asta, pe la patru și jumătate.

— Bine.

Sara îi dădu numărul camerei în care se afla Tessa. Era pe punctul să închidă, când se răzgândi.

— Hei, Jeff?

— Da?

Acum, că îl oprise să închidă, Sara nu mai știa ce să spună.

— Nimic, zise ea. Ne vedem când ajungi aici.

Jeffrey o lăsă câteva secunde ca să mai adauge ceva, dar, văzând că tace, zise:

— Bine. Ne vedem atunci.

Sara închise telefonul, simțindu-se de parcă ar fi mers pe o sfoară pe deasupra unui lac cu aligatori. Se întâmplaseră atât de multe în săptămâna în curs, încât nu putea să proceseze nici măcar vorbele lui Jeffrey. O parte din ea ar fi vrut să îl sune înapoi și să îi spună că îi părea rău, că îl iubea, dar o altă parte a ei ar fi vrut să îi telefoneze și să îi spună să rămână acasă.

Dincolo de ușă se auzeau doctori chemați prin pager și se strigau coduri. Siluete fantomatice treceau pe lângă ușă, imaginile lor licărind ca o orgă de lumini în timp ce alergau să își ajute pacienții. Parcă trecuseră o sută de ani de când Sara fusese intern. Totul părea mult mai complicat acum, și, chiar dacă era convinsă că viața fusese la fel de copleșitoare când era mai tânără, Sara se gândea cu nostalgie la zilele acelea. Învățând pentru a deveni chirurg, tratând cazurile critice care solicitaseră și ultima fărâmă de disciplină, toate astea îi creaseră dependență asemenea heroinei. Încă mai simțea emoții când se gândea să lucreze la Grady. La un moment dat în viața ei, spitalul fusese mai important decât aerul. Chiar și familia pălise prin comparație.

Luarea deciziei de-a se întoarce la Grant păruse atât de ușoară atunci. Sara dorise – avea nevoie – să fie împreună cu familia ei, să se întoarcă la origini și să se simtă în siguranță, să fie din nou fiică și soră. Rolul de pediatru al orașului fusese unul foarte confortabil, și știa că faptul că putuse răsplăti orașul care îi oferise atâtea în copilărie era o sursă imensă de pace. Totuși, nicio săptămână nu trecuse de când plecase din Atlanta, fără ca Sara să se întrebe cum ar fi fost viața ei dacă ar fi rămas. Până în această clipă nu își dăduse seama cât de mult îi lipsise.

Sara aruncă o privire prin biroul lui Mason, întrebându-se cum ar fi fost să lucreze din nou cu el. Ca intern, Mason fusese incredibil de meticulos, fapt care îl făcuse să fie un foarte bun chirurg. Spre deosebire de Sara, el lăsase această trăsătură să îi influențeze viața personală. Era genul de bărbat care nu ar fi putut lăsa o farfurie murdară în chiuvetă sau rufele să se șifoneze în uscător. Prima dată când Mason îi vizitase apartamentul, aproape că făcuse atac de apoplexie văzând un coș de rufe mototolite care stătuse timp de două săptămâni pe masa din bucătărie. Când Sara se trezise a doua zi de dimineață, Mason împachetase toate hainele înainte să își înceapă tura de la ora cinci.

Un ciocănit în ușă o trezi pe Sara din reverie.

— Intră, zise ea, ridicându-se în picioare.

Mason James deschise ușa, având într-o mână o cutie de pizza, iar în cealaltă două cutii de Cola.

— M-am gândit că poate ți-e foame, zise el.

— Întotdeauna, replică ea, luând cutiile de suc.

Mason puse câteva șervețele pe măsuța de cafea, ținând pizza sus.

— Le-am dus una și alor tăi, îi spuse el.

— Foarte drăguț din partea ta, zise ea, punând jos cutiile ca să îl poată ajuta cu șervețelele.

Mason îi dădu cutia cu pizza, ca să poată pune șervețele sub cutiile de suc.

— Adorai locul ăsta când erai la medicină.

— „Ciupercuțe”, citi ea pe cutie. Chiar așa?

— Mâncai aici tot timpul. *Voilà,* zise el, frecându-și mâinile.

Sara se uită în jos. Aranjase șervețelele în formă perfectă de pătrat. Îi dădu lui cutia.

— Te las pe tine s-o pui așa cum trebuie.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, zise el, râzând.

— Nu, încuviință ea.

— Sora ta arată bine, îi spuse el, așezând cutia exact la mijlocul mesei. Se mișcă mult mai bine

decât ieri.

Sara se așeză pe canapea.

— Cred c-o forțează mama.

— Da, o văd în stare pe Cathy.

Mason desfăcu un șervețel și i-l așeză în poală.

— Ai primit florile?

— Da, zise ea. Mulțumesc. Sunt superbe.

— Voiam să știi că mă gândesc la tine, zise el, desfăcând cutiile de Cola.

Sara se jucă cu șervețelul, neștiind ce să spună.

— Sara, zise Mason, punându-și mâna pe canapea, în spatele umerilor ei. Niciodată n-am încetat să te iubesc.

Sara se îmbujoră stânjenită, dar, înainte să poată răspunde, Mason se aplecă și o sărută. Spre surprinderea ei, Sara răspunse la sărut. Înainte să își dea seama ce se întâmpla, Mason se trase mai aproape, împingând-o cu blândețe pe canapea, până ce ajunse deasupra ei. Își strecură mâna sub cămașa ei și își lipi corpul de al ei. Sara își puse brațele în jurul lui, dar, în loc de euforia inconștientă pe care o simțea de obicei în acest moment, Sara nu se putu gândi decât la faptul că persoana pe care o îmbrățișa nu era Jeffrey.

— Stai, zise ea, oprindu-i mâna pe nasturele pantalonilor.

Mason se ridică atât de repede, încât se lovi cu capul de peretele din spatele canapelei.

— Îmi pare rău.

— Nu, zise ea, încheindu-și cămașa, simțindu-se ca o adolescentă care fusese prinsă în rândul din spate al unei săli de cinematograf. Mie îmi pare rău.

— Nu te scuza, zise el, punându-și o gleznă peste genunchiul celuilalt picior.

— Nu, eu…

Mason începu să dea din picior.

— N-ar fi trebuit să fac asta.

— E-n regulă, îi spuse ea. Doar ți-am răspuns.

— Păi da, zise el, expirând cu un oftat. Dumnezeule, cât te doresc!

Sara înghiți, simțind că avea prea multă salivă în gură. Mason se întoarse către ea.

— Ești atât de minunată, Sara. Cred c-ai uitat asta.

— Mason…

— Ești extraordinară.

Sara simți că se îmbujorează, și Mason întinse mâna și îi dădu părul după ureche.

— Mason, repetă ea, punându-și mâna peste a lui.

Mason se aplecă să o sărute din nou, dar Sara întoarse capul. Se dădu înapoi la fel de repede ca prima dată.

— Îmi pare rău, zise Sara. Doar că…

— Nu trebuie să te justifici.

— Ba da, Mason. Trebuie să-ți spun.

— Serios, nu trebuie.

— Încetează să-mi mai spui că nu trebuie, îi ordonă ea, apoi se afundă într-o explicație. N-am fost decât cu Jeffrey. Vreau să spun, de când am plecat din Atlanta. Se îndepărtă de el, temându-se că dacă stătea prea aproape, o va săruta din nou. Și, în cel mai rău caz, îi va răspunde la sărut. Numai el a fost de atunci.

— Asta pare a fi un obicei.

— Poate că este, zise ea, luându-i mâna. Poate… nu știu. Dar nu de asta m-am despărțit de el.

Mason se uită la mâinile lor.

— M-a înșelat, îi spuse ea.

— Atunci e un idiot.

— Da, aprobă ea. Este, uneori, dar încerc să-ți spun că știu ce înseamnă, și nu vreau să provoc astfel de sentimente altcuiva.

— E corect să-i plătești cu aceeași monedă.

— Ăsta nu-i un joc, zise ea. Apoi îi reaminti: Și încă ești căsătorit, cu sau fără Holiday Inn.

Mason aprobă dând din cap.

— Ai dreptate.

Sara nu se așteptase să capituleze atât de ușor, dar era obișnuită cu tenacitatea înverșunată a lui Jeffrey, nu cu replica normală a lui Mason. Își aminti de ce fusese atât de ușor să îl lase în urmă pe Mason, la fel ca restul lucrurilor din Atlanta. Nu exista nicio scânteie între ei. Mason nu trebuise niciodată să se lupte pentru ceva în viață. Nici măcar nu era sigură că o dorea atât de mult sau pur și simplu îi era comod așa.

— Mă duc să văd ce face Tess, zise Sara.

— Ce-ar fi să te sun?

Dacă ar fi formulat altfel, poate că ar fi zis da.

— Nu cred, zise ea.

— Bine, zise Mason, oferindu-i unul dintre zâmbetele lui superficiale.

Sara se ridică să plece, iar el nu mai spuse nimic până ce nu deschise ușa.

— Sara?

Așteptă să se întoarcă. Stătea pe canapea, cu mâna încă întinsă de-a lungul ei, cu picioarele încrucișate.

— Transmite-le toate cele bune alor tăi.

— O să le spun, zise ea, apoi închise ușa.

•

Sara stătea la fereastră în camera de spital a surorii ei, privind traficul infernal de pe arterele orașului. Respirația regulată a Tessei, aflată în spatele ei, era asemenea celei mai frumoase melodii pe care o auzise vreodată. De fiecare dată când se uita la ea, abia se abținea să nu se suie lângă ea, să o ia în brațe și să îi spună că acum era în siguranță.

Cathy intră în cameră având în fiecare mână câte o ceașcă de ceai. Sara își aminti scena de la Dairy Queen, cu o săptămână în urmă, când Tessa fusese insuportabil de enervantă. Își dorea atât de mult să se întoarcă la momentul ăla…

— Tata e bine? întrebă Sara.

Tatăl lor fusese copleșit când Sara le spusese de Richard Carter. Plecase de lângă ele înainte ca Sara să termine de povestit ce se întâmplase.

— E la capătul holului, zise Cathy, fără să îi răspundă cu adevărat la întrebare.

Sara sorbi din ceai și se strâmbă când îi simți gustul.

— E tare, încuviință Cathy. Jeffrey ajunge aici în curând?

— Așa ar trebui.

Cathy o mângâie pe Sara pe păr.

— Îmi amintesc cum vă priveam dormind când erați mici.

Înainte, Sarei îi plăcea să o audă pe mama ei vorbind despre copilăria lor, dar acum făcea atât de clar distincția între înainte și după, încât o durea să asculte.

— Ce face Jeffrey? întrebă Cathy.

Sara bău din ceaiul amar.

— Bine.

— A fost greu pentru el, zise ea, scoțând din geantă un tub cu cremă de mâini. Întotdeauna a fost ca un frate pentru Tessa.

Sara refuzase să se gândească la asta mai devreme, dar era adevărat. Indiferent cât de îngrozită fusese ea în pădure, Jeffrey fusese la fel de înspăimântat.

— Încep să înțeleg de ce nu poți sta supărată pe el, zise Cathy, frecând mâinile Tessei cu cremă. Ții minte când s-a dus în Florida cu mașina s-o ia?

Sara începu să râdă, dar mai mult fiindcă o surprindea faptul că uitase de acea întâmplare. Cu ani în urmă, pe când Tessa se afla în vacanța de primăvară, mașina ei fusese făcută praf de un camion furat, iar Jeffrey fusese nevoit să se ducă la miezul nopții în orașul Panama ca să discute cu polițiștii de acolo și să o aducă acasă.

— N-a vrut să vină tata s-o ia, zise Cathy. Nici n-a vrut s-audă.

— Tata i-ar fi zis tot drumul spre casă: „Ți-am spus eu”, sublinie Sara.

Eddie spusese că numai un idiot și-ar lua un MG decapotabil în Florida, unde sunt douăzeci de mii de pușți beți.

Sara zâmbi, dar se abținu să comenteze.

— Mă bucur c-o să-l văd, zise Cathy, mai mult pentru sine decât pentru Sara. Tessa trebuie să audă de la el că s-a terminat.

Sara știa că mama ei nu avea cum să știe ce se întâmplase între ea și Mason James, dar totuși se simțea expusă.

— Ce e? întrebă Cathy, dându-și seama că era ceva în neregulă.

Sara mărturisi, simțind nevoia să își ia povara de pe suflet.

— L-am sărutat pe Mason.

Cathy nu păru foarte impresionată.

— Doar l-ai sărutat?

— Mamă! zise Sara, încercând să își ascundă stânjeneala sub un val de furie.

— Și?

Cathy turnă mai multă cremă în palmă și își frecă mâinile ca să o încălzească.

— Cum te-ai simțit?

— Bine, la început, apoi…

Sara își duse mâinile la obraji, simțind că toată fața îi ardea.

— Apoi?

— Nu așa de bine, recunoscu Sara. Mă tot gândeam la Jeffrey.

— Asta ar trebui să-ți spună ceva.

— Ce? întrebă Sara, dorindu-și mai mult ca orice ca mama ei să îi spună ce să facă.

— Sara, oftă Cathy. Cel mai mare defect al tău a fost întotdeauna inteligența ta.

— Minunat, zise Sara. O să le spun și pacienților mei asta.

— Nu mă lua pe mine de sus, o repezi Cathy, vorbind încet, așa cum era mereu când se necăjea.

Ai fost al naibii de agitată în ultima vreme, și m-am săturat să te văd cum tânjești după viața pe care ai fi putut s-o ai dacă ai fi rămas în Atlanta.

— Nu asta fac, zise Sara, dar niciodată nu se pricepuse să mintă, mai ales nu pe mama ei.

— Ai o viață atât de bogată acum, atâția oameni care te iubesc și țin la tine. Îți dorești ceva ce nu ai deja?

Acum câteva ore, Sara ar fi putut face o listă, dar acum nu reuși decât să clatine din cap.

— Ar fi bine să-ți amintești că la sfârșitul zilei, indiferent cât de deștept e creierul ăla din capul tău, de inimă trebuie să ai grijă. Îi aruncă Sarei o privire plină de subînțeles. Și știi ce îi trebuie inimii tale, nu-i așa?

Sara dădu din cap aprobator, deși nu era foarte sigură.

— Nu-i așa? insistă Cathy.

— Da, mamă, răspunse Sara, și, surprinzător, chiar știa.

— Bine, zise ea și strânse din nou tubul de cremă. Acum du-te și vorbește cu tatăl tău!

Sara o sărută pe Tessa, apoi pe mama ei, înainte să plece din cameră. Își văzu tatăl la capătul holului, la fereastră, urmărind traficul, la fel cum Sara făcuse în camera Tessei. Umerii îi erau încă încordați, dar tricoul uzat cu mâneci scurte și blugii tociți îl făceau pe Eddie ușor de recunoscut. Sara semăna uneori atât de mult cu tatăl ei, iar asta o înspăimânta.

— Bună, tati, zise ea.

Eddie nu se uită la ea, dar Sara îi simți durerea la fel cum simțea frigul ce intra pe fereastră. Eddie Linton era un bărbat care trăia prin familia lui. Soția și copiii erau lumea lui, iar Sara fusese atât de concentrată asupra propriei suferințe, încât nu observase lupta pe care o îndurase tatăl ei. Muncise atât de mult să construiască un cămin fericit și sigur pentru copiii lui. Reticența lui Eddie față de Sara, în săptămâna care trecuse, nu era

provocată de faptul că o învinovățea. Era pentru că se învinovățea pe sine.

Eddie arătă afară pe fereastră.

— Îl vezi pe tipul ăla care schimbă un cauciuc?

Sara văzu o autodubă galbenă-verzuie, aparținând uneia dintre echipele HERO[15] pe care orașul Atlanta le angajase ca să fluidizeze traficul. Erau pregătite să schimbe cauciucuri, să ajute să pornească mașinile a căror baterie murise sau să dea gratis un litru de benzină, dacă rămânea cineva fără, undeva la marginea drumului. Într-un oraș în care era perfect legal să porți un pistol ascuns în torpedou, banii din impozite erau bine cheltuiți.

— La autodubă? întrebă ea.

— Nu-ți iau bani pentru asta. Niciun cent.

— Ce zici de asta?

— Da. Eddie inspiră adânc. Tessie încă doarme?

— Da.

— Jeffrey e pe drum?

— Dacă nu vrei să vină…

— Nu, o întrerupse Eddie, cu un ton ferm. Ar trebui să fie aici, cu noi.

Sara se simți dintr-odată ușurată.

— Tocmai vorbeam cu mama despre noaptea aia în care a trebuit să se ducă-n Florida s-o ia pe Tess.

— I-am zis eu să nu se ducă acolo cu nenorocita aia de mașină.

Sara se uită la trafic, ascunzându-și zâmbetul.

Eddie își drese vocea de mai multe ori decât era necesar, ca și cum n-ar fi avut deja întreaga atenție a Sarei.

— Un tip intră într-un bar cu o șopârlă mare pe umăr.

— Așaaaa… zise ea, lungind cuvântul.

— Barmanul zice: „Cum e numele șopârlei tale?” Eddie tăcu câteva clipe.

— Tipul zice: „Lung”. Barmanul se scărpină în cap. Eddie se scărpină și el în cap. Zice: „De ce-o numești Lung?” Se opri din nou, ca să accentueze efectul. „Pentru că-i șopârloiul meu!”

Sara repetă fraza cu poanta cu voce tare de câteva ori, până o înțelese, în cele din urmă. Începu să râdă atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

Eddie abia dacă zâmbi, cu fața luminată, de parcă faptul că o auzea pe fiica lui râzând era cea mai mare bucurie pentru el.

— Doamne, tată, zise Sara ștergându-și ochii, dar râzând în continuare. E cea mai proastă glumă pe care am auzit-o.

— Da, recunoscu el, punându-și mâna în jurul umerilor ei și trăgând-o mai aproape. A fost destul de proastă.

VINERI

Capitolul 18

Lena stătea pe podea în mijlocul camerei ei, înconjurată de cutii în care se aflau tot ce avea ea pe lumea asta. Cele mai multe aveau să fie depozitate la Hank până când își găsea o slujbă. Patul se ducea la Nan, iar ea avea să doarmă în camera liberă până când strângea suficienți bani ca să se mute singură. Colegiul îi oferise slujba lui Chuck, dar, date fiind împrejurările, nu mai voia să vadă acel birou niciodată. Nenorocitul de Kevin Blake nu îi dăduse nici măcar plata de reziliere a contractului de muncă. Lena se consolă cu faptul că administrația anunțase în dimineața aceasta că începeau să caute un înlocuitor pentru Blake.

Ușa scârțâi când intră Ethan. Încuietoarea nu mai fusese reparată de când o spărsese Jeffrey, cu multe zile în urmă.

Ethan zâmbi când o văzu.

— Ți-ai prins părul.

Lena rezistă tentației de a-l desface.

— Credeam c-ai plecat din oraș.

Ethan ridică din umeri.

— Întotdeauna mi-a fost greu să plec din locurile în care nu sunt dorit.

Lena îi zâmbi ușor.

— Și-apoi, e destul de greu să mă transfer acum, dat fiind că universitatea mea e investigată pentru încălcarea eticii.

— Sunt sigură că totul se va lămuri, zise Lena.

Lucrase la colegiu numai câteva luni, dar știa cum se rezolvau scandalurile. Timp de câteva luni ziarele aveau să fie pline de articole și povești, dar peste un an totul se va uita, penalizările vor rămâne neplătite și un alt ticălos de profesor va înjunghia pe cineva în spate – la propriu sau la

figurat – ca să își asigure propriul prestigiu și averea.

— Deci, începu Ethan, presupun că ți-ai rezolvat problemele cu poliția.

Lena ridică din umeri, pentru că nu știa cum stăteau de fapt lucrurile cu Jeffrey. După ce o interogase în legătură cu Richard Carter, îi spusese să vină la secție luni dimineața, devreme. Dar nu știa despre ce era vorba cu exactitate.

— Au lămurit treaba cu chiloții? întrebă Ethan.

— Au tras o concluzie greșită. Se-ntâmplă.

Din nou ridică din umeri.

— Rosen era un ciudat. Probabil că i-a furat de la vreo fată.

Și-l imagină pe Andy mirosind mai mult decât lipici într-o vineri seara. Cât despre carte, Lena trebuie s-o fi citit într-una dintre nopțile de singurătate, pe când își găsea liniștea în bibliotecă înainte să se întoarcă în coșmelia ei ca să încerce să doarmă.

Ethan se sprijini de ușa deschisă.

— Voiam să-ți spun că nu plec, zise el. În caz că mă mai vezi pe-aici.

— O să te mai văd pe-aici?

Ethan ridică din umeri, evaziv.

— Nu știu, Lena. Mă străduiesc din răsputeri să mă schimb.

Lena se uită la mâinile ei, simțindu-se ca un monstru.

— Da.

— Vreau să am ceva cu tine, zise el. Dar nu așa.

— Sigur.

— Ai putea să te muți undeva și s-o iei de la început. Poate, când îmi obțin transferul, ne mutăm împreună, continuă el, văzând că Lena nu spunea nimic.

— Nu pot pleca de-aici, zise ea, știind că nu avea s-o înțeleagă niciodată.

Ethan își părăsise familia și modul de viață fără să se uite înapoi. Lena nu i-ar fi putut face asta

niciodată lui Sibyl.

— Dacă te răzgândești…, zise el.

— Nan se va întoarce în curând, îi spuse ea. Ar fi mai bine să pleci.

— În regulă, încuviință Ethan, înțelegător. O să ne mai vedem, nu?

Lena nu răspunse.

— O să te mai văd pe-aici? repetă el.

Cuvintele lui plutiră în aer ca o ceață. Se uită la el, îi analiză blugii largi, tricoul negru, dintele spart și ochii foarte albaștri.

— Da, zise ea. Ne mai vedem.

Ethan trase ușa după el, fără să o poată închide. Lena se ridică și propti un scaun sub clanță, ca să o țină închisă. Niciodată n-avea să mai poată face asta fără să se gândească la Richard Carter.

Intră în baie. Imaginea ei din oglinda de deasupra chiuvetei era ceva mai bună. Rănile din jurul gâtului deveniseră galbene-verzui, iar tăietura de sub ochi deja se închisese.

— Lena? zise Nan.

Auzi cum ușa se lovește de scaun când Nan încercă să o deschidă.

— Numai o clipă, zise Lena, deschizând dulapul cu medicamente.

Desprinse placa de jos și scoase cuțitul ei de buzunar. Pe mâner se vedeau încă urme de sânge, dar ploaia le spălase aproape în totalitate. Când desfăcu lama, văzu că vârful se rupsese. Cu o undă de regret, Lena își dădu seama că nu îl mai putea păstra.

Scaunul de la ușă se lovi din nou de clanță. În vocea lui Nan se simțea îngrijorarea.

— Lena?

— Acum vin, strigă Lena.

Strânse cuțitul și îl vârî în buzunarul de la spate în timp ce se duse să îi deschidă lui Nan.

Mulțumiri

Primul lucru pe care-l citesc întotdeauna într-o carte sunt mulțumirile, și urăsc când văd pur și simplu înșirată o listă cu numele unor oameni despre care nu știu nimic și cărora li se aduc mulțumiri pentru lucruri care nu au nicio legătură cu mine. După cele trei cărți pe care le-am scris până acum, am înțeles de ce sunt atât de necesare asemenea liste. Fără nicio exagerare, următoarele persoane au făcut tot ce era de datoria lor și tot ce le-a stat în putință pentru a promova cărțile din seria „Grant County" atât în țară, cât și în străinătate, și le voi fi veșnic recunoscătoare pentru munca depusă.

De la Morrow/Harper: George Bick, Jane Friedman, Lisa Gallagher, Kim Gombar, Kristen Green, Brian Grogan, Cathy Hemming, Libby Jordan, Rebecca Keiper, Michael Morris, Michael Morrison, Juliette Shapland, Virginia Stanley, Debbie Stier, Eric Svenson, Charlie Trachtenbarg, Rome Quezada și Coleen Winters.

De la Random House, Marea Britanie: Ron Beard, Faye Brewster, Richard Cable, Alex Hippisley-Cox, Vanessa Kerr, Mark McCallum, Susan Sandon și Tiffany Stansfield.

Mai sunt nenumărați alții, și-mi cer iertare celor pe care nu i-am menționat.

Agentul meu literar, Victoria Sanders, m-a ajutat să ajung cât mai departe. Editorii Meaghan Dowling și Kate Elton sunt o echipă pe cinste. Colaborarea noastră este o adevărată binecuvântare. Dr. David Harper, Patrice Iacovoni și Damien van Carrapiett m-au ajutat să folosesc termenii medicali adecvați. Cantor Isaac Goodfriend a scris pentru mine *shalom* în douăzeci de limbi diferite. Beth și Jeff de la CincinnatiMedia.com sunt printre cei mai pricepuți

și mai competenți designeri de site-uri web. Jamey Locastro a dat răspunsuri la tot felul de întrebări foarte directe. Rob Hueter mi-a vorbit despre pistoale Glock și m-a dus la poligonul de trageri. Remington.com are un tutorial online despre folosirea în siguranță a armelor de foc, care m-a ținut ocupată ore în șir. Și, apropo, mulțumiri speciale prietenilor mei de pe internet ale căror mesaje mă tot întrerup din muncă. Vă rog încetați! Vă implor!

Următorii autori, V.M., F.M., L.L., J.H., E.C. și E.M., merită multe mulțumiri pentru că m-au ascultat văicărindu-mă – M-ați ascultat cu *adevărat,* nu-i așa? Tatăl meu m-a sprijinit întotdeauna – și nu numai cu împrumuturi dezinteresate. Judy Jordan este cea mai bună mamă și prietenă pe care mi-aș fi putut-o dori. Billie Bennet, profesoara mea de engleză din clasa a noua merită toate laudele din lume – și niciodată nu vor fi suficiente.

Mulțumiri speciale pentru Boss, Diane, Cubby, Pat, Cathy și Deb datorită cărora New Yorkul nu a mai părut un loc așa de îngrozitor la ultimele vizite ale mele acolo. Voi pur și simplu nu știți.

În cele din urmă, îi mulțumesc lui D.A. – n-aș putea să te uit vreodată.

virtual-project.eu

{1} Alune învelite în ciocolată cu lapte Nestlé. (n.red.).

{2} Prescurtare de la „doctore”. (n.tr.).

{3} În traducere exactă, „scara frâului”; se mai numește și *Jacob's Ladder* („scara lui Jacob”).

{4} Cursuri la care viitoarele mame sunt învățate anumite tehnici prin care își pot controla respirația și se pot pregăti pentru o naștere ușoară pe cale naturală. (n.red.).

{5} Helping Outstanding Pupils Educationally – Suport Educațional pentru Studenții Excepționali.

{6} Medicament folosit pentru tratarea problemelor digestive. (n.red.).

{7} Tulburare neuropsihiatrică moștenită care se declanșează în copilărie, caracterizată prin prezența unei serii de mișcări repetitive, stereotipe și involuntare și a cel puțin unui tic verbal. (n.red.).

{8} University of Georgia.

{9} Personaj principal din serialul american cu același nume, doctor preocupat în special de lămurirea deceselor suspecte. (n.red.).

{10} Reședința secretă a lui Batman, constând din mai multe peșteri amplasate dedesubtul casei sale. (n.red.).

{11} *Pasărea spin,* bestseller scris în 1977 de autoarea australiană Coleen McCullough. (n.red.).

{12} Unul dintre cele mai cunoscute personaje create de japonezi, devenit un adevărat brand răspândit la nivel mondial. (n.red.).

{13} Pudră din care se prepară o băutură răcoritoare. (n.red.).

{14} Massachusetts Institute of Technology.

{15} Highway Emergency Response Operator – Departamentul pentru situații de urgență în transporturi din Atlanta.

Table of Contents

DUMINICĂ
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4

LUNI
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7

MARȚI
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11

MIERCURI
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14

JOI
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17

VINERI
- Capitolul 18

Table of Contents

DUMINICĂ 2
Capitolul 1 2
Capitolul 2 34
Capitolul 3 50
Capitolul 4 81
LUNI 101
Capitolul 5 101
Capitolul 6 137
Capitolul 7 156
MARȚI 200
Capitolul 8 200
Capitolul 9 242
Capitolul 10 286
Capitolul 11 316
MIERCURI 335
Capitolul 12 335
Capitolul 13 347
Capitolul 14 370
JOI 379
Capitolul 15 379
Capitolul 16 391
Capitolul 17 412
VINERI 426
Capitolul 18 426